

Edebiyat Defteri

neciperdoğan **-Yazıları-**

Oluşturulma Tarihi:
18 Aralık 2023 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Çocukluk

slm,her mesaja başladığım gibi başlamayı uygun buldum,ne kadar hazır olduğumu ben de bilmiyorum ama başlamak bitirmenin yarısı olduğuna göre en uygun zaman başladığın zamandır düşüncesi ağır bastı diyelim,hem hayatın karşımıza neler çıkaracağını bilmiyoruz,mesleğimizi,yaşadığımız şehiri yada doğup büyüdüğümüz memleketimizi terk etmek zorunda kalıyoruz.Sadece çocukluk anılarımızı,sokaklarında koştığımız,köşebaşlarında dirseğimizi yaslayıp gözlerimizi kapatarak ona kadar saydığımız duvarlara veda etmiyoruz,ilk aşkımıza da veda ediyoruz,ilgisini çekmek için saçlarını çektığımız yolda yürürken düşmesi için çelme taktığımız,onun için öğretmenden azar işittiğimiz ilk aşkımıza da veda etmeyi öğretiyor hayat.

yedi no

BÜyüklere masallar(3..bölüm)

Bu klasik zengin kız fakir erkek öyküsü olmayacak ama konu çok klasik de olsa anlatım gücünün zenginliğinin sıradanlığı ortadan kaldırmaya yeterli olduğu kitaplar okudum.7 numarada aşktan başka cinsellik,evlilik,arkadaşlık kavramları da olacak,ancak iddialı olmak için okulunu,mesleğini aileni dahi unutup bir odaya kapanarak sadece araştırma yapıp yazarak geçirilen saatlerin gerekli olduğuna inananlardanım,hiçbir başarı tesadüf değildir.Bunu hepimiz bir nakarat gibi tekrarlasak da yeteri kadar sindiremediğimiz için uygulamada eksiklikler gösteririz.Çok yazmak için çok okumak gerektiğini kabul etmek istemeyiz,işte bu öykü -yada belki ilerde roman deriz-okumayı seven maddi kaygıların uzak bir dünya ile maddi kazanımlara kolay ulaşmaya çalışan bir dünyanın çatışması olacak,kolay kazanmayı seven,irdelemeyen bir güzellik ve karşısında yaşlı yorgun ama bir lise öğrencisi kadar öğrenme azmi ile yaşayan hayatındaki en eğlenceli zamanın kitap rafları arasında gezindiği zaman olduğunu iddia edecek kadar "bağımlı" bir adamın öyküsü olacak,umarım uzun cümleler,anlaşılması zor betimlemeler ile sizleri sıkmam ancak yüzeysellikten uzak olmak amacıyla sadeliğin doğru ve yerinde kullanıldığı zaman etkili olduğunu düşünenlerdenim,daha önceki alışkanlıklarımdan kopmadan şimdi yazdıklarımı iki yıl yada iki ay sonra silebilirim,ancak paylaşılması yasak olan duygular a yazıldığı zaman paylaşılır.Edebiyat dünyasının bu denli büyük olmasının sebebi yasaklardır.Tıpkı yaşadığım ve anlattığım yasak aşk gibi...

10.

slm,her mesaja başladığım gibi başlamayı uygun buldum,ne kadar hazır olduğumu ben de bilmiyorum ama başlamak bitirmenin yarısı olduğuna göre en uygun zaman başladığın zamandır düşüncesi ağır bastı diyelim,hem hayatın karşımıza neler çıkaracağını bilmiyoruz,mesleğimizi,yaşadığımız şehiri yada doğup büyüdüğümüz memleketimizi terk etmek zorunda kalıyoruz.Sadece çocukluk anılarımızı,sokaklarında koştuğumuz,köşebaşlarında dirseğimizi yaslayıp gözlerimizi kapatarak ona kadar saydığımız duvarlara veda etmiyoruz,ilk aşkımıza da veda ediyoruz,ilgisini çekmek için saçlarını çektiğimiz yolda yürürken düşmesi için çelme taktığımız,onun için öğretmenden azar işittiğimiz ilk aşkımıza da veda etmeyi öğretiyor hayat.Yıllar sonra acaba nerde ne yapıyor sorusuna yanıt ararken teknoloji giriyor devreye,insanlığın en büyük keşfi internet sayesinde yıllar önceki arkadaşlıklar,eski fotoğraflar yeniden günyüzüne çıkıyor,insanlar artık albüm alıp kenarından kırılmış siyah beyaz resimleri kitapların en altında saklamıyor,kişisel hesabınıza eklediğiniz fotoğraflarınızı herkese gösterme imkanı buluyorsunuz,hatta bu imkanı bazen gezdiğiniz tüm şehirlerde birer anı olarak ölümsüzleştirmek de mümkün,lise yıllarında arka sıramda oturan arkadaşımın Avrupalının çeşitli kentlerinde yaptığı gezilere hesabındaki fotoğraflara bakarak ben de şahit oldum.

Bu imkan insanlar için hangi amaçla kullanılabilir bilmek mümkün değildir elbet,eski sıra arkadaşlarınıza yıllar sonra ne kadar değiştiğinizi neler yaptığınızı ne kadar zengin olduğunuzu yada hangi dereceleri aldığınızı göstermek gibi çok maddeli bir liste oluşturabilirsiniz.Amaç ne olursa olsun bilim ve teknolojinin inanılmaz gelişimi sayesinde ilk aşkınıza yaklaşık otuz yıl gecikmeli de olsa ben de bir zamanlar sana deliler gibi aşkıttım deme şansına sahip oluyorsunuz,sanırım edebiyat ve bilim ortaklığı eskiden kapanmış dosyaları belki yeniden açmanızı sağlayabilir;bu arada madalyonun öbür ucuda var elbet,yıllar sonra evlenip düzenli bir hayata geçtikten sonra geceleri bilgisayar başında geçen saatlerin evliliklerin sağlam temellerini ne kadar dinamitlediğine dair kuşkuşlarım var,bana ne derece katılırsınız bilemem yada bir anti tez olarak şunu sunabilirsiniz belki :Eşler arasında yeterli güven olması,masa başında geçen saatlerin,platonik ilkokul yada lise aşkınızla yaptığınız sohbetin evliliği sarsmasına imkan vermeyeceğini ileri sürebilirsiniz ancak insanoğlunun bana göre en büyük keşfi aklınıza gelmeyecek olanaklar sunuyor.İnsanlar bu mucizeyi değişik amaçlarla kullanıyor,herkesin bildiği gibi pornografik yayınlar,şiddet içerikli oyunlar,ücret karşılığında ev hanımı yada öğrencilerin yüzlerini saklayarak yaptıkları striptiz gösterileri ve kaybolan saatler...

Kaybettiğimiz yada kaybetmeye mahkum olduğumuz alışkanlıklarımızdan biri de mektup yazmak artık sevgiliye sayfalar dolusu romantik sözcükler yada unutulmaz şairlerin seçkin aşk şiirleri yazmanın devri geçti cep telefonundan farklı bir dil kullanarak haberleşmek var,kısa yazmak için sesli harfleri "atan" bir dil kullanıyoruz artık tıpkı benim de "Slm"diyerek başladığım gibi,slm ne hbr?k.i.b.

kısa ve de büyük bir hızla yazılan üstelik yazılırken de telefonun tuşlarına bakmadan yazılan mesajlar sevgilinin kokusunu aldığınız,günlerce postacının yolunu gözlediğiniz günleri tarihe gömdü.Arşivde artık aşk mektupları,bayramdan yada yılbaşından önce atılan simli kartlar,altmışlık yada doksanlık olarak ikiye ayrılan kasetler,içini açıp tekrar sarmak için saatlerce uğraştığım,kayıt yapmak için üst kısmındaki boşlukları pamukla doldurduğum,televizyonun yanına koyduğum hoparlöründe gökkuşağı gibi renkli ışıkları olan kasetçaların içinde ağır ağır dönen kasetler.Öğretmenlik yaptığım günlerden birinde arka sıralardan gelen müzik sesini duyduğum zaman "Şu teybi kapatın "dediğimde teybin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan gençlerin sorgulayan bakışlarına maruz kalmıştım,onların haklı olduğunu unutmuşum,walkman ile yaptığım uzun yolculukları,gecenin sessizliğinde horlayarak uyuyan orta yaşlı göbekli yolcularla dolu,ayak ve nefes kokusunun karıştığı bir ortamda ,hayatımın on sekiz yılını geçirdiğim güneydoğu kasabasından üniversiteli olmak amacıyla ilk kez batıya "açıldığım"yaklaşık bin kilometrelik uzun yolculuğu hatırladım.O yolculuk hayatımda bir devrin kapanması demektir benim için,aslında tüm gençler için de sanırım aynı anlamı taşır,bağımsızlık demektir üniversite hayatı,evden uzaklaştıkça türlü hayaller kurarsınız,ilk hedefiniz bir kız yada erkek arkadaş bulmaktır,artık kendi ayakları üzerinde duran birey olduğunuzu sandığınız için özgürlüğün ilk koşulu hemen sevgilinizle eve çıkmaktır.karşı cinsten arkadaş bulmak hayatınızın birinci öncülüdür,okulu kaç yılda bitireceğinizin önemi yoktur,arkadaş bulmak için kantinde tek başınıza saatlerce etrafa baktığınızda olur,derse girip sınıfta gözlerinizle uzun süren aday arayışlarınız da olur.Çocukluğumu geçirdiğim kasabanın etkisinin ne kadar çok olduğunu ilk kez üniversite hayatımın ilk günlerinde fark etmiştim.medeni cesaretimin ne kadar az olduğunu,insanlarla diyalog kurmak için çok zamana ihtiyacımın olduğunun farkına vardım.Sınıf arkadaşlarımın arasında çok hızlı kaynaşıp gönül ilişkilerinin başladığının farkına vardığımda ben dah ayeni yeni selamlaşma ve hal hatır sorma aşamalarına gelmişim ama şunu da belirtmeliyim ki en hızlı kurulan ilk üç ilişki de mutlu sona ulaşamadı,okul bittiği zaman herkes bahsettiğim altı kişinin nikah masasına oturacağını sanıyordu ama her üçü de beş yıl süren bu ilişkilerin ayrılıkla noktalanması da ben dahil bir çok arkadaşım için sürpriz olmuştu.Üniversite yıllarımı lisans ve yüksek lisans yıllarım olarak ikiye ayırmam gerekecek,yüksek lisans yada diğer adı ile yanlızlık yıllarım gündüzleri lisede öğretmenlik yaparak akşamları ise üniversite kütüphanesinde kitap okumakla geçti.Lisans dönemi arkadaşlarımın büyük çoğunluğu artık yoktu,sanki bana büyü yapılmıştı ve bundan sonraki yıllarımı hep üniversite kütüphanesinde geçireceğimi sanmaya başlamıştım,ne tam olarak öğretmen olduğumun farkındaydım ne de öğrenci,gündüz resmi kıyafetimi giyip,derslerime girdikten sonra ceketime ve

kravatıma veda edip kumaş pantolonu yerine kot pantolonu giyerek akşam yemekinde sonra kampüsde dolaşmaya başladım,beni çok etkileyen üç kitabı bu dönemde okudum.Üst ranzada güneşin batışını izlerken jostein gardner'in ünlü Sofinin Dünyasının sayfalarını büyük bir merakla çeviriyordum,sanki yeni bir dünyaya adım atmıştım,artık onaltı yaşında girdiğim büyümlü alacalı matematik dünyası yerini çekici ve gizemli felsefe dünyasına bırakmıştı,"Kimsin?" sorusu ile başlayan bu kitaptan sonra edebiyat öğretmeni arkadaşlarımla ilköğretim yıllarında okuduğu "Simyacı" sayesinde artık kütüphanede sadece QA bölümüne bakmanın her akşam aynı yemeği yemek ile eşdeğer olduğunu fark ettim.Bu iki büyüleyici kitaptan sonra bir çocuğun tertemiz yüreğini kusursuz şekilde anlatan "Şeker Portakalı"nın son cümleleri ile hüznümlendim.Bu üç kitap sayesinde artık edebiyat raflarının önünde gezmeğe başlamıştım ve bu rafların en üst sırasının büyük çoğunluğu bana göre Türk halkının tüm özelliklerini iyi tanıyan,kalemi çok güçlü olan Aziz Nesin kitapları ile doluydu.Yanlızlığım sayesinde daha çok okumaya başladım,oda arkadaşlarımla hepsi lisans döneminde olduğundan belki de çok fazla ortak nokta yoktu bu nedenle sohbet etmekten çok okumak daha cazipti,hayatımda askerlik dönemine kadar bu sistem devam etti,askerlikle birlikte kitap okuyacak zamanımın olmayacağını sanmıştım,ilk aylar için bu sanı doğruydı ama temel eğitimden sonra gece çalışmak zorunda kaldığımdan uzun kış geceleri yine okuyarak geçmeye başladı.

Kitapların cazip dünyası böylece kapılarını bana açmış oldu,artık sadece bir eğrinin her noktasındaki eğrilik ve burulmasından başka insanların ruhuna hitap eden edebiyat ile de ilgilenmenin bir gereklilik olduğunu düşünmeye başlamıştım.Bir öğretmen olarak edebiyatın öğrencilerimize yeteri kadar sevdinmediği kanaatindeyim.Bir az önce sözünü ettiğim kitaplar okuma saatlerinde öğrencilere okutulabilir,kendi öğrenciliğimde edebiyat dersinden aklımda kalan sadece "mef ulu mefa ilü feulun" üçlüsüdür ve bu kelimelerin ne anlama geldiğini ve ne amaçla kullanıldığını bilmiyorum yalnız ilköğretimde Türkçe derslerimize giren sevgili hocam Ahmet Şen'i ayrı tutmalıyım,çünkü edebiyat derslerinde kitap okuma saati uygulaması yapardık,sınıftan her öğrenci sıra ile okuduğu bir kitabı kısaca tahtada özetlerdi,bende "Kan" isimli bir senaryoyu okuyup özetlemiştim,kapağındaki resim hala hatırımdadır,özetledikten sonra hocam eğitimsizliğin bir sonucu olarak kan davalarının hala ülkemizde bir sorun olduğunu belirtmişti.Lise yıllarında hepimiz için bir öğretmen olur ki o hep diğerlerinden farklıdır,onun yeri ayrıdır ve sizde en çok iz bırakandır,işte benim için o öğretmen ingilizce öğretmenimdi,benim çocukluk yıllarımda ilköğretim oniki yaşında biterdi,ortaöğretimden aklımda kalan onun ilk dersini hiç unutmam,daha önce ingilizce tek bir kelime dahi duymamış olan bizler için öğretmenin sınıfa girer girmez ingilizce konuşmaya başlamasından etkilenmiştim,dersin ortasında üst sınıflardan bir öğrenci sınıfa girmiş ve sınıf defterini idareye teslim etmek üzere istemişti,öğretmenimiz hemen ingilizce çocuğa adını sınıfını hatırlıyordu,karşılıklı konuştular biz de ağızımız açık dinledik,sonra Türkçe olarak bir haftaya kadar tamamen ingilizce konuşacağını belirtmişti ve biz de bir haftada nasıl ingilizce öğreneceğiz diye kara kara düşünmeye başlamıştık,öğrencilik hayatımda öğretmenler tarafından çok aşırı olmasa da öğrencilere karşı şiddet uygulanıyordu,ama beni daha çok etkileyen onun bakışları ve bize her zaman öğretmeye çalıştığı "azimli olma"davranışı idi,bana göre o bize bir dil değil bir davranış öğretmiştir.Şimdi akranım olan birçok kişi o dönemin öğretmenleri tarafından en az bir kere sopa ile avuçlarımla vurulduğunu bilir ancak günümüzde sınıflarda dayak tamamen kaldırıldı,tüm bunlara rağmen çok çalışmayı aşılamağı öğrencilerine azimli olmayı anlatan,kendi çocukluğundaki olanaksızlıkları anlatıp , sonra bizim imkanlarımızın çokluğundan bahsederek çok çalışmamız gerektiğini söylediği zaman onun ne kadar haklı olduğunu düşünüp anne babamıza layık olmak için gece geç saatlerde kalkıp ödev yaptığım kış geceleri aklımdadır.Sözlü yapmak için tahtaya çıkan öğrenciye önce kahvaltısını yapıp yapmadığını sorardı,sonra kaç lira harçlık aldığını sorduktan sonra ingilizce bir cümlenin ,Türkçe anlamını sorardı,yanıtınız yanlış ise sizin için annen erken kalkıp kahvaltı hazırlamış,baban cebine harçlığını koymuş oysa sen onlar için ne yaptın deyip suçluluk duygusu hissetmemize sebep olurdu,çalışmadığım yada düşük notlar aldığım zaman bol bol su içip yemek yememeye karar vermiştim,yemek yemeyi hak etmediğimi düşünmeye başlamıştım.Lacivert renkli Murat 124 otomobili okulun bahçesinden çıktığı zaman çok rahatladığımı hatırlarım,kitabı da lacivert kapaklı "Streamline English"adındaki kitaptı,hiç unutmam üniversite okuduğum yıllarda aynı kitabı raflarda görünce o yıllara geri dönmüştüm,tüm sertliğine yada sert görünümüne rağmen sevgili hocamın bende ve tüm öğrencilerinde çok büyük hakkı olduğunu ve hayatını öğretmeye adanmış bir kişi olduğunu düşünüyorum.Benim için ortaöğretim yıllarında yaşadığım en önemli his "ait olmama"idi,ben ve yaklaşık elli öğrenci bir kasabadan sabah erkenden otobüslerle vilayetdeki anadolu lisesine yola çıkardık,hergün doksan dakikamız yollarda geçerdi,bu nedenle kendimi ne kasabalı ne de vilayetten görürdüm,kasabadan geldiğimiz için diğer öğrencilerin dalga geçtiklerini hatırlarım ancak matematik hocam yolculuk için kaybettiğimiz zamanı da göz önüne alarak bütünlemeye kaldığım sene kanaat notu ile geçmemi sağlamıştı,kasabadan gelmenin avantajları da vardı,bütünlemeye kalmam gerektiği halde sözlü notu ile geçtiğim bu ders iki yıl sonra nerdeyse benim için yaşam biçimi olmuştu,ders ne olursa olsun arka sıralarda dersi dinlemeden gizlice çarpanlara ayırma soruları çözerdim,yine vilayetten kasabaya gelene kadar çok kolay sayı problemleri çözerdim,kolay soruları çözmek benim için büyük bir zevkti,arkadaşlarımla zamanımı boşa harcadığımı söyledilerse de inatçılığımın sonucu olarak bildiğimi okumaya devam ettim.Bazen boş sınıfta kendi kendime ders anlatırdım,ilerde öğretmen olacağımı o yıllarda hissetmişim anlaşılabilir,bunula birlikte kendim ile ilgili hala yanıtlamadığım ve zihnimde büyük bir yer tutan bir soru var,madem matematik benim için bir yaşam tarzı idi,şu anda neden matematik yapmıyorum ve öğretmenliği neden bıraktım,bu soruların yanıtını şimdilik zamana bıraktım.Öğretmenlik mesleğinde on yıllık bir tecrübem oldu,ilk yıllarım ilçe merkezlerindeki meslek lisesi yada eski adıyla zanaat okullarında geçti,elbette meslek liselerinin ülkemiz için çok önemli olduğu fikrine katılıyorum ama bir öğretmen olarak meslek lisesinde çalışmanın zorluklarından kısaca söz etmek istiyorum,bir meslek lisesi öğrencisi için okuldaki dersler ikiye ayrılır,gerekli olanlar ve gereksiz olanlar,ne yazık ki benim dersim de onlar için gereksiz dersler kategorisindeydi,elbette onlar için haklı gerekçeler vardır,öğrenci elbette çiraklık psikolojisine girdiğinden okula gelirken kalem,kitap getirme zorunluluğu hissetmiyor,kredisi yüksek olan meslek derslerine daha çok önem veriyordu,özellikle kendi dersimde espri konusu olacak derece zayıflardı,lise

son sınıf öğrencileri dahil çapım tablosunu bilmeyenler vardı zaten okul müdürünün ben den tek isteği de çapım tablosunu öğretmemdi,müfredat konularının tamamını yada bir kısmını vermenin imkansızlığını ben de kısa zamanda hissetmeye başladım.Meslek liseleri ile ilgili olarak bir diğer konu da şiddetti,öğrencilere karşı uygulanan fiziksel şiddet benim kendi öğrenciliğimde gördüğüm şiddetten bir hayli fazlaydı ancak meslek dersleri öğretmenleri de kendi öğrencilikleri döneminde aynı şekilde dayak yediklerini ders aralarında anlatırlardı,daha çok cezalandırma aracı olan cetvelin yerine kalın tahta sopalar almıştı.Bununla birlikte ülkemizdeki meslek eğitimine ailelerinde gereken önemi verdiği takdirde eksik olan ara eleman ihtiyacının karşılanacağı aşikardır,öncelikle anne babaların çocuklar üzerinde kurdukları "doktor olacaksın" baskısının kaldırılması için yetişkinlerin de eğitim alması gerekmektedir.Lise çağındaki her gencin tıp doktoru olmak amacıyla fen bilimlerine yönelmesi,öğrencinin hayatının en önemli kararını alırken ebeveynlerinin yapamadıklarını yapma amacı ile sevmediği bir işle meşgul olan mutsuz bireyler topluluğu oluşmasına sebep olacaktır.Meslek liselerinde dersimin ikinci sınıf dersler grubunda olması bile fen lisesinde çalıştığım dönemdeki sıkıntılarımın azdı,öncelikle fen lisesi öğrencilerine karşısına çıkan her birey "sen zekisin"yaftasını yapıştırdığından girdiğim her sınıfta öğrenciler kendilerini geleceğin Newton yada Einstein adayı olarak görmekteydi.Bir çoğunda derste çözülemeyecek güçlükte sorular sorup öğretmenin sınıftaki "itibarını"düşürme amacı vardı.Bir İtalyan avukatı olan

Pierre de Fermat tarafından çözümsüz olduğu ancak ikiyüz yıl sonra bir Amerikalı tarafından ispatlanan denklemi sorduklarını anımsıyorum,bu denklemi çözmek için dakikalarca uğraşacağımı sanmışlardı ancak denklemin aşikar çözümden başka çözümünün olmadığını belirttim,itiraf edeyim yüksek lisans yapmanın tek faydası buydu,öğrenciler karşısında küçük duruma düşmemek,kırkbeş dakika boyunca gözlerini dört açıp en ufak bir hatanızı bile yakalamak için can kulağı ile sizi dinleyen en az yirmi kişiden oluşan sınıflarda attığınız her adımda dikkatli olmalıydınız.Itiraf etmeliyim ki dersin başında gelen zor soruları çözmek için harcadığım zaman süresi arttıkça onlar için de arka sıralarda başka derslere çalışma yada sohbet etme süresi de artmaktaydı,bu nedenle sorularınızı ders aralarında sorun deyip konuya geçmeyi uygun buldum daha doğrusu bu tavsiye bana müdür yardımcısı tarafından yapılmıştı.Öğretmenlik mesleğimin son yıllarını geçirdiğim Fen lisesi oldukça sıcak bir güneydoğu şehrinde bulunduğu ilk gözlemlerimde her öğrencinin tıpkı formül kitapçığı gibi cep kitabı şeklinde basılmış "Risaleler" isimindeki kitaptı,özellikle Said-i Nursi hemen hemen tüm öğrencilerin dolabında vardı,pansiyonda kalan öğrencilerin odaya halı serip kible tarafında devamlı kullanıma hazır seccadesi ile odalarda terlikler,seccadeler,gül suyu şişeleri,aziyeler çoğunlukta idi,odalarda hep aynı isme sahip olan gazetelerin ücretli mi ücretsiz mi alındığını hala merak ederim,okul şehire yaklaşık on kilometre uzak olduğundan dış dünya ile olan tek bağımız bu gazete idi.Her sabah kalın motorunun iki heybesi ağzına kadar gazete ile dolu esmer ve şişman adamın yolunu gözlerdim,gazete okuyabilmek için aynı zamanda aylarca şehir içi çalışan minibüslerin okula kadar geleceği günü de sabırla beklemiştim.Bisiklete binmek komşularımız için çok komikti belki benimki kırmızı ve çocuk bisikleti gibi olduğundan olabilir,okul lojmanındaki komşularımız aynı okulda çalışan arkadaşlarımızı,meslektaşlarımızla ilgili olarak hatırımda kalan en önemli anı hakim Mustafa Yücel ÖZBİLGİN'in türban kararına istinaden öldürüldüğü gün Fizik öğretmenin "Oh olsun" dediği gündür.Alınan bu karar ile ölümü çoktan hak ettiğine dair düşüncelerini bizlerle paylaşmıştı,okulda birlikte çalıştığım mesai arkadaşlarım eşimle lojmanın merdivenlerinde karşılaştıkları zaman selam verip hal hatır sorarlardı,bende aynı şekilde onların eşlerini merdivenlerde görürsem selam vereceğimi sanıyordum ki bunun hiç bir zaman gerçek olmayacağını anladım.Ben okul çıkışı daireme çıkmak için merdivenlerden çıkarken kapılar hızla kapanıyor,sohbet eden bayanlar sanki cüzzamlıymışım gibi hızla evlerine giriyorlardı.Aylarca beklediğimiz şehir içi çalışan minibüslerin şöförleri,ikamet ettiğimiz bu şehirdeki tüm kadınlar gibi uzun pardösü yerine kot pantolan giyen eşimi dakikalarca izlerler,biz de kendimizi turist gibi hissederdik,oyşa benim doğup büyüdüğüm kasaba doksan dakikalık bir yolculukla ulaşılabilir bir yerdedi.Fen lisesi öğretmeni olmak için yaz tatilimi soru çözerek geçirmiştim,lojmanı uygun olan bu güneydoğu şehrinde hayatımın en zor iki yılını geçireceğimi bilseydim sanırım bu sınav ı kazandığım için çok sevinmezdim.Benim için bu okulda çalışmaya başlamak bir dönüm noktası oldu diyebilirim bu şehirde öğrendiğim en önemli bilgi yaşadığınız şehir ile dünya görüşünüzün uyuşması gerekir.Özgürlük konusunda verdiğiniz en küçük tavizler yeni tavizleri getirir ve siz bir an gelip de geriye dönüp baktığınızda artık dönüşü olmayan bir yola girdiğinizin farkına varırsınız.Garip olan şu ki zamanla ne kadar özgürlük yanlısı da olsanız farkında olmadan siz de baskıcı rejime uyum sağlamaya başlıyorsunuz ve kişisel görüşleriniz sık sık tahrip olmaya ve değişmeye başlıyor.Her sabah aynı gazeteyi okuyorsunuz,tartıştığınız her kişi aynı görüşlere sahip,etrafınızdaki tüm insanlar sanki klonlanmış gibi olunca artık sizin de özgünlüğünüz kayboluyor.Bu sıcak vilayette geçirdiğim zor günler ilerisi için nasihat oldu aynı zamanda bana dokunmayan yılan bin yaşasın düşüncesinin ne kadar sakıncalı olduğunu da düşünmeye başladım,örneğin siz ülkenin en batısında yaşıyor olabilirsiniz ve sizden kilometrelerce uzakta bireysel özgürlükleri kısıtlanmış beyinlerine sabit fikirler enjekte edilen insanlar hızla çoğalıyorsa ve siz de bu duruma göz yummakta devam ediyorsanız ben iddia ediyorum ki bir zaman gelecek sizin kendinizi güvende hissettiğiniz şehriniz de yavaş yavaş aynı kalıba girmeye başlayacak.Bu aşamadan sonra atacağınız adımların hiç bir anlamı kalmayacak,yalnız sezarın hakkı sezara mantığı ile yola çıkarsak ben bu derece mükemmel bir teşkilatlanma örneğine sadece o yıllarda tanık oldum,hepimizin bildiği sıra gecelerinde saz çalıp türkü söylemek yerine kırmızı kapaklı kalın ciltli Said-i Nursi kitapları açılıyor bir satır okunduktan sonra farklı meslek gruplarından insanlar bu cümleye çeşitli yorumlar getiriyordu.Üstadımız burda şunu demek istemiştir şeklinde başlayan cümlelerle fikirler beyan ediliyordu,kendimi doktora dersinde bir makale üzerinde tartışan bilim insanları topluluğun içinde gibi hissetmişim.Bununla birlikte kırmızı kapaklı kitaplar üzerinde tartışmak yerine neden Allah kelamı hakkında konuşulmuyordu bunu da anlamıyordum,sanki Allah kelamının yerini -haşa-insan kelamına bırakmışlardı.Uzun gece sohbetleri sadece belirli bir grup için geçerli değildi,vilayette başka gruplar vardı.Okulumuzda da her öğretmenin dahil olduğu bir cemaat vardı,ben her zaman okulları ülkemizin küçük bir prototipi olarak görürüm.Okul müdürü de başbakanın bir numunesidir bizim okul müdürümüz de amcasının

ortaöğrenim genel müdürü olmasın diye etkiyiyle gerekli hizmet süresini doldurmadan ve yöneticilik sınavını kazanmadan sıcak bir yaz gününde telefonla aranarak kendisine okul müdürü olduğu beyan edilmiş biriydi.Odasına ilk girdiğimde sehapanın üstünde gördüğüm bilim dergileri cidden bilim okuluna geldiğime dair bir kanı oluşturmuştu bende ,ancak girişteki Atatürk büstü ne kadar aksesuarı tamamlamak için konmuşsa o dergilerinde gösteriş amaçlı orada olduğunu sonradan anladım.

Bu okulla ilgili beni çok üzen bir anımı da müsaade ederseniz paylaşmak isterim.Tübitak tarafından ödül almış bir öğrencimiz vardı,her zaman hayat dolu gülümsemesi eksik olmayan bir kızdı yanlış anımsamıyorsam ben başka bir şehire gittikten iki yıl sonra gazeteden bu neşe dolu kız çocuğunun intihar ettiğini öğrendim bu olay beni en çok üzen olaylardan biridir.Bu intihar olayının hemen üzerinin örtülmesi ise beni üzen başka bir durumdur.Elbetteki bu okulda benim çalıştığım dönemde de iki öğrenci intihar girişimde bulundu ancak gece üçte acile yetiştirip öğrenciyi son anda kurtardık,tüm bu intihar girişimlerine rağmen ne tesadüfdir ki okul yönetiminde bir değişiklik olmadı , ben bu tesadüfü okul müdürününü Ankarada genel müdür olan amcasına bağlamaktayım,sizler bu konuda ne düşünürsünüz bilemem,yanlış inanmak size kalmış ama ben çocuklarımızın kazansalar dahi Fen lisesinde okumalarını istemem.Seviyesi düşük yada yüksek de olsa her okulda belirli bir düzeyde öğretmen kadrosu genç beyinlere belirli sabit görüşleri deklere etmeye devam ediyor ve bundan sonra da edecekler, çünkü o kişiler de belirli bir cemaat tarafından okutulup o eğitimi zamanında almışlar , çok üzücü ama gerçek olan durumma göre yüce kitabımızın yerini kalın kırmızı kitaplar,peygamberimizin yerini ise mezarının yeri bilinmeyen "üstad"lar alıyor.Bu durum bir sınıf içinde öğrenciler arasında gruplaşmaya,öğretmenler arasında ve son olarak halkın içinde belirli grupların oluşmasına sebep oluyor.Sınavla girilen öğretim kurumları ile ilgil olarak başka bir gözlemimi de aktarmak istiyorum.bu okullarda maddi geliri yüksek velilerin okul-aile birliği yönetiminde olduğu gerektiğinde okul yönetimini kontrol altına aldığı da ülkemizin bir gerçeği doğu bölgelerimizde veli bir cemaat lideri yada toprak ağası ise bu kişinin çocuğunu uyarmanız dahi sizin için hoş olmayan sürprizlerle karşılaşmanıza sebep oluyor.Batıdaki şehirlerimizde bu durumun devam ettiğini söyleyebiliriz maddi durumun yüksek olması yine okulda öğretmen seçimine kadar alınan kararlarda okul -aile birliğinin ne kadar etkili olduğunu gösteriyor.Aslında akraba evliliğini de doğuya özgü sanırdım ancak sosyal hizmetlerde çalıştığım sıralarda yaptığım tüm ziyaretlerde bir çok özürü çocuğun anne babasının akraba olduğunu öğrenmiştim.İnsanlarımız bir aile apartmanı dikip merdivenlerini halı ile kaplamak için yakın akraba çocuklarını evlendiriyor ve risk almayı seviyor ancak tüm bilgilendirme çalışmalarına rağmen akraba evlilikleri devam ediyor.Sanırım millet olarak okumayı araştırmayı bilgi sahibi olmayı sevmiyoruz yada kendi doğrularımızın her zaman doğru olduğunu düşünüyoruz.Yirmidört kasım öğretmenler gününde son dersime girip mesleğimi bıraktığımda ben de kendi doğrularımın mutlak doğru olduğunu düşünmüştüm ama sonuç olarak on yıl boyunca yürüttüğüm eğitimcilik görevimde meslekdaşlarım devamlı sigara içen kesinlikle okumayan araştırmayan branşı ile ilgili hiç bir yeniliği takip etmeyen kişilerdi.Yüksek lisans yapmamın da meslekdaşlarım arasında alay konusu olduğunu hatırlarım.İlk hedef olarak bu meslekten çıkmak amacıyla akademik kariyere yöneldim ancak b u alanda benim ne kadar eksik kaldığım yönler olduysada matematik bölümüne fizik bölümünü elli beş ortalama notu ile mezun olan kişilerin alındığını görünce aday seçiminde başka hesaplar olduğunu hissettim aslında duygulara gerek yok bizzat fizikçi arkadaş bana "torpilli" olduğunu söyledi,böylece başka bir ülke gerçeği ile daha yüzleşmiş oldum.Üniversitelerde insanların odalarına kapanıp sadece blimsel makale okuduklarını sanmayın bilindiği gibi dünyadaki üniversiteler sıralamasında ilk beşyüzde hiçbir üniversitemiz yok,karşılıklı atışan eski yeni bölüm başkanları ve yalakaları ile her siyasal iktidarla birlikte değişen "bilim"insanları.Bilim insanlarının da tıpkı öğretmenler gibi ay sonunu beklemekten başka bir şey yapmadığını farketdiğimde lisans öğrenimim süresince çok farklı olduklarını sandığım akademisyenlerin de herhangi bir okulda çalışan herhangi bir braş öğretmeni ile aynı olduğunu düşünmüştüm.Yeniden lisans öğrenimine farklı bir branşta başlamak ne kadar doğru olur emin değilim bu konuyuda zamana bırakmakta fayda var,elbette bunun için hiç emek harcamadım diyemem,sosyal hizmetler il müdürlüğünde çalıştığım kuruluşlardaki gece nöbetleri kitap okumak için ve soru çözmek için en uygun zamanlardı gecenin ilerleyen saatlerinde sadece sessizlik ve tam konsantrasyon sağlamak için ideal bir ortam bu nöbetler esnasında adeta bir zaman yolculuğuna çıkmış gibi lise yıllarınızda anlayamadığınız herhangi bir kavramı yada bir soru tipini yolu yarıladıktan sonra üç çocuk babası olarak yeniden anlamaya çalışmak ve anlamak oldukça farklı bir duygu ve yine bana çok garip gelen lise yıllarımda hiç ilgimi çekmeyen bir bilim dalının bu yaşta ilgimi çekiyor olması,acaba bunu sebebi o yıllarda başımda esen kavak yellerimi yoksa doğru zamanda doğru kitabı okumak mı ?Örneğin ben şu aralar Marguerite Duras'tan Konsolos Yardımcısını okumaktayım,bu kitabı ilk okuduğumda çok itici buldum ve ilk fırsatta kütüphaneye iade etme kararı aldım ,ancak iki yada üç gün sonra çıktığım bir yolculukta yanıma aldığım tek kitap yine aynı kitaptı ve ben çoksıkıcı gelen yolculuğumu geçirmek amacıyla aynı sayfaları tekrar çevirmeye başladım sanki bir büyü yapılmıştı ve ben bu kez Konsolos Yardımcısını okurken zevk almaya başlamıştım.Bir kitabı okumak sanırım aynı kişi ilke ikinci kez evlilik yapmak gibi,ilk evliliğinizde eşinizin güzel yanlarını göremediniz,yürütemeyeceğinizi sandınız ve sizi sıkı bir kitaptan nasıl kurtulduysanız o kişiyi hayatınızdan çıkarmak için mahkeme koridorlarında soluğunuzu alıyorsunuz,yıllar sonra aynı kişi birden karşınıza çıkıyor tıpkı belirli bir zaman geçtikten sonra aynı kitaba yeniden rastladığınızda hissettiğiniz duygu gibi acaba dersiniz o an kendinize yeniden denesem mi belki bu kez her şey çok daha güzel olur,umarım her ikinci okuyuşlar benim "konsolos yardımcı" gibi zevkli ve ikinci evlilikler de mutluluk ve huzur dolu olur.Bana göre kitap okumak için en uygun zaman günün ilk saatleridir.Kuş sessizleri ile sabah serinliğinde benliğinizin en taze olduğu anda elinizde en sevdiğiniz kitabın sayfalarını çevirdiğinizi hayal edin,eminim ki daha önce başlamayı denediğiniz ancak karışık geldiği için yarım bıraktığınız bir çok kitap dahi sabahın erken saatlerinde okuduğunuz zaman dah a anlaşılır ve daha çekici gelecektir.

Sabahları çok seviyorum,yeni bir gün yeni doğan bir bebek gibi yeni umutlar,yeni başlangıçlar demek çünkü ,umutsuz yaşayamadığımız için,bazen sabaha çıkmak bile bir beklenti olur insanlar için,bu sözün anlamını sanırım

huzurevinde nöbet tuttuğum günlerde anladım,bir tesadüf olarak söyleyebilirim ki günlerce ölümünü beklediğimiz bir çok yaşlı sabahın ilk ışıkları ile birlikte hayata veda etti.İzin verirseniz sizlere huzurevi hatıralarımdan kısaca bahsetmek isterim.Sosyal hizmetlerde çalışmak benim için gerçek dünyayı tanımak demektir sanki yıllarca bir yazılımın yönettiği dünyada yaşamıştım ve sonra ünlü filmdeki gibi kırmızı yada mavi haptan birini seçtim,o filmde gerçek dünyaya açılan ilaç ne renkti bilmiyorum, itiraf etmem gerekirse kırmızı ile maviyi lise yıllarımda da çok karıştırdım,mavi turnusolu asitler mi kırmızıya çevirir yoksa bazlar mı,bazlar kırmızı turnusolu mavie mi çeviriyordu,yoksa tersi mi?Herneyse defalarca "matrix"izleyenler hangi ilacın gerçek dünyaya açıldığını bilirler sanırım.Evet benim gerçek dünyaya açılmam dediğim gibi Sosyal hizmetlerde çalışmaya başladığım gün gerçekleşti.Gençlik yıllarım kağıt kalem ikilisi ve sınavlarla geçerken hayattaki tek gerçekliğin ikinci dereceden denklemin diskriminantı olduğunu sanırdım oysa hayatta her an özürülü olabileceğimizi,sokağa bırakılan çocukların varlığını,yatağa mahkum yaşayan insanların her ziyaretimizde gözyaşlarına boğulduğuna şahit oldum.Toz pembe dünyadan acı ve gözyaşının olduğu gerçek dünyaya geçiş yapmıştım,huzurevinde çalışana kadar hayatı sona eren bir insanın odasına gireceğimi ummazdım ama zorunluluk her şeyi yaptırıyor,sahipsiz bir yaşamın sona erdiği zaman çalışanlarımız tarafından kefenlenmesi ve yine personelimiz tarafından toprağa verilmesi hayatta misafir olduğumuzu bana hatırlatırdı,ilginç olan soyut kavramları sevmeme rağmen gözümle görmeden insanların öleceğini hiç hesaba katmıyorum,örneğin tez konum çok boyutlu uzayda "türev" kavramıydı,çok boyutlu uzayı görmemiz imkansız olduğuna göre soyut bir kavram ama ölüm somut bir kavram çünkü defalarca şahit oluyoruz,insanlar son nefesini verince büyük bir telaş içinde gömülüyor ;çocukluğumun geçtiği güneydoğuda mezarın tam ortasına sağ kulağı yere gelecek şekilde konuyor ve sonra gayet hızlı bir şekilde mezarın içi dolduruluyor,toz tabakası birkaç saniyede ortadan kayboluyor ve o birkaç saniyede seksen yada doksan yıllık bir ömür de sona ermiş oluyor,ilk kez bin dokuzyüzdoksan dört yılının onyedinci nisanında insanların cenazeyi mezara nasıl yerleştirdiğine şahit olmuştum.Mezarın tam ortasına ikinci bir mini mezar kazılıyor dokuz tahta yüzeye paralel olacak şekilde yerleştiriliyordu,batıda ise mezarın sağ tarafına naaşın sığacağı kadar bir tünel açılıyor tahtalar yüzeyle kırkbeş derecelik açı yapacak şekilde yerleştirildikten sonra toprak atma işlemine geçiliyordu.Ölüm ile ilgili etkilendiğim kitaplardan biri Dante'nin ilahi komedyası olmuştur,okul lojmanında tek başıma güneş görmeyen odamda hem zatürre olmuş hem de Cennet Cehennem Araf üçlüsünü okumuştum,en ilgimi çeken cümle ölümler diyarına sağken geçtikten sonraki anlatımdı,"sandanda birçok ruh vardı ama sandal fazla batmamıştı,ben de bindiğim zaman biraz batmıştı" cümlesi hafızamda kalmış,geçenlerde bir yazı okudum,ölmeden önceki ağırlık ile öldükten hemen sonraki ağırlık arasında yirmi gramlık fark olduğuna dair,sanırım bu da tüm insanlığın cehenneme nasıl sığacağını açıklıyor,benim tezime göre günahsız insan olamayacağı için cehennemin çok büyük olacağını hayal ederdim ancak ruhun yirmi gram olduğunu hesaplarsak bu tahminde cehennemi daha küçük de tasavvur edebiliriz,günahlarımızın bedelini ödedikten sonra cennete gideceğimize inanıyoruz ama tek kanallı siyah beyaz izlediğimiz Amerikan filmlerinde ölenler hemen cennete giderdi yani bedel ödemek yoktu,sanırım onlar için İsa peygamber tüm insanların günahınının bedelini ödemişti.Dinimi bu açıdan çok medeni buluyorum tüm peygamberleri aynı derecede seviyor ve saygı gösteriyoruz,hiçbir müslüman ülkede intikam amacıyla dahi olsa tüm tahriklere rağmen İsa peygamber hakkında hiçbir karikatür yada yazı yazılamaz çünkü çocuklarımızın adını İsa koyuyoruz tıpkı onların "Jesus" koyduğu gibi ama bir hristiyan sanırım çocuğunun adını Muhammed (SAV) koymaz.Bu arada belirtmeden geçemeyeceğim dinimiz anlatan en güzel filmin de "The Message" olduğunu düşünüyorum.Bu satırları yazmaya başladığımda günün ilk saatleri geçmekteydi neden hep ölümden yada mezardan söz ettiğimi bilemiyorum ama hayatımda bir anlığına İsa peygamber gibi "ölüleri diriltme" mucizesi göstermek istemiştım,on yaşında kaybettiğim yeğenimin cansız bedenini sedyede gördüğüm an önce onbeş dakika kadar hiç kımıldamadan beklemiştım,hayat durmuştu benim için etrafımda konuşan insanların ne konuştuğunu duymuyordum,bu bekleyiş bittikten sonra onun ayaklarının üşüdüğünü düşünüp ellerimle ayaklarını ısıtmaya çalıştım ona dokunduğum an sedyeden kalkacak kalkıp ağzından akan kanı silecekti ve biz eve dönecektik.Yaklaşık dört yada beş saat sonra tekrar ayaklarına dokunduğumda gerçeği kabullenmişim bu üşümenin verdiği bir soğukluk değildi sanki uzun süre kar altında kalmış bir teneke parçasına dokunmuşum ve hemen elimi çektim,savcı ve doktor onu sırtüstü çevirdiğinde katılmış bedeni ve sırtında ölü morluğunun başladığını gördüm sanırım gürültülü ağladığım için dışarı çıkarıldım.Birçok kez gazetelerden okuyoruz sapık insanların yeğenine hatta kızına tecavüz ettiğine dair haberler tiksindirici olduğu için okumadan geçmeye çalışıyoruz,sanırım ben de "zanlı"olarak bir süre jandarma karakolunda beklemiştım sonra -tırnak altlarından alınan doku parçalarının sonucunun geldiğini düşünüyorum- serbest bırakıldım hem bir yakınınızı kaybediyorsunuz hem de zanlı gibi bekletiliyorsunuz ve bu duruma yol açan ensest ilişkiyi normal gören hasta ruhlu insanlar ve devlet benim için zor da olsa doğru olanı yaptı bence.Bu ölüm beni anti-depresan ilaçlarla tanıştırdı okuldan gelip ilacımı alıyor saatlerce ölü gibi yatıyordum sanırım evliliğim tehlikeye girmişti yeşil reçeteli ilaç kullanmayı bıraktım halen anti depresan ilaç kullanıyorum ancak reçetenin rengi çok şükür ki beyaz.Sanırım bu ilaçlar gerçekten kaçmayı seven insanlar için ideal çünkü ziyaret ettiğim bazı özürülü aile reisleri de -eşlerinin beyanına göre-gece geç saatlere kadar alkol alıyor,itiraf etmem gerekirse meyhaneye gitmek ile devlet hastanesinde psikoloğa gitmek bana göre aynı alkol ve uyuşturucu ilaç kullanarak kaçılıyorsunuz,yalnız saatliğine ikiyüz lira verip psikanaliz yaptırmadım bu nedenle onun tedavide ne gibi bir rolü olur bilmiyorum,yaklaşık dört yıldır ilaç kullanıyorum ve sanırım ilk gittiğim psikolog ,bu ilaçların bağımlılık yapmayacağına dair bana bir beyaz yalan söyledi çünkü ilaçsız yaşamak için yaptığım her deneme birkaç gün sonra baş ağrısı yada baş dönmesi şikayetleri ile noktalandı.Konu ölümden açılmışken her zaman merak ettiğim tıp öğrencilerinin kadavra üzerinde çalışırken neler hissettikleridir,ülkemizde üniversite çağına gelmiş birçok genç ailenin zoru ile tıp fakültesini tercih etmek zorunda kalıyor,benim gibi yeterli puanı alamayanlar başka bir bölüme gidiyor,ama çok çalışıp bilgisayar mühendisi olmak isteyen bir gencin yaklaşık on ay çok yüksek bir tempoda çalışıp sonra ailesi için doktor olmaya karar vermesi bence yetişkinlerin gençler üzerinde yaptığı büyük bir hata,doktorluk dışarıdan bakıldığında bile çok büyük bir özveri gerektiren ve gönülden sevilmesi gereken bir meslek para için yada sırf annem babam istedi diye bu mesleğe

bulaşmak bulaşmak bir insanın hayatını yapacağı en büyük hatadır.Ülkemizdeki en büyük sorun burada yatıyor birçok genç ara eleman olarak iş hayatına daha çabuk atılmak yerine yıllarca okumayı defalarca üniversiteye giriş sınavına girmeyi tercih ediyor,üçüncü denemesinde tıp yada hukuk kazanan birçok kişiler tanıdığınızdır sonuç olarak hem zaman hem maddi kayıplar ortadadır.Meslek lisesi mezunlarına sınavsız önlisans imkanı tanınmış olmasına rağmen halen bu olanağın yeteri kadar ilgi görmediği kanaatindeyim.Eğitim konusuna tekrar dönmüşken bir buçuk milyon öğrencinin girdiği bir sınavda hatalı soru olmasını son derece "komik"buluyorum bütün bir yıl maaş alıp sadece yılda bir kere hazırlanan soruların kontrol etmek amacıyla heyet olarak toplanıyorsunuz ve yıllarca matematikle uğraşmış insanlar asal sayının ne olduğunu bilmiyor ve bu insanlar geleceğin Türkiyesini belirleyecek gençlerin kader sınavında soruları seçiyor,galiba sadece bu örnek ülke olarak neden geri kaldığımızı göstermeye yeterli,belirli referanslarla belirli makamlara gelmiş insanlar büyük çoğunluk üzerinde en can alıcı kararları verebiliyorlar.YÖK başkanı bir japon olsaydı harakiri yapardı sanırım.En çok ilgimi çeken ve millet olarak ne kadar tepkisiz ve balık beyinli olduğumuzu gösteren bir olay daha var yaklaşık altı yıl önce "hızlandırılmış tren"adında bilim tarihinde eşi benzeri olmayan dünyada hiç bir ülkede benzeri olmayan bir tren ülkemizde sefere çıktı.Ben o yıllarda İstanbulda ikamet ediyordum ve doktora derslerim için haftada bir kez Eskişehir gelmek zorundaydım işte bu mükemmel icat beş saatlik bu yolu üç saatte alıyordu,bende bu yolculuk için kendimi hazırlamıştım ki adını şu an anımsamadığım bir akademisyen bu trene kendisinin asla binmeyeceğini ve hiçbir yakınının da binmesine izin vermeyeceğini belirtmişti bu söylemden birkaç gün sonra da Sakarya -- Pamukovada kaza oldu,suçlular gerekli araştırma inceleme yapmadan bu hizmeti vermeye kalkan bakanlık değildi ,insanları ölüme götüren iki makinistti(!),ölü sayısı önce yüzden fazla denildi sonra ellilere düştü,oysa kazayı bizzat yaşayan insanlarla konuştuğunuz zaman sayının kasten azaltıldığını söylüyorlar;beni bu trene binmekten son anda vazgeçiren o akademisyen keşke haksız olsaydı ancak gerekli alt yapı yapılmadan bu tür işlere girişmek kısaca -uyduruk-iş yapmak masum insanları canından etti,ancak medeni ülkelerdeki gibi ulaştırma bakanı istifa etmedi ve olay unutuldu.Bu olay kanımca ülkemizin klasik "dejavu"larından sadece biridir.

Sabah en neşeli halimle tamamen pozitif enerji ile dolu olarak masaya oturmuştum ama yazdıklarım pek olumlu olmadı sanırım bunda yavaş çalışan internet bağlantısının rolü de var,hafta sonu girdiğim sınavdaki geometri sorularını çözememenin verdiği gerginlik de olabilir.Her yıl girdiğim sınavda yaşlandığımı hissediyorum artık beynimin "muhakeme etme gücü"hızını düşürüyor her sene biraz daha yavaş ve yolun yarısına geldiğim sene artık sürenin benim için verilen sürenin yetersiz olduğuna karar verip bu sene son kez girmenin doğru olacağını kabul etmem gerek.Bu arada sabahki sıcak havanın yerini tatlı bir esinti aldı ve şu an radyoda bana Karadeniz müziğini sevdiiren Kazım Koyuncu çalıyor sanırım bu iki faktör biraz sinirlerimin yumuşamasına sebep oldu.Ülkenin en yeşil bölgesini görmeyi çok istiyorum ayrıca insanların beni sürekli Karadenizli sanmasından dolayı bu bölgeye özel bir ilgim var,sanırım ufak ela gözlerimin ve yüzümün ortasında duran hafif sola eğilmiş duran koca burnumun bunda etkisi var.Aslında burnumun eğriliğini sevgili ablam ve ağabeyime borçluyum,ayrıca üzerlerine çarşaf alıp hayalet rolü oynadıklarında da hiç korkamamıştım bunu da konusu açılmışken söylemek istedim.Aslında çocukluğum çekirdek ailede değil de "büyük " ailede geçti.Bir aile apartmanında büyüdüm,iki erkek ve iki kız kardeşin dört katlı bir apartmanda oturduğunu düşünün,kavgasız bişr gün geçtiğini hatırlamıyorum.Büyüklerin bu kavgası çocuklarda yansırıdı,ben devamlı dayımın oğlu ile kavga ederdim,evde anne ve baba kavgasına ek olarak kardeşler arasındaki kavgalar da gayet sık ve istikrarlıydı.Sonuç olarak çocukluğumun gergin bir ortamda geçmesi psikolojimi ne kadar etkiledi bilemem ama bu huzursuz ortamda tek huzurlu yerim teras katındaki anneannemin tek odalı eviydi onunla iki saat boyunca neler konuşurduk bilmiyorum.Ancak lisans öğrenimimin ilk yılında onu kaybettim.İnsanların eskiden devrim kanunlarına ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduklarını onun anlattıklarından anlıyorum,kıyafet inkılabının yeni uyulandığı günlerde ülkenin Suriye sınırındaki bir kasabasında dahi bir güvenlik görevlisi teyzemi ve ninemi kara çarşaf giydikleri için uyarıyor ve onlara artık Mustafa Kemal paşa hazretlerinin kati emridir artık sokaklarda çarşaf giyilmeyecek diyor,teyzem ve ninem bu emri duymadıklarını bir daha kesinlikle giymeyeceklerini söyleyerek kızgın bekçinin yanından uzaklaşıyorlar.Şu an geldiğiiz nokta ise tam tersi iki polis memuru okula giden bir kız öğrenciye eteğini neden dizinin üstüne kadar çekti deyiip bağırarak tehdit ediyor bu olay sanırım başta milliyet olmak üzere sabit görüşlü olanlar hariç birçok gazetede yayınlandı.Sabit görüşlü gazetelerle ilgili bir anımı izninizle anlatmak isterim gençlik yıllarımda gazete sattığım tezgahda yer kalmadığı için logosunun altında her gün "Hak Geldi Batıl Zail Oldu "yazan bir gazeteyi hep alt rafa koyardım,yukarı mahallenin şişman sakallı imamı karşı yokuştan ağır ağır gelir tespihini sallayarak ve ağzından tükürükler saçarak abonesi olduğu bu gazeteyi neden alt rafa koyduğumu sorar ve bana çok kızardı,patronuma söyleyeceğini bu davranışıma son vermem gerektiğini söyleyerek beni uyarırdı ve tesadüf en bir sabah tam gazetesini alırken patronu m da yanımdaydı böylece bir fırcada patronumdan yedim,yanlış imam uzaklaşana kadar patron yanımdan ayrılmadı,her gün içtiği biranın neticesinde oluşan göbeği tam gözümün önündeydi ancak ben kafamı kaldırmıyordum,zaten motosikleti gece gizlice alıp kaza yaptığım için suçluydum,her neyse hoca efendi uzaklaşınca patronum bana "kaldır şu gazeteyi yine alt rafa koy gözüm görmesin" deyip koltuğuna oturdu.

"Eski çamlar bardak oldu"sözü gerçekleşti ve bu anımdan yirmi yıl sonra bu gün hemen hemen her evin girişinde artık imam efendinin gazetesini görmek mümkün bu aslında büyük ve kesin bir zafer herkesin sözünü ettiği "karşı devrimin"amacına ulaştığını gösteren bir başarı sanırım hoca efendi bugün beni görse haklı olarak söyle bakalım delikanlı masanın altına sakladığın bu gazete bugün en yüksek tiraja ulaştı derdi.Kasabamıza cumhuriyetimizle aynı adı taşıyan ve aynıyaştta olan tamamen yazılarla kaplı resimsiz gazetede gelirdi elbet ama toplam satış sayısı ya on ya

onbeş olurdu,üstelik diğer gazetelere göre pahalı idi o zamanlar bu düşük tirajı fiyatına bağlardım ancak artık fikrim değişti bedava da olsa insanlarımız yine okumaz diyebilirim çünkü üzerinde bikinili kadın resmi yok çok satmak için iki yol var bence ya dinsel sömürü yapacaksınız yada cinsel sömürü sanırım Cumhuriyet gazetesinde ikisinde yok ve bu nedenle tirajı hep düşük kalacak üstelik bir saat önce aldığım habere göre gazetede yazılarını merakla beklediğim İlhan Selçuk da aramızdan ayrıldı,kendisine Allahtan rahmet diliyorum.

Yeni günle birlikte yeniden masa başındayım tam olarak ne yazacağımı bilmiyorum bu nedenle bir çok kez deneme yazmayı aklımdan geçirdim ama kendimi sadece bir konuya şartlandırmak bana sıkıcı geliyor bana göre elinize kalemi aldığınız zaman sizin için hiçbir engel olmamalı,okur yazar pek çok kişi benim de ilk okuduğum denemeler kitabı Montaigne idi hatta bu kitabı çocukluğumda okuduğumdan başka denemeler kitabı görünce kendi kendime Montaigne'in kitabını çalmışlar diye düşünürdüm elbette denemelerin bir tarz olduğunu anlayacak yaşta değildim bilirsiniz ki Montaigne de çocukluk çağında okunacak bir kitap değildir,deneme yazmanın inceliği nedir bilemem ama yarın sabah "aşk" üzerine yazarım hafta sonu da felsefe yazarım gibi düşüncelerle kalemi elime alacağımı pek sanmıyorum zaten planlı davranmayı beceremiyorum galiba benim sorunum dahu sanırım öğretmenlik mesleğindeki başarısızlığımın ana nedenlerinden biri de plansız olmama ve konu anlatımından çok soru çözmeye ağırlık vermem bana göre matematik yüzmek gibidir eline kalemi alıp soruyu çözmek için dakikalarca boğuşmayan öğrencisi bu dersi öğrenemez ancak insanlar şu anda tüketim toplumu olmanın bir sonucu olarak bocalamadan alın teri dökmeden öğrenmek ,hemen tüketmek ve kısa zamanda çok para kazanmanın peşinde sürekli izlediğimiz reklamlar anneler,babalar sevgililer,öğretmenler günleri tüketimi arttırmaya yönelik çalışmalar artık çocukluktan itibaren tüketici olma davranışlarımızda ağır bir yer kaplamaya başlıyor.Sanırım "aptal kutusu"nu çok fazla izlemenin zararlarından biri bu tüketici olmak yemek yedikten sonra ekran karşısına uzanıp patlamış mısır ile maç yada film izlemek beyinimize yeni bilgiyi hiçnir şekilde sokmamak ve onu sıkı kafatası kemiklerinin altında bir et yığını olarak taşımak sanırım günümüz insanının en büyük sorunu bu "tembellik" koşmadan spor yapmadan zayıflamak ,okumadan araştırmadan öğrenmeye çalışmak,kısa zamanda zengin olmak için şans oyunlarına yada kumara başvurmak,artık birçok şehirde şans oyunları oynatan "cafe"ler var okumaktan nefret eden insanlar masa başında homurdanarak spor gazeteleri okuyup atların sağlık durumlarından futbolcuların sakatlık durumuna jkadar her türlü bilgiyi almak için kütüphane kadar sessiz bir ortamda saatlerce ders çalışıyor bu enerji bilime harcansa sanırım ülkemiz epey ilerleme kaydederdii!

ne yazacağıma hala karar veremedim ünlü bir gazetede köşe yazarı olsam hergün şehit haberleri aldığımız bu günlerde otuz yıldır milyonlarca kez konu olan terörü yazardım,geçenlerde okudum Irak'ın kuzeyinde tampon bölge oluşturulması bana çok mantıklı geldi ancak günümüz iktidarının da bu işi yapacak kadar cesur olduğunu sanmıyorum.Ortaöğrenimimi yeni tamamladığımda anket yapmak amacıyla gittiğim güneydoğu vilayetlerinde en fazla gördüğüm kiraathanelerdi,hepsi dolu olan ve ikisinin arasında en fazla dört işyeri olan bu mekanların fazlalığı sanırım sorunu anlamamız için yeterlidir bu sorunu tamamlamak için yıllarca akademik kariyer yapıp rapor yayınlamaya yada iktidara yakın olmak için şu anki muhalefet iktidara gelirse ülkemiz için felaket olur şeklinde tamamen "yalakalık" yapmak amacıyla beyanatlar vermeye gerek olmadığını düşünüyorum.Bu şehirler hakkında hatırladığım devamlı tepemizde dönen helikopterler ,aile çay bahçesinde okey oynarken dizlerinin üstündeki silahı masa örtüsü ile örten insanlar ve ilginç bulduğum Midyat şehridir.Müslümanlar ile Hıristiyanların bu kadar içiçe olması ve boynundaki haçla özgürce dolaşan genç kızlardı aynı manzarayı yıllar sonra Rumaeli caddesinde görmüştüm.bir şehirde farklı inançtan olan insanların olması çok güzel o ülkenin ne kadar hoşgörülü olduklarının bir kanıtı,sanırım minareye bile tahammül edemeyen ve her fırsatta medni olduğunu ileri süren Avrupaya da verilecek en güzel cevap ülkemizde farklı inanç ve mezhepten olan insanların bir arada yaşaması.Osmanlı imparatorluğu zamanında atalarımız bunu kusursuz bir şekilde uygulamışlar sanırım çağdaş değerlere en çok sahip çıkan imparatorluğun gerilemesinin dahi üç yüz yıl sürmesi buna bağlı sanırım saray entrikaları olmasa daha uzun yıllar imparatorluk Akdenize hakim olmaya devam edebilirdi,saray entrikaların çok güzel anlatan Ann Chamberlain'den Safiye Sultan serisini okumanızı tavsiye ederim,kendi yazarlarımızdan Hıfzı Topuz'un "Meyyale"si de bana tarihsel romanı sevdiiren ilk kitap olmuştur.Tarih ilkokul yıllarından beri sevdiğim bir dersti özellikle savaşların yapıldığı tarihleri ezberlemek hoşuma giderdi bu nedenle ilkokul öğretmenim bana "kronolojik çocuk"adını vermişti,sanırım rakamlar o yıllarda bana cazip gözükmeye başlamış,gözüm hoş gelen rakamların Araplar tarafından keşfedildiğini ise ancak lisans öğreniminde bilim tarihinde öğrenmiştim.Bu dersde Georges İfrah'ın "Rakamların Evrensel Tarihi"adlı serisini okumuştuk bir matematik öğretmeni olan yazar birgün derse girdiğinde öğrencisinin "Hocam,rakamlar nerden geliyor?"sorusuna yanıt aramak için mesleğini bırakarak dünya turuna çıkmış gittiği şehirlerde bulaşıkçılık yapıp geçimini sağlayarak bu kitabı oluşturmuştu.Şimdi bu kitabı kitapçıların "kelepir kitap"bölümlerinde görünce itiraf edeyim ki hüzünlendim.Sanırım öğretmenlerin hayatında öğrencilerin ne kadar rolü varsa aynı şekilde öğrencilerin hayatında da öğretmenlerin etkisi var,düşünsenize Gauss'un matematik öğretmenin başı ağrımasa belki bu deha daha geç farkedilecekti,hikayeyi duymayanlar için kısaca anlatayım,ders anlatmak istemeyen matematik öğretmeni öğrencilerin meşgul olmasını sağlamak amacıyla birden yüze kadar olan sayıları yazıp toplayın sonucunu bana getirin der zavallı adam yaklaşık on saniye sonra Gauss'u elinde defter ile masanın yanın da dikildiğini görünce acaba ne hissetti cevabın beşbin elli olduğunu biliyorsa nasıl bu kadar çabuk buldu deyip şoka girmiş olabilir eğer öğretmen cevabı bilmeden bu soruyu sordu ve cevabın doğru olduğunu görünce o zaman şoka girme süresi biraz gecikmiş olacaktır.Her iki durumda da onun yerinde olmak istemezdim,bu olay seksenli yıllarda bizim ülkemizde olsa zavallı Gauss öğretmenden temiz bir sopa yer yerine otururdu sanırım.Aramızda herkes matematikçi olmayabilir bu nedenle Gauss metodundan kısaca bahsedeyim.Sınıf arkadaşları önce bir ile ikiyi toplarken o bir ile yüzü toplamış ve yüzbir bulmuştur,sonra iki ile doksandokuzu toplamış

gene yüzbir bulmuştur,sonra üç ile doksanseki toplamiş gene yüzbir bulmuştur bu şekilde elli tane yüzbire ulaşacağına karar veren Gauss elli ile yüzbiri çarpmiş ve cevabı bulmuştur:Beşbin elli sanırım o sırada arkadaşlarının bulduğu en büyük rakam en fazla ellibeştir.Galiba deha olmanın sırrı burda saklı belirli bir sıra ile toplamak yada planlı hareket etmek yerine zgn olmak hiçbir kalıba girmemek,bu nedenle on markın arkasında bir zamanlar Gauss'un resmi vardı ama şimdi on avronun arkasında kimin yada neyin resmi var bilmiyorum çünkü hayatımda hiç on avro görmedim.

ordu

hayat bazen "karşıya çifte çamlar " gibidir,ağlamaklı,
beklemekle anmakla geçer eski aşkları ,
kimi zaman da "ordunun ışıkları" gibidir hareketli,neşeli,
duracakmış gibi atar kalpler,gözlerle konuşmanın
tatlı heyecanı,titreyen eller ile yeni bir peri masalıdır sanki..

büyüklerle masallar (7.bölüm)kitaplar

Kitapların cazip dünyası böylece kapılarını bana açmış oldu,artık sadece bir eğrinin her noktasındaki eğrilik ve burulmasından başka insanların ruhuna hitap eden edebiyat ile de ilgilenmenin bir gereklilik olduğunu düşünmeye başlamıştım.Bir öğretmen olarak edebiyatın öğrencilerimize yeteri kadar sevdirilmediği kanaatindeyim.Bir az önce sözünü ettiğim kitaplar okuma saatlerinde öğrencilere okutulabilir,kendi öğrenciliğimde edebiyat dersinden aklımda kalan sadece "mef ulu mefa ilü feulun" üçlüsüdür ve bu kelimelerin ne anlama geldiğini ve ne amaçla kullanıldığını bilmiyorum yalnız ilköğretimde Türkçe derslerimize giren sevgili hocam Ahmet Şen'i ayrı tutmalıyım,çünkü edebiyat derslerinde kitap okuma saati uygulaması yapardık,sınıftan her öğrenci sıra ile okuduğu bir kitabı kısaca tahtada özetlerdi,bende "Kan" isimli bir senaryoyu okuyup özetlemiştim,kapağındaki resim hala hatırımdadır,özetledikten sonra hocam eğitimsizliğin bir sonucu olarak kan davalarının hala ülkemizde bir sorun olduğunu belirtmişti.Lise yıllarında hepimiz için bir öğretmen olur ki o hep diğerlerinden farklıdır,onun yeri ayrıdır ve sizde en çok iz bırakandır,işte benim için o öğretmen ingilizce öğretmenimdi,benim çocukluk yıllarımda ilköğretim oniki yaşında biterdi,ortaöğretimden aklımda kalan onun ilk dersini hiç unutmam,daha önce ingilizce tek bir kelime dahi duymamış olan bizler için öğretmenin sınıfa girer girmez ingilizce konuşmaya başlamasından etkilenmiştim,dersin ortasında üst sınıflardan bir öğrenci sınıfa girmiş ve sınıf defterini idareye teslim etmek üzere istemişti,öğretmenimiz hemen ingilizce çocuğa adını sınıfını hatırını sordu,karşılıklı konuştular biz de ağızımız açık dinledik,sonra Türkçe olarak bir haftaya kadar tamamen ingilizce konuşacağını belirtmişti ve biz de bir haftada nasıl ingilizce öğreneceğiz diye kara kara düşünmeye başlamıştık,öğrencilik hayatımda öğretmenler tarafından çok aşırı olmasa da öğrencilere karşı şiddet uygulanıyordu,ama beni daha çok etkileyen onun bakışları ve bize her zaman öğretmeye çalıştığı "azimli olma"davranışı idi,bana göre o bize bir dil değil bir davranış öğretmiştir.Şimdi akranım olan birçok kişi o dönemin öğretmenleri tarafından en az bir kere sopa ile avuçlarımıza vurulduğunu bilir ancak günümüzde sınıflarda dayak tamamen kaldırıldı,tüm bunlara rağmen çok çalışmayı aşlamayı öğrencilerine azimli olmayı anlatan,kendi çocukluğundaki olanaksızlıkları anlatıp , sonra bizim imkanlarımızın çokluğundan bahsederek çok çalışmamız gerektiğini söylediği zaman onun ne kadar haklı olduğunu düşünüp anne babamıza layık olmak için gece geç saatlerde kalkıp ödev yaptığım kış geceleri aklımdadır.Sözlü yapmak için tahtaya çıkan öğrenciye önce kahvaltısını yapıp yapmadığını sorardı,sonra kaç lira harçlık aldığını sorduktan sonra ingilizce bir cümlenin ,Türkçe anlamını sorardı,yanıtınız yanlış ise senin için annen erken kalkıp kahvaltı hazırlamış,baban cebine harçlığını koymuş oysa sen onlar için ne yaptın deyip suçluluk duygusu hissetmemize sebep olurdu,çalışmadığım yada düşük notlar aldığım zaman bol bol su içip yemek yememeye karar vermiştim,yemek yemeyi haketmediğimi düşünmeye başlamıştım.Lacivert renkli Murat 124 otomobili okulun bahçesinden çıktığı zaman çok rahatladığımı hatırlarım,kitabı da lacivert kapaklı "Streamline English"adındaki kitaptı,hiç unutmam üniversite okuduğum yıllarda aynı kitabı raflarda görünce o yıllara geri dönmüştüm,tüm sertliğine yada sert görünümüne rağmen sevgili hocamın bende ve tüm öğrencilerinde çok büyük hakkı olduğunu ve hayatını öğretmeye adanmış bir kişi olduğunu düşünüyorum.Benim için ortaöğretim yıllarında yaşadığım en önemli his "ait olmama"idi,ben ve yaklaşık elli öğrenci bir kasabadan sabah erkenden otobüslerle vilayetteki anadolu lisesine yola çıkardık,hergün doksan dakikamız yollarda geçirdi,bu nedenle kendimi ne kasabalı ne de vilayetten görürdüm,kasabadan geldiğimiz için diğer öğrencilerin dalga geçtiklerini hatırlarım ancak matematik hocam yolculuk için kaybettiğimiz zamanı da göz önüne alarak bütünlemeye kaldığım sene kanaat notu ile geçmemi sağlamıştı,kasabadan gelmenin avantajları da vardı,bütünlemeye kalmam gerektiği halde sözlü notu ile geçtiğim bu ders iki yıl sonra neredeyse benim için yaşam biçimi olmuştu,ders ne olursa olsun arka sıralarda dersi dinlemeden gizlice çarpanlara ayırma soruları çözerdim,yine vilayetten kasabaya gelene kadar çok kolay sayı problemleri çözerdim,kolay soruları çözmek benim için büyük bir zevkti,arkadaşlarım zamanımı boşa harcadığımı söyledilerse de inatçılığımın sonucu olarak bildiğimi okumaya devam ettim.Bazen boş sınıfta kendi kendime ders anlatırdım,ilerde öğretmen olacağımı o yıllarda hissetmişim anlaşılan,bunula birlikte kendim ile ilgili hala yanıtlamadığım ve zihnimde büyük bir yer tutan bir soru var,madem matematik benim için bir yaşam tarzı idi,şu anda neden matematik yapmıyorum ve öğretmenliği neden bıraktım,bu soruların yanıtını şimdilik zamana bıraktım.Öğretmenlik mesleğinde on yıllık bir tecrübem oldu,ilk yıllarım ilçe merkezlerindeki meslek lisesi yada eski adıyla zanaat okullarında geçti,elbette meslek liselerinin ülkemiz için çok önemli olduğu fikrine katılıyorum ama bir öğretmen olarak meslek lisesinde çalışmanın zorluklarından kısaca söz etmek istiyorum,bir meslek lisesi öğrencisi için okuldaki dersler ikiye ayrılır,gerekli olanlar ve gereksiz olanlar,ne yazık ki benim dersim de onlar için gereksiz dersler kategorisindeydi,elbette onlar için haklı gerekçeler vardır,öğrenci elbette çiraklık psikolojisine girdiğinden okula gelirken kalem,kitap getirme zorunluluğu hissetmiyor,kredisi yüksek olan meslek derslerine daha çok önem veriyordu,özellikle kendi dersimde espi konusu olacak derece zayıflardı,lise son sınıf öğrencileri dahil çarpım tablosunu bilmeyenler vardı zaten okul müdürünün benden tek isteği de çarpım tablosunu öğretmemdi,müfredat konularının tamamını yada bir kısmını vermenin imkansızlığını ben de kısa zamanda hissetmeye başladım.Meslek liseleri ile ilgili olarak bir diğer konu da şiddetti,öğrencilere karşı uygulanan fiziksel şiddet benim kendi öğrenciliğimde gördüğüm şiddetten bir hayli fazlaydı ancak meslek dersleri öğretmenleri de kendi öğrencilikleri döneminde aynı şekilde dayak yediklerini ders aralarında anlatırlardı,daha çok cezalandırma aracı olan cetvelin yerine kalın tahta sopalar almıştı.Bununla birlikte ülkemizdeki meslek eğitimine ailelerinde gereken önemi verdiği takdirde eksik olan ara eleman ihtiyacının karşılanacağı aşıkardır,öncelikle anne babaların

çocuklar üzerinde kurdukları "doktor olacaksınız" baskısının kaldırılması için yetişkinlerin de eğitim alması gerekmektedir.Lise çağındaki her gencin tıp doktoru olmak amacıyla fen bilimlerine yönelmesi,öğrencinin hayatının en önemli kararını alırken ebeveynlerinin yapamadıklarını yapma amacı ile sevmediği bir işle meşgul olan mutsuz bireyler topluluğu oluşmasına sebep olacaktır.Meslek liselerinde dersimin ikinci sınıf dersler grubunda olması bile fen lisesinde çalıştığım dönemdeki sıkıntılarımdan azdı,öncelikle fen lisesi öğrencilerine karşısına çıkan her birey "sen zekisin"yaftasını yapıştırdığından girdiğim her sınıfta öğrenciler kendilerini geleceğin Newton yada Einstein adayı olarak görmekteydi.Bir çoğunda derste çözülemeyecek güçlükte sorular sorup öğretmenin sınıftaki "itibarını"düşürme amacı vardı.Bir İtalyan avukatı olan

Pierre de Fermat tarafından çözümsüz olduğu ancak ikiyüz yıl sonra bir Amerikalı tarafından ispatlanan denklemi sorduklarını anımsıyorum,bu denklemi çözmek için dakikalarca uğraşacağımı sanmışlardı ancak denklemin aşikar çözümden başka çözümünün olmadığını belirttim,itiraf edeyim yüksek lisans yapmanın tek faydası buydu,öğrenciler karşısında küçük duruma düşmemek,kırkbeş dakika boyunca gözlerini dört açıp en ufak bir hatanızı bile yakalamak için can kulağı ile sizi dinleyen en az yirmi kişiden oluşan sınıflarda attığınız her adımda dikkatli olmalıydınız.Itiraf etmeliyim ki dersin başında gelen zor soruları çözmek için harcadığım zaman süresi arttıkça onlar için de arka sıralarda başka derslere çalışma yada sohbet etme süresi de artmaktaydı,bu nedenle sorularınızı ders aralarında sorun deyip konuya geçmeyi uygun buldum daha doğrusu bu tavsiye bana müdür yardımcısı tarafından yapılmıştı.Öğretmenlik mesleğimin son yıllarını geçirdiğim Fen lisesi oldukça sıcak bir güneydoğu şehrinde bulunduğu ilk gözlemlerimde her öğrencinin tıpkı formül kitapçığı gibi cep kitabı şeklinde basılmış "Risaleler" isimindeki kitaptı,özellikle Said-i Nursi hemen hemen tüm öğrencilerin dolabında vardı,pansiyonda kalan öğrencilerin odaya halı serip kible tarafında devamlı kullanıma hazır seccadesi ile odalarda terlikler,seccadeler,gül suyu şişeleri,aziyeler çoğunlukta idi,odalarda hep aynı isme sahip olan gazetelerin ücretli mi ücretsiz mi alındığını hala merak ederim,okul şehire yaklaşık on kilometre uzak olduğundan dış dünya ile olan tek bağımız bu gazete idi.Her sabah kalın motorunun iki heybesi ağzına kadar gazete ile dolu esmer ve şişman adamın yolunu gözlerdim,gazete okuyabilmek için aynı zamanda aylarca şehir içi çalışan minibüslerin okula kadar geleceği günü de sabırla beklemiştim.Bisiklete binmek komşularımız için çok komikti belki benimki kırmızı ve çocuk bisikleti gibi olduğundan olabilir,okul lojmanındaki komşularımız aynı okulda çalışan arkadaşlarımızı,meslektaşlarımızla ilgili olarak hatırımda kalan en önemli anı hakim Mustafa Yücel ÖZBİLGİN'in türban kararına istinaden öldürüldüğü gün Fizik öğretmenin "Oh olsun" dediği gündür.Alınan bu karar ile ölümü çoktan hak ettiğine dair düşüncelerini bizlerle paylaşmıştı,okulda birlikte çalıştığım mesai arkadaşlarım eşimle lojmanın merdivenlerinde karşılaştıkları zaman selam verip hal hatır sorarlardı,bende aynı şekilde onların eşlerini merdivenlerde görürsem selam vereceğimi sanıyordum ki bunun hiç bir zaman gerçek olmayacağını anladım.Ben okul çıkışı daireme çıkmak için merdivenlerden çıkarken kapılar hızla kapanıyor,sohbet eden bayanlar sanki cüzzamlıymışım gibi hızla evlerine giriyorlardı.Aylarca beklediğimiz şehir içi çalışan minibüslerin şöförleri,ikamet ettiğimiz bu şehirdeki tüm kadınlar gibi uzun pardösü yerine kot pantolan giyen eşimi dakikalarca izlerler,biz de kendimizi turist gibi hissederdik,oyşa benim doğup büyüdüğüm kasaba doksan dakikalık bir yolculukla ulaşılabilir bir yerdedi.Fen lisesi öğretmeni olmak için yaz tatilimi soru çözerek geçirmiştim,lojmanı uygun olan bu güneydoğu şehrinde hayatımın en zor iki yılını geçireceğimi bilseydim sanırım bu sınav ı kazandığım için çok sevinmezdim.Benim için bu okulda çalışmaya başlamak bir dönüm noktası oldu diyebilirim bu şehirde öğrendiğim en önemli bilgi yaşadığınız şehir ile dünya görüşünüzün uyuşması gerekir.Özgürlük konusunda verdiğiniz en küçük tavizler yeni tavizleri getirir ve siz bir an gelip de geriye dönüp baktığınızda artık dönüşü olmayan bir yola girdiğinizin farkına varırsınız.Garip olan şu ki zamanla ne kadar özgürlük yanlısı da olsanız farkında olmadan siz de baskıcı rejime uyum sağlamaya başlıyorsunuz ve kişisel görüşleriniz sık sık tahrip olmaya ve değişmeye başlıyor.Her sabah aynı gazeteyi okuyorsunuz,tartıştığınız her kişi aynı görüşlere sahip,etrafınızdaki tüm insanlar sanki klonlanmış gibi olunca artık sizin de özgünlüğünüz kayboluyor.Bu sıcak vilayette geçirdiğim zor günler ilerisi için nasihat oldu aynı zamanda bana dokunmayan yılan bin yaşasın düşüncesinin ne kadar sakıncalı olduğunu da düşünmeye başladım,örneğin siz ülkenin en batısında yaşıyor olabilirsiniz ve sizden kilometrelerce uzakta bireysel özgürlükleri kısıtlanmış beyinlerine sabit fikirler enjekte edilen insanlar hızla çoğalıyorsa ve siz de bu duruma göz yummakta devam ediyorsanız ben iddia ediyorum ki bir zaman gelecek sizin kendinizi güvende hissettiğiniz şehriniz de yavaş yavaş aynı kalıba girmeye başlayacak.Bu aşamadan sonra atacağınız adımların hiç bir anlamı kalmayacak,yalnız sezarin hakkı sezara mantığı ile yola çıkarsak ben bu derece mükemmel bir teşkilatlanma örneğine sadece o yıllarda tanık oldum,hepimizin bildiği sıra gecelerinde saz çalıp türkü söylemek yerine kırmızı kapaklı kalın ciltli Said-i Nursi kitapları açılıyor bir satır okunduktan sonra farklı meslek gruplarından insanlar bu cümleye çeşitli yorumlar getiriyordu.Üstadımız burda şunu demek istemiştir şeklinde başlayan cümlelerle fikirler beyan ediliyordu,kendimi doktora dersinde bir makale üzerinde tartışan bilim insanları topluluğun içinde gibi hissetmişim.Bununla birlikte kırmızı kapaklı kitaplar üzerinde tartışmak yerine neden Allah kelamı hakkında konuşulmuyordu bunu da anlamıyordum,sanki Allah kelamının yerini -haşa-insan kelamına bırakmışlardı.Uzun gece sohbetleri sadece belirli bir grup için geçerli değildi,vilayette başka gruplar vardı.Okulumuzda da her öğretmenin dahil olduğu bir cemaat vardı,ben her zaman okulları ülkemizin küçük bir prototipi olarak görürüm.Okul müdürü de başbakanın bir numunesidir bizim okul müdürümüz de amcasının ortaöğrenim genel müdürü olmasının etkisiyle gerekli hizmet süresini doldurmadan ve yöneticilik sınavını kazanmadan sıcak bir yaz gününde telefonla aranarak kendisine okul müdürü olduğu beyan edilmiş biriydi.Odasına ilk girdiğimde sehapanın üstünde gördüğüm bilim dergileri cidden bilim okuluna geldiğime dair bir kanı oluşturmuştu bende ,ancak girişteki Atatürk büstü ne kadar aksesuarı tamamlamak için konmuşsa o dergilerinde gösteriş amaçlı orada olduğunu sonradan anladım.

Bu okulla ilgili beni çok üzen bir anımı da müsaade ederseniz paylaşmak isterim.Tübitak tarafından ödül almış bir

öğrencim vardı,her zaman hayat dolu gülümsemesi eksik olmayan bir kızdı yanlış animasyonlarımsam ben başka bir şehire gittikten iki yıl sonra gazeteden bu neşe dolu kız çocuğunun intihar ettiğini öğrendim bu olay beni en çok üzen olaylardan biridir.Bu intihar olayının hemen üzerinin örtülmesi ise beni üzen başka bir durumdur.Elbetteki bu okulda benim çalıştığım dönemde de iki öğrenci intihar girişimde bulundu ancak gece üçte acile yetiştirip öğrenciyi son anda kurtardık,tüm bu intihar girişimlerine rağmen ne tesadüfdir ki okul yönetiminde bir değişiklik olmadı , ben bu tesadüfü okul müdürününü Ankarada genel müdür olan amcasına bağlamaktayım,sizler bu konuda ne düşünürsünüz bilemem,yanlış inanmak size kalmış ama ben çocuklarımın kazansalar dahi Fen lisesinde okumalarını istemem.Seviyesi düşük yada yüksek de olsa her okulda belirli bir düzeyde öğretmen kadrosu genç beyinlere belirli sabit görüşleri deklere etmeye devam ediyor ve bundan sonra da edecekler, çünkü o kişiler de belirli bir cemaat tarafından okutulup o eğitimi zamanında almışlar , çok üzücü ama gerçek olan duuruma göre yüce kitabımızın yerini kalın kırmızı kitaplar,peygamberimizin yerini ise mezarının yeri bilnmeyen "üstad"lar alıyor.Bu durum bir sınıf içinde öğrenciler arasında gruplaşmaya,öğretmenler arasında ve son olarak halkın içinde belirli grupların oluşmasına sebep oluyor.Sınavla girilen öğretim kurumları ile ilgil olarak başka bir gözlemimi de aktarmak istiyorum.bu okullarda maddi geliri yüksek velilerin okul-aile birliği yönetiminde olduğu gerektiğinde okul yönetimini kontrol altına aldığı da ülkemizin bir gerçeği doğu bölgelerimizde veli bir cemaat lideri yada toprak ağası ise bu kişinin çocuğunu uyarmanız dahi sizin için hoş olmayan sürprizlerle karşılaşmanıza sebep oluyor.Batıdaki şehirlerimizde bu durumun devam ettiğini söyleyebiliriz maddi durumun yüksek olması yine okulda öğretmen seçimine kadar alınan kararlarda okul -aile birliğinin ne kadar etkili olduğunu gösteriyor.Aslında akraba evliliğini de doğuya özgü sanırdım ancak sosyal hizmetlerde çalıştığım sıralarda yaptığım tüm ziyaretlerde bir çok özürü çocuğun anne babasının akraba olduğunu öğrenmiştim.İnsanlarımız bir aile apartmanı dikip merdivenlerini halı ile kaplamak için yakın akraba çocuklarını evlendiriyor ve risk almayı seviyor ancak tüm bilgilendirme çalışmalarına rağmen akraba evlilikleri devam ediyor.Sanırım millet olarak okumayı araştırmayı bilgi sahibi olmayı sevmiyoruz yada kendi doğrularımızın her zaman doğru olduğunu düşünüyoruz.Yirmidört kasım öğretmenler gününde son dersime girip mesleğimi bıraktığımda ben de kendi doğrularımın mutlak doğru olduğunu düşünmüştüm ama sonuç olarak on yıl boyunca yürüttüğüm eğitimcilik görevimde meslekdaşlarım devamlı sigara içen kesinlikle okumayan araştırmayan branşı ile ilgili hiç bir yeniliği takip etmeyen kişilerdi.Yüksek lisans yapmamın da meslekdaşlarım arasında alay konusu olduğunu hatırlarım.İlk hedef olarak bu meslekten çıkmak amacıyla akademik kariyere yöneldim ancak bu alanda benim ne kadar eksik kaldığım yönler olduysada matematik bölümüne fizik bölümünü elli beş ortalama notu ile mezun olan kişilerin alındığını görünce aday seçiminde başka hesaplar olduğunu hissettim aslında duygulara gerek yok bizzat fizikçi arkadaş bana "torpilli" olduğunu söyledi,böylece başka bir ülke gerçeği ile daha yüzleşmiş oldum.Üniversitelerde insanların odalarına kapanıp sadece blimsel makale okuduklarını sanmayın bilindiği gibi dünyadaki üniversiteler sıralamasında ilk beşyüzde hiçbir üniversitemiz yok,karşılıklı atışan eski yeni bölüm başkanları ve yalakaları ile her siyasal iktidarla birlikte değişen "bilim"insanları.Bilim insanlarının da tıpkı öğretmenler gibi ay sonunu beklemekten başka bir şey yapmadığını farketdiğimde lisans öğrenimim süresince çok farklı olduklarını sandığım akademisyenlerin de herhangi bir okulda çalışan herhangi bir braş öğretmeni ile aynı olduğunu düşünmüştüm.Yeniden lisans öğrenimine farklı bir branşta başlamak ne kadar doğru olur emin değilim bu konuyuda zamana bırakmakta fayda var,elbette bunun için hiç emek harcamadım diyemem,sosyal hizmetler il müdürlüğünde çalıştığım kuruluşlardaki gece nöbetleri kitap okumak için ve soru çözmek için en uygun zamanlardı gecenin ilerleyen saatlerinde sadece sessizlik ve tam konsantrasyon sağlamak için ideal bir ortam bu nöbetler esnasında adeta bir zaman yolculuğuna çıkmış gibi lise yıllarınızda anlayamadığınız herhangi bir kavramı yada bir soru tipini yolu yarıladıktan sonra üç çocuk babası olarak yeniden anlamaya çalışmak ve anlamak oldukça farklı bir duygu ve yine bana çok garip gelen lise yıllarımda hiç ilgimi çekmeyen bir bilim dalının bu yaşta ilgimi çekiyor olması,acaba bunu sebebi o yıllarda başımda esen kavak yellerimi yoksa doğru zamanda doğru kitabı okumak mı ?Örneğin ben şu aralar Marguerite Duras'tan Konsolos Yardımcısını okumaktayım,bu kitabı ilk okuduğumda çok itici buldum ve ilk fırsatta kütüphaneye iade etme kararı aldım ,ancak iki yada üç gün sonra çıktığım bir yolculukta yanıma aldığım tek kitap yine aynı kitaptı ve ben çoksıkıcı gelen yolculuğumu geçirmek amacıyla aynı sayfaları tekrar çevirmeye başladım sanki bir büyü yapılmıştı ve ben bu kez Konsolos Yardımcısını okurken zevk almaya başlamıştım.Bir kitabı okumak sanırım aynı kişi ilke ikinci kez evlilik yapmak gibi,ilk evliliğinizde eşinizin güzel yanlarını göremediniz,yürütemeyeceğinizi sandınız ve sizi sıkı bir kitaptan nasıl kurtulduysanız o kişiyi hayatınızdan çıkarmak için mahkeme koridorlarında soluğunuzu alıyorsunuz,yıllar sonra aynı kişi birden karşınıza çıkıyor tıpkı belirli bir zaman geçtikten sonra aynı kitaba yeniden rastladığınızda hissettiğiniz duygu gibi acaba dersiniz o an kendinize yeniden denesem mi belki bu kez her şey çok daha güzel olur,umarım her ikinci okuyuşlar benim "konsolos yardımcı" gibi zevkli ve ikinci evlilikler de mutluluk ve huzur dolu olur.Bana göre kitap okumak için en uygun zaman günün ilk saatleridir.Kuş sessizleri ile sabah serinliğinde benliğinizin en taze olduğu anda elinizde en sevdiğiniz kitabın sayfalarını çevirdiğinizi hayal edin,eminim ki daha önce başlamayı denediğiniz ancak karışık geldiği için yarım bıraktığınız bir çok kitap dahi sabahın erken saatlerinde okuduğunuz zaman dah a anlaşılır ve daha çekici gelecektir.

Sabahları çok seviyorum,yeni bir gün yeni doğan bir bebek gibi yeni umutlar,yeni başlangıçlar demek çünkü ,umutsuz yaşayamadığımız için,bazen sabaha çıkmak bile bir beklenti olur insanlar için,bu sözün anlamını sanırım huzurevinde nöbet tuttuğum günlerde anladım,bir tesadüf olarak söyleyebilirim ki günlerce ölümünü beklediğimiz bir çok yaşlı sabahın ilk ışıkları ile birlikte hayata veda etti.İzin verirseniz sizlere huzurevi hatıralarımdan kısaca bahsetmek isterim.Sosyal hizmetlerde çalışmak benim için gerçek dünyayı tanımak demektir sanki yıllarca bir yazılımın yönettiği dünyada yaşamıştım ve sonra ünlü filmdeki gibi kırmızı yada mavi haptan birini seçtim,o filmde gerçek dünyaya açılan ilaç ne renkti bilmiyorum, itiraf etmem gerekirse kırmızı ile maviyi lise yıllarımda da çok karıştırdım,mavi turnusolu asitler mi kırmızıya çevirir yoksa bazlar mı,bazlar kırmızı turnusolu mavie mi çeviriyordu,yoksa tersi mi?Herneyse defalarca "matrix"izleyenler hangi ilacın gerçek dünyaya açıldığını bilirler

sanırım.Evet benim gerçek dünyaaya açılmam dediğim gibi Sosyal hizmetlerde çalışmaya başladığım gün gerçekleşti.Gençlik yıllarım kağıt kalem ikilisi ve sınavlarla geçerken hayattaki tek gerçekliğin ikinci dereceden denklemin diskriminantı olduğunu sanırdım oysa hayatta her an özürlü olabileceğimizi,sokağa bırakılan çocukların varlığını,yatağa mahkum yaşayan insanların her ziyaretimizde gözyaşlarına boğulduğuna şahit oldum.Toz pembe dünyadan acı ve gözyaşının olduğu gerçek dünyaya geçiş yapmıştım,huzurevinde çalışana kadar hayatı sona eren bir insanın odasına gireceğimi ummazdım ama zorunluluk her şeyi yaptırıyor,sahipsiz bir yaşamın sona erdiği zaman çalışanlarımız tarafından kefenlenmesi ve yine personelimiz tarafından toprağa verilmesi hayatta misafir olduğumuzu bana hatırlatırdı,ilginç olan soyut kavramları sevmeme rağmen gözümle görmeden insanların öleceğini hiç hesaba katmıyorum,örneğin tez konum çok boyutlu uzayda "türev" kavramıydı,çok boyutlu uzayı görmemiz imkansız olduğuna göre soyut bir kavram ama ölüm somut bir kavram çünkü defalarca şahit oluyoruz,insanlar son nefesini verince büyük bir telaş içinde gömülüyor ;çocukluğumun geçtiği güneydoğuda mezarın tam ortasına sağ kulağı yere gelecek şekilde konuyor ve sonra gayet hızlı bir şekilde mezarın içi dolduruluyor,toz tabakası birkaç saniyede ortadan kayboluyor ve o birkaç saniyede seksen yada doksan yıllık bir ömür de sona ermiş oluyor,ilk kez bin dokuzyüzdoksan dört yılının onyedinci nisanında insanların cenazeyi mezara nasıl yerleştirdiğine şahit olmuştum.Mezarın tam ortasına ikinci bir mini mezar kazılıyor dokuz tahta yüzeye paralel olacak şekilde yerleştiriliyordu,batıda ise mezarın sağ tarafına naaşın sığacağı kadar bir tünel açılıyor tahtalar yüzeye kırkbeş derecelik açı yapacak şekilde yerleştirildikten sonra toprak atma işlemine geçiliyordu.Ölüm ile ilgili etkilendiğim kitaplardan biri Dante'nin ilahi komedyası olmuştur,okul lojmanında tek başıma güneş görmeyen odamda hem zatürre olmuş hem de Cennet Cehennem Araf üçlüsünü okumuştum,en ilgimi çeken cümle ölümler diyarına sağken geçtikten sonraki anlatımdı,"sandalda birçok ruh vardı ama sandal fazla batmamıştı,ben de bindiğim zaman biraz batmıştı" cümlesi hafızamda kalmış,geçenlerde bir yazı okudum,ölmeden önceki ağırlık ile öldükten hemen sonraki ağırlık arasında yirmi gramlık fark olduğuna dair,sanırım bu da tüm insanlığın cehenneme nasıl sığacağını açıklıyor,benim tezime göre günahsız insan olamayacağı için cehennemin çok büyük olacağını hayal ederdim ancak ruhun yirmi gram olduğunu hesaplarsak bu tahminde cehennemi daha küçük de tasavvur edebiliriz,günahlarımızın bedelini ödedikten sonra cennete gideceğimize inanıyoruz ama tek kanallı siyah beyaz izlediğimiz Amerikan filmlerinde ölenler hemen cennete giderdi yani bedel ödemek yoktu,sanırım onlar için İsa peygamber tüm insanların günahınının bedelini ödemişti.Dinimi bu açıdan çok medeni buluyorum tüm peygamberleri aynı derecede seviyor ve saygı gösteriyoruz,hiçbir müslüman ülkede intikam amacıyla dahi olsa tüm tahriklere rağmen İsa peygamber hakkında hiçbir karikatür yada yazı yazılamaz çünkü çocuklarımızın adını İsa koyuyoruz tıpkı onların "Jesus" koyduğu gibi ama bir hristiyan sanırım çocuğunun adını Muhammed (SAV) koymaz.Bu arada belirtmeden geçemeyeceğim dinimiz anlatan en güzel filmin de "The Message" olduğunu düşünüyorum.Bu satırları yazmaya başladığımda günün ilk saatleri geçmekteydi neden hep ölümden yada mezardan söz ettiğimi bilemiyorum ama hayatımda bir anlığına İsa peygamber gibi "ölüleri diriltme" mucizesi göstermek istemiştım,on yaşında kaybettiğim yeğenimin cansız bedenini sedyede gördüğüm an önce onbeş dakika kadar hiç kıvılcıktan beklemiştim,hayat durmuştu benim için etrafımda konuşan insanların ne konuştuğunu duymuyordum,bu bekleyiş bittikten sonra onun ayaklarının üşüdüğünü düşünüp ellerimle ayaklarını ısıtmaya çalıştım ona dokunduğum an sedyeden kalkacak kalkıp ağzından akan kanı silecekti ve biz eve dönecektik.Yaklaşık dört yada beş saat sonra tekrar ayaklarına dokunduğumda gerçeği kabullenmiştim bu üşümenin verdiği bir soğukluk değildi sanki uzun süre kar altında kalmış bir teneke parçasına dokunmuştu ve hemen elimi çektim,savcı ve doktor onu sırtüstü çevirdiğinde katılaşmış bedeni ve sırtında ölü morluğunun başladığını gördüm sanırım gürültülü ağladığım için dışarı çıkarıldım.Birçok kez gazetelerden okuyoruz sapık insanların yeğenine hatta kızına tecavüz ettiğine dair haberler tiksindirici olduğu için okumadan geçmeye çalışıyoruz,sanırım ben de "zanlı"olarak bir süre jandarma karakolunda beklemiştim sonra -tırnak altlarından alınan doku parçalarının sonucunun geldiğini düşünüyorum- serbest bırakıldım hem bir yakınınızı kaybediyorsunuz hem de zanlı gibi bekletiliyorsunuz ve bu duruma yol açan ensest ilişkiyi normal gören hasta ruhlu insanlar ve devlet benim için zor da olsa doğru olanı yaptı bence.Bu ölüm beni anti-depresan ilaçlarla tanıştırdı okuldan gelip ilacımı alıyor saatlerce ölü gibi yatıyordum sanırım evliliğim tehlikeye girmişti yeşil reçeteli ilaç kullanmayı bıraktım halen anti depresan ilaç kullanıyorum ancak reçetenin rengi çok şükür ki beyaz.Sanırım bu ilaçlar gerçekten kaçmayı seven insanlar için ideal çünkü ziyaret ettiğim bazı özürlü aile reisleri de -eşlerinin beyanına göre-gece geç saatlere kadar alkol alıyor,itiraf etmem gerekirse meyhaneye gitmek ile devlet hastanesinde psikoloğa gitmek bana göre aynı alkol ve uyuşturucu ilaç kullanarak kaçılıyorsunuz,yalnız saatliğine ikiyüz lira verip psikanaliz yaptırmadım bu nedenle onun tedavide ne gibi bir rolü olur bilmiyorum,yaklaşık dört yıldır ilaç kullanıyorum ve sanırım ilk gittiğim psikolog ,bu ilaçların bağımlılık yapmayacağına dair bana bir beyaz yalan söyledi çünkü ilaçsız yaşamak için yaptığım her deneme birkaç gün sonra baş ağrısı yada baş dönmesi şikayetleri ile noktalandı.Konu ölümden açılmışken her zaman merak ettiğim tıp öğrencilerinin kadavra üzerinde çalışırken neler hissettikleridir,ülkemizde üniversite çağına gelmiş birçok genç ailenin zoru ile tıp fakültesini tercih etmek zorunda kalıyor,benim gibi yeterli puanı alamayanlar başka bir bölüme gidiyor,ama çok çalışıp bilgisayar mühendisi olmak isteyen bir gencin yaklaşık on ay çok yüksek bir tempoda çalışıp sonra ailesi için doktor olmaya karar vermesi bence yetişkinlerin gençler üzerinde yaptığı büyük bir hata,doktorluk dışarıdan bakıldığında bile çok büyük bir özveri gerektiren ve gönülden sevilmesi gereken bir meslek para için yada sırf annem babam istedi diye bu mesleğe bulaşmak kanımca bir insanın hayatında yapacağı en büyük hatadır.Ülkemizdeki en büyük sorun burada yatıyor birçok genç ara eleman olarak iş hayatına daha çabuk atılmak yerine yıllarca okumayı defalarca üniversiteye giriş sınavına girmeyi tercih ediyor,üçüncü denemesinde tıp yada hukuk kazanan birçok kişiler tanışmışsınızdır sonuç olarak hem zaman hem maddi kayıplar ortadadır.Meslek lisesi mezunlarına sınavsız önlisans imkanı tanınmış olmasına rağmen halen bu olanağın yeteri kadar ilgi görmediği kanaatindeyim.Eğitim konusuna tekrar dönmüşken bir buçuk milyon öğrencinin girdiği bir sınavda hatalı soru olmasını son derece "komik"buluyorum bütün bir yıl maaş alıp sadece yılda bir kere hazırlanan soruların kontrol etmek amacıyla heyet olarak toplanılıyorsunuz ve yıllarca

matematikle uğraşmış insanlar asal sayının ne olduğunu bilmiyor ve bu insanlar geleceğin Türkiyesini belirleyecek gençlerin kader sınavında soruları seçiyor,galiba sadece bu örnek ülke olarak neden geri kaldığımızı göstermeye yeterli,belirli referanslarla belirli makamlara gelmiş insanlar büyük çoğunluk üzerinde en can alıcı kararları verebiliyorlar.YÖK başkanı bir japon olsaydı harakiri yapardı sanırım.En çok ilgimi çeken ve millet olarak ne kadar tepkisiz ve balık beyinli olduğumuzu gösteren bir olay daha var yaklaşık altı yıl önce "hızlandırılmış tren"adında bilim tarihinde eşi benzeri olmayan dünyada hiç bir ülkede benzeri olmayan bir tren ülkemizde sefere çıktı.Ben o yıllarda İstanbulda ikamet ediyordum ve doktora derslerim için haftada bir kez Eskişehir gelmek zorundaydım işte bu mükemmel icat beş saatlik bu yolu üç saatte alıyordu,bende bu yolculuk için kendimi hazırlamıştım ki adını şu an anımsamadığım bir akademisyen bu trene kendisinin asla binmeyeceğini ve hiçbir yakınının da binmesine izin vermeyeceğini belirtmişti bu söylemden birkaç gün sonra da Sakarya -- Pamukovada kaza oldu,suçlular gerekli araştırma inceleme yapmadan bu hizmeti vermeye kalkan bakanlık değildi ,insanları ölüme götüren iki makinistti(!),ölü sayısı önce yüzden fazla denildi sonra ellilere düştü,oysa kazayı bizzat yaşayan insanlarla konuştuğunuz zaman sayının kasten azaltıldığını söylüyorlar;beni bu trene binmekten son anda vazgeçiren o akademisyen keşke haksız olsaydı ancak gerekli alt yapı yapılmadan bu tür işlere girişmek kısaca -uyduruk-iş yapmak masum insanları canından etti,ancak medeni ülkelerdeki gibi ulaştırma bakanı istifa etmedi ve olay unutuldu.Bu olay kanımca ülkemizin klasik "dejavu"larından sadece biridir.

Sabah en neşeli halimle tamamen pozitif enerji ile dolu olarak masaya oturmuştum ama yazdıklarım pek olumlu olmadı sanırım bunda yavaş çalışan internet bağlantısının rolü de var,hafta sonu girdiğim sınavdaki geometri sorularını çözememenin verdiği gerginlik de olabilir.Her yıl girdiğim sınavda yaşlandığımı hissediyorum artık beynimin "muhakeme etme gücü"hızını düşürüyor her sene biraz daha yavaş ve yolun yarısına geldiğim sene artık sürenin benim için verilen sürenin yetersiz olduğuna karar verip bu sene son kez girmenin doğru olacağını kabul etmem gerek.Bu arada sabahki sıcak havanın yerini tatlı bir esinti aldı ve şu an radyoda bana Karadeniz müziğini sevdiiren Kazım Koyuncu çalıyor sanırım bu iki faktör biraz sinirlerimin yumuşamasına sebep oldu.Ülkenin en yeşil bölgesini görmeyi çok istiyorum ayrıca insanların beni sürekli Karadenizli sanmasından dolayı bu bölgeye özel bir ilgim var,sanırım ufak ela gözlerimin ve yüzümün ortasında duran hafif sola eğilmiş duran koca burnumun bunda etkisi var.Aslında burnumun eğriliğini sevgili ablam ve ağabeyime borçluyum,ayrıca üzerlerine çarşaf alıp hayalet rolü oynadıklarında da hiç korkamamıştım bunu da konusu açılmışken söylemek istedim.Aslında çocukluğum çekirdek ailede değil de "büyük " ailede geçti.Bir aile apartmanında büyüdüm,iki erkek ve iki kız kardeşin dört katlı bir apartmanda oturduğunu düşünün,kavgasız bişr gün geçtiğini hatırlamıyorum.Büyüklerin bu kavgası çocuklarda yansırıdı,ben devamlı dayımın oğlu ile kavga ederdim,evde anne ve baba kavgasına ek olarak kardeşler arasındaki kavgalar da gayet sık ve istikrarlıydı.Sonuç olarak çocukluğumun gergin bir ortamda geçmesi psikolojimi ne kadar etkiledi bilemem ama bu huzursuz ortamda tek huzurlu yerim teras katındaki anneannemin tek odalı eviydi onunla iki saat boyunca neler konuşurduk bilmiyorum.Ancak lisans öğrenimimin ilk yılında onu kaybettim.İnsanların eskiden devrim kanunlarına ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduklarını onun anlattıklarından anlıyorum,kıyafet inkılabının yeni uyulandığı günlerde ülkenin Suriye sınırındaki bir kasabasında dahi bir güvenlik görevlisi teyzemi ve ninemi kara çarşaf giydikleri için uyarıyor ve onlara artık Mustafa Kemal paşa hazretlerinin kati emridir artık sokaklarda çarşaf giyilmeyecek diyor,teyzem ve ninem bu emri duymadıklarını bir daha kesinlikle giymeyeceklerini söyleyerek kızgın bekçinin yanından uzaklaşıyorlar.Şu an geldiğiiz nokta ise tam tersi iki polis memuru okula giden bir kız öğrenciye eteğini neden dizinin üstüne kadar çekti deyiip bağırarak tehdit ediyor bu olay sanırım başta milliyet olmak üzere sabit görüşlü olanlar hariç birçok gazetede yayınlandı.Sabit görüşlü gazetelerle ilgili bir anımı izninizle anlatmak isterim gençlik yıllarımda gazete sattığım tezgahda yer kalmadığı için logosunun altında her gün "Hak Geldi Batıl Zail Oldu "yazan bir gazeteyi hep alt rafa koyardım,yukarı mahallenin şişman sakallı imamı karşı yokuştan ağır ağır gelir tespihini sallayarak ve ağzından tükürükler saçarak abonesi olduğu bu gazeteyi neden alt rafa koyduğumu sorar ve bana çok kızardı,patronuma söyleyeceğini bu davranışıma son vermem gerektiğini söyleyerek beni uyarırdı ve tesadüf en bir sabah tam gazetesini alırken patronu m da yanımdaydı böylece bir fırcada patronumdan yedim,yalnız imam uzaklaşana kadar patron yanımdan ayrılmadı,her gün içtiği biranın neticesinde oluşan göbeği tam gözümün önündeydi ancak ben kafamı kaldırmıyordum,zaten motosikleti gece gizlice alıp kaza yaptığım için suçluydum,her neyse hoca efendi uzaklaşınca patronum bana "kaldır şu gazeteyi yine alt rafa koy gözüm görmesin" deyip koltuğuna oturdu.

"Eski çamlar bardak oldu"sözü gerçekleşti ve bu anımdan yirmi yıl sonra bu gün hemen hemen her evin girişinde artık imam efendinin gazetesini görmek mümkün bu aslında büyük ve kesin bir zafer herkesin sözünü ettiği "karşı devrimin"amacına ulaştığını gösteren bir başarı sanırım hoca efendi bugün beni görse haklı olarak söyle bakalım delikanlı masanın altına sakladığın bu gazete bugün en yüksek tiraja ulaştı derdi.Kasabamıza cumhuriyetimizle aynı adı taşıyan ve aynıyaşta olan tamamen yazılarla kaplı resimsiz gazetede gelirdi elbet ama toplam satış sayısı ya on ya onbeş olurdu,üstelik diğer gazetelere göre pahalı idi o zamanlar bu düşük tirajı fiyatına bağladım ancak artık fikrim değişti bedava da olsa insanlarımız yine okumaz diyebilirim çünkü üzerinde bikinili kadın resmi yok çok satmak için iki yol var bence ya dinsel sömürü yapacaksınız yada cinsel sömürü sanırım Cumhuriyet gazetesinde ikiside yok ve bu nedenle tirajı hep düşük kalacak üstelik bir saat önce aldığım habere göre gazetede yazılarını merakla beklediğim İlhan Selçuk da aramızdan ayrıldı,kendisine Allahtan rahmet diliyorum.

Yeni güne birlikte yeniden masa başındayım tam olarak ne yazacağıma bilmiyorum bu nedenle bir çok kez deneme yazmayı aklımdan geçirdim ama kendimi sadece bir konuya şartlandırmak bana sıkıcı geliyor bana göre elinize kalemi aldığınız zaman sizin için hiçbir engel olmamalı,okur yazar pek çok kişi benim de ilk okuduğum denemeler kitabı Montaigne idi hatta bu kitabı çocukluğumda okuduğumdan başka denemeler kitabı görünce kendi kendime Montaigne'in kitabını çalmışlar diye düşünürdüm elbette denemelerin bir tarz olduğunu anlayacak yaşta değildim bilirsiniz ki Montaigne de çocukluk çağında okunacak bir kitap değildir,deneme yazmanın inceliği nedir bilemem ama yarın sabah "aşk" üzerine yazarım hafta sonu da felsefe yazarım gibi düşüncelerle kalemi elime alacağımı pek sanmıyorum zaten planlı davranmayı beceremiyorum galiba benim sorunum dabu sanırım öğretmenlik mesleğindeki başarısızlığımın ana nedenlerinden biri de plansız olmama ve konu anlatımından çok soru çözmeye ağırlık vermem bana göre matematik yüzmek gibidir eline kalemi alıp soruyu çözmek için dakikalarca boğuşmayan öğrencisi bu dersi öğrenemez ancak insanlar şu anda tüketim toplumu olmanın bir sonucu olarak bocalamadanalın teri dökmeden öğrenmek ,hemen tüketmek ve kısa zamanda çok para kazanmanın peşinde sürekli izlediğimiz reklamlar anneler,babalar sevgililer,öğretmenler günleri tüketimi arttırmaya yönelik çalışmalar artık çocukluktan itibaren tüketici olma davranışlarımızda ağır bir yer kaplamaya başlıyor.Sanırım "aptal kutusu"nuçok fazla izlemenin zararlarından biri bu tüketici olmak yemek yedikten sonra ekran karşısına uzanıp patlamış mısır ile maç yada film izlemek beyinimize yeni bilgiyi hiçbir şekilde sokmamak ve onu sıkı kafatası kemiklerinin altında bir et yığını olarak taşımak sanırım günümüz insanının en büyük sorunu bu "tembellik" koşmadan spor yapmadan zayıflamak ,okumadan araştırmadan öğrenmeye çalışmak,kısa zamanda zengin olmak için şans oyunlarına yada kumara başvurmak,artık birçok şehirde şans oyunları oynatan "cafe"ler var okumaktan nefret eden insanlar masa başında homurdanarak spor gazeteleri okuyup atların sağlık durumlarından futbolcuların sakatlık durumuna jkadar her türlü bilgiyi almak için kütüphane kadar sessiz bir ortamda saatlerce ders çalışıyor bu enerji bilime harcansa sanırım ülkemiz epey ilerleme kaydederd!

ne yazacağıma hala karar veremedim ünlü bir gazetede köşe yazarı olsam hergün şehit haberleri aldığımız bu günlerde otuz yıldır milyonlarca kez konu olan terörü yazardım,geçenlerde okudum Irak'ın kuzeyinde tampon bölge oluşturulması bana çok mantıklı geldi ancak günümüz iktidarının da bu işi yapacak kadar cesur olduğunu sanmıyorum.Ortaöğrenimimi yeni tamamladığımda anket yapmak amacıyla gittiğim güneydoğu vilayetlerinde en fazla gördüğüm kiraathanelerdi,hepsi dolu olan ve ikisinin arasında en fazla dört işyeri olan bu mekanların fazlalığı sanırım sorunu anlamamız için yeterlidir bu sorunu tamamlamak için yıllarca akademik kariyer yapıp rapor yayınlamaya yada iktidara yakın olmak için şu anki muhalefet iktidara gelirse ülkemiz için felaket olur şeklinde tamamen "yalakalık" yapmak amacıyla beyanlar vermeye gerek olmadığını düşünüyorum.Bu şehirler hakkında hatırladığım devamlı tepemizde dönen helikopterler ,aile çay bahçesinde okey oynarken dizlerinin üstündeki silahlı masa örtüsü ile örten insanlar ve ilginç bulduğum Midyat şehridir.Müslümanlar ile Hıristiyanların bu kadar içiçe olması ve boynundaki haçla özgürce dolaşan genç kızlardı aynı manzarayı yıllar sonra Rumaeli caddesinde görmüştüm.bir şehirde farklı inançtan olan insanların olması çok güzel o ülkenin ne kadar hoşgörülü olduklarının bir kanıtı,sanırım minareye bile tahammül edemeyen ve her fırsatta medni olduğunu ileri süren Avrupaya da verilecek en güzel cevap ülkemizde farklı inanç ve mezhepten olan insanların bir arada yaşaması.Osmanlı imparatorluğu zamanında atalarımız bunu kusursuz bir şekilde uygulamışlar sanırım çağdaş değerlere en çok sahip çıkan imparatorluğun gerilemesinin dahi üç yüz yıl sürmesi buna bağlı sanırım saray entrikaları olmasa daha uzun yıllar imparatorluk Akdenize hakim olmaya devam edebilirdi,saray entrikaların çok güzel anlatan Ann Chamberlain'den Safiye Sultan serisini okumanızı tavsiye ederim,kendi yazarlarımızdan Hıfzı Topuz'un "Meyyale"si de bana tarihsel romanı sevdiiren ilk kitap olmuştur.Tarih ilkokul yıllarından beri sevdiğim bir dersti özellikle savaşların yapıldığı tarihleri ezberlemek hoşuma giderdi bu nedenle ilkokul öğretmenim bana "kronolojik çocuk"adını vermişti,sanırım rakamlar o yıllarda bana cazip gözükmeye başlamış,gözüme hoş gelen rakamların Araplar tarafından keşfedildiğini ise ancak lisans öğreniminde bilim tarihinde öğrenmiştim.Bu dersde Georges İfrah'ın "Rakamların Evrensel Tarihi"adlı serisini okumuştuk bir matematik öğretmeni olan yazar birgün derse girdiğinde öğrencisinin "Hocam,rakamlar nerden geliyor?"sorusuna yanıt aramak için mesleğini bırakarak dünya turuna çıkmış gittiği şehirlerde bulaşıkçılık yapıp geçimini sağlayarak bu kitabı oluşturmuştu.Şimdi bu kitabı kitapçıların "kelepir kitap"bölümlerinde görünce itiraf edeyim ki hüznlendim.Sanırım öğretmenlerin hayatında öğrencilerin ne kadar rolü varsa aynı şekilde öğrencilerin hayatında da öğretmenlerin etkisi var,düşünsenize Gauss'un matematik öğretmenin başı ağrımasa belki bu deha daha geç farkedilecekti,hikayeyi duymayanlar için kısaca anlatayım,ders anlatmak istemeyen matematik öğretmeni öğrencilerin meşgul olmasını sağlamak amacıyla birden yüze kadar olan sayıları yazıp toplayın sonucunu bana getirin der zavallı adam yaklaşık on saniye sonra Gauss'u elinde defter ile masanın yanın da dikildiğini görünce acaba ne hissetti cevabın beşbin elli olduğunu biliyorsa nasıl bu kadar çabuk buldu deyip şoka girmiş olabilir eğer öğretmen cevabı bilmeden bu soruyu sordu ve cevabın doğru olduğunu görünce o zaman şoka girme süresi biraz gecikmiş olacaktır.Her iki durumda da onun yerinde olmak istemezdim,bu olay seksenli yıllarda bizim ülkemizde olsa zavallı Gauss öğretmenden temiz bir sopa yer yerine otururdu sanırım.Aramızda herkes matematikçi olmayabilir bu nedenle Gauss metodundan kısaca bahsedeyim.Sınıf arkadaşları önce bir ile ikiyi toplarken o bir ile yüzü toplamış ve yüzbir bulmuştur,sonra iki ile doksandokuzu toplamış gene yüzbir bulmuştur,sonra üç ile doksanseki toplamış gene yüzbir bulmuştur bu şekilde elli tane yüzbire ulaşacağına karar veren Gauss elli ile yüzbiri çarpmış ve cevabı bulmuştur:Beşbin elli sanırım o sırada arkadaşlarının bulunduğu en büyük rakam en fazla ellibeştir.Galiba deha olmanın sırrı burda saklı belirli bir sıra ile toplamak yada planlı hareket etmek yerine özgün olmak hiçbir kalıba girmemek,bu nedenle on markın arkasında bir zamanlar Gauss'un resmi vardı ama şimdi on avronun arkasında kimin yada neyin resmi var bilmiyorum çünkü hayatımda hiç on avro görmedim.Son haberler göre avronun yerini süper avro alacakmış dah a ileriki yıllarda ultra süper avro yada mega avro da çıkabilir belki biz de süper lira,ultra süper lira gibi yeni para birimleri icat ederizkonu paradan

açılmışken elirtmek isterim hayatımda bir arada gördüğüm en büyük para iki bin liradır.Bundan sonraki hayatımda da göreceğimi pek sanmıyorum ama cevabını bulmak istediğim sorulardan biride bu,diyelim ki gerçekleşme ihtimali ondört milyonda bir olan "mucize"gerçekleşti ve ben büyük ikramiye kazandım acaba ne kadar değiştirdim hayatımda nelere son verirdim bu para benim için ne derecede felaket olurdu örneğin evliliğimin sona ermesine sebep olmuydu sanırım son dört yıl bana karamsar olmayı öğretti çok paraya sahip olmak bir hayal olarak kalmalı sanırım çünkü ikramiye ile mutlu olan kişilerden çok mutsuz olan insanları medyada görüyoruz,bir kaç yıl önce milli piyangodan büyük ikramiye kazanıp ailesini terk ederek İstanbul'a yerleşen ve parasının tamamını kaybeden ve köyüne geri dönüp bir ahırda yaşamaya başlayan ve hayata tek başına veda eden bir insanın öyküsünden etkilenmiştim,bu kişi yeniden kazanacağına o kadar inanmış ki öldükten sonra yatağının altından çok sayıda eski tarihli biletler çıkmıştı.Trajedi ile noktalanın ve son nefesinde yalnız olan bir yaşam öyküsü,aslında huzurevindeki nöbetlerimde yalnız başına bu dünyaya veda eden son nefesini verirken yanında çocukları olmayan insanları gördüm ve orda çalıştığım günlerde herkes gibi bende kendi yaşlılığımı hayal etmeye başladım.İşten bir an evvel ayrılıp evde beni bekleyen çocuklarımı kucaklamak onlara şeker yada çikolata almak şu an benim için en büyük mutluluk ama yaşlandığım zaman benimle ne kadar ilgilenirler bunu da bilmiyorum,aslında onlardan devamlı ilgi beklemenin de doğru olmadığını düşünüyorum ,yağlanıp emekli olmuşsunuz ama çocuklarınız hayatın içinde ve devamlı işlerini bırakıp sizinle ilgilenmelerini beklemek bana göre yanlış olur.İnsanlar yaşlanmayı ve ölümü kabullenmeli ve özümlemeli böylece korkuda artık azalmaya başlıyor ölümü yeni bir hayatı başlangıcı yaşlılığı ve emekliliği ise hayatın dinlenme safhası olarak görmemiz gerek ama söz konusu olan kendi ölümüm olacaksa büyük bir cesaretle kabulleneceğimi biliyorum oysa bir baba olarak çocuklarımı kaybetmek korkusunu yenemediğim için halen anti-depresanlar kullanıyorum,televizyonda izlediğim şehit babalarının yerine kendimi koymaya çalışıyorum bir ömürü korku ile geçirmek yaşam kalitesinin düşmesine ve devamlı kaygı ile dolu bir yaşam geçirmenize sebep oluyor.Bu noktada manevi değerleri öne çıkarıp kadere inanmaktan başka bir seçeneğimiz olmadığına göre hayatı akışına bırakmanın yolunu bulmak şart,hayatımızın,çocuklarımızın hayatının iş arkadaşlarımızın hayatının ne zaman sona ereceğini bilmiyoruz,belki uzun yaşam için bazı metotlar var ancak ölümsüzlüğün sırrı çözülmedi ayrıca dünyada kıyamete kadar yaşamak bir ödülde çok ceza olurdu bir an için bunun gerçek olduğunu düşünmeye başladım,taş devrinden bu güne kadar yaşadığımızı hayal ediyorum da o zaman benim için gizemli bir kavram olmazdı,çeşitli uygarlıkları,imparatorlukları kuruluşundan yıkılışına kadar şahit olan biri olarak,doğduğum yerdeki Zeugma antik şehrinin de kuruluşunu bilmek yada kuruluşuna şahit olmak çok sıkıcı olurdu,insanlar iki bin yıllık bir antik şehiri buldukları için sevindikleri zaman ben hiç tepki vermeyecektim ve sanırım bu beni hiç bir zaman mutlu etmezdi,genelde ölümü uykuya benzetiyorum,örneğin yorgun bir günün sonunda ılık bir duş alıp yatağa uzandınız bir an evvel uyumak istiyorsunuz çünkü ihtiyacınız var ama kendinizi uykuya teslim etmemeye çalışırsanız sanırım bu davranış gereksiz bir işkence olur bu nedenle ölüm de tatlı bir uykuya dalmak kadar çekicide olabilir,elbette bu varsayımı ispatlamak şansım yok, daha önce hiç ölmediğim için nasıl bir duygu olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Bu arada yazdığım son satırlarda devamlı ölümden söz etmemi bu günkü havanın kapalı olmasına bağlıyorum,iklimin insan psikolojisi ile ilintisi olduğunun bir kanıtı olarak son yazdığım satırları öne sürebiliriz,yazmadan önce belirli bir konu seçmediğime göre ve konu kendiliğinden hayatın sonuna geldiğine göre öncelikli olarak bu durumu havanın iç karartıcı olmasına bağlıyorum.İkinci bir neden olarak her sabah işe varmadan önce devamlı mezarlığın önünden geçiyorum ama bence bu yürüyüşün son satırlarımla ilgisinin hava kadar olduğunu sanmıyorum.

Büyükklere Masallar (6.bölüm)

Büyüklerle Masallar (dördüncü bölüm)

Kapıda pembe renkli kenarlarında beyaz fosforlu şeritleri olan bir spor ayakkabısını gördü, bu ona ait onun kokusu olan bir eşya, yıllardır özlediği kokunun sahibine ait olan bir eşya ve elini uzatırsa tutacağı bir eşya, titreyerek aldı eline uzun uzun kokladı, alalede bir spor ayakkabısı kokusu ...

Tam o anda kapının açıldığını düşündü, ailesi kapıda kendisini görebilirdi, elinde kızlarının ayakkabısını koklarken, evli ve çocuklu bir adam, kırklı yıllara merdiven dayamış bir adamın kendisinden yirmi yaş küçük bir kızın ayakkabısını koklarken yakalamaları acaba nasıl bir olay olurdu, ilk defa birlikte çalıştıklarında nefesinin koktuğunu farketmişti bu kızın yıllar sonra kokusuna bu kadar hasret kalacağını hiç düşünmemişti, denediği tüm iletişim kurma yolları kapanınca son çareyi yazmakta buldu, yazacak ve aşkını bu şekilde ilan edecekti, bu ilanının belki düzenli hayatını kaybetmeye kadar gideceğini bile bile, uzakta bakmak yerine yine gözlerinde kaybolmak için yazmalıydı, çünkü zamanı durdurmanın yolunu bulmuştu, bu yolu kaybetmek istemediği için, yazmalıydı, zaman onun gözlerine bakınca duran bir şeydi..

büyüklere masallar (5.bölüm)

aytmatov-bulgakov-haşek-ahmet ümit...

Aytmatovdan "Gün olur asra bedel" uzun süreden beri okumayı istediğim bir kitaptı acaba "Beyaz Gemi" kadar sevecekmiyim bilmiyorum zira bir çocuğun iç dünyasını "Şeker Portakalı" kadar güzel anlatmıştı. Bu arada yazar Mihail Bulgakov'un doktorluğu bırakması da beni çok etkiledi, kitabını tamamlamak için mesleğini bırakması sanırım hayatındaki birinci önceliği yazmaya ayırdığını gösteriyor, yazma isteği o kadar güçlü ki toplumdaki konumunu, insanlara yardımcı olmak için büyük özveri gerektiren işinizi bırakıp hayatınızı tamamen yazmaya adanmışsınız ancak yazdıklarınız baskıcı komünist rejim tarafından yasaklanıyor gerçekten çok üzücü olduğunu düşünüyorum. Yazmak bir çeşit hastalık yada bağımlılık ama zararsız bir alışkanlık olduğu kesin, çok okumanın doğal sonucu da olabilir zamanınızın büyük çoğunluğunu okumaya ayırıyorsunuz ve belirli bir zamandan sonra okuduklarınızı aktarmak isteğini hissediyorsunuz, devamlı damlatan musluğun altına konmuş bir kova misali artık taşmaya başlıyor ve siz taşan su damlaları ziyan olmasın diye koyduğunuz yedek kap gibi okuduğunuz cümlelerin satırların yada uzun sıkıcı tasvirleri dahi kağıda dökmeye başlıyorsunuz bu bazen karşılıksız sevilene yazılan uzun mektuplar şeklinde bazen anılar yada denemeler şeklinde olabiliyor. Bir öykü yada roman yazmakla ilgili en çok merak ettiğim konu yazarın giriş gelişme ve sonuç kısımlarını hafızasında tasarladıktan sonra yazmaya başladığını yoksa yazarken aniden fikir değiştiriyorlar mı bu sorunun kesin bir cevabı olamaz ama imkan olsa bununla ilgili bir anket yapmak isterdim tüm yazarlarla yüzyüze konuşmak imkanım olsaydı elbette hepsi günümüzde yaşamadı ama büyük çoğunluk bence öyküyü zihninde şekillendirip sonuca bağladıktan sonra yazmaya başlamıştır. Öyküyü zihinde tasarladıktan sonra yazmaya karar verdiğinden emin olduğum bir kitap bana göre "Beyoğlu Rapsodisi" üç yüz seksenbeş sayfalık kitapta katilin kim olduğunu son sayfalara saklayarak olayları akışına bırakmadığını düşünüyorum, kitabı bitirmek için oldukça sabırlı olmak gerekiyor yazarın diğer kitaplarına göre daha az sevdiğim bir polisiye romanı ben kendisini günümüzün Peyami Safası olarak görüyorum, halk kütüphanesinde en çok yıpratılan kitaplar Ahmet Ümit'e ait olduğundan okumak için temmuz sıcağında yürüyerek gidip ödünç aldığım kitap oldu. İkinci olarak sokak ışıklarında okuduğum "Kağıttan Kadınlar" da tamamen aynı denebilecek derecede benzerliklere sahip, bu nedenle aynı zamanda ikisini de okumak itiraf etmem gerekirse sıkıcı oldu. Bu sıkıcı ortamdan neşeli ortama geçiş yapmak isteyenler varsa -aynı zamanda sayfaları çevirirken tebessüm etmek isterseniz- "Aslan Asker Şvayk" aradığınız güzellikte, polisiye romanlardan sıkıldığım bir zamanda elime geçti ve hafta sonunu tüm parasızlığımı rağmen neşe içinde geçirmemi sağladı bu nedenle yazarı Yaroslav Haşek'e bu güzel hafta sonu için teşekkür etmeliyim. Arka planda birinci dünya savaşı olmasına rağmen karakterleri seçiminde ve yalın cümleleriyle asla sıkmadan okunan eğlenceli bir kitap. Askerliğini yapmış herkes için hayata dikenli tellerin ardından baktığınız günlerinizi acı tatlı hatıraları ile yeniden anımsadığınız günleri yaşayacağınızdan emin olabilirsiniz.

Özürsüz ,Son GÜN

Dün yaptığım ziyaretlerin hepsi de hayata sağlıklı olarak başlamış yaklaşık kırk yılı normal bir insan gibi yaşamış ve sıcak yatağında en fazla bir hafta iki dünya arasında gidip geldiikten sonra ruhlar alemine göçeceğini düşünen insanlardı.Hepimiz sabah erkenden kalkıp homurdanarak işe giderken bu günün "özürsüz"geçireceğimiz son gün olabileceğini bilmiyoruz,kafamızda faturalar,taksitler,ödenmemiş senetler,iş arkadaşları,açılmadığımız sevgililerimiz var.Hayatınızın kırk beş yılını memur olarak

geçiriyorsunuz,iki kızınız var onları üniversite çağına kadar getirmişsiniz bir baba olarak vazifenizin büyük çoğunluğunu tamamladığınızı düşündüğünüz anda bir sabah uyandığınızda kollarınızda uyuşukluk hissetmeye başlıyorsunuz,bu hayatınızda önceden geçirdiğiniz kısa süreli kramplara benzemiyor ve karşınızda oturan kel kafalı beyaz önlüklü adam size beyin hücrelerinizin gayet istikrarlı bir şekilde öldüğünü milyonda bir yada iki kişide rastlanılan adını bile aklınızda tutmakta zorlandığınız bir hastalığa yakalandığınızı ve sayılı günleriniz olduğunu söylüyor.Beyninizde bir ur yok sağlıklı hücrelerin etrafını sarıp onları birer birer yutan kanser hücreleri yok ama önce kollarınızı sonra ayaklarınızı kaybedip yatağa mahkum bir hayatı sürmeye başlıyorsunuz,yaşadığımız her günün sağlıklı geçirdiğimiz son gün olabileceğini hiç düşünmeden zamanımızı hoyratça harcamaya devam ediyoruz,ben bu satırları yazmama imkan sağladığı için Allahıma şükrediyorum,karşı pencereden temmuz sıcağında esen rüzgarı bana ulaştırdığı içinde tabii...

Internet

slm,her mesaja başladığım gibi başlamayı uygun buldum,ne kadar hazır olduğumu ben de bilmiyorum ama başlamak bitirmenin yarısı olduğuna göre en uygun zaman başladığın zamandır düşüncesi ağır bastı diyelim,hem hayatın karşımıza neler çıkaracağını bilmiyoruz,mesleğimizi,yaşadığımız şehiri yada doğup büyüdüğümüz memleketimizi terk etmek zorunda kalıyoruz.Sadece çocukluk anılarımızı,sokaklarında koştuğumuz,köşebaşlarında dirseğimizi yaslayıp gözlerimizi kapatarak ona kadar saydığımız duvarlara veda etmiyoruz,ilk aşkıma da veda ediyoruz,ilgisini çekmek için saçlarını çektiğimiz yolda yürürken düşmesi için çelme taktığımız,onun için öğretmenden azar işittiğimiz ilk aşkıma da veda etmeyi öğretiyor hayat.Yıllar sonra acaba nerde ne yapıyor sorusuna yanıt ararken teknoloji giriyor devreye,insanlığın en büyük keşfi internet sayesinde yıllar önceki arkadaşlıklar,eski fotoğraflar yeniden günyüzüne çıkıyor,insanlar artık albüm alıp kenarından kırılmış siyah beyaz resimleri kitapların en altında saklamıyor,kişisel hesabınıza eklediğiniz fotoğraflarınızı herkese gösterme imkanı buluyorsunuz,hatta bu imkanı bazen gezdiğiniz tüm şehirlerde birer anı olarak ölümsüzleştirmek de mümkün,lise yıllarında arka sıramda oturan arkadaşımın Avrupanın çeşitli kentlerinde yaptığı gezilere hesabındaki fotoğraflara bakarak ben de şahit oldum.

Bu imkan insanlar için hangi amaçla kullanılır bilmek mümkün değildir elbet,eski sıra arkadaşlarınıza yıllar sonra ne kadar değiştiğinizi neler yaptığınızı ne kadar zengin olduğunuzu yada hangi dereceleri aldığınızı göstermek gibi çok maddeli bir liste oluşturabilirsiniz.Amaç ne olursa olsun bilim ve teknolojinin inanılmaz gelişimi sayesinde ilk aşkıma yaklaşık otuz yıl gecikmeli de olsa ben de bir zamanlar sana deliler gibi aşkımda deme şansına sahip oluyorsunuz,sanırım edebiyat ve bilim ortaklığı eskiden kapanmış dosyaları belki yeniden açmanızı sağlayabilir;bu arada madalyonun öbür ucuda var elbet,yıllar sonra evlenip düzenli bir hayata geçtikten sonra geceleri bilgisayar başında geçen saatlerin evliliklerin sağlam temellerini ne kadar dinamitlediğine dair kuşkuşlarım var,bana ne derece katılırsınız bilemem yada bir anti tez olarak şunu sunabilirsiniz belki :Eşler arasında yeterli güven olması,masa başında geçen saatlerin,platonik ilkokul yada lise aşkımla yaptığınız sohbetin evliliği sarsmasına imkan vermeyeceğini ileri sürebilirsiniz ancak insanoğlunun bana göre en büyük keşfi aklınıza gelmeyecek olanaklar sunuyor.İnsanlar bu mucizeyi değişik amaçlarla kullanıyor,herkesin bildiği gibi pornografik yayınlar,şiddet içerikli oyunlar,ücret karşılığında ev hanımı yada öğrencilerin yüzlerini saklayarak yaptıkları striptiz gösterileri ve kaybolan saatler...

Kaybettiğimiz yada kaybetmeye mahkum olduğumuz alışkanlıklarımızdan biri de mektup yazmak artık sevgiliye sayfalar dolusu romantik sözcükler yada unutulmaz şairlerin seçkin aşk şiirleri yazmanın devri geçti cep telefonundan farklı bir dil kullanarak haberleşmek var,kısa yazmak için sesli harfleri "atan" bir dil kullanıyoruz artık tıpkı benim de "Slm"diyerek başladığım gibi,slm ne hbr?k.i.b.

gençlik anılarım ve Şeker Portakalı

kısa ve de büyük bir hızla yazılan üstelik yazılırken de telefonun tuşlarına bakmadan yazılan mesajlar sevgilinin kokusunu aldığınız,günlerce postacının yolunu gözlediğiniz günleri tarihe gömdü.Arşivde artık aşk mektupları,bayramdan yada yılbaşından önce atılan simli kartlar,altmışlık yada doksanlık olarak ikiye ayrılan kasetler,içini açıp tekrar sarmak için saatlerce uğraştığım,kayıt yapmak için üst kısmındaki boşlukları pamukla doldurduğum,televizyonun yanına koyduğum hoparlöründe gökkuşağı gibi renkli ışıkları olan kasetçaların içinde ağır ağır dönen kasetler.Öğretmenlik yaptığım günlerden birinde arka sıralardan gelen müzik sesini duyduğum zaman "Şu teybi kapatın "dediğimde teybin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan gençlerin sorgulayan bakışlarına maruz kalmıştım,onların haklı olduğunu unutmuşum,walkman ile yaptığım uzun yolculukları,gecenin sessizliğinde horlayarak uyuyan orta yaşlı göbekli yolcularla dolu,ayak ve nefes kokusunun karıştığı bir ortamda ,hayatımın on sekiz yılını geçirdiğim güneydoğu kasabasından üniversiteli olmak amacıyla ilk kez batıya "açıldığım"yaklaşık bin kilometrelik uzun yolculuğu hatırladım.O yolculuk hayatımda bir devrin kapanması demektir benim için,aslında tüm gençler için de sanırım aynı anlamı taşır,bağımsızlık demektir üniversite hayatı,evden uzaklaştıkça türlü hayaller kurarsınız,ilk hedefiniz bir kız yada erkek arkadaş bulmaktır,artık kendi ayakları üzerinde duran birey olduğunuzu sandığınız için özgürlüğün ilk koşulu hemen sevgilinizle eve çıkmaktır.karşı cinsten arkadaş bulmak hayatınızın birinci öncülüdür,okulu kaç yılda bitireceğinizin önemi yoktur,arkadaş bulmak için kantinde tek başınıza saatlerce etrafa baktığınızda olur,derse girip sınıfta gözlerinizle uzun süren aday arayışlarınız da olur.Çocukluğumu geçirdiğim kasabanın etkisinin ne kadar çok olduğunu ilk kez üniversite hayatımın ilk günlerinde fark etmiştim.medeni cesaretimin ne kadar az olduğunu,insanlarla diyalog kurmak için çok zamana ihtiyacımın olduğunu farkına vardım.Sınıf arkadaşlarımla arasında çok hızlı kaynaşıp gönül ilişkilerinin başladığının farkına vardığımda ben daha yeni yeni selamlaşma ve hal hatır sorma aşamalarına gelmişim ama şunu da belirtmeliyim ki en hızlı kurulan ilk üç ilişki de mutlu sona ulaşamadı,okul bittiği zaman herkes bahsettiğim altı kişinin nikah masasına oturacağını sanıyordu ama her üçü de beş yıl süren bu ilişkilerin ayrılıkla noktalanması da ben dahil bir çok arkadaşım için sürpriz olmuştu.Üniversite yıllarımı lisans ve yüksek lisans yıllarım olarak ikiye ayırmam gerekecek,yüksek lisans yada diğer adı ile yalnızlık yıllarım gündüzleri lisede öğretmenlik yaparak akşamları ise üniversite kütüphanesinde kitap okumakla geçti.Lisans dönemi arkadaşlarımla büyük çoğunluğu artık yoktu,sanki bana büyü yapılmıştı ve bundan sonraki yıllarımı hep üniversite kütüphanesinde geçireceğimi sanmaya başlamıştım,ne tam olarak öğretmen olduğumun farkındaydım ne de öğrenci,gündüz resmi kıyafetimi giyip,derslerime girdikten sonra ceketime ve kravatıma veda edip kumaş pantolonun yerine kot pantolonumu giyerek akşam yemeğinden sonra kampüste dolaşmaya başladım,beni çok etkileyen üç kitabı bu dönemde okudum.Üst ranzada güneşin batışını izlerken jostein gardner'in ünlü Sofinin Dünyasının sayfalarını büyük bir merakla çeviriyordum,sanki yeni bir dünyaya adım atmıştım,artık onaltı yaşında girdiğim büyülü alacalı matematik dünyası yerini çekici ve gizemli felsefe dünyasına bırakmıştı,"Kimsin?"sorusu ile başlayan bu kitaptan sonra edebiyat öğretmeni arkadaşlarımla ilköğretim yıllarında okuduğu "Simyacı"sayesinde artık kütüphanede sadece QA bölümüne bakmanın her akşam aynı yemeği yemek ile eşdeğer olduğunu fark ettim.Bu iki büyüleyici kitaptan sonra bir çocuğun tertemiz yüreğini kusursuz şekilde anlatan "Şeker Portakalı"nın son cümleleri ile hüznlendim.Bu üç kitap sayesinde artık edebiyat raflarının önünde gezmeye başlamıştım ve bu rafların en üst sırasının büyük çoğunluğu bana göre Türk halkının tüm özelliklerini iyi tanıyan,kalemi çok güçlü olan Aziz Nesin kitapları ile doluydu.Yalnızlığım sayesinde daha çok okumaya başladım,oda arkadaşlarımla hepsi lisans döneminde olduğundan belki de çok fazla ortak nokta yoktu bu nedenle sohbet etmekten çok okumak daha cazipti,hayatımda askerlik dönemine kadar bu sistem devam etti,askerlikle birlikte kitap okuyacak zamanımın olmayacağını sanmıştım,ilk aylar için bu sanı doğruydu ama temel eğitimden sonra gece çalışmak zorunda kaldığımdan uzun kış geceleri yine okuyarak geçmeye başladı.

küçük gazete satıcısı "milli gazete -- ilhan selçuk"

Sabah en neşeli halimle tamamen pozitif enerji ile dolu olarak masaya oturmuştum ama yazdıklarım pek olumlu olmadı sanırım bunda yavaş çalışan internet bağlantısının rolü de var,hafta sonu girdiğim sınavdaki geometri sorularını çözememenin verdiği gerginlik de olabilir.Her yıl girdiğim sınavda yaşlandığımı hissediyorum artık beynimin "muhakeme etme gücü" hızını düşürüyor her sene biraz daha yavaş ve yolun yarısına geldiğim sene artık sürenin benim için verilen sürenin yetersiz olduğuna karar verip bu sene son kez girmenin doğru olacağını kabul etmem gerek.Bu arada sabahki sıcak havanın yerini tatlı bir esinti aldı ve şu an radyoda bana Karadeniz müziğini sevdiiren Kazım Koyuncu çalıyor sanırım bu iki faktör biraz sinirlerimin yumuşamasına sebep oldu.Ülkenin en yeşil bölgesini görmeyi çok istiyorum ayrıca insanların beni sürekli Karadenizli sanmasından dolayı bu bölgeye özel bir ilgim var,sanırım ufak ela gözlerimin ve yüzümün ortasında duran hafif sola eğilmiş duran koca burnumun bunda etkisi var.Aslında burnumun eğriliğini sevgili ablam ve ağabeyime borçluyum,ayrıca üzerlerine çarşaf alıp hayalet rolü oynadıklarında da hiç korkamamıştım bunu da konusu açılmışken söylemek istedim.Aslında çocukluğum çekirdek ailede değil de "büyük " ailede geçti.Bir aile apartmanında büyüdüm,iki erkek ve iki kız kardeşin dört katlı bir apartmanda oturduğunu düşünün,kavgasız bişr gün geçtiğini hatırlamıyorum.Büyüklerin bu kavgası çocuklarda yansırda,ben devamlı dayımın oğlu ile kavga ederdim,evde anne ve baba kavgasına ek olarak kardeşler arasındaki kavgalar da gayet sık ve istikrarlıydı.Sonuç olarak çocukluğumun gergin bir ortamda geçmesi psikolojimi ne kadar etkiledi bilemem ama bu huzursuz ortamda tek huzurlu yerim teras katındaki anneannemin tek odalı eviydi onunla iki saat boyunca neler konuşurduk bilmiyorum.Ancak lisans öğrenimimin ilk yılında onu kaybettim.İnsanların eskiden devrim kanunlarına ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduklarını onun anlattıklarından anlıyorum,kıyafet inkılabının yeni uyulandığı günlerde ülkenin Suriye sınırındaki bir kasabasında dahi bir güvenlik görevlisi teyzemi ve ninemi kara çarşaf giydikleri için uyarıyor ve onlara artık Mustafa Kemal paşa hazretlerinin kati emridir artık sokaklarda çarşaf giyilmeyecek diyor,teyzem ve ninem bu emri duymadıklarını bir daha kesinlikle giymeyeceklerini söyleyerek kızgın bekçinin yanından uzaklaşıyorlar.Şu an geldiğiiz nokta ise tam tersi iki polis memuru okula giden bir kız öğrenciye eteğini neden dizinin üstüne kadar çekti deyip bağırarak tehdit ediyor bu olay sanırım başta milliyet olmak üzere sabit görüşlü olanlar hariç birçok gazetede yayınlandı.Sabit görüşlü gazetelerle ilgili bir anımı izninizle anlatmak isterim gençlik yıllarımda gazete sattığım tezgahda yer kalmadığı için logosunun altında her gün "Hak Geldi Batıl Zail Oldu "yazan bir gazeteyi hep alt rafa koyardım,yukarı mahallenin şişman sakallı imamı karşı yokuştan ağır ağır gelir tespihini sallayarak ve ağzından tükürükler saçarak abonesi olduğu bu gazeteyi neden alt rafa koyduğumu sorar ve bana çok kızardı,patronuma söyleyeceğini bu davranışıma son vermem gerektiğini söyleyerek beni uyarırdı ve tesadüf en bir sabah tam gazetesini alırken patronu m da yanımdaydı böylece bir fırcada patronumdan yedim,yalnız imam uzaklaşana kadar patron yanımdan ayrılmadı,her gün içtiği biranın neticesinde oluşan göbeği tam gözümün önündeydi ancak ben kafamı kaldırmıyordum,zaten motosikleti gece gizlice alıp kaza yaptığım için suçluydum,her neyse hoca efendi uzaklaşınca patronum bana "kaldır şu gazeteyi yine alt rafa koy gözüm görmesin" deyip koltuğuna oturdu.

"Eski çamlar bardak oldu"sözü gerçekleşti ve bu anımdan yirmi yıl sonra bu gün hemen hemen her evin girişinde artık imam efendinin gazetesini görmek mümkün bu aslında büyük ve kesin bir zafer herkesin sözünü ettiği "karşı devrimin"amacına ulaştığını gösteren bir başarı sanırım hoca efendi bugün beni görse haklı olarak söyle bakalım delikanlı masanın altına sakladığın bu gazete bugün en yüksek tiraja ulaştı derdi.Kasabamıza cumhuriyetimizle aynı adı taşıyan ve aynıyaştta olan tamamen yazılarla kaplı resimsiz gazetede gelirdi elbet ama toplam satış sayısı ya on ya onbeş olurdu,üstelik diğer gazetelere göre pahalı idi o zamanlar bu düşük tirajı fiyatına bağlardım ancak artık fikrim değişti bedava da olsa insanlarımız yine okumaz diyebilirim çünkü üzerinde bikinili kadın resmi yok çok satmak için iki yol var bence ya dinsel sömürü yapacaksınız yada cinsel sömürü sanırım Cumhuriyet gazetesinde ikiside yok ve bu nedenle tirajı hep düşük kalacak üstelik bir saat önce aldığım habere göre gazetede yazılarını merakla beklediğim İlhan Selçuk da aramızdan ayrıldı,kendisine Allahtan rahmet diliyorum.

Meyyale - Gauss

Yeni günle birlikte yeniden masa başındayım tam olarak ne yazacağımı bilmiyorum bu nedenle bir çok kez deneme yazmayı aklımdan geçirdim ama kendimi sadece bir konuya şartlandırmak bana sıkıcı geliyor.

Elinize kalemi aldığınız zaman sizin için hiçbir engel olmamalı,okur yazar pek çok kişi gibi benim de ilk okuduğum denemeler kitabı Montaigne idi hatta bu kitabı çocukluğumda okuduğumdan başka denemeler kitabı görünce kendi kendime Montaigne'in kitabını çalmışlar diye düşünürdüm elbette denemelerin bir tarz olduğunu anlayacak yaşta değildim bilirsiniz ki Montaigne de çocukluk çağında okunacak bir kitap değildir,deneme yazmanın inceliği nedir bilemem ama yarın sabah "aşk" üzerine yazarım hafta sonu da felsefe yazarım gibi düşüncelerle kalemi elime alacağımı pek sanmıyorum zaten planlı davranmayı beceremiyorum galiba benim sorunum bu öğretmenlik mesleğindeki başarısızlığımın ana nedenlerinden biri de plansız olmam ve konu anlatımından çok soru çözmeye ağırlık vermemdi, bana göre matematik yüzmek gibidir eline kalemi alıp soruyu çözmek için dakikalarca boğuşmayan öğrenci bu dersi öğrenemez ancak insanlar şu anda tüketim toplumu olmanın bir sonucu olarak bocalamadan alın teri dökmeden öğrenmek ,hemen tüketmek ve kısa zamanda çok para kazanmanın peşinde...

Sürekli izlediğimiz reklamlar anneler,babalar sevgililer,öğretmenler günleri tüketimi arttırmaya yönelik çalışmalar artık çocukluktan itibaren tüketici olma davranışlarımızda ağır bir yer kaplamaya başlıyor.Sanırım "aptal kutusu"nu çok fazla izlemenin zararlarından biri bu tüketici olmak yemek yedikten sonra ekran karşısına uzanıp patlamış mısır ile maç yada film izlemek beyinimize yeni bilgiyi hiçbir şekilde sokmamak ve onu sıkı kafatası kemiklerinin altında bir et yığını olarak taşımak...

günümüz insanının en büyük sorunu bu "tembellik" koşmadan spor yapmadan zayıflamak ,okumadan araştırmadan öğrenmeye çalışmak,kısa zamanda zengin olmak için şans oyunlarına yada kumara başvurmak,artık birçok şehirde şans oyunları oynatan "cafe"ler var okumaktan nefret eden insanlar masa başında homurdanarak spor gazeteleri okuyup atların sağlık durumlarından futbolcuların sakatlık durumuna kadar her türlü bilgiyi almak için kütüphane kadar sessiz bir ortamda saatlerce ders çalışıyor bu enerji bilime harcansa ülkemiz epey ilerleme kaydederdii!

ne yazacağıma hala karar veremedim ünlü bir gazetede köşe yazarı olsam hergün şehit haberleri aldığımız bu günlerde otuz yıldır milyonlarca kez konu olan terörü yazardım,geçenlerde okudum Irak'ın kuzeyinde tampon bölge oluşturulması bana çok mantıklı geldi ancak günümüz iktidarının da bu işi yapacak kadar cesur olduğunu sanmıyorum.Ortaöğrenimimi yeni tamamladığımda anket yapmak amacıyla gittiğim güneydoğu vilayetlerinde en fazla gördüğüm kiraathanelerdi,hepsi dolu olan ve ikisinin arasında en fazla dört işyeri olan bu mekanların fazlalığı sanırım sorunu anlamamız için yeterlidir bu sorunu tamamlamak için yıllarca akademik kariyer yapıp rapor yayınlamaya yada iktidara yakın olmak için şu anki muhalefet iktidara gelirse ülkemiz için felaket olur şeklinde tamamen "yalakalık" yapmak amacıyla beyanatlar vermeye gerek olmadığını düşünüyorum.Bu şehirler hakkında hatırladığım devamlı tepemizde dönen helikopterler ,aile çay bahçesinde okey oynarken dizlerinin üstündeki silahı masa örtüsü ile örten insanlar ve ilginç bulduğum Midyat şehridir.Müslümanlar ile Hıristiyanların bu kadar içiçe olması ve boynundaki haçla özgürce dolaşan genç kızlardı aynı manzarayı yıllar sonra Rumeli caddesinde görmüştüm.bir şehirde farklı inançtan olan insanların olması çok güzel o ülkenin ne kadar hoşgörülü olduklarının bir kanıtı,sanırım minareye bile tahammül edemeyen ve her fırsatta medeni olduğunu ileri süren Avrupaya da verilecek en güzel cevap ülkemizde farklı inanç ve mezhepten olan insanların bir arada yaşaması.Osmanlı imparatorluğu zamanında atalarımız bunu kusursuz bir şekilde uygulamışlar sanırım çağdaş değerlere en çok sahip çıkan imparatorluğun gerilemesinin dahi üç yüz yıl sürmesi buna bağlı sanırım saray entrikaları olmasa daha uzun yıllar imparatorluk Akdenize hakim olmaya devam edebilirdi,saray entrikalarının çok güzel anlatan Ann Chamberlain'den Safiye Sultan serisini okumanızı tavsiye ederim,kendi yazarlarımızdan Hıfzı Topuz'un "Meyyale"si de bana tarihsel romanı sevdiiren ilk kitap olmuştur.Tarih ilkokul yıllarından beri sevdiğim bir dersti özellikle savaşların yapıldığı tarihleri ezberlemek hoşuma giderdi bu nedenle ilkokul öğretmenim bana "kronolojik çocuk"adını vermişti,sanırım rakamlar o yıllarda bana cazip gözükmeye başlamış,gözüme hoş gelen rakamların Araplar tarafından keşfedildiğini ise ancak lisans öğreniminde bilim tarihinde öğrenmiştim.Bu dersde Georges İfrah'ın "Rakamların Evrensel Tarihi"adlı serisini okumuştuk bir matematik öğretmeni olan yazar birgün derse girdiğinde öğrencisinin "Hocam,rakamlar nerden geliyor?"sorusuna yanıt aramak için mesleğini bırakarak dünya turuna çıkmış gittiği şehirlerde bulaşıkçılık yapıp geçimini sağlayarak bu kitabı oluşturmuştu.Şimdi bu kitabı kitapçıların "kelepir kitap"bölümlerinde görünce itiraf edeyim ki hüznlendim.Sanırım öğretmenlerin hayatında öğrencilerin ne kadar rolü varsa aynı şekilde öğrencilerin hayatında da öğretmenlerin etkisi var,düşünsenize Gauss'un matematik öğretmenin başı ağrımasa belki bu deha daha geç farkedilecekti,hikayeyi duymayanlar için kısaca anlatayım,ders

anlatmak istemeyen matematik öğretmeni öğrencilerin meşgul olmasını sağlamak amacıyla birden yüze kadar olan sayıları yazıp toplayın sonucunu bana getirin der zavallı adam yaklaşık on saniye sonra Gauss'u elinde defter ile masanın yanın da dikildiğini görünce acaba ne hissetti cevabın beşbin elli olduğunu biliyorsa nasıl bu kadar çabuk buldu deyip şoka girmiş olabilir eğer öğretmen cevabı bilmeden bu soruyu sordu ve cevabın doğru olduğunu görünce o zaman şoka girme süresi biraz gecikmiş olacaktır. Her iki durumda da onun yerinde olmak istemezdim, bu olay seksenli yıllarda bizim ülkemizde olsa zavallı Gauss öğretmenden temiz bir sopa yer yerine otururdu sanırım. Aramızda herkes matematikçi olmayabilir bu nedenle Gauss metodundan kısaca bahsedeyim. Sınıf arkadaşları önce bir ile ikiyi toplarken o bir ile yüzü toplamış ve yüzbir bulmuştur, sonra iki ile doksandokuzu toplamış gene yüzbir bulmuştur, sonra üç ile doksansekizi toplamış gene yüzbir bulmuştur bu şekilde elli tane yüzbire ulaşacağına karar veren Gauss elli ile yüzbiri çarpmış ve cevabı bulmuştur: Beşbin elli sanırım o sırada arkadaşlarının bulunduğu en büyük rakam en fazla ellibeştir. Galiba deha olmanın sırrı burda saklı belirli bir sıra ile toplamak yada planlı hareket etmek yerine özgün olmak hiçbir kalıba girmemek...

Tüketicilik -tembellik

Yeni günle birlikte yeniden masa başındayım tam olarak ne yazacağımı bilmiyorum bu nedenle bir çok kez deneme yazmayı aklımdan geçirdim ama kendimi sadece bir konuya şartlandırmak bana sıkıcı geliyor.

Elinize kalemi aldığınız zaman sizin için hiçbir engel olmamalı,okur yazar pek çok kişi gibi benim de ilk okuduğum denemeler kitabı Montaigne idi hatta bu kitabı çocukluğumda okuduğumdan başka denemeler kitabı görünce kendi kendime Montaigne'in kitabını çalmışlar diye düşünürdüm elbette denemelerin bir tarz olduğunu anlayacak yaşta değildim bilirsiniz ki Montaigne de çocukluk çağında okunacak bir kitap değildir,deneme yazmanın inceliği nedir bilemem ama yarın sabah "aşk" üzerine yazarım hafta sonu da felsefe yazarım gibi düşüncelerle kalemi elime alacağımı pek sanmıyorum zaten planlı davranmayı beceremiyorum galiba benim sorunum bu öğretmenlik mesleğindeki başarısızlığımın ana nedenlerinden biri de plansız olmam ve konu anlatımından çok soru çözmeye ağırlık vermemdi, bana göre matematik yüzmek gibidir eline kalemi alıp soruyu çözmek için dakikalarca boğuşmayan öğrenci bu dersi öğrenemez ancak insanlar şu anda tüketim toplumu olmanın bir sonucu olarak bocalamadan alın teri dökmeden öğrenmek ,hemen tüketmek ve kısa zamanda çok para kazanmanın peşinde...

Sürekli izlediğimiz reklamlar anneler,babalar sevgililer,öğretmenler günleri tüketimi arttırmaya yönelik çalışmalar artık çocukluktan itibaren tüketici olma davranışlarımızda ağır bir yer kaplamaya başlıyor.Sanırım "aptal kutusu"nu çok fazla izlemenin zararlarından biri bu tüketici olmak yemek yedikten sonra ekran karşısına uzanıp patlamış mısır ile maç yada film izlemek beyinimize yeni bilgiyi hiçbir şekilde sokmamak ve onu sıkı kafatası kemiklerinin altında bir et yığını olarak taşımak...

günümüz insanının en büyük sorunu bu "tembellik" koşmadan spor yapmadan zayıflamak ,okumadan araştırmadan öğrenmeye çalışmak,kısa zamanda zengin olmak için şans oyunlarına yada kumara başvurmak,artık birçok şehirde şans oyunları oynatan "cafe"ler var okumaktan nefret eden insanlar masa başında homurdanarak spor gazeteleri okuyup atların sağlık durumlarından futbolcuların sakatlık durumuna kadar her türlü bilgiyi almak için kütüphane kadar sessiz bir ortamda saatlerce ders çalışıyor bu enerji bilime harcansa ülkemiz epey ilerleme kaydederdii!

ne yazacağıma hala karar veremedim ünlü bir gazetede köşe yazarı olsam hergün şehit haberleri aldığımız bu günlerde otuz yıldır milyonlarca kez konu olan terörü yazardım,geçenlerde okudum Irak'ın kuzeyinde tampon bölge oluşturulması bana çok mantıklı geldi ancak günümüz iktidarının da bu işi yapacak kadar cesur olduğunu sanmıyorum.Ortaöğrenimimi yeni tamamladığımda anket yapmak amacıyla gittiğim güneydoğu vilayetlerinde en fazla gördüğüm kiraathanelerdi,hepsi dolu olan ve ikisinin arasında en fazla dört işyeri olan bu mekanların fazlalığı sanırım sorunu anlamamız için yeterlidir bu sorunu tamamlamak için yıllarca akademik kariyer yapıp rapor yayınlamaya yada iktidara yakın olmak için şu anki muhalefet iktidara gelirse ülkemiz için felaket olur şeklinde tamamen "yalakalık" yapmak amacıyla beyanatlar vermeye gerek olmadığını düşünüyorum.Bu şehirler hakkında hatırladığım devamlı tepemizde dönen helikopterler ,aile çay bahçesinde okey oynarken dizlerinin üstündeki silahı masa örtüsü ile örten insanlar ve ilginç bulduğum Midyat şehridir.Müslümanlar ile Hıristiyanların bu kadar içiçe olması ve boynundaki haçla özgürce dolaşan genç kızlardı aynı manzarayı yıllar sonra Rumeli caddesinde görmüştüm.bir şehirde farklı inançtan olan insanların olması çok güzel o ülkenin ne kadar hoşgörülü olduklarının bir kanıtı,sanırım minareye bile tahammül edemeyen ve her fırsatta medeni olduğunu ileri süren Avrupaya da verilecek en güzel cevap ülkemizde farklı inanç ve mezhepten olan insanların bir arada yaşaması.Osmanlı imparatorluğu zamanında atalarımız bunu kusursuz bir şekilde uygulamışlar sanırım çağdaş değerlere en çok sahip çıkan imparatorluğun gerilemesinin dahi üç yüz yıl sürmesi buna bağlı sanırım saray entrikaları olmasa daha uzun yıllar imparatorluk Akdenize hakim olmaya devam edebilirdi,saray entrikalarının çok güzel anlatan Ann Chamberlain'den Safiye Sultan serisini okumanızı tavsiye ederim,kendi yazarlarımızdan Hıfzı Topuz'un "Meyyale"si de bana tarihsel romanı sevdiiren ilk kitap olmuştur.Tarih ilkokul yıllarından beri sevdiğim bir dersti özellikle savaşların yapıldığı tarihleri ezberlemek hoşuma giderdi bu nedenle ilkokul öğretmenim bana "kronolojik çocuk"adını vermişti,sanırım rakamlar o yıllarda bana cazip gözükmeye başlamış,gözümüne hoş gelen rakamların Araplar tarafından keşfedildiğini ise ancak lisans öğreniminde bilim tarihinde öğrenmiştim.Bu dersde Georges İfrah'ın "Rakamların Evrensel Tarihi"adlı serisini okumuştuk bir matematik öğretmeni olan yazar birgün derse girdiğinde öğrencisinin "Hocam,rakamlar nerden geliyor?"sorusuna yanıt aramak için mesleğini bırakarak dünya turuna çıkmış gittiği şehirlerde bulaşıkçılık yapıp geçimini sağlayarak bu kitabı oluşturmuştu.Şimdi bu kitabı kitapçıların "kelepir kitap"bölümlerinde görünce itiraf edeyim ki hüznlendim.Sanırım öğretmenlerin hayatında öğrencilerin ne kadar rolü varsa aynı şekilde öğrencilerin hayatında da öğretmenlerin etkisi var,düşünsenize Gauss'un matematik öğretmenin başı ağrımasa belki bu deha daha geç farkedilecekti,hikayeyi duymayanlar için kısaca anlatayım,ders

anlatmak istemeyen matematik öğretmeni öğrencilerin meşgul olmasını sağlamak amacıyla birden yüze kadar olan sayıları yazıp toplayın sonucunu bana getirin der zavallı adam yaklaşık on saniye sonra Gauss'u elinde defter ile masanın yanın da dikildiğini görünce acaba ne hissetti cevabın beşbin elli olduğunu biliyorsa nasıl bu kadar çabuk buldu deyip şoka girmiş olabilir eğer öğretmen cevabı bilmeden bu soruyu sordu ve cevabın doğru olduğunu görünce o zaman şoka girme süresi biraz gecikmiş olacaktır. Her iki durumda da onun yerinde olmak istemezdim, bu olay seksenli yıllarda bizim ülkemizde olsa zavallı Gauss öğretmenden temiz bir sopa yer yerine otururdu sanırım. Aramızda herkes matematikçi olmayabilir bu nedenle Gauss metodundan kısaca bahsedeyim. Sınıf arkadaşları önce bir ile ikiyi toplarken o bir ile yüzü toplamış ve yüzbir bulmuştur, sonra iki ile doksandokuzu toplamış gene yüzbir bulmuştur, sonra üç ile doksansekizi toplamış gene yüzbir bulmuştur bu şekilde elli tane yüzbire ulaşacağına karar veren Gauss elli ile yüzbiri çarpmış ve cevabı bulmuştur: Beşbin elli sanırım o sırada arkadaşlarının bulunduğu en büyük rakam en fazla ellibeştir. Galiba deha olmanın sırrı burda saklı belirli bir sıra ile toplamak yada planlı hareket etmek yerine özgün olmak hiçbir kalıba girmemek...

Pierre de Fermat

Pierre de Fermat tarafından çözümsüz olduğu ancak ikiyüz yıl sonra bir Amerikalı tarafından ispatlanan denklemi sorduklarını anımsıyorum, bu denklemi çözmek için dakikalarca uğraşacağımı sanmışlardı ancak denklemin aşikar çözümden başka çözümünün olmadığını belirttim, itiraf edeyim yüksek lisans yapmanın tek faydası buydu, öğrenciler karşısında küçük duruma düşmemek, kırkbeş dakika boyunca gözlerini dört açıp en ufak bir hatanızı bile yakalamak için can kulağı ile sizi dinleyen en az yirmi kişiden oluşan sınıflarda attığınız her adımda dikkatli olmalıydınız. İtiraf etmeliyim ki dersin başında gelen zor soruları çözmek için harcadığım zaman süresi arttıkça onlar için de arka sıralarda başka derslere çalışma yada sohbet etme süresi de artmaktaydı, bu nedenle sorularınızı ders aralarında sorun deyip konuya geçmeyi uygun buldum daha doğrusu bu tavsiye bana müdür yardımcısı tarafından yapılmıştı. Öğretmenlik mesleğimin son yıllarını geçirdiğim Fen lisesi oldukça sıcak bir güneydoğu şehrinde bulunduğu için ilk gözlemlerimde her öğrencinin tıpkı formül kitapçığı gibi cep kitabı şeklinde basılmış "Risaleler" isimindeki kitaptı, özellikle Said-i Nursi hemen hemen tüm öğrencilerin dolabında vardı, pansiyonda kalan öğrencilerin odaya halı serip kible tarafında devamlı kullanıma hazır seccadesi ile odalarda terlikler, seccadeler, gül suyu şişeleri, aziyeler çoğunlukta idi, odalarda hep aynı isme sahip olan gazetelerin ücretli mi ücretsiz mi alındığını hala merak ederim, okul şehire yaklaşık on kilometre uzak olduğundan dış dünya ile olan tek bağımız bu gazete idi. Her sabah kalın motorunun iki heybesi ağzına kadar gazete ile dolu esmer ve şişman adamın yolunu gözlerdim, gazete okuyabilmek için aynı zamanda aylarca şehir içi çalışan minibüslerin okula kadar geleceği günü de sabırla beklemiştim. Bisiklete binmek komşularımız için çok komikti belki benimki kırmızı ve çocuk bisikleti gibi olduğundan olabilir, okul lojmanındaki komşularımız aynı okulda çalışan arkadaşlarımızı, meslektaşlarımızla ilgili olarak hatırımda kalan en önemli anı hakim Mustafa Yücel ÖZBİLGİN'in türban kararına istinaden öldürüldüğü gün Fizik öğretmenin "Oh olsun" dediği gündür. Alınan bu karar ile ölümü çoktan hak ettiğine dair düşüncelerini bizlerle paylaşmıştı, okulda birlikte çalıştığım mesai arkadaşlarım eşimle lojmanın merdivenlerinde karşılaştıkları zaman selam verip hal hatır sorarlardı, bende aynı şekilde onların eşlerini merdivenlerde görürsem selam vereceğimi sanıyordum ki bunun hiç bir zaman gerçek olmayacağını anladım. Ben okul çıkışı daireme çıkmak için merdivenlerden çıkarken kapılar hızla kapanıyor, sohbet eden bayanlar sanki cüzzamlıymışım gibi hızla evlerine giriyorlardı. Aylarca beklediğimiz şehir içi çalışan minibüslerin şöförleri, ikamet ettiğimiz bu şehirdeki tüm kadınlar gibi uzun pardösü yerine kot pantolan giyen eşimi dakikalarca izlerler, biz de kendimizi turist gibi hissederdik, oysa benim doğup büyüdüğüm kasaba doksan dakikalık bir yolculukla ulaşılabilir bir yerdedi. Fen lisesi öğretmeni olmak için yaz tatilimi soru çözerek geçirmiştim, lojmanı uygun olan bu güneydoğu şehrinde hayatımın en zor iki yılını geçireceğimi bilseydim sanırım bu sınavı kazandığım için çok sevinmezdim. Benim için bu okulda çalışmaya başlamak bir dönüm noktası oldu diyebilirim bu şehirde öğrendiğim en önemli bilgi yaşadığınız şehir ile dünya görüşünüzün uyuşması gerekir. Özgürlük konusunda verdiğiniz en küçük tavizler yeni tavizleri getirir ve siz bir an gelip de geriye dönüp baktığınızda artık dönüşü olmayan bir yola girdiğinizin farkına varırsınız. Garip olan şu ki zamanla ne kadar özgürlük yanlısı da olsanız farkında olmadan siz de baskıcı rejime uyum sağlamaya başlıyorsunuz ve kişisel görüşleriniz sık sık tahrip olmaya ve değişmeye başlıyor. Her sabah aynı gazeteyi okuyorsunuz, tartıştığınız her kişi aynı görüşlere sahip, etrafınızdaki tüm insanlar sanki klonlanmış gibi olunca artık sizin de özgünlüğünüz kayboluyor. Bu sıcak vilayette geçirdiğim zor günler ilerisi için nasihat oldu aynı zamanda bana dokunmayan yılan bin yaşasın düşüncesinin ne kadar sakıncalı olduğunu da düşünmeye başladım, örneğin siz ülkenin en batısında yaşıyor olabilirsiniz ve sizden kilometrelerce uzakta bireysel özgürlükleri kısıtlanmış beyinlerine sabit fikirler enjekte edilen insanlar hızla çoğalıyorsa ve siz de bu duruma göz yummakta devam ediyorsanız ben iddia ediyorum ki bir zaman gelecek sizin kendinizi güvende hissettiğiniz şehriniz de yavaş yavaş aynı kalıba girmeye başlayacak. Bu aşamadan sonra atacağınız adımların hiç bir anlamı kalmayacak, yalnız sezarın hakkı sezara mantığı ile yola çıkarsak ben bu derece mükemmel bir teşkilatlanma örneğine sadece o yıllarda tanık oldum, hepimizin bildiği sıra gecelerinde saz çalıp türkü söylemek yerine kırmızı kapaklı kalın ciltli Said-i Nursi kitapları açılıyor bir satır okunduktan sonra farklı meslek gruplarından insanlar bu cümleye çeşitli yorumlar getiriyordu. Üstadımız burda şunu demek istemiştir şeklinde başlayan cümlelerle fikirler beyan ediliyordu, kendimi doktora dersinde bir makale üzerinde tartışan bilim insanları topluluğun içinde gibi hissetmiştim. Bununla birlikte kırmızı kapaklı kitaplar üzerinde tartışmak yerine neden Allah kelamı hakkında konuşulmuyordu bunu da anlamıyordum, sanki Allah kelamının yerini -haşa- insan kelamına bırakmışlardı. Uzun gece sohbetleri sadece belirli bir grup için geçerli değildi, vilayette başka gruplar vardı. Okulumuzda da her öğretmenin dahil olduğu bir cemaat vardı, ben her zaman okulları ülkemizin küçük bir prototipi olarak görürüm. Okul müdürü de başbakanın bir numunesidir bizim okul müdürümüz de amcasının ortaöğrenim genel müdürü olmasının etkisiyle gerekli hizmet süresini doldurmadan ve yöneticilik sınavını kazanmadan sıcak bir yaz gününde telefonla aranarak kendisine okul müdürü olduğu beyan edilmiş biriydi. Odasına ilk girdiğimde sehpanın üstünde gördüğüm bilim dergileri cidden bilim okuluna geldiğime dair bir kanı oluşturmuştu bende, ancak girişteki Atatürk büstü ne kadar aksesuarı tamamlamak için konmuşsa o dergilerinde gösteriş amaçlı orada olduğunu sonradan anladım.

Bu okulla ilgili beni çok üzen bir anımı da müsaade ederseniz paylaşmak isterim. Tübitak tarafından ödül almış bir öğrencimiz vardı, her zaman hayat dolu gülümsemesi eksik olmayan bir kızdı yanlış anımsamıyorsam ben başka bir şehire gittikten iki yıl sonra gazeteden bu neşe dolu kız çocuğunun intihar ettiğini öğrendim bu olay beni en çok üzen

olaylardan biridir.Bu intihar olayının hemen üzerinin örtülmesi ise beni üzen başka bir durumdur.Elbetteki bu okulda benim çalıştığım dönemde de iki öğrenci intihar girişimde bulundu ancak gece üçte acile yetiştirip öğrenciyi son anda kurtardık,tüm bu intihar girişimlerine rağmen ne tesadüfdir ki okul yönetiminde bir değişiklik olmadı , ben bu tesadüfü okul müdürününü Ankarada genel müdür olan amcasına bağlamaktayım,sizler bu konuda ne düşünürsünüz bilemem,yalnız inanmak size kalmış ama ben çocuklarımın kazansalar dahi Fen lisesinde okumalarını istemem.Seviyesi düşük yada yüksek de olsa her okulda belirli bir düzeyde öğretmen kadrosu genç beyinlere belirli sabit görüşleri deklere etmeye devam ediyor ve bundan sonra da edecekler, çünkü o kişiler de belirli bir cemaat tarafından okutulup o eğitimi zamanında almışlar , çok üzücü ama gerçek olan duuruma göre yüce kitabımızın yerini kalın kırmızı kitaplar,peygamberimizin yerini ise mezarının yeri bilnmeyen "üstad"lar alıyor.Bu durum bir sınıf içinde öğrenciler arasında gruplaşmaya,öğretmenler arasında ve son olarak halkın içinde belirli grupların oluşmasına sebep oluyor.Sınavla girilen öğretim kurumları ile ilgil olarak başka bir gözlemimi de aktarmak istiyorum.bu okullarda maddi geliri yüksek velilerin okul-aile birliği yönetiminde olduğu gerektiğinde okul yönetimini kontrol altına aldığı da ülkemizin bir gerçeği doğu bölgelerimizde veli bir cemaat lideri yada toprak ağası ise bu kişinin çocuğunu uyarmanız dahi sizin için hoş olmayan sürprizlerle karşılaşmanıza sebep oluyor.Batıdaki şehirlerimizde bu durumun devam ettiğini söyleyebiliriz maddi durumun yüksek olması yine okulda öğretmen seçimine kadar alınan kararlarda okul -aile birliğinin ne kadar etkili olduğunu gösteriyor.Aslında akraba evliliğini de doğuya özgü sanırdım ancak sosyal hizmetlerde çalıştığım sıralarda yaptığım tüm ziyaretlerde bir çok özürü çocuğun anne babasının akraba olduğunu öğrenmiştim.İnsanlarımız bir aile apartmanı dikip merdivenlerini halı ile kaplamak için yakın akraba çocuklarını evlendiriyor ve risk almayı seviyor ancak tüm bilgilendirme çalışmalarına rağmen akraba evlilikleri devam ediyor.Sanırım millet olarak okumayı araştırmayı bilgi sahibi olmayı sevmiyoruz yada kendi doğrularımızın her zaman doğru olduğunu düşünüyoruz.Yirmidört kasım öğretmenler gününde son dersime girip mesleğimi bıraktığımda ben de kendi doğrularımın mutlak doğru olduğunu düşünmüştüm ama sonuç olarak on yıl boyunca yürüttüğüm eğitimcilik görevimde meslekdaşlarım devamlı sigara içen kesinlikle okumayan araştırmayan branşı ile ilgili hiç bir yeniliği takip etmeyen kişilerdi.Yüksek lisans yapmamın da meslekdaşlarım arasında alay konusu olduğunu hatırlarım.İlk hedef olarak bu meslekten çıkmak amacıyla akademik kariyere yöneldim ancak bu alanda benim ne kadar eksik kaldığım yönler olduysada matematik bölümüne fizik bölümünü elli beş ortalama notu ile mezun olan kişilerin alındığını görünce aday seçiminde başka hesaplar olduğunu hissettim aslında duygulara gerek yok bizzat fizikçi arkadaş bana "torpilli" olduğunu söyledi,böylece başka bir ülke gerçeği ile daha yüzleşmiş oldum.Üniversitelerde insanların odalarına kapanıp sadece blimsel makale okuduklarını sanmayın bilindiği gibi dünyadaki üniversiteler sıralamasında ilk beşyüzde hiçbir üniversitemiz yok,karşılıklı atışan eski yeni bölüm başkanları ve yalakaları ile her siyasal iktidarla birlikte değişen "bilim"insanları.Bilim insanlarının da tıpkı öğretmenler gibi ay sonunu beklemekten başka bir şey yapmadığını farketdiğimde lisans öğrenimim süresince çok farklı olduklarını sandığım akademisyenlerin de herhangi bir okulda çalışan herhangi bir braş öğretmeni ile aynı olduğunu düşünmüştüm.Yeniden lisans öğrenimine farklı bir branşta başlamak ne kadar doğru olur emin değilim bu konuyuda zamana bırakmakta fayda var,elbette bunun için hiç emek harcamadım diyemem,sosyal hizmetler il müdürlüğünde çalıştığım kuruluşlardaki gece nöbetleri kitap okumak için ve soru çözmek için en uygun zamanlardı gecenin ilerleyen saatlerinde sadece sessizlik ve tam konsantrasyon sağlamak için ideal bir ortam bu nöbetler esnasında adeta bir zaman yolculuğuna çıkmış gibi lise yıllarınızda anlayamadığınız herhangi bir kavramı yada bir soru tipini yolu yarıladıktan sonra üç çocuk babası olarak yeniden anlamaya çalışmak ve anlamak oldukça farklı bir duygu ve yine bana çok garip gelen lise yıllarımda hiç ilgimi çekmeyen bir bilim dalının bu yaşta ilgimi çekiyor olması,acaba bunu sebebi o yıllarda başımda esen kavak yellerimi yoksa doğru zamanda doğru kitabı okumak mı ?Örneğin ben şu aralar Marguerite Duras'tan Konsolos Yardımcısını okumaktayım,bu kitabı ilk okuduğumda çok itici buldum ve ilk fırsatta kütüphaneye iade etme kararı aldım ,ancak iki yada üç gün sonra çıktığım bir yolculukta yanıma aldığım tek kitap yine aynı kitaptı ve ben çoksıkıcı gelen yolculuğumu geçirmek amacıyla aynı sayfaları tekrar çevirmeye başladım sanki bir büyü yapılmıştı ve ben bu kez Konsolos Yardımcısını okurken zevk almaya başlamıştım.Bir kitabı okumak sanırım aynı kişi ilke ikinci kez evlilik yapmak gibi,ilk evliliğinizde eşinizin güzel yanlarını göremediniz,yürütemeyeceğinizi sandınız ve sizi sıkı bir kitaptan nasıl kurtulduysanız o kişiyi hayatınızdan çıkarmak için mahkeme koridorlarında soluğunuzu alıyorsunuz,yıllar sonra aynı kişi birden karşınıza çıkıyor tıpkı belirli bir zaman geçtikten sonra aynı kitaba yeniden rastladığınızda hissettiğiniz duygu gibi acaba dersiniz o an kendinize yeniden denesem mi belki bu kez her şey çok daha güzel olur,umarım her ikinci okuyuşlar benim "konsolos yardımcı"sı gibi zevkli ve ikinci evlilikler de mutluluk ve huzur dolu olur.Bana göre kitap okumak için en uygun zaman günün ilk saatleridir.Kuş sessizleri ile sabah serinliğinde benliğinizin en taze olduğu anda elinizde en sevdiğiniz kitabın sayfalarını çevirdiğinizi hayal edin,eminim ki daha önce başlamayı denediğiniz ancak karışık geldiği için yarım bıraktığınız bir çok kitap dahi sabahın erken saatlerinde okuduğunuz zaman dah a anlaşılır ve daha çekici gelecektir.

Kütüphaneler üzerine

İnsanlar nerede acaba , şu an burda olması gereken tozlu rafların tozunu kaldıracak olan gençler nerede,bilimkitaplarının olduğu katın kapalı olduğunu düşünmeye başladım artık..herneyse biraz da yanlızlığın tadını çıkarayım , mesela.. hep şarkı söyleyerek bakmak isterdim kitap isimlerine ve elbette içeriklerine,işte ilk koridor ve tıp kitapları her gencin öğreniminin belirli bir aşamasında mutlaka okuma hayalini kurduğu bölüm.. ve son koridorda matematik ,birbirinden farklı iki dünya ,,soyut ve somut kavramların dünyası ,matematik de kesinlik var $2*2=4$,dünyanın neresinde olursanız olun,hangi dili konuşursanız konuşun bu eşitlik geçerli,ancak fen bilimlerinde kesinlik yerini ihtimallere bırakıyor,olasılık hesabına,belirtileri aynı olan birden fazla hastalık olduğundan başlayabiliriz saymaya ...evet şu an benim yerimde yaz okuluna kalmış öğrenciler olmalı ama hepsi internet salonunda ,kabul etmek gerek artık kkitapların da modası geçti,kitaplar da benim gibi eskidi ,demode oldu,sevdiğiniz romanı bir mesajla cep telefonuna yükleyeceksin ve okuyacaksın , sayfalarını çevirmeden,"kitap kokusunu koklamadan" ve rafları gezerken onca kitap içinde en sevdiğin kkitabı görünce eski sevgilini görmüşsün gibi heyecana kapılmadan..

nihayet küçük bir öğrenci elinde kağıtla aradığı kitabı soruyor,yaşım itibarıyla birçok kişi beni görevli sandığından doğal karşılıyorum,artıkayrılık vakti geldi ,çıkışta bir bilgisayar odası var,camların arkasından görüyorum,evet herkes burada ,tüm makineler dolu ve hepsinde "facebook"açık,evet aradığım gençler burada,matematik ve fen kitaplarını karıştırması gereken gençler burada,sanırım önümüzdeki yüzyıl boyunca da hep burda olacaklar..

Aziz NESİN

bir huzurevinin kütüphanesinde dört ciltlik yeşil kapaklı kitabı içeriğine bakmadığım için uzun bir zaman ilmihal sandığımdan okumadım ancak zamanın akmadığı sıcağın bunaldığı bir gün okuma salonunun serinliğinden dolayı ilk sayfayı çevirdiğimde içinde kısa öykülerden oluşan oldukça eski basım makaleler karşıladı beni,1995 yılında kaybettiğimiz bu güçlü kalem için Kahramanmaraş yerel radyosunda dünyadan bir pisliğin temizlendiğini gülerek anons etmişti sunucu...

kitapları birçok dile çevrilen,kurduğu vakıfta kimsesiz çocukları okutan bu yazarın tek suçu inanmamak,oysa dinimiz hoşgörü ve sevgi dini,bana göre memleketimi ve Türk insanını ondan daha iyi anlatan bir yazar yok,örneğin her romanında toprak ağalarının zalimliğinden başka birşey anlatmayan Yaşar KEMAL,yada Türkler bir milyon kürt ve ermeniye katletti deyip sonrada nobel edebiyat ödülü alan, yazdıklarında sıkıcı tasvirlerin dışında sıradanlıktan başka birşey bulamadığım Orhan PAMUK,son dönemlerde moda olan Tuna KİREMİTÇİ ve diğerleri,,

Aziz NESİN1915 -1995 yıllarında yaşadı,yazdığı anılar benim hayatta olmadığım altmışlı yıllara ait ancak işin tuhaf yanı hiçbir öyküsü bu zaman farkına rağmen sıkıcı gelmiyor,sol görüşlü ama CHP'nin tek parti dönemindeki icraatlarını körü körüne savunmuyor,benzer şekilde DP iktidarının da kendince yanlış bulduğu icraatlarını yazıları ile eleştiriyor,hiçbir kitabında ben dinsizim siz de benim gibi dinsiz olun demiyor,sadece dindar namuslu geçinen bazı insanların yeri gelince ne kadar namussuz olabileceğini anlatıyor...

Ve en önemlisi yeni bir Aziz NESİN çıkmıyor...

hoşçakalın sevdalılar"

İlk dinlediğimde kullandığı kelimeleri komik bulmuştum,"baktım gökte kırmızı uçak,bol çelik bol insan"yada "pasaklı kontesim"onu da sıradan arabeskçiler arasına koymuştum,ergenliğe yeni adım attığım yıllarda adı daha çok duyulmaya başladı ama benim için hala komikti "tabancamı unutmuşum helada"...

zaten resmini de hiç görmemiştim oysa o zamanlar -şimdi de olduğu gibi- reklam önemliydi,yaşadığım kasabada onunla yakın arkadaş olduğunu iddia eden aksak yürüyen boyacı birlikte çektirdikleri resimleri gösterdiğinde ilk kez yakından gördüm diyebilirim..kasabamızın boyacısı birgün buraya konsere geleceğini kendisini reddetmeyeceğini iddia etti ve ben gene komik buldum...

kasabadan vilayete varana kadar yedi yıllık ortaöğrenim hayatım boyunca servis otobüsümüzde hep onun şarkıları çaldı,derken ders aralarında farkında olmadan onun şarkılarını mırıldanmaya başladım

"ardarda bilmem kaç zemheri geçti.."

ve gerçekten kasabamıza geldi ,üniversitenin ilk yıllarında her ne kadar "playback"yapsa da bir konser verdi,girişte çok fazla polis arabası vardı,içerde ise zafer işareti yapan insanlar,benim zafer işareti ile ilgim yoktu,ama sıcak mekanda tuzlu ter damlalarımı yutarken avazım çıktığı kadar bağıryordum,ancak eşlik edemediğim yeni şarkısı oldukça değişik gelmişti

"martılar uçardı çöplüklerde biz seninle gülüşürdük"

zaman aktı ve herkesin sevdiği kasetleri milyon satan adam vatan haini olarak kovuldu .. artık şarkıları ve dokunaklı sesi uzaklardan gelecekti...

çok içtiğini boyacı arkadaşından öğrendim,-tek oturumda iki büyük rakıyla sekiz bira ve iki büyük şişe suyu içtiğini-günde üç paket sigaraya banamısın demediğini de konserinde kendisinden öğrendim...

yine çok içtiği bir gecenin ve fazla kiloların doğal sonucu olarak kalp krizi onu bizlerden ayırdı,o zaman Kürt kökenli sevgilim epey üzülmüştü,bende türkülerimizi onun kadar güzel okuyan bir sanatçının bir daha zor geleceğini düşündüğüm için üzülmüştüm,belki herşey farklı olabilirdi ,o güzel sesiyle TRT6da yine tabancasını helada unutabilirdi ama olmadı,

"Hoşçakalın sevdiklerim , dört mevsim , yedi kıta

hoşçakalın sevdalılar"

dedi ve gitti ..

Bu ÷lkede kimse kimsenin sesini duymaz

Bu ÷lkede kimse kimsenin sesini duymaz ve insanlar bu durumu gayet doğal karşılar, insanlar ne ile suçlandıklarını bilmeden aylarca cezaevinde kalır, sadece iftira atarak namusları ayaklar altına alınır, bazen evinin banyosunda bazen cezaevinde intihar edenler olur, ama insanlarımız da "hak etmişlerdir" düşüncesi her zaman baskındır, devlet büyükleri ne derse doğrudur, bir cumhurbaşkanının yada başbakanının oğlu ticaret yapabilir, koltuğu devir aldığınız kişinin yedi yılda yaptığı harcamayı siz bir yılda yaptığınız halde ÷lkenizde insanlar bunu doğru bulur çünkü eşi başı kapalı bir müslümandır.

Bu ÷lkede kimse kimsenin sesini duymaz genç kızlar namus cinayetleri ile intihara sevk edilir, cinsel taciz ve ensest vakalarının üstü örtülür, okullarda risaleleri okumayan öğrencilerin notları düşürülür, emniyet teşkilatında polislerin ezic çoğunluğu cemaat üyesidir, bilim adamı müsveddeleri bilim yapmak yerine cemaate adam kazandırma peşindedir.

Bu ÷lkede kimse kimsenin sesini duymaz, sabahları birçok evin kapısında aynı gazete asılı durur, her sabah usanmadan ümmet bilincini yayar, devletin televizyonu radyosu çığırkanlık yapar ama ne olursa olsun her gün verilen şehitlerin feryadını kimse duymaz çünkü
Bu ÷lkede kimse kimsenin sesini duymaz ...

Kahramanlık Üzerine

hepimizin bir kahramanı vardır,boyunuz yaşınız,diliniz dininiz renginiz ne olursa olsun,özellikle çocukluk yıllarında benim kahramanım yoktu diyebilirmisiniz,süperman'ın 1938 tarihli ilk baskılarından birini satarak borçlarını ödeyen bir ailenin hikayesini dün okudum, benim çocukluk kahramanım,süperman yada örümcek adam gibi insanüstü yeteneklerle bezenmiş düşmanlara tek başına karşı koyan insanlığı kurtarma uğruna herşeyden vazgeçen bir yaratık değildi,önce yıldız savaşlarındaki altın renkli robottu sonra kara şimşek,şimdi kahramanlar değişti,artık He- Man kılıcını kaldırmıyor,şimdi on farklı yaratık haline gelebilen kahraman çocuk uzaylı gücü ile kahramanlık zamanı deyip düşmanlarla savaşıyor,artık küçük parçaların birleşiminden oluşan Voltran yok,tüm kahramanları toplayan on tane çirkin ama kuvvetli kahramanı kendisinde toplayan,kolundaki saati ayarlayıp içinde bulunduğu duruma göre birini seçen bir çocuk var,sanırım artık birlikten kuvvet doğmuyor yada yardımlaşmanın önemi yok,tek başına sen kahramansın,masa başında bilgisayar oyunlarında tek kahraman sensin,ama bir o kadar da yalnızsın....

yazıklar olsun

Dün bir öğretmen sözleşmeli olmanın bedelini canı ile ödedi,sıcaklarda hamallık yaparak ailesini geçindirmeye çalışan,kamu parasıyla oğluna gemi almayan,burslu olarak çocuğunu dış ülkede okutmayan,inanç üzerinden ticarete yapmayan bir eğitimciydi,Allah rahmet eylesin,ve bizim gibi bir topluma yazıklar olsun...

kasım yirmidört

elveda gençler
elveda sevdalılar
"işte gidiyorum bir şey demeden "
şairin dediği gibi..

24 kasımda gidiyorum
son saatlerim bunlar aranızda
sabahları erken kalkmayacağım artık
kaçırmam gereken dersim yok
sanki mezun olmuş gibiyim
gidiyorum
son hediyemi aldım sizlerden

hani her terkedişimde okulu
etrafımı sarıp bir çiçeğin yaprakları gibi
parlayan gözlerinizden uzak kalacağım
belki de benim için
gençliğimin bittiği gün bugün ,
kasım yirmidört
elveda mesleğim ,
elveda gençlerim...

bu gün

bir ceviz kabuğuyum bu gün ,
buz gibi sularında bir nehrin
kağıttan yaptığım kayıklardayım
cam kırıkları ile Şekil verdiğim ağaç kabuğunda
hep zendiğim uğurtmaların kuyruğunda
yanlız bir yolcuyum bu gün

Dünya

yasakların olmadığı dünyamda ikimiz varız,
gözlerin sadece bana bakıyor,

yüzünün gölgede kalan yanında ben varım,
tıpkı hayatının gölgesinde kaldığım gibi ...

uzaktan sevmek zorunda kalan,
duygularımı saklayan ben ,,,

ve benimle derin kırmızı topraklara gömülecek bir sır olan aşkım ...
sana olan aşkım ,

ilk ve son kez yazarak sana ,

bakışlarımla sonsuz kere anlattığım aşkım var ,

dedim ya ,bu benim dünyam ,

sorumluluklarımın yada toplum baskısının olmadığı

aşkımı tüm bencilliğimle yaşadığım

sadece sana odaklandığım,

gözbebeklerinden girip sen olduğum dünya ,

masum ve cazip baktığın resmindeyim..

şimdi , ellerindeyim...

yırtılmaya hazır bir kağıt parçası gibi,,,

yanlız bir yolcuyum bu gün

bir ceviz kabuğuyum bu gün ,
buz gibi sularında bir nehrin
kağıttan yaptığım kayıklardayım
cam kırıkları ile Şekil verdiğim
kalın ağaç kabuğunda
hep zendiğim uğurtmaların kuyruğunda
yanlız bir yolcuyum bu gün

Bir öğrenci ziyareti

zırr...

zırr..

-kim o?

-iyi günler hanımefendi, çocuğunuzun durumunu görüşmek için gelmiştim.

-ha , evet, iyi ki geldin, oğlum ..bizim kız deyom, acep gucaya varsa maaşı kesilir mi?

-yani , ikinci kez mi evlenecek? ben kızınız için değil, torununuz için gelmiştim.

-he bilyoom da, şimdik bizim kızın eski gucadan galma maaşı var, emme yeni gucaya varacak yakında, ondan sordum,

-valla teyzeciğim, o konuda bilgim yok, benim torununuzu görmem gerek

-aman oğlum, anasından okula gettiler, gene görürsün, ne acelen var, yani sen şimdi gucaya giderse bizim kız eski maaş kesilir deyon , ha?

-ben ,o zaman başka zaman tekrar gelirim ,iyi günler..

-(kapıdan bağırarak)şimdi gucayı kime soraam, ben ?

Gıraç

-Mehmet bey,biliyorusunuz başvurunuz tamamlanmadan önce malvarlığınız hakkında tarafımıza bilgi vermeniz gerek,eksik yada yanlış belge vermeniz durumunda tarafınıza ödenen para faizi ile geri alınır,mal varlığınız hakkında konuşabilirmiyiz?

-(Elleri cebinde ayakta salonda gezinerek)Valla gardaşım,benim ne malım mulkum olacak,aha işte bu ev ,bi de gapıda gürdüğün beyaz araba(bu arada eşi oturması için işaret etmektedir)

-anladım efendim,yani başka bir malvarlığınız yok..

-Yok gardaşım yok, ne gezer yav,zaten bu evde babamın üzerine,arabam da eski model,perdeyi sıyr bakiver,başka ne malım olacak,bi evim var bi arabam ,bi de köyde az buçuk tarlam var ama hisseli yani , gıraç ...eksen ekilmez , biçsen biçilmez,icara da vermedim..

-(Ayağa kalkarak,çıkmaq için kapıya yönelir)Köydeki tarlanız için tarafımıza ilçe tarımdan Zirai gelir belgesi getirmeniz gerekecek.

-anladım ,ben sizin ora gelırım,valla başka malım yok,he bi de evim var köyde ama köy evi ,o da hisseli,bi de köyde iki motorumuz var , bi de bağ evimiz var, bi de yazları gittiğimiz yayla evi var,bi de gamyonet var emme o da eski model yani ,başka da yok ..

-peki,efendim,izninizle..

-(kapıyı açarken)oldu gardaşım size kolay gelsin,bi sey sorcam ,bu bizim oğlan için bir araba aldım da yeni ,ruhsatı daha bana geçmedi,onu da yazacan mı gardaşım ,başka da malımız falan yok yani , zaten evi görüyon işte , arabamızda gapıda eski , toprakta gıraç , gıraç , yani gurak gurak,eksen ekilmeeez...

kirli sarı

her ayrılıktan sonra ağlarım ben
sadece senin yokluğunda yıkılmadım
alıştım teninin kokusu olmadan uyumaya...
çabuk unutmak için seni ,girip dünya evine
karıştım çoluk çocuğa..
sonra hep koştum ,hep koştum,hayat yamacında,
yıllar sonra birgün düşüverdi yolum sokağına
dökülmüş sıvalarına baktım duvarların ,
güneş gibi parlak değil
artık, kirli sarı odamız

serenat

Gökyüzü

gökyüzü hiç o kadar mavi olmamıştı,
sen odaya girince,serenat yapardım,
bitene kadar yalnızlığımız,söyledim türkülerimi
sessizce dinlerdin,"göçmen kızını"severdın,
hep mavi kalacak sandım gökyüzünü
gözlerin gibi
türkülerim hiç bitmeyecek sandım,
ilgini çekmek için sahte sevgililer buldum,
meğer "gökyüzünün başka rengi de varmış"
ayva sarı nar kırmızı sonbahar"
hep yalnız kalacaksın sandım
yanılmışım...

hasret

yine bağırmaya başladı satıcılar,
karanlık çöktü kapıdan bakınca,hızlandı adımlar,
varmak için düzenli hayatın sıcak çayını yudumlamaya
soluksuz kalabalıklarda sıralandı insanlar
işte bu zamandır başlar yalnızlığım,
bir tenin sıcaklığına hasretim,
paylaşmaya olan hasretim..

biberon

derler ki,
son nefesinde insanın
tanıdıkları gelirmiş ölen eskiden,
ben de senin gelmeni isterim
almak için beni,
yine kenarı kırık masada
karalarken defterimi
sen de karşımda ol,
biberonun elinde...

kara toprak

en hüzünlü türküleri dinledim bugün
dostuma "başın sağolsun" dedim
ve gene seni düşündüm ey kadim sevgili
kara toprak
çürüyen cesetlerimizi yavaş yavaş kemiren böcekleri
zorladım ağlamak için
bir damla süzülürdü gözümden,
gençlik resmine baktım anamın
dedim ya , zorladım kendimi ağlamak için
akıp giden zamanı düşündüm
gençlik resmine baktım babamın
ve gene seni düşündüm sevgili ölüm,
neden yaşlandığımızı,düşündüm,
aklıma takılan sorular hep aynı,
neden yüz dokuz buçuk derece açı yapar
adını hep unuttuğum molekül,
ve neden birer birer dökülür kafamdaki teller?

hayat

hayat bazen "karşıya çifte çamlar " gibidir,ağlamaklı,
beklemekle anmakla geçer eski aşkları ,
kimi zaman da "ordunun ışıkları" gibidir hareketli,neşeli,
duracakmış gibi atar kalpler,gözlerle konuşmanın
tatlı heyecanı,titreyen eller ile yeni bir peri masalıdır sanki..

Ben

ben kimlerden vazgeçmedim ki,
senden geçmeyeyim?
sevdiğim arkasından baktım,
ellerinin kavuştuğunu gördüm tutkulu
yürüdüm ardından usul usul

ben kimlerden vazgeçmedim ki,
senden geçmeyeyim?
geceleirim bakmakla geçti resmine
süzüzlürken damlalar gözümde

ben kimlerden vazgeçmedim ki,
senden geçmeyeyim?
sayfaların arasında saklardın saçımı
koşup geldim ya ;
İstanbul

ben kimlerden vazgeçmedim ki,
senden geçmeyeyim?
var sen de git yoluna
dalgalı saçlarına bakmak da yeter bana..

"keşke

"keşke
hoşçakal demeseydim sana ...
pişmanım,,

her evde,her gün
sizlerleyim,alıştım
kısası sürecek hayatlara
ölümü bekleyen bebeklere
ama etrafa neşe saçan tatlı çocuk,
ben de güldüm sana
okşadıktan sana saçlarını hoşçakal derken sana
"bay bay" yapmanı bekledim,
unuttum doğuştan eksik olduğunu
iki yanında kollarının,
eksik olmasın gülücükler,
daim olsun mutluluklar,
sen ey kolsuz çocuk,
rabbim seninle olsun!

Hoşçakal

bugün beşinci yıl
bizi terkedip gidişinin beşinci yılı,,
omzumda taşırken seni ben de farkındaydım aslında
ama umut hiç tükenmez derler ya..
işte ondandır yine de sessizce yakardım sana , terketme bizi diye ,
çok erkendi çünkü,
evlenip anne olacaktın ilerde,,
sana uzaktan bakıp,beyaz gelinlikle salınmanı görecektim,
ama olmadı,olmadı;
kısmet değilmiş...
gittiğin yeri bilmem ama ,
burda her şey aynı,
annen ile baban hala kavgalı,
kardeşlerin gibi..
benim annemle babam gibi...
galiba hiç bitmeyecek kavgaları,
belki de en iyisini yaptın ,
bu dünyadan erkenden ayrıldın,
gamını kederini günahını bizlere bıraktın,
bugün beşinci sene yokluğunun
hani dönüşümde okulumdan ilk adımlarını atardın
beni çok şaşırtmıştın,
ne de çabuk büyüdün ,,
ve de çok çabuk gittin..
hoşçakal..

Ti Ji kimlik kartı

güzel yurdum nadide deniz kıyısındaki bir turistik yerleşim yerinde plajdan dönüş için minibüse bindim.Yanıma iki sevgili oturdum,sanırım o iki sevgili ve benden başka herkes yabancıydı,genç sevgililer ücreti uzatırken öğrenci olduklarını belirttiler,şoför kimliklerini sorduğunda aralarında geçen diyalogu sizlerle paylaşmak isterim

-öğrenci kimliğiniz var mı ?

-ne kimliği?pardon, ti ji kimliğimiz mi?

-siz nerde okuyorsunuz?

-burda ama yanımda öğrenci kimliğim yok,ti ji de yok..

ayağında dövmesi,güneş gözlüğü ile bu gencimizin icadı olan ti ji kimliği ülkemize hayırlı olsun demekten başka elimden gelen bir şey yok,ama Türkiye Cumhuriyeti kimlik kartının adı ti j i olmamalı,yeni neslimize vatanın kutsallığını öğretmezsek geleceğimiz her zaman tehlikli olacaktır.

HAMAMBÖCEĞİ

bir düş görüyorum uykularımda
karanlık mezarımda,
burnumdan çıkan iri hamamböceğini
çocukluğumda ürkerek öldürdüğüm gibi
alev sarısı rengi...

Kiracı

Sakallı cübbeli başında aziyesi ile elindeki tespihi ağır ağır çeken bir vatandaşla geçen diyalogumu sizlerle paylaşmak istedim.

- "beyefendi, mal varlığınız ile ilgili bazı sorular sormamız gerekli,ilk olarak ikamet ettiğiniz hane size aitmidir?
- Haşa,mal mülk Allahındır,bizler kiracıyız ama şu fani dünyada ,ama bu ev bana aittir.
- tesekkür ederim, bu ev dışında size gelir sağlayan gayri menkulunuzu var mıdır ?
- Haşa,mal mülk Allahındır,bizler kiracıyız ama şu fani dünyada , bu ev dışında iki dairem var,her ikiside kiradadır.
- Kira gelirinden başka bir geliriniz?
- Haşa,mal mülk Allahındır,bizler kiracıyız şu fani dünyada geçiciyiz, bir de dükkanım var,ama mülk Allahındır dediğim gibi , bizler hepimiz kiracıyız,ordan da kira gelirim var.
- tesekkür ederim,tüm malvarlığınız bu kadar mı beyefendi ?
- (Sakalını sıvazlayarak)Haşa,mal mülk Allahındır,bizler kiracıyız şu fani dünyada; bunların dışında iki evim,yukarı mahallede arsam ,bir adet kamyonetim var ama hurda hurda..para etmez,köyde kıraç toprağım var,bide bir türlü kiracı bulamadığım üç odalı bir dairem var ,Allah bana emanet etti, ben emanetçiyim".

Tebeşir Tozu

o kadar özlemişim ki seni
eski sevgilim
mesleğim
girince hemen sınıfa
tebeşir tozu sürdüm parmaklarıma

Anlatamıyorum

yazdığım her yazı
ve cebimde bekleyen faturaların arkasına
karaladığım her msra
hep aynı duyguyu hissettirir bana
sanki yeni bir "anlatamıyorum"
olacaktır bozuk yazıyla,
ucuz kalemimden ,
dökülen satırlar
ne demişler :
"umut fakirin ekmeği"

YOL

bu yoldan her geçişinde altı yıl gençleştğini düşünsene dedi!"kıvırcık saçlı güleç kız.

Musalla

farketmeden bulaşırın ya işe
bir de bakmışın usta olmuşsun,
işte ölüm de öyle olacak,
birden bulacaksınız kendini soğuk musalla taşında

kırılan kalpler nereye gider

yeni gün başlamadan sessiz ve boş sokaklara çıkmadan önce senin şarkınla başlardım güne,o zamanlar test yayını yapan bir kanal klipler yayınlardı,lise yıllarının verdiği heyecanla ömrü birkaç gün süren aşklar yaşarken senin romantik şarkılarını dinlerdim,okula varmadan, derslerde,ders arasında,eve dönerken,senin şarkılarında büyüdük,reddedilmenin acısını yine senin romantik filmine davet ettiğim sınıf arkadaşım sayesinde tattım,acaba "kırılan kalpler nereye gider"bilemem ama sen de gençliğim gibi sessizce geçip gittin hayatımızdan,toprağın bol olsun.

Büyüklerle Masallar(ÖNSÖZ)

Size tüm samimiyetimle ifade edeceğim,ondan önce benim aklıma geldi,yani "masumuyet müzesinden"... tıpkı o müze gibi elliikinci bloktaki sıvaları dökük binanın çapraz komşuları da ilerde bir müze olacaktır,çünkü yasak aşklar,kavuşamayan çiftler,efsaneler her zaman ilgi çeker,uzun cümlelerin arasına detaylar saklayarak yazılan romanların bir çırpıda okunmadığını anladığım zaman karar verdim bu romanı yazmaya,belki "kara kitap"tan sonra... ilk paragrafımda epigraf kullanmış oldum , ama nasıl olsa okuyucu sayısı dikkate alınamayacak kadar az olunca :)istediğim kadar kullanabilirim;belki de "tanıdık" olmamanın avantajlarından biridir rahat yazmak...ama emin olduğum konu ihanet ve aşk gibi çekici de olsa kalemi tutan parmakları yöneten bir kişinin beyinin bir köşesinde geniş bir kütüphane olmalı,yaz aylarında uzun ve boş koridorları olan,mesainin bitmesini masa başında uyuyarak bekleyen memurları olan; tozlu rafları eski kitap kokusu ve sevişmek için yer arayan çiftlerin olduğu bir kütüphanenin belki yıllarca okunmayan sararmış yapraklı,köşelerinde okuyanların notları olan,son sayfasında on yıl öncesinden belirli aralıklarla günümüze gelen bir zaman makinesini andıran "ödünç alma fişi" sallanan kitaplardan çoğunun içeriğini biliyorsanız,o zaman farkına bile varamadan betimlemeler dökülmeye başlıyor,uzun cümlelerle anlatacağınız yasak aşk ve ayrıntılara sakladığınız edebiyat dünyası,gizemli ve bakire bir kumsal gibi sizleri ve aynı zamanda beni bekliyor; bu yolculukta beni yalnız bırakmayacağınız umuduyla...

büyükklere Masallar (1.bölüm)

hayatın karşımıza neler çıkaracağını bilmiyoruz,mesleğimizi,yaşadığımız şehiri yada doğup büyüdüğümüz memleketimizi terk etmek zorunda kalıyoruz.Sadece çocukluk anılarımızı,sokaklarında koştuğumuz,köşebaşlarında dirseğimizi yaslayıp gözlerimizi kapatarak ona kadar saydığımız duvarlara veda etmiyoruz,ilk aşkımıza da veda ediyoruz,ilgisini çekmek için saçlarını çektiğimiz yolda yürürken düşmesi için çelme taktığımız,onun için öğretmenden azar işittiğimiz ilk aşkımıza da veda etmeyi öğretiyor hayat.Yıllar sonra acaba nerde ne yapıyor sorusuna yanıt ararken teknoloji giriyor devreye,insanlığın en büyük keşfi internet sayesinde yıllar önceki arkadaşlıklar,eski fotoğraflar yeniden günyüzüne çıkıyor,insanlar artık albüm alıp kenarından kırılmış siyah beyaz resimleri kitapların en altında saklamıyor,kişisel hesabınıza eklediğiniz fotoğraflarınızı herkese gösterme imkanı buluyorsunuz,hatta bu imkanı bazen gezdiğiniz tüm şehirlerde birer anı olarak ölümsüzleştirmek de mümkün,ama benim sizlere anlatacağım öykü internet başında saatler harcayarak aranan bir sergüzeşt değil her iki tarafın ve tarafların birinci dereceden yakınlarının dahi aklına gelmeyeceği bir ilişki.
"yasak olan her zaman caziptir" cümlesi ile özetlesek daha iyi olacak sanırım.

büyüklere masallar (2.Bölüm)

52.blok dördüncü katta güzel bir kız olduğunu biliyordu aslında,taşındığı ilk günün gecesinde tesadüfen balkonda görmüştü.Elbette her evli erkek gibi aklında olan eşini ve çocuklarını memleketten getirmekt,alt çaprazındaki yeni komşusunun kızı ile ilgilenmesi normal olmazdı,-en azından iki çocuklu bir baba için-düşünceleri bu yönde olmalıydı. Toplumumuzda komşu kızına bakılmazdı;karşı cinsi tanıma şansı olmayan gençler için en yakın arkadaşlıkların komşu çocukları arasında olmasına rağmen neden komşu kızına "yan gözle" bakılmadığını anlayamadığını düşündü.Eski kiracıdan kalma dergiler salonunun ortasında bir tepelik oluşturmuştu.Yeni hayatında ilk geceydi bu gece,ağustos sıcağına rağmen gece tatlı bir esinti getirmişti odasına,artık eşine ve çocuklarına dönen bir baba olmanın rahatlığı ile uykuya dalabilirdi.

Büyüklerle Masallar(Üçüncü bölüm)

Bu klasik zengin kız fakir erkek öyküsü olmayacak ama konu çok klasik de olsa anlatım gücünün zenginliğinin sıradanlığı ortadan kaldırmaya yeterli olduğu kitaplar okudum.7 numarada aşktan başka cinsellik,evlilik,arkadaşlık kavramları da olacak,ancak iddialı olmak için okulunu,mesleğini aileni dahi unutup bir odaya kapanarak sadece araştırma yapıp yazarak geçirilen saatlerin gerekli olduğuna inananlardanım,hiçbir başarı tesadüf değildir.Bunu hepimiz bir nakarat gibi tekrarlasak da yeteri kadar sindiremediğimiz için uygulamada eksiklikler gösteririz.Çok yazmak için çok okumak gerektiğini kabul etmek istemeyiz,işte bu öykü -yada belki ilerde roman deriz-okumayı seven maddi kaygılardan uzak bir dünya ile maddi kazanımlara kolay ulaşmaya çalışan bir dünyanın çatışması olacak,kolay kazanmayı seven,irdelemeyen bir güzellik ve karşısında yaşlı yorgun ama bir lise öğrencisi kadar öğrenme azmi ile yaşayan hayatındaki en eğlenceli zamanın kitap rafları arasında gezindiği zaman olduğunu iddia edecek kadar "bağımlı" bir adamın öyküsü olacak,umarım uzun cümleler,anlaşılması zor betimlemeler ile sizleri sıkmam ancak yüzeysellikten uzak olmak amacıyla sadeliğin doğru ve yerinde kullanıldığı zaman etkili olduğunu düşünenlerdenim,daha önceki alışkanlıklarımdan kopmadan şimdi yazdıklarımı iki yıl yada iki ay sonra silebilirim,mamafih paylaşılması yasak olan duygular yazıldığı zaman paylaşılır.Edebiyat dünyasının bu denli büyük olmasının sebebi yasaklardır.Tıpkı yaşadığım ve anlattığım yasak aşk gibi...

Büyüklerle Masallar(4.bölüm-mektup yazmak)

Kaybettiğimiz yada kaybetmeye mahkum olduğumuz alışkanlıklarımızdan biri mektup yazmak ...sevgiliye sayfalar dolusu romantik sözcükler yada unutulmaz şairlerin seçkin aşk şiirleri yazmanın devri geçti artık cep telefonundan farklı bir dil kullanarak haberleşmek var,kısa yazmak için sesli harfleri "atan" bir dil kullanıyoruz kısa ve de büyük bir hızla yazılan üstelik yazılırken de telefonun tuşlarına bakmadan yazılan mesajlar sevgilinin kokusunu aldığımız,günlerce postacının yolunu gözlediğimiz günleri tarihe gömdü.Arşivde artık aşk mektupları,bayramdan yada yılbaşından önce atılan simli kartlar,altmışlık yada doksanlık olarak ikiye ayrılan kasetler,içini açıp tekrar sarmak için saatlerce uğraştığımız,kayıt yapmak için üst kısmındaki boşlukları pamukla doldurduğumuz kasetler,televizyonun yanına koyduğumuz hoparlöründe gökkuşağı gibi renkli ışıkları olan kasetçaların içinde ağır ağır dönen kasetler.İşte bu uzuzn mektuplardan yazmıştım eşime evlenmeden önce ve eşim de bu mektupları anlattı ona,aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum,eşimle benim gerçek aşkı bulduğumuza inandı,bu büyük aşkın meyvesi iki küçük çocuğu babasız bırakmak gibi büyük bir "suç"işlemek istemiyordu,kesinlikle bu düşüncelerle bıraktı beni,gerçek aşk benim gibi sorumlu biri ile yaşanmazdı,işte bu yüzden bitmeliydi,ormanın ortasında kuru dallar arasında tüten ve sönmesi gereken bir izmarit gibiydi ilişkimiz.

Büyüklerle Masallar(5.bölüm,)

karşı cinsten arkadaş bulmak hayatınızın birinci öncülüdür,okulu kaç yılda bitireceğinizin önemi yoktur,arkadaş bulmak için kantinde tek başınıza saatlerce etrafa baktığınızda olur,derse girip sınıfta gözlemlerinizle uzun süren aday arayışlarınız da olur.Çocukluğumu geçirdiğim kasabanın etkisinin ne kadar çok olduğunu ilk kez üniversite hayatımın ilk günlerinde fark etmiştim.medeni cesaretimin ne kadar az olduğunu,insanlarla diyalog kurmak için çok zamana ihtiyacımın olduğunu farkına vardım.Sınıf arkadaşlarımın arasında çok hızlı kaynaşıp gönül ilişkilerinin başladığının farkına vardığımda ben dah ayeni yeni selamlaşma ve hal hatır sorma aşamalarına gelmişim ama şunu da belirtmeliyim ki en hızlı kurulan ilk üç ilişki de mutlu sona ulaşamadı,okul bittiği zaman herkes bahsettiğim altı kişinin nikah masasına oturacağını sanıyordu ama her üçü de beş yıl süren bu ilişkilerin ayrılıkla noktalanması da ben dahil bir çok arkadaşım için sürpriz olmuştu.Üniversite yıllarımı lisans ve yüksek lisans yıllarım olarak ikiye ayırmam gerekecek,yüksek lisans yada diğer adı ile yalnızlık yıllarım gündüzleri lisede öğretmenlik yaparak akşamları ise üniversite kütüphanesinde kitap okumakla geçti.Lisans dönemi arkadaşlarımın büyük çoğunluğu artık yoktu,sanki bana büyü yapılmıştı ve bundan sonraki yıllarımı hep üniversite kütüphanesinde geçireceğimi sanmaya başlamıştım,ne tam olarak öğretmen olduğumun farkındaydım ne de öğrenci,gündüz resmi kıyafetimi giyip,derslerime girdikten sonra ceketime ve kravatıma veda edip kumaş pantolonun yerine kot pantolonumu giyerek akşam yemeğinden sonra kampüste dolaşmaya başlardım,beni çok etkileyen üç kitabı bu dönemde okudum.Üst ranzada güneşin batışını izlerken jostein gardner'in ünlü Sofinin Dünyasının sayfalarını büyük bir merakla çeviriyordum,sanki yeni bir dünyaya adım atmıştım,artık onaltı yaşında girdiğim büyülü alacalı matematik dünyası yerini çekici ve gizemli felsefe dünyasına bırakmıştı,"Kimsin?"sorusu ile başlayan bu kitaptan sonra edebiyat öğretmeni arkadaşlarımın ilköğretim yıllarında okuduğu "Simyacı"sayesinde artık kütüphanede sadece QA bölümüne bakmanın her akşam aynı yemeği yemek ile eşdeğer olduğunu fark ettim.Bu iki büyüleyici kitaptan sonra bir çocuğun tertemiz yüreğini kusursuz şekilde anlatan "Şeker Portakalı"nın son cümleleri ile hüzünlendim.Bu üç kitap sayesinde artık edebiyat raflarının önünde gezmeye başlamıştım ve bu rafların en üst sırasının büyük çoğunluğu bana göre Türk halkının tüm özelliklerini iyi tanıyan,kalemi çok güçlü olan Aziz Nesin kitapları ile doluydu.Yalnızlığım sayesinde daha çok okumaya başladım,oda arkadaşlarımın hepsi lisans döneminde olduğundan belki de çok fazla ortak nokta yoktu bu nedenle sohbet etmekten çok okumak daha cazipti,hayatımda askerlik dönemine kadar bu sistem devam etti,askerlikle birlikte kitap okuyacak zamanımın olmayacağını sanmıştım,ilk aylar için bu sanı doğruydu ama temel eğitimden sonra gece çalışmak zorunda kaldığımdan uzun kış geceleri yine okuyarak geçmeye başladı

Büyükler Masallar(röportaj-6.bölüm)

Eşine artık bu konuyu açmanın zamanın geldiğini düşündü,part-time muhabirlik günlerinde bulduğu röportajı okumakla işe başladı:

önce, kimsiniz siz? ne iş yaparsınız, kaç yıldır evlisiniz...

melih d.: ben 35 yaşındayım. karım 32. 10 yıllık evliyiz. üniversite yıllarından dört yıllık bir beraberliğimiz vardı. biri sekiz, biri dört yaşında iki taptığımız çocuğumuz var. bu arada ben turizmciyim. turlar düzenliyorum. merve de özel bir şirkette çalışıyor. sıradan insanlarız işte. yeter mi?

yeter. swinger olmak ne anlama geliyor? bu sapkınlık mı, sapıklık mı, bir fantezi mi, nedir?

melih d.: evli çiftlerin eşlerini değiştirmesi diyebiliriz. bunun bir yaşam tarzı olduğunu düşünüyorum.

"kocam eş değiştirelim deyince şok geçirdim, beni deniyor sandım"

siz nasıl swinger oldunuz?

melih d.: evliliğimizin üçüncü yılındayız. yani yedi yılı devirmişiz swinger olarak. o sıralar cinsel hayatımız monotonlaşmış. özellikle de oğlumuzun doğumundan sonra... işim gereği interneti çok kullanıyorum. biraz da arayış içindeyim. sohbet odalarına giriyorum. orada swinger çiftlerle karşılaşıyorum. ve bu yaşam tarzının ne olduğunu öğreniyorum. bir yıl boyunca da eşimden gizli bu çiftlerle konuşuyorum.

kafanızda bunu yaşama fikri var mı?

melih d.: önceleri yok. ama sohbet ettikçe daha sıcak bakmaya başlıyorum. yine de karıma açamıyorum.

merve d.: açamaz çünkü o zamana kadar aşırı derecede kıskanç bir adam. işe mini etekle, hatta dar pantolonla gitmeme bile katlanamıyor.

eee...

melih d.: bir yılın sonunda artık bu isteğimi karıma açmaya karar veriyorum. bununla ilgili bir cd alıyorum ve bunu eşimle birlikte izliyoruz. bu bizim için dönüm noktası. konuyu açıyorum. "internetinde böyle bir şey var, araştırdım, evli çiftler arasında eş değişimi olduğunu duydum. böyle bir deneyim yaşayalım mı?" diye soruyorum. ve çok büyük bir tepki geliyor.

merve d.: ilk etapta "böyle bir şey olamaz. benim aklım, mantığım bunu almıyor" dedim. bir yandan da acaba beni mi deniyor diye düşünüyorum. bu kadar kıskanç bir adam, aman allahım bana eş değiştirelim teklifinde bulunuyor. ilk yaşadığım şoktu tabii ki.

ya sonra?

melih d.: eşimin böyle bir deneyim yaşamayı istemesi için bir yıl daha geçiyor.

merve d.: ilk şoku atlattıktan sonra uzun süre bunu düşündüm. insan tereddüt ediyor. türk kadınının yetiştirilme tarzında eşinizle böyle bir paylaşım yok çünkü. ama internetinde diğer çiftlerle konuştuktan, tecrübelerini dinledikten sonra bunu istediğime karar verdim.

peki, ya ilk deneyim?

merve d.: ben kabul edince arayışa başladık. internetinde çiftlerle konuştuk. ilanlar bıraktık. içlerinden bize en uygun olanını seçtik. birbirimizi web kamerası aracılığıyla bilgisayar ekranında görmüş ve beğenmiştik. bir ay telefonla konuştuk. sonunda buluşmaya karar verdik.

ne hissettiniz?

merve d.: buluştuğumuzda mı? korktuk! ilk kez böyle bir şey yaşıyoruz. çok heyecanlıydık. oturduk, kahve içtik. güzel bir diyalog oluştu aramızda. karşınızdakinden elektrik alıyorsanız, bunu belirtiyorsunuz. ama illa olacak diye bir şey yok. hiç kimseyle konuşamayacağımız şeyleri paylaştık. cinselliğe bakışlarımızı, nelerden hoşlandığımızı, cinsel isteklerimizi anlattık. daha sonra kadınlar arasında bir diyalog kuruldu. bir gün açtım telefonu. "artık olacaksa olsun. ne yapalım, yapalım mı yapmayalım mı?" diye sordum. "sen nasıl düşünüyorsun?" dedim. "olumlu" dedi. "eşimden elektrik aldın mı?" diye sordum. "evet aldım" dedi. ben de aldım. "tamam, nasıl yaşayalım?" dedi. nerede olsun diye konuştuk. yer konusu çok önemli. ev ortamı olmuyor. çünkü aile ortamındasın. çocuklar var.

otelde buluşunuz yani...

merve d.: evet. bir otelde ayrı ayrı odalar tutuldu. sonra aynı odada bir araya geldik. yemek yedik, içki içtik. alkol cesaret verici tabii. saatler ilerledikçe zaten eşler arasında bir heyecan ve yakınlaşma başlıyor. eşler önce kendi eşleriyle beraber oluyor. daha sonra çiftler karışıyor. inanılmaz bir atmosfer var.

sabah olduğunda pişmanlık var mıydı?

merve d.: pişmanlık, hayır duymadım. zaten biz bir karar almıştık. o ortamdan sonra bir süre bu konuyu konuşmayacaktık. hiçbir şey olmamış gibi davrandık.

evli olmak şart mıdır eş değiştirmek için?

merve d.: evet. bu sadece bizim talebimiz değil, türkiye'deki swinger çiftlerin büyük kısmının ön şartı. çünkü sen evlisin ve karşındakinden de bunu bekliyorsun.

melih d.: evli olması önemli çünkü gizlilik şart. türkiye'de bazı tabular yıkılmamış durumda. ortak tanıdıkların ya da başka çiftlerin referansı olmadan böyle bir deneyim mümkün olmuyor. zaten türkiye'de çoğu swinger çift birbirini tanır. olumsuz bir şey olursa hemen duyulur. büyük bir kulüp gibiyiz. bir çifti rahatsız eden bir çift bu işi yapmaya devam edemez. hemen elenir. düşünün ki siz evlisiniz. eşinizle bu paylaşımı yaşıyorsunuz. adam evli değil. parayla bir hayat kadını alıp gelebilir. siz onunla eşinizi paylaşıyorsunuz. yarın öbür gün sizi tehdit edebilir. ayrıca sağlık yönünden de çok tehlikeli. gerçi çiftler çoğunlukla kondom kullanıyor. yani "türk'e bir şey olmaz" düşüncesi swinger ortamında geçerli değil.

çiftler arasında gizli bir anlaşma mı var? ya iki kişi arasında aşk başlarsa?

merve d.: bu ortamda duygusallık körelmiş olacak. sadece kendi eşinle aranda olabilir. sadece o olay yatakta olup bitecek. bu ilişkinin normal yaşantısına yansımaması gerek. çocuklarınız, belli bir sosyal statünüz var. herkesin orada oluş nedenini bilmesi gerek. "kocasını zorlayınca sinir krizi geçiren kadınlar var"

iyi de siz de bir türk erkeğisiniz. pek çokları gibi karınızı namusunuz olarak algılamamız dikte edilerek büyüdünüz. nasıl olup da karınızı kıskanmıyorsunuz?

melih d.: haklısınız. öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, bir tarafta töre cinayetleri, bir tarafta başka hayatlar yaşayan insanlar. iki kültürü birden yaşıyoruz bu ülkede sanırım. bunları yaşayanlar da aynı toprağın insanları. ilk konuştuğum çiftlerden biri şunu söyledi: "eşinle birlikteyken işyerinde gördüğün güzel bir kadını düşünüyor musun?" "evet"ti yanıtım. "işte aldatma budur" dedi. sonra bunu düşündüm.

yani aldatma kavramına bakışınız mı değişti?

melih d.: evet. kafada başkasını arzulamak aldatmak bana göre. eşinle ortak bir paylaşım yaşamak değil. bu deneyimi yaşadktan sonra karşıdaki insanı birinin malı değil de kendinden sorumlu bir birey olarak kabul ettim sanırım. kıskançlığımı kontrol etmeyi öğrendim. aynı şey kadın için de geçerli. swinger olmak kadının kendini bulması demek bana göre. cinsel açıdan baskı altında yetişmiş kadın böyle bir ortamda cinselliğini sınırsız yaşayabiliyor ve özgürleşiyor.

merve d.: eskiden kadınlığının farkında değildim. bu bir gerçek. ama şimdi öyle değil. beğenildiğimi gördüm. erkeklerin beni beğendiklerini, benimle olmak istediklerini fark ettim. aldatmak bence dürüst olmamak. swinger ortamında bir şey yaşanacaksa birlikte yaşıyorsun. görüşlerimiz çok değişti. bu olayı ister ayrı ayrı ortamlarda eş değiştirerek, ister aynı ortamda beraber yaşayabiliyorsunuz. ama biz ayrı ayrı olmasına sıcak bakmıyoruz. zaten eşinin neler hissettiğini görmek için bu ortama giriyorsun. ayrı odalarda olursa bu bir tür aldatma bence.

melih d.: biz duygusal doyumu, grup seks yaparak karşı çiftte değil, cinsel fantezilerimizi paylaşarak birbirimizde buluyoruz.

swinger çiftler birbirlerine internet dışında nasıl ulaşıyor?

melih d.: söylediğim gibi tavsiyeyle. daha önce beraber olduğunuz bir çiftten hoşlandıysanız bu tekrarlanıyor. veya üçüncü bir çift bulunuyor. veyahut senin daha önce beraber olduğun bir çifti onlarla da tanıştırabiliyorsun. onlar hoşlanırsa görüşebiliyorlar. ya da diyelim üçüncü çifti siz beğenmediniz ama karşı taraf beğendi. onlar dört kişi onu yaşayabilir, siz de onları izleyebilirsiniz.

kadının rolü nedir böyle bir ortamda?

merve d.: belirleyici olan kadındır. kadın istemezse böyle bir ortama girmen mümkün değil. zaten son aşamada iletişimi kadınlar kuruyor, kadınlar karar veriyor, anlaşıyor, her şeyi belirliyor. kadının diğer tarafı beğenmesi çok önemli.

kocasının zoruyla böyle bir ilişkiye giren kadınlar da var mı?

merve d.: ben görmedim ama bir araya geldikten sonra sevişme başladığında sinir krizi geçiren kadınlar olmuş. içi

yana yana giren kadınlar da vardır. belli ki eşlerinin zoruyla ya da beni bırakır korkusuyla gelmişler. bunları duyuyoruz.

evlilikleri bitenler de oluyordur bu yüzden herhalde...

böyle bir paylaşım çiftlerin birbirlerine daha fazla bağlanmasına neden olabildiği gibi bu yüzden boşananlar da oluyor. mesela kadın istemiyorsa, kocasının zoruyla ya da onu kaybetmek korkusuyla geliyorsa, onların evliliği bu deneyimden sonra tamamen bitiyor. çevremizde ilişkisi bu yüzden bitenler var. ama evliliklerini kurtaranları da gördük. biz kimseye gidip bunu deneyin, yapın demiyoruz. özellikle de ilişkisi oturmamış, yeni evli, birbirini iyi tanımayan insanlar bunu denememeli.

türkiye'de bire bir tanıştığınız kaç swinger çift var?

melih d.: türkiye'de birbirlerini tanıyan, haberleşen 1500-1600 çift var. biz karı koca yedi yılda bu çiftlerden 1200'üyle tanıştık. tabii ilişki yaşadık anlamında söylemiyorum. tanıştık. zaten çoğuyla konuşursunuz ama hepsiyle yatağa gitmezsiniz. her tür insan var bu 1200 çift arasında. doktoru da, avukatı da, ev hanımı da...

çevrenizde swinger olduğunuzu bilen var mı?

melih d.: hayır yok. böyle bir şey mümkün değil. çevremizde normal yaşantımıza devam ediyoruz. belki de swinger olduğunu bilmediğimiz dostlarımız da vardır! bir arkadaşımın başına geldi bu. swinger çiftlerden biriyle internette uzun süre yazışıyor ve sonunda buluşuyorlar. bakıyorlar ki adam arkadaşımın patronu. çok büyük bir şaşkınlık yaşıyorlar. ve sohbet ediyorlar. ama bir birliktelik yaşanmıyor.

merve d.: yabancılarla bunu paylaşmak çok daha rahat. bir erkek için eş değiştirdiğini itiraf etmek daha zor. çünkü doğuştan erkeğe sahiplenmek öğretilmiş. "karımı paylaşıyorum" diyebilmek zor. otomatikman "ben yetersiz miyim?" diye düşünebilir insan.

siz düşündünüz mü bunu?

melih d.: hayır. ben kendim istediğim için olmadı.

buluşmaya giderken ne giyersiniz? özel bir hazırlık olur mu?

merve d.: tabii. yeni yeni fantezi iç çamaşırları alınıyor. hazırlanılıyor.

pazar donuyla karşınıza çıkan olmuyor mu yani!

merve d.: oluyor tabii! ama benim için böyle bir şeyi gördüğüm anda biter! istemem. özen göstermek önemli. bir de tabii temizlik çok önemli.

yaş kıstasınız var mı?

melih d.: yok.

60 yaşında da olabilir mi yani?

melih d.: olabilir. o andaki elektriği yeterli. öyle bir sınır yok. tabii seçenler çok. bu kişisel diye düşünüyorum. bizim öyle bir kaygımız yok

Büyüklerle Masallar(8.bölüm-kavga)

Okuduğu bu röportajdan sonra şiddetli bir kavga başladı aralarında,ama belirli aralıklarla Sinem yine de bu yaşam tarzını benimseyen insanları merak etmeye başlamıştı.Murat onu karşısına alarak"Seni aldatmak istemiyorum aynı zamanda senin de beni aldatmanı istemiyorum"dedi.Böylece renkli bir cinsel yaşamla çapraz komşusundaki aşkını unutacağını düşündü,ona olan aşkından sıyrılmanın tek yolu buydu,kendini başka yataklarda başka kadınların kollarına bırakmak.Böylece yaşadıkları özel anlar,yatağında kalan saç telleri hepsi hatıra olacaktı.Sinemin zevk aldığı izlemek de onun için ayrı bir zevk kaynağı olacaktı.İremi unutmamanın saatlerce resimlerine bakmanın ruh sağlığı açısından zararından kurtulmalıydı.Belki daha ileri adımlar atmalıydı,geçmişte yaşadığı hemcins deneyimlerini yeniden yaşamalıydı unutmak için her yolu denemeliydi,aslında intikam ateşi ile yanmaktaydı.Çocukluğunda yaşadığı taciz onun gelişiminde derin yaralar açmıştı,ruhu ile bedeni arasında derin bir çelişki vardı,ölümü ile noktalanacak olan bu çelişki suçluluk duygusu ve her defasında Lut kavminin başına gelenleri okuyup defalarca cehennemde yanacağı korkusu bayağılaştığından "çarpık"arkadaşlıkların kurulduğu paylaşımlarda daha çok bulunmaya başladı.

Büyüklerle Masallar /7.bölüm)

Bu son girişim olacak"artık denemekten yorulduğum,okumak her zaman çok para kazandırmıyor,dedi İrem,daha önce iki kez denemiş ve başarısız olmuştu,gireceği sınav yaklaşık bir buçuk milyon gencin üniversite okuma hayali ile bir yıl boyunca hazırlandığı bir sınavdı,yıllar içinde ismi sık sık değişirdi,bazen tek kademede yapılır sonra nedendir bilinmez iki kademede yapılmasının uygun olduğu kanaatine varılırdı.Murat kendi gençlik yıllarını düşündü,"mecburen"matematik okumuştı,kontenjanı boş kalan tek bölüm olduğu için,sınavda dışarı çıkmamak ve bir yılı kaybetmemek uğruna altına kaçırıldığı dakikaları yaz sıcaklığında dışkı kokusunun az da olsa ne kadar keskin olduğunu o zaman farketmişti,ama çıkmak için izin istemeye cesaret edememişti.Hayatının en önemli sınavı dakikaların çabuk geçmesini dileyerek geçmişti.Yıllar önce rastgele girdiği yükseköğrenim hayatından sonra şimdi "özel" ders vermenin heyecanı ve ünlü bir özel ders öğretmeni olmanın hayalleri ile ;İreme yaranmak için her dersten önce sıkı hazırlanmaktaydı.İlk derslerden sonra irem sıkılmaya başlamıştı,ders saatinde sadece sohbet etmek istiyordu,kuaför sevgilisinden,izlediği dizilerden,sekizinci sınıfta ellerini tutan öğretmenini anlattı.Murat aldığı parayı hak etmediğini düşünmeye başladı.bu yüzden bir saatlik ders süresi iki saate çıkmıştı.Sinem ise ilk dersten itibaren İremde rahatsız edici ve tehditkar bir durum sezmişti.İremde onu rahatsız eden bir şey vardı,adı tam koyamadığı ama evine -en azından beden-en-dönen kocasını yeniden kaybetmesine sebep olacak kişinin İrem olacağını çoktan düşünmeye başlamıştı.

Büyüklerle masallar(9.bölüm-Muratın hatıra defteri)

Benim için ortaöğretim yıllarında yaşadığım en önemli his "ait olmama" idi, ben ve yaklaşık elli öğrenci bir kasabadan sabah erkenden otobüslerle vilayetteki anadolu lisesine yola çıkardık, hergün doksan dakikamız yollarda geçirdi, bu nedenle kendimi ne kasabalı ne de vilayettten görürdüm, kasabadan geldiğimiz için diğer öğrencilerin dalga geçtiklerini hatırlarım ancak matematik hocam yolculuk için kaybettiğimiz zamanı da göz önüne alarak bütünlemeye kaldığım sene kanaat notu ile geçmemi sağlamıştı, kasabadan gelmenin avantajları da vardı, bütünlemeye kalmam gerektiği halde sözlü notu ile geçtiğim bu ders iki yıl sonra nerdeyse benim için yaşam biçimi olmuştu, ders ne olursa olsun arka sıralarda dersi dinlemeden gizlice çarpanlara ayırma soruları çözerdim, yine vilayetten kasabaya gelene kadar çok kolay sayı problemleri çözerdim, kolay soruları çözmek benim için büyük bir zevkti, arkadaşlarım zamanımı boşa harcadığımı söyledilerse de inatçılığımın sonucu olarak bildiğimi okumaya devam ettim. Bazen boş sınıfta kendi kendime ders anlatırdım, ilerde öğretmen olacağımı o yıllarda hissetmişim anlaşılabilir, bununla birlikte kendim ile ilgili hala yanıtlamadığım ve zihnimde büyük bir yer tutan bir soru var, madem matematik benim için bir yaşam tarzı idi, şu anda neden matematik yapmıyorum ve öğretmenliği neden bıraktım, bu soruların yanıtını şimdilik zamana bıraktım. Öğretmenlik mesleğinde on yıllık bir tecrübem oldu, ilk yıllarım ilçe merkezlerindeki meslek lisesi ya da eski adıyla zanaat okullarında geçti, elbette meslek liselerinin ülkemiz için çok önemli olduğu fikrine katılıyorum ama bir öğretmen olarak meslek lisesinde çalışmanın zorluklarından kısaca söz etmek istiyorum, bir meslek lisesi öğrencisi için okuldaki dersler ikiye ayrılır, gerekli olanlar ve gereksiz olanlar, ne yazık ki benim dersim de onlar için gereksiz dersler kategorisindeydi, elbette onlar için haklı gerekçeler vardır, öğrenci elbette çıracılık psikolojisine girdiğinden okula gelirken kalem, kitap getirme zorunluluğu hissetmiyor, kredisi yüksek olan meslek derslerine daha çok önem veriyordu, özellikle kendi dersimde espri konusu olacak derece zayıflardı, lise son sınıf öğrencileri dahil çarpım tablosunu bilmeyenler vardı zaten okul müdürünün benden tek isteği de çarpım tablosunu öğretmemdi, müfredat konularının tamamını ya da bir kısmını vermenin imkansızlığını ben de kısa zamanda hissetmeye başladım. Meslek liseleri ile ilgili olarak bir diğer konu da şiddetti, öğrencilere karşı uygulanan fiziksel şiddet benim kendi öğrenciliğimde gördüğüm şiddetten bir hayli fazlaydı ancak meslek dersleri öğretmenleri de kendi öğrencilikleri döneminde aynı şekilde dayak yediklerini ders aralarında anlatırlardı, daha çok cezalandırma aracı olan cetvelin yerine kalın tahta sopalar almıştı.

Büyüklerle Masallar -10.bölüm)

(Murat'ın hatıra defterinden)Pierre de Fermat tarafından sunulan ve çözümsüz olduğu ancak ikiyüz yıl sonra bir Amerikalı tarafından ispatlanan denklemi sorduklarını anımsıyorum,bu denklemi çözmek için dakikalarca uğraşacağımı sanmışlardı ancak denklemin aşikar çözümden başka çözümünün olmadığını belirttim, itiraf edeyim yüksek lisans yapmanın tek faydası buydu, öğrenciler karşısında küçük duruma düşmemek, kırkbeş dakika boyunca gözlerini dört açıp en ufak bir hatanızı bile yakalamak için can kulağı ile sizi dinleyen en az yirmi kişiden oluşan sınıflarda attığınız her adımda dikkatli olmalıydınız. İtiraf etmeliyim ki dersin başında gelen zor soruları çözmek için harcadığım zaman süresi arttıkça onlar için de arka sıralarda başka derslere çalışma yada sohbet etme süresi de artmaktaydı, bu nedenle sorularınızı ders aralarında sorun deyip konuya geçmeyi uygun buldum daha doğrusu bu tavsiye bana müdür yardımcısı tarafından yapılmıştı. Öğretmenlik mesleğimin son yıllarını geçirdiğim Fen lisesi oldukça sıcak bir güneydoğu şehrinde bulunduğu için ilk gözlemlerimde her öğrencinin tıpkı formül kitapçığı gibi cep kitabı şeklinde basılmış "Risaleler" isimindeki kitaptı, özellikle Said-i Nursi hemen hemen tüm öğrencilerin dolabında vardı, pansiyonda kalan öğrencilerin odaya halı serip kible tarafında devamlı kullanıma hazır seccadesi ile odalarda terlikler, seccadeler, gül suyu şişeleri, aziyeler çoğunlukta idi, odalarda hep aynı isme sahip olan gazetelerin ücretli mi ücretsiz mi alındığını hala merak ederim, okul şehre yaklaşık on kilometre uzak olduğundan dış dünya ile olan tek bağımız bu gazete idi. Her sabah kalın motorunun iki heybesi ağzına kadar gazete ile dolu esmer ve şişman adamın yolunu gözlerdim, gazete okuyabilmek için aynı zamanda aylarca şehir içi çalışan minibüslerin okula kadar geleceği günü de sabırla beklemiştim. Bisiklete binmek komşularımız için çok komikti belki benimki kırmızı ve çocuk bisikleti gibi olduğundan olabilir, okul lojmanındaki komşularımız aynı okulda çalışan arkadaşlarımızdı, meslektaşlarımla ilgili olarak hatırımda kalan en önemli anı hakim Mustafa Yücel ÖZBİLGİN'in türban kararına istinaden öldürüldüğü gün Fizik öğretmenin "Oh olsun" dediği gündür. Alınan bu karar ile ölüm çoktan hak ettiğine dair düşüncelerini bizlerle paylaşmıştı, okulda birlikte çalıştığım mesai arkadaşlarım eşimle lojmanın merdivenlerinde karşılaştıkları zaman selam verip hal hatır sorarlardı, bende aynı şekilde onların eşlerini merdivenlerde görürsem selam vereceğimi sanıyordum ki bunun hiç bir zaman gerçek olmayacağını anladım. Ben okul çıkışı daireme çıkmak için merdivenlerden çıkarken kapılar hızla kapanıyor, sohbet eden bayanlar sanki cüzzamlıymışım gibi hızla evlerine giriyorlardı. Aylarca beklediğimiz şehir içi çalışan minibüslerin şöförleri, ikamet ettiğimiz bu şehirdeki tüm kadınlar gibi uzun pardösü yerine kot pantolan giyen eşimi dakikalarca izlerler, biz de kendimizi turist gibi hissederdik, oysa benim doğup büyüdüğüm kasaba doksan dakikalık bir yolculukla ulaşılacak bir yerdedi. Fen lisesi öğretmeni olmak için yaz tatilimi soru çözerek geçirmiştim, lojmanı uygun olan bu güneydoğu şehrinde hayatımın en zor iki yılını geçireceğimi bilseydim sanırım bu sınav ı kazandığım için çok sevinmezdim. Benim için bu okulda çalışmaya başlamak bir dönüm noktası oldu diyebilirim bu şehirde öğrendiğim en önemli bilgi yaşadığımız şehir ile dünya görüşünüzün uyuşması gerekir. Özgürlük konusunda verdiğiniz en küçük tavizler yeni tavizleri getirir ve siz bir an gelip de geriye dönüp baktığınızda artık dönüşü olmayan bir yola girdiğinizin farkına varırsınız. Garip olan şu ki zamanla ne kadar özgürlük yanlısı da olsanız farkında olmadan siz de baskıcı rejime uyum sağlamaya başlıyorsunuz ve kişisel görüşleriniz sık sık tahrip olmaya ve değişmeye başlıyor. Her sabah aynı gazeteyi okuyorsunuz, tartıştığınız her kişi aynı görüşlere sahip, etrafınızdaki tüm insanlar sanki klonlanmış gibi olunca artık sizin de özgünlüğünüz kayboluyor. Bu sıcak vilayette geçirdiğim zor günler ilerisi için nasihat oldu aynı zamanda bana dokunmayan yılan bin yaşasın düşüncesinin ne kadar sakıncalı olduğunu da düşünmeye başladım, örneğin siz ülkenin en batısında yaşıyor olabilirsiniz ve sizden kilometrelerce uzakta bireysel özgürlükleri kısıtlanmış beyinlerine sabit fikirler enjekte edilen insanlar hızla çoğalıyorsa ve siz de bu duruma göz yummakta devam ediyorsanız ben iddia ediyorum ki bir zaman gelecek sizin kendinizi güvende hissettiğiniz şehriniz de yavaş yavaş aynı kalıba girmeye başlayacak. Bu aşamadan sonra atacağınız adımların hiç bir anlamı kalmayacak, yalnız sezarın hakkı sezara mantığı ile yola çıkarsak ben bu derece mükemmel bir teşkilatlanma örneğine sadece o yıllarda tanık oldum, hepimizin bildiği sıra gecelerinde saz çalıp türkü söylemek yerine kırmızı kapaklı kalın ciltli Said-i Nursi kitapları açılıyor bir satır okunduktan sonra farklı meslek gruplarından insanlar bu cümleye çeşitli yorumlar getiriyordu. Üstadımız burda şunu demek istemiştir şeklinde başlayan cümlelerle fikirler beyan ediliyordu, kendimi doktora dersinde bir makale üzerinde tartışan bilim insanları topluluğun içinde gibi hissetmişim. Bununla birlikte kırmızı kapaklı kitaplar üzerinde tartışmak yerine neden Allah kelamı hakkında konuşulmuyordu bunu da anlamıyordum, sanki Allah kelamının yerini -haşa-insan kelamına bırakmışlardı. Uzun gece sohbetleri sadece belirli bir grup için geçerli değildi, vilayette başka gruplar vardı. Okulumuzda da her öğretmenin dahil olduğu bir cemaat vardı, ben her zaman okulları ülkemizin küçük bir prototipi olarak görürüm. Okul müdürü de başbakanın bir numunesidir bizim okul müdürümüz de amcasının ortaöğrenim genel müdürü olmasının etkisiyle gerekli hizmet süresini doldurmadan ve yöneticilik sınavını kazanmadan sıcak bir yaz gününde telefonla aranarak kendisine okul müdürü olduğu beyan edilmiş biriydi. Odasına ilk girdiğimde sehpanın üstünde gördüğüm bilim dergileri cidden bilim okuluna geldiğime dair bir kanı oluşturmuştu bende , ancak girişteki Atatürk büstü ne kadar aksesuarı tamamlamak için konmuşsa o dergilerinde gösteriş amaçlı orada olduğunu sonradan anladım.

Büyüklerle Masallar11.bölüm)

İremden ayrıldıktan beş yıl sonra onun için ilk şiirini yazdı Murat.

YASAKLAR

"yasakların olmadığı dünyamda ikimiz varız,

gözlerin sadece bana bakıyor,

yüzünün gölgede kalan yanında ben varım,

tıpkı hayatının gölgesinde kaldığım gibi ...

uzaktan sevmek zorunda kalan,

duygularımı saklayan ben ,,,

ve benimle derin kırmızı topraklara gömülecek bir sır olan aşkım ...

sana olan aşkım ,

ilk ve son kez yazarak sana ,

bakışlarımla sonsuz kere anlattığım aşkım var ,

dedim ya ,bu benim dünyam ,

sorumluluklarımın yada toplum baskısının olmadığı

aşkımı tüm bencilliğimle yaşadığım

sadece sana odaklandığım,

gözbebeklerinden girip sen olduğum dünya ,

masum ve cazip baktığın resmindeyim..

şimdi , ellerindeyim...

yırtılmaya hazır bir kağıt parçası gibi,,,

yasakların olmadığı bu dünya İrem'in gözlerinde kaybolup gittiği yeri. Elini ilk tuttuğu nefesini teninde hissettiği birlikte çözdükleri matematik problemlerinin dünyanın en eğlenceli işi olduğunu anımsadığı çalışma masası ve ayakları sallanan kırılmaya hazır bekleyen koltuğundan oluşan mekandı. Sonsuz limitleri anlamadığını belirttiği zaman cevap olarak gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi, Murat sonra ekledi "aslında sadece gözlerin değil, sen de çok güzelsin."

MAVİ GÖZLÜ GÜZEL KIZ(Büyüklerle Masallar-12.bölüm)

Murat haberi okuduğunda aynı mucizenin neden kendisi için de gerçekleşmediğini düşündü, belki de Sinemden ayrılmayı en çok bu nedenle istemekteydi, kaybettiklerinin sorumluluğunu Sineme yükleyip yeni bir aşkla hayata yeniden tutunmak için İremle ikinci bir evlilik yapmayı göze almıştı, haberi defalarca okudu ve her okuyuşunda kollarında kaybettiği yeğenin ölüm anını tekrar yaşadı, bademcik ameliyatı sonrası ani kanamaya bağlı ölüm, saat 04:02de elbiseleri kan içinde çığlık sesi ile uyandı, kardeşinin gecenin sessizliğini bölen; yalvaran ve kabullenmek istemeyen sesi ...ve hayatta son saniyeleri yaşayan kişinin kolaarında yıkıldığı an, yıllardır kullandığı anti-depresanlar, içki şişeleri, parasızlıktan tiner çektiği geceler sıra ile gözleriinin önünden geçti, belki dedi kendi kendine tıpkı bu haberdeki gibi kardeşimde Jennifer Lawson gibi mucizelere inansaydı....

"Doktorlar yaşam destek ünitesi ile ilişkisinin kesilmesi gerektiğini söyledi. Eğer bir mucize olmazsa, yaşam destek ünitesinin fişinin çekilmesinin ardından Alice hayatını kaybedecekti.

Ama oldu... Anne Jennifer Lawson kızına elveda öpücüğü vermek için kucağına aldı, alnına dudaklarını değdirdi.

Lawson o anları şöyle anlattı: O an gözlerimin önünden tüm anılar geçti. Onu ne kadar çok sevdiğimizi anlatmak istedim ve beni duymasını ümit ettim. Önce onunla konuştum, çıldırmış gibiydim. Onun sıcaklığını hissettim. Yanakları pembemsiydi. Uyuyan Güzel'e benziyordu.

Yaşama tutunmak için bu verdiği mücadeleden dolayı onunla ne kadar gurur duyduğumu ve artık dinlenebileceğini söyledim. Yanına uzandım. Doktorlar bana kendi başına nefes alamadığını söylediği için kendimi hazırlamaya çalıştım. Ama hazırlayamadım çünkü insanın içinde hep bir umut oluyor."

24 Mart 2010 günü Alice'in yaşam destek ünitesi ile bağlantısının kesilmesine karar verildi. Organları bağışlanacaktı. Ancak ilginç olay o anda gerçekleşti. Organ bağışısı için gelen ekip hemen odadan ayrıldı çünkü Alice kendi başına nefes almayı başarmıştı.

MAVİ GÖZLÜ GÜZEL KIZ

Anne Jennifer Lawson, olayın üstünden iki yıl geçtiğini ve masmavi gözlü güzel kızının hala onunla olduğu için mutlu olduğunu anlatıyor. Hastalık yüzünden Alice'in bir bacağı diğerinden kısa kalmış, ayrıca menenjit konuşmasını da engellemiş ancak ailesi tekrardan konuşmayı öğretiyor.

14 Şubat 2010'da aniden rahatsızlanan Alice, 1 ay 10 gün süren mücadelenin sonunda hayata döndürüldü."

Büyüklerle Masallar(13.bölüm)

Alice gibi yeğenin de hayata dönmesini isterdi elbette, belki bir bacağı kısa kalabilirdi, belki konuşmayı unutabilirdi, ama o iri siyah gözlerinin sonsuza kadar kapanmasını görmek, onun son nefesini verirken yanında olup çaresizliği yaşamak her gece aynı saatte annesinin çığlığını yeniden duymak, korku ile uyanmak, uyuşturucu ilaçlarla dolu bir yaşam onun kaderi olmuştu. Hayata bağlayan tek şey İremle çalıştıkları saatlerdi, günlerin daha çabuk geçmesini istiyordu, ona kavuşmak arzusu ile yanıp tutuşuyordu artık duygularını saklamanın bir anlamı yoktu, zaten gözleri ile çoktan aşkını itiraf etmişti, uzun süren bakışmalarda erkek arkadaşının dahi kendisine bu denli "derinden" bakmadığını söylemişti İrem.. Sinem odada başbaşa kalmalarına engel olmak için sık sık gelip gitmekteydi. İremden rahatsız olduğu çok açıktı, mutfığa uğrayıp pasta tabakları ile döndü.

- "Çok zahmet etmişsiniz, ancak ben yemem, yemek için ağızda takılı olan aletten kurtulmam gerek ancak bunu sizin yanınızda yapamam" dedi İrem.

Çocukluğundan bu yana dişleri ile ilgili sorunlar yaşadığından söz etti, en azından çay içmesi için yapılan ısrarları da ince bir dille reddetti. Yıllar sonra bu anların hayalini kuracağını onun nefesinin kokusunu dahi özleyeceğini elbette bilemezdi Murat, ama hem ev hem de cep numarasını aldığı zaman hayatını alt üst edecek bir yola girdiğini bile bile kaosu seçmenin aşkın sonucu olduğunu mantıklı düşünse farkedebilirdi ancak mantığı İrem'in yosun yeşili gözlerine yenilmişti.

İlk gelinciği çocukluğumda gördüm
Rüzgarla salınan nazlı birer periydiler
Koşarak varınca yanlarına kopup dağılıverdiler

İlk gelinciği çocukluğumda gördüm
Yeşillikler arasında nadir birer çiçektiler
İnce kırmızı yaprakları,dudakların gibiydiler

İlk gelinciği çocukluğumda gördüm
Yaşanmayan aşkın yüceliğini öğrendim
Dokunmadan sevmeyi,hasretliği; onlar öğretiverdiler

Büyüklerle Masallar(14.bölüm)

(Murat'ın hatıra defterinden)Sosyal hizmetlerde çalışmak benim için gerçek dünyayı tanımak demekti sanki yıllarca bir yazılımın yönettiği dünyada yaşamıştım ve sonra ünlü filmdeki gibi kırmızı yada mavi haptan birini seçtim,o filmde gerçek dünyaya açılan ilaç ne renkti bilmiyorum, itiraf etmem gerekirse kırmızı ile maviyi lise yıllarımda da çok karıştırdım,mavi turnusolu asitler mi kırmızıya çevirir yoksa bazlar mı,bazlar kırmızı turnuysolu maviye mi çeviriyordu,yoksa tersi mi?Herneyse defalarca "matrix"izleyenler hangi ilacın gerçek dünyaya açıldığını bilirler sanırım.Evet benim gerçek dünyaya açılmam dediğim gibi Sosyal hizmetlerde çalışmaya başladığım gün gerçekleşti.Gençlik yıllarım kağıt kalem ikilisi ve sınavlarla geçerken hayattaki tek gerçekliğin ikinci dereceden denklemin diskriminantı olduğunu sanırdım oysa hayatta her an özürlü olabileceğimizi,sokağa bırakılan çocukların varlığını,yatağa mahkum yaşayan insanların her ziyaretimizde gözyaşlarına boğulduğuna şahit oldum.Toz pembe dünyadan acı ve gözyaşının olduğu gerçek dünyaya geçiş yapmıştım,huzurevinde çalışana kadar hayatı sona eren bir insanın odasına gireceğimi ummazdım ama zorunluluk her şeyi yaptırıyor,sahipsiz bir yaşamın sona erdiği zaman çalışanlarımız tarafından kefenlenmesi ve yine personelimiz tarafından toprağa verilmesi hayatta misafir olduğumuzu bana hatırlatırdı,ilginç olan soyut kavramları sevmeme rağmen gözümle görmeden insanların öleceğini hiç hesaba katmıyorum,örneğin tez konum çok boyutlu uzayda "türev" kavramıydı,çok boyutlu uzayı görmemiz imkansız olduğuna göre soyut bir kavram ama ölüm somut bir kavram çünkü defalarca şahit oluyoruz,insanlar son nefesini verince büyük bir telaş içinde gömülüyor ;çocukluğumun geçtiği güneydoğuda mezarın tam ortasına sağ kulağı yere gelecek şekilde konuyor ve sonra gayet hızlı bir şekilde mezarın içi dolduruluyor,toz tabakası birkaç saniyede ortadan kayboluyor ve o birkaç saniyede seksen yada doksan Ölüm ile ilgili etkilendiğim kitaplardan biri Dante'nin ilahi komedyası olmuştur,okul lojmanında tek başıma güneş görmeyen odamda hem zatürre olmuş hem de Cennet Cehennem Araf üçlüsünü okumuştum,en ilgimi çeken cümle ölümler diyarına sağken geçtikten sonraki anlatımdı,"sandalda birçok ruh vardı ama sandal fazla batmamıştı,ben de bindiğim zaman biraz batmıştı"cümlesi hafızamda kalmış,geçenlerde bir yazı okudum,ölmeden önceki ağırlık ile öldükten hemen sonraki ağırlık arasında yirmi gramlık fark olduğuna dair,sanırım bu da tüm insanlığın cehenneme nasıl sığacağını açıklıyor,benim tezime göre günahsız insan olamayacağı için cehennemin çok büyük olacağını hayal ederdim ancak ruhun yirmi gram olduğunu hesaplırsak bu tahminde cehennemi daha küçük de tasavvur edebiliriz,günahlarımızın bedelini ödedikten sonra cennete gideceğimize inanıyoruz ama tek kanallı siyah beyaz izlediğimiz Amerikan filmlerinde ölenler hemen cennete giderdi yani bedel ödemek yoktu,sanırım onlar için İsa peygamber tüm insanların günahınının bedelini ödemişti.Dinimi bu açıdan çok medeni buluyorum tüm peygamberleri aynı derecede seviyor ve saygı gösteriyoruz,hiçbir müslüman ülkede intikam amacıyla dahi olsa tüm tahriklere rağmen İsa peygamber hakkında hiçbir karikatür yada yazı yazılamaz çünkü çocuklarımızın adını İsa koyuyoruz tıpkı onların "Jesus" koyduğu gibi ama bir hristiyan sanırım çocuğunun adını Muhammed (SAV)koymaz.

15,bölüm

neden hep ölümden yada mezardan söz ettiğimi bilemiyorum ama hayatımda bir anlığına İsa peygamber gibi "ölüleri diriltme" mucizesi göstermek istemişim,on yaşında kaybettiğim yeğenimin cansız bedenini sedyede gördüğüm an önce onbeş dakika kadar hiç kıvılcıdamadan beklemiştim,hayat durmuştu benim için etrafımda konuşan insanların ne konuştuğunu duymuyordum,bu bekleyiş bittikten sonra onun ayaklarının üşüdüğünü düşünüp ellerimle ayaklarını ısıtmaya çalıştım ona dokunduğum an sedyeden kalkacak kalkıp ağzından akan kanı silecekti ve biz eve dönecektik.Yaklaşık dört yada beş saat sonra tekrar ayaklarına dokunduğumda gerçeği kabullenmişim bu üşümenin verdiği bir soğukluk değildi sanki uzun süre kar altında kalmış bir teneke parçasına dokunmuşum ve hemen elimi çektim,savcı ve doktor onu sırtüstü çevirdiğinde katılmış bedeni ve sırtında ölü morluğunun başladığını gördüm sanırım gürültülü ağladığım için dışarı çıkarıldım.Birçok kez gazetelerden okuyoruz sapık insanların yeğenine hatta kızına tecavüz ettiğine dair haberler tiksindirici olduğu için okumadan geçmeye çalışıyoruz,sanırım ben de "zanlı"olarak bir süre jandarma karakolunda beklemişim sonra -tırnak altlarından alınan doku parçalarının sonucunun geldiğini düşünüyorum- serbest bırakıldım hem bir yakınınızı kaybediyorsunuz hem de zanlı gibi bekletiliyorsunuz ve bu duruma yol açan enest ilişkiyi normal gören hasta ruhlu insanlar ve devlet benim için zor da olsa doğru olanı yaptı bence.Bu ölüm beni anti-depresan ilaçlarla tanıştırdı okuldan gelip ilacımı alıyor saatlerce ölü gibi yatıyordum sanırım evliliğim tehlikeye girmişti yeşil reçeteli ilaç kullanmayı bıraktım halen anti depresan ilaç kullanıyorum ancak reçetenin rengi çok şükür ki beyaz.Sanırım bu ilaçlar gerçekten kaçmayı seven insanlar için ideal çünkü ziyaret ettiğim bazı özürlü aile reisleri de -eşlerinin beyanına göre-gece geç saatlere kadar alkol alıyor,itiraf etmem gerekirse meyhaneye gitmek ile devlet hastanesinde psikoloğa gitmek bana göre aynı alkol ve uyuşturucu ilaç kullanarak kaçılıyorsunuz,yalnız saatliğine ikiyüz lira verip psikanaliz yaptırmadım bu nedenle onun tedavide ne gibi bir rolü olur bilmiyorum,yaklaşık dört yıldır ilaç kullanıyorum ve sanırım ilk gittiğim psikolog ,bu ilaçların bağımlılık yapmayacağına dair bana bir beyaz yalan söyledi çünkü ilaçsız yaşamak için yaptığım her deneme birkaç gün sonra baş ağrısı yada baş dönmesi şikayetleri ile noktalandı.Konu ölümden açılmışken her zaman merak ettiğim tıp öğrencilerinin kadavra üzerinde çalışırken neler hissettikleridir,ülkemizde üniversite çağına gelmiş birçok genç ailenin zoru ile tıp fakültesini tercih etmek zorunda kalıyor,benim gibi yeterli puanı alamayanlar başka bir bölüme gidiyor,ama çok çalışıp bilgisayar mühendisi olmak isteyen bir gencin yaklaşık on ay çok yüksek bir tempoda çalışıp sonra ailesi için doktor olmaya karar vermesi bence yetişkinlerin gençler üzerinde yaptığı büyük bir hata,doktorluk dışarıdan bakıldığında bile çok büyük bir özveri gerektiren ve gönülden sevilmesi gereken bir meslek para için yada sırf annem babam istedi diye bu mesleğe bulaşmak kanımca bir insanın hayatında yapacağı en büyük hatadır.

16.Bölüm

Kızını kaybettiği anı aklından çıkaramadı ,Murat,anılarını yazdığı sayfaları tekrar tekrar okurken,onun kanlar içinde kalan elbiselerini hatırladı,bu ev bu duvarlar bir zindan gibiydi sanki,artık onu anımsatan herkesten kurtulmalıydı,Sinemden yaşadığı şehirden belki kendisinden de kurtulmalıydı,hayatta tek gerçek ölümdü,her yaşamla bir kavramın öğrenildiğini iddia eden bir kitabı hatırladı,kapağında bir kelebek resmi olan bu kitap ,çocukluğunda yakalayıp , kanatlarına ufak taşlar koyduğu,kanat boyalarının ellerini boyadığı günlere götürmüştü,kitap insanın farklı yaşamlarında öğrendikleri kavramları tamamlamak için öldükten sonra tekrar dünyaya döndüğünü iddia ediyordu.Bir yaşamınızda çok fakir olup "kanaatkar"olmayı,başka yaşamda çok zengin olup"cömertliği" öğreniyordu,insanoğlu,hastalarını hipnotize edip doğumundan öncesine götüren yazar,doğmadan önce insanların ilerde ait olacakları aileyi gözlemlediklerini iddia ediyordu.Murat kendi yaşamını düşündü,acaba "sabır" kavramını öğrenmek için mi gelmişti dünyaya,önünde iki yol vardı,intihar edip acılardan kurtulabilir,ya da tüm zorluklarına rağmen yaşama devam etmeliydi.İremi bu denli sevmesinin nedeni onu kaybettiği kızını yerine koymasıda olabilirdi,am a Sinemden ayrılırsa iki çocuğunun boşanmanın verdiği depresyona düşmelerini istemiyordu.İremle olduğu anları tekrar düşündü,bir türlü oturamadıkları parkın önünden geçti,dolaştıkları sokaklardan tekrar geçti,ona sabaha karşı yaptığı evlilik teklifin hatırladı,onsuz geçen tek bir günün bir yıl kadar uzun olduğunu anlamıştı.Geceyi onu düşünerek değil onu "hissederek"geçirmek istiyordu.

17.bölüm

Hipnoz metodu ile doğum öncesine yolculuk eden insanlar Vücutlarının buruşuk ve işe yaramaz bir et yığını olduğunu ,kendilerini "hafiflemiş"hissettiklerini,parlak bir ışığa doğru yok aldıklarını,geçmişte ölmüş olan tanıdıklarının kendilerini almaya geldiğini,sanki çok derinlerden büyük kulaçlar atarak yüzeye çıkmak için son saniyelerini kullanan bir yüzücü gibi hissettiklerini anlatıyorlardı.Kitap öbür tarafın katmanlardan oluştuğunu anlatıyordu.Yaşadığı hayatlarda çok öğrenenler üst katmanlara çıkmaktaydı.İremi hipnotize etmek ne güzel olurdu onu yeniden kendime aşık edebilirdim dedi sesli düşünürken,yazdığı mesajların hiçbirine cevap alamamıştı,ayrıca İremi rahatsız etmemesi için uyarılmıştı,şikayetçi olmaktan öte askerden yeni gelen ağabeyi ve arkadaşları tarafından dövüleceğine dair ipuçları da verilmişti.Murat ,İrem'in yaşlı babasının zil zurna sarhoş olup kapılarında çıkardığı rezaleti hatırladı,her baba gibi kızının evli ve de çocuklu bir erkekle ilişki kurmasını istemiyordu,artık Murat'a kalan sakladığı saç telleri,kemerinden dökülen yeşil renkli dairesel pullardı,Sinem ailesine gittiği zamanlarda yaşadıkları sevimliliği kalan ömrü boyunca anımsayarak günlerini geçirecekti.Denemiş olduğu tüm barışma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.Sinem ise geçen yıllara rağmen İrem'in ;Murat'ın aklından çıkmadığını sezmekteydi.İlk günlerde Murat'a ve uzun bir geçmişi olan ilişkilerine olan güveninden İrem'in evlilikleri için herhangi bir tehdit olacağını ummamıştı ancak ders saatleri artmış,sınav yaklaştıkça daha sık buluşmalar başlamıştı,üstelik dersleri artık İrem'in evinde yapmaya başlamışlardı.Bu son adım yeni başlayacak olan bir ilişkinin adeta ayaksesleriydi.

belirsizlik(18.bölüm)

Gözüne hoş gelen ilk soruyu yapmasını istedi İremden,bir limit sorusuydu,ilk önce limit alınacak noktayı verilen ifadede yazacak ,belirsizliğe ulaşacaktı,belirsizliği kaldırmak için iki yolu olacaktı,paydayı çarpanlarına ayırıp sadeleştirme yapmak,yada hem payın hem paydanın türevini almak.İrem ilk olarak değişkeni yerine koyma işlemine başladı,Murat bu işlemde ne kadar titiz davrandığına dikkat etmedi,İrem başı önde önündeki sorunun boş kalan kısımlarına küçük karalamalar yaparken Murat sadece izliyordu,ellerinin ne kadar küçük olduğunu,saçlarının hangi renkle dah güzel olacağını,yanaklarını,tenini...gözleri soyut buseler bıraktı yüzüne,bu tek tarflı gizli sevişme bittiğinde,sorunun çözümünde gelinen nokta belirsizlikti.Belirsizliği kaldırmak için sence ne yapmalıyız?diye sordu Murat.Hayatında karşısına çıkan durumu,belki de dürüstçe hrşeyi açıklamaları gerekti,soruya sorular ile cevap aldı İremden

"neyi?"

"kime?" ve

ne amaçla?"

babaya mektup

1.Çocukluk

iskambil kağıtlarına koyardın
parktan topladığım taşları ,
arkadaşların takılırdı çoğu zaman,,
çağırılmak için gelince seni

2.Gençlik

zihnimi zorladım hatıralardan;
kızdığın, dövdüğün anlardan başka;
aldığın ilk mısırı yerken
yanıma gelip
neden paylaşmadığımı sordun

oysa babalar mısır yemezdi,
korkmaz ağlamazdı
kahkalarla gülmez,gülümsemezdi;
onlar hep ayakta durur yıkılmazdı...

3.Askerlik

ben askerken yıkıldın ilk kez,
büyük bir gürültü ile
firar edip koştuğum dar koridorlarda
alnında koca bir morlukla
gülümseyerek karşıladın beni,
geleceğime inanmasan da hep bekledin ...

4.Evlilik

aramayı düşündüm ;
aklımdasın hep
ağır işiten kulaklarını hesaba katınca vazgeçiyorum ,
çoğu zaman ...
sonunda dayanamadın ,sen aradın

5.Babalık

uykulu gözlerimle,anlaşılmaz sesimle
konuşmaya çalıştın benimle...
bu kez kelimeler bir kere çıktı dudaklarımdan
ama gene kızgındın
"Artık sende babasın"dedin
"Tıpkı benim gibi "

6.Ölüm

kulakların düzeldi derken;
cevapsız kaldı çağrılarım
rüzgarda savrulmasın dediğin
iskambil kağıtları gibi
savrulup gittin ani..

cevaplar(19.bölüm)

- Cevapları bakışlarıyla verdi Murat,
-"ilşkimizi"
-"Sinem'e"
-"evlenmek amacıyla"

(Büyüklerle Masallar-20. bölüm)

İlk kez misafirimiz olacak" dedi Sinem. Beş yıl boyunca karşılıklı bir çift olarak oturup sohbet edecekleri bir çift, Necmi ve Necmiye, isimlerindeki kafiyeyi çok komik bulmuştu. Necmi okuldan arkadaşım demişti, Murat gerçeği kamufletmenin en uygun yollunu bu şekilde bulmuşlardı. Sinemin bilmediği ve -bilmek istemediği- gerçeği, aslında konuşmaktan ne kadar kaçınırsa da her gece konu bir şekilde dönüp dolaşıp "yabancılara" dayanmaktaydı. Yabancı bir çift göz, yabancı bir ten, yabancı dudaklar..

"biz bunu farkında olmadan yıllar önce yaşadık zaten" dedi, gecenin sessizliğinde, soluk alıp vermesi hala monotonlaşmamıştı, her sevişme sonrası olduğu gibi sanki son nefesini son ana saklardı, ruhunu teslim etmeden önce son alınan nefes gibi ...

İlişkimize ara verdik ve başkaları ile denedik sonrada birbirimize döndük, senin çok yadırgadığın bu durumu yaşadık dedi tekrar Murat, bir taraftan her zaman kullandıkları küçük pamuklu bez parçasını almak için sırasını beklemekteydi, her birliktelik sonrası kullandıkları bez cinsel organlarının temizlenmesi için kullandıkları bir vazgeçilmezdi.

21.Bölüm

Necmi ile defalarca görüşmüşlerdi,ancak Murat ,Sinemle yaptığı tüm görüşmelerden aynı olumsuz yanıtı almıştı,bu kez farklı bir yol seçtiler,önce tanışıp görüşmek ve samimi olmak. Böylece olayları zamanın akışına bırakacaklardı,her buluşmada bir şekilde zamanın çoğunu Murat -çeşitli bahaneler bularak-necmiye ile geçirecek bu esnada Necmi de yalnız kalan Sinem'e yalnızlığını "unutturacaktı".Bu konuda oldukça iddialı ve deneyimli olduğunu ileri süren Necmi ,Muratla yaptığı uzun sanal sohbetlerde onun çocukluğunda başından geçen tecavüz olayını ve daha sonra da ilk gençlik yaşlarına kadar devam ettiğini,bunun Murat'ın hem cinslerine de ilgi duymasına sebep olduğunu biliyordu,ilk buluşmaları Muratın evde yalnız olduğu bir gece gerçekleşti,gecenin ilerleyen saatindeeski koyu lacivert ve gaz kokan arabasını yavaşça sol tarafı meyilli park bölgesinde durdurdu.İçeri girdiğinde konuşacak fazla bir sey kalmamıştı,saatlerdir görüntüü sohbette anlatılmayan sır kalmamıştı,artık gizemler birbirine dokunmaya hasret kalan tenler arasındaydı.

sağlık

.....Öyle sabah uyanır uyanmaz yataktan fırlama...
Kedi gibi gerin, ohh ne güzel yine uyandım diye sevin..
. Penceri aç, yağmur da olsa, fırtına da olsa nefes al derin..
. Yüzüne su çarpma, adamakıllı yıka yüzünü serin serin... ..
....Geceden hazır olsun, yarın ne giyeceğin...
Ayakkabıların boyalı olsun,
kokun mis, önce sana güzel gelsin aynadaki siluetin.
.. Çık evinden neşeyle, karşına ilk çıkana gülümse, aydınlık bir gün dile...
Sonra koş git işine,
dünden, önceki günden,
hatta daha da eskiden
yarım ne kadar işin varsa hepsini tamamla,
ohhh şöyle bir hafifle... ..
.Bir güzel kahve ısmarla kendine, s
eni mutlu eden sesi duymak için alo de..
. Hiç işin olmasa da öğle üzeri dışarı çık...
Yağmur varsa ıslan,
güneş varsa ısın,
hatta üşü hava soğuksa... ..
..Yürü, yürürken sağa sola bak,
öylesine değil, görerek bak.
.. Çiçek görürsen kokla,
köpek görürsen okşa,
çocuk görürsen yanağından makas al...
Sonra, şöyle bir düşün,
kimler sana yol açtı,
sen çok darda iken kimler seni ferahlattı...
Hadi hemen uğrayabilirsen uğra,
arayabilirsen ara...
Hatırlarını sor, öyle laf olsun diye değil, kucaklar gibi sor..
.Günün güzeldi değil mi?...
Akşamın da güzel olsun...
Saklama tabakları,bardakları misafire..
sizden ala misafir mi var bu dünyada..
. Lezzete lezzet katar gibi,
eksik bıraktıklarını tamamlar gibi tadına var akşamının.
.. Arkadaşım, hayat bu daha ne olsun?..
. Ama en önce ve illaki sağlık olsun...

Büyüklerle Masallar --22.blm

önce ucuz ve ağır kokulu bir sigara yaktı,tahrik olmak için defalarca dinlediği öyküyü tekrar anlatmasını istedi.Murat masum çocukluk oyunları ile başlayan karanlık ve pis bir bodrum katında acısını hala unutmadığı oyunu anlattı,kuzeni ile cinselliği keşfetme yolculuğu ikisinin de tahmin etmediği bir biçimde sonlanmıştı,acıdan kıvrılırken,acaba kanamam var mı diye eliyle kontrol etmişti,kuzeni ise önce çok pişman oldu sonrada tekrar deneyelim dedi, ve tekrar denediler ama bu kez tahriş olan cildi yüzünden sürünmeye bile tahammülü kalmamıştı Murat'ın,bodrum katında karşılıklı organ gösterileri ,sonra karşı tarafın organına dokunma,güreş tutmak amacıyla başlayan ve belirli bir süre sonra-çoğu zaman Murat'ın rızası ile-kuzenin üste çıkıp kendisini "ezmesi" ile devam eden oyunlarda final bu şekilde olmuştu.İlk kez bir organın tamamını içinde hissetmişti,ilerde en büyük dileğinin bir vajinaya sahip olmak şeklinde özetleyeceği ruh haline girişinin ilk günü işte bu bodrum katında,kadınların alttan eteklerini birlikte röntgenledikleri kuzeni ile olmuştu,aslında başlangıçta roller karışık,güreşte bazen kuzen de altta kalırdı,"açık " güreşte ise cinsel organını biraz daha yavaş "sürtmesi"hususunda uyarılmıştı Murat,ama zamanla roller belirginleşti,artık kuzen güreşte hep üstte kaldı,ve fikri kimden aldığı bilinmez bu kez sabun kullanmayı akıl etti,,elbette bu kadar kolay birleşmeyi ikiside düşünmemişti.Öyküyü anlattıkça konuğundaki "hareketlenmeyi"farkedince zamanının geldiğini anladı,koltuğu yatak konumuna getirerek bir davette bulunmuştu,elbette konuk da heyecandan titrediği için düğmeleri çözmekte zorlanmaya başlamıştı.

23.blm

İlk öpücükle kimliği değişti Murat'ın,omuzlarına konan tek buse, gizli kalan duyguları açığa çıkardı...
tüm devlet kurumlarında bodrum katlarında üzerlerinde toz tabakası kaplanan arşiv dosyaları gibi ...
pis bodrum katında yaşadığı deneyim de kirli dosyalardan çıkıverdi,artık ruhunun uyum sağladığı bir bedeni
vardı,dalgalı uzun sarı saçları,iri mavi gözleri,pamuk teni ve kırmızı yanakları olan bir kadındı ,üstündeki kaba güçlü
erkek ise hükümdarı,kendisini ona hizmet etmekle yükümlü gibi hissetti,erkeği onu ters çevirip ellerini öpünce geriye
sayma başlamıştı,fazlası ile hazırđı yeniden hissetmek için;
bir erkeğin gücünü,santim santim ilerleyişini ve her adımda artan acısını...
ve kapanışa doğru tepelerdeki çatlaklardan fışkıran volkan gibi içine akan damlaları..

Büyüklere Msallar (kahramanlar)

MURAT:

Çocukluğunda cinsel tacize uğramış,çift karakterli agorofoboli kaygı bozukluğu olan bir yazar, ve akademisyen Sinem'in eşi.

Sinem:

Üniversite yıllarından bu yana inişli çıkışlı ilişkisini Muratla evlendirerek noktlayan üç çocuk annesi ev hanımı.

İrem:

7 numaralı dairenin genc ve güzel kızı,kuaförde çalışıp açıköğretim okumakta

Necmi:

necmiyenin eşi Muratın gizli partneri

Necmiye:

klasik bir lise öğretmeni ,yeni heyecanlar arayan swing kulüplerinde evliliğini devam etmeye çalışan kadın.

Kerem:

Mahallenin bıçkın delikanlısı,İremin kardeşi

Kuzen:

Murat'ın yaşamında ikinci kez tecavüz travmasını yaşamasına sebep olan kişi.

Pınar:

Muratın platonik lise aşkı

Kamyon şöförü:

Muratın gizli partnerlerinden biri

Gökben:

Murat'ı defalarca reddeden üniversite aşkı

yeni öğretmenler...

günümüzün öğretmenleri,önderimizin her zaman güvendiği cumhuriyeti yaşatacak yeni yesili yetiştiren öğretmenler.. onlar günümüzün "çağdaş " öğretmenleri.Aylık gelirleri eskisi kadar yüksek değil elbet ama sayıları da geçmişe göre bir hayli fazla,bir dönem sokakda gezerken yakasından tutulup,gel öğretmen ol denilen kişiler,bir dönemde ElAzhar üniversitesi mezunları ile...

birlikte su ürünleri,iktisat,maliye,ziraat mühendisi olup hayalini bile kurmadan "öğretmen" olan yeni kuşak öğretmenler,tıpkı cep telefonları gibi nesilden nesile değiştiler."Eti senin kemiği benim"ın yerini Okul -Aile birliği başkanı ile okulda "gizli" müdürler,zengin ve güçlü veliler aldı.Öğretmenlerin yerini tek telefonla değiştirebilen "bağlantıları"olan veliler,elbette öğretmenler de değişti,kravatlarında 100.yıl logosu olan,yakasında Atatürk rozeti olan öğretmenler yerlerini güçlü teşkilatlar kuran devletteki hiyerarşiye paralel olan ama sıralaması farklı bir düzene sahip olan öğretmenlere bıraktılar,bu farklı sıralamada vali yardımcısı yada şube müdürü öğretmenin üstü olduğu gibi altı da olabilirdi,yeni nesil öğretmenler kalın gümüş yüzüklü,ince bıyıklı,dogmatik bilgilerle yüklü olan ve ahireti için yatırım yapan,belirli kısım dergi yada gazeteyi okuyan ve en önemlisi bir vilayette en uzak kasabadaki ile merkezdekinin gece sohbetlerinde bir araya geldiği çevresi geniş ve teşkilatı sağlam olan bir kuşak oldular.Yıllık planlarında Atatürk'e geniş yer verdiler,derslerde mümkün olduğu kadar ismini telaffuz etmemeye çalıştılar,kelime hazinelerininin büyük kısmında "hayır" şer"kismet "nasip" kavramları aldı,bayanlar önce bahçede çıkardıkları örtüyü zaman içinde öğretmenler odasında çıkarmaya başladı,pansiyonlu okullarda gençlerimiz cep kitapçıklarının yanında mini "risale"okumayı ihmal etmedi,artık Said nursi bir asi değildi bediüzzaman "hür " adamdı,dersimde "masum"insanlar katledilmişti.Zaman geçti kavramlar değişti,kayıt parasını çok veren okula hükmetti,özel ders öğrencisi bulmak için dersini anlatmayan öğretmenler ile yeni nesil öğrenciler artık derste uyuyan öğretmenin resmini çekip interette yayınlamaya başladı,teknoloji sayesinde öğrenci öğretmeni farklı bir şekilde de olsa "sollamıştı"...

Devamını Gör

İbrahim

Dilim olmasa ben ne eylerim"

"Dudaklar sussa da kalbin yüz dili vardır."

"Ulak, bana kalbimin karanlığını gösterdi. Kalbimin karası gözümü kör eyledi. Can almakta, vermekte yaratana mahsus ama ne eylersin kul kulu kötü eyledi. Yaşamak haramdır benim gibisine..."

"Ulak gelecek sana kalbinin karasını gösterecek, gözünü kör eyleyecek. Bekle! Bekle hele Ulak İbrahim sana gelecek"

Er yada geç hepimizin ulağı bir gün gelecek ve o gün yaptığımız kötülüklerin,kırdığımız kalplerin,haksız kazançların,tacizlerin,içimze sinen kinin ve şeytanın en sevdiği "kibirin" hesabını vereceğiz.

yirmidördüncü bölüm

Murat ağlamaya başladı her darbeye daha çok ağladı bir kalenin surlarını döven gedikler açmaya çalışan dökme toplar gibi arkasındaki adam ter içinde kalmıştı, gecenin sessizliğinde nefesinin yırttığı dinginliği, sırtına damlayan ter damlalarını hissetti...

aleti ile de ufak yaralar açmaya başlamıştı, çocukluğundaki hissettiği acıyı hissetti, Murat, ağzındaki yastığı ısırды, önce utandı sonra bıraktı kendini hıçkırıklara boğuldu, başlangıçta yaşadığı anlık hazzın diyetini ödüyordu, roller değişmişti şimdi artık kontrol kendisinde değildi, gençliğine döndü yine, sırtını öpen kuzenini anımsadı, yıllar sonra yine aynı konumdaydı, konum değiştirdiklerine omuzlarına dokundu erkeğinin ve ne kadar bütünleştiklerine baktı, birden damarların dolduğunu hissetti elinde, ve boşalan bir şarjör gibi damlaların içine boşaldığını anladı, bu damlalar ikinci birleşmelerinde kendisine kolaylık sağlayacaktı, ilk gece de iki kez birleşmek... hiç düşünmemişti, ara verdiklerinde elinde çayla salona girdi, "erkeğine" çay getirdi, yorgundu, biraz uyudu, "kocası" ise sohbete dalmıştı, hemcinslerinden arkadaş arayan insanlarla..

Uyandığında gece yavaş yavaş sabaha dönmekteydi, karşısında hala klavyenin başında olan bir yabancı vardı, yavaşça yanına yaklaştı, birlikte filmlerden kesitler izleyip tekrar birlikte olmaya karar verdiler, gün ağarmaya başlarken, artık her şey çok kolay oldu ve bitti, esneklik kazanmıştı Murat, belkide ona alışmıştı, ten uyumu ya da adı her neyse, sonunda olmuştu, bir hafta acı verse de unutamayacağı bir geceydi, İrem bile aklından çıkmıştı, artık yeni bir "ilişkisi" vardı.

Büyüklerle Masallar -- 25.blm

Murat kendi ulağının geleceği zamanı düşledi,girdiği günahları kendisine haykıracak olan,boğazını ölümüne sıkıp,gözlerinin içine bakarken,kuzeni ile pis bodrum katında,Necmi ile lojmandaki dar odada girdiğin günahların hepsini haykıracak ulağı...

bu düşüncelemlerle okumaya devam etti:"

Ulak ne Mesih ne peygamber ne de kurtarıcıdır. Ulak; kaderci-teslimiyetçi ya da devrimci de değildir. Ulak sadece masal dünyasının sinema dilidir. Bir zamanlar kültürümüzün parçası olan, ama şimdi yerinde yeller esen hayal dünyamızdır. Ulak insanlarımızın akşamları bir araya gelerek, saatlerce anlatıp, hayranlıkla dinledikleri masalların beyazperde de anlatım cesaretidir.

Ulak, çocukların masum, inançlı ve cesurca iyiyi sahiplenme duruşundan büyüklerle mesaj verme gayreti içine girmiştir. Ulak, insanlara kendilerini göstermek ve ayna olmaya çalışmaktadır. İnsanlar kendilerine ait olmayan anlayışların peşinde kendilerine yabancılaştıklarından Ulak, insanlara gerçeklerini yüzüne vurma misyonunu üstlenmiştir...

Kutsal kitabı Kuranda hemcinsi ile bileşenlerin hemen öldürülmeleri gerektiği yazılıydı,suçlunun kim olduğunu düşündü,kuzenimi,tacizcisi mi,kendisimi,toplummu ,içinden çıkamadığı sorularla başucuna bıraktı kitabı,Necmi gelmemiştir,ev uygun olduğu halde bu saate kadar beklemiştir,Murat,bir önceki bitliktelikleri Necmiye yetmişti ama Murat bir kadın gibi hep daha çok çok istiyordu,sıcak ve sert erkekliğinin uzun süre içinde kalmasını istiyordu.

Büyüklerle Masallar 26,

Yıllar önce ramazan yine yaz sıcaklarına denk gelmişti,hava kararmadan sokaklar boşalır,insanlar telaş içinde ellerinde dumanı tüten ekmeklerle eve yetişmeye çalışırlardı.Evin en küçüğü olarak asli görevleri sobada biriken külleri dökmek,iftara yaklaşmadan meyan şerbeti dolu torbayı dökmeden eve ulaştırmaktı,boş sokaklarda özgürce yürümenin tadını çıkardı,ezana yetişmek için kestirmeden gitmeye karar verdi,annesi ıssız dar sokaklara girmemesi konusunda defalarca uyarıyordu ama bu uyarıların artık geçersiz olduğunu düşündü,ne de olsa kendisi beş yaşında "büyük" bir adamdı ve karşıdan da sallanarak yürüyen ve çok pis alkol kokan gerçek bir büyük adam vardı,kalp atışları hızlandı birden bu "pis"adamdan korkmuştu,keşke annemin sözünü dinleseydim dedi sessizce,adam yaklaştıkça daha çok sallanıyordu,birden istikametini değiştirdi,kaçması gerekti,hislerinde haklıydı ama büyük adamın adımları da büyüktü,kısa pantolonunu indirirken nefes kokusu ve yüzüne batan kılların acısını anımsadı,ağlarken sigara kokan elini kokladı,bağırlandı,merdiven altında kimsenin geçmediği yerde ruhsal sorunlara yol açacak bu acı hatırayı,küçük beyaz ellerinde sümüksü bir sıvı akınca pis adamın kendisini bırakıp,uzun uzun tembihleyip,şeker alması için uzattığı parayı alıp hızla kaçtığı günü hatırladı,gene bir ramazan günüydü,kağıt helvaların,hurmaların,torba torba meyan şerbetlerinin satıldığı bir ramazan günü..

Büyüklerle Masallar (KUzen)27.blm

Çocukluğunda yaşadığı tacizden sonra karmaşık duygular yaşadı,Murat ve bu karmaşık dönemde karşısına kuzeni çıkmıştı,iş arkadaşı,akraba ve oyun arkadaşıydılar,sık sık başbaşa kaldıkları işyerinde sohbet hep cinselliğe gelip dayanmaktaydı,küçükken yaşadıkları zararsız oyunları ileri götürmeye başlamışlar,erkekliklerini kıyaslamaya,karşılıklı dokunmaya,masturbasyon yaparken birbirlerine yardımcı olmaya başlamışlardı.Kuzeni onun taciz hikayesini defalarca dinlerdi,dinlerken önünde kabarıklık oluşurdu,bir önceki gece izlediği Taxi filmindeki eskort kız gibi hemen diz çöktü Murat,ilk kez oral seks yaşadılar,kuzeni çok beğenmişti,devamı geldi,zararsız temaslar ufak dokunuşlar yerini öpücüklere bıraktı,yenilik isteyen kuzeni,ayakkabılarını çıkartıp,yere serdiği kilime uzanmasını istedi,ama bu sefer birleştiklerinde kuzenin renkli gözlerinin içine baktı,Murat artık kuzenin olmuştu.

Büyüklerle Msallar (İntihar)--28,blm

Murat farklıydı ve farklı olmanın sıkıntılarını yasayacaktı,ailesine sadık bir eş,diğret t taraftan yasak aşk yaşayan bir adam,sadık bir koca ama genç hemcinsi ile kesikli de olsa ilişkisi olan zarif ruhlu biri,farklılığı anlatıyordu elindeki makale ve geçenlerde izleyip etkilendiği filmi;

"[alt_cizgi] Farklılık her zaman dikkatleri üzerine çeker. Yeni bir şey ortaya koymak, eskiyi yıkmak ya da eskinin izinden gitmemek tabuları yıkmaya benzer. Bu da zor olmandır. Bu durumu göğüslemek zordur. Tabucularla uğraşmak, laf anlatmak ve kendini dinlettirmek deveyi hendekten atlatmaktan daha zordur. [/alt_cizgi]

Ulak ne Mesih ne peygamber ne de kurtarıcıdır. Ulak; kaderci-teslimiyetçi ya da devrimci de değildir. Ulak sadece masal dünyasının sinema dilidir. Bir zamanlar kültürümüzün parçası olan, ama şimdi yerinde yeller esen hayal dünyamızdır. Ulak insanlarımızın akşamları bir araya gelerek, saatlerce anlatıp, hayranlıkla dinledikleri masalların beyazperde de anlatım cesaretidir.

Ulak, çocukların masum, inançlı ve cesurca iyiyi sahiplenme duruşundan büyüklerle mesaj verme gayreti içine girmiştir. Ulak, insanlara kendilerini göstermek ve ayna olmaya çalışmaktadır. İnsanlar kendilerine ait olmayan anlayışların peşinde kendilerine yabancılaştıklarından Ulak, insanlara gerçeklerini yüzüne vurma misyonunu üstlenmiştir...

Büyüklerle Masallar)(29.blm)

Bir ışık gördü,ölümün ötesi kitabında okuduğu gibi,parlak beyaz bir ışık,artık boyutunu değiştirdiğini düşündüğü anda,hala hayatta olduğunu,midesinin yıkandığını farkettiler.Bu girişim başarısız olmuştu.

Monoton hayatına geri dönmüştü,çalıştığı yerel gazeteye,bitiremediği tezine,borçlarına,İremi hayal ettiği gümlere,Necmiden defalarca yazdığı ve cevap alamadığı mesajlara geri dönmüştü.

Murat çalıştığı dergi için analiz etmesi gereken filmi defalarca izledi,her izleyişinde farklı anlamlar çıkarmaya başladı,yerel gazetede muhabirlik ve akademisyenliği bir arada yürütmeye çalışıyordu,Sinememin işinden ayrılması ekonomik açıdan zor günler geçirmelerine sebep olmuştu.Bunula birlikte muhabirlikten zevk alıyordu,kendine ait bir köşesi olması az okunan bir ilçe mecmuası da olsa,yazmak ve araştırmak onu rahatlatıyordu.Son bulduğu makaleyi tekrar okudu,filmde oğlancılığın olması ilgisini çekmek için yeterli olmuştu,yazışlarına köşesinde filmi işleyeceğine dair bilgi vermişti,kendi hayatı ile bağdaştırmaya çalıştı,filmde ulağın gelişi ile cesaretlenen çocuklar gibi,yaşadığı bu iki yüzlü hayattan çıkmalı gerçekleri Sineme açıklamalıydı,eninde sonunda ilişkisi olduğu ortaya çıkacaktı,hiçbir yalan gerçeğin aydınlatıcı ışıklarına dayanamazdı,kafasını yeniden toplayıp,tekrar okumaya çalıştı:

"[italik] Filmi iki ana bölüme ayırmak gerekmektedir. Birinci bölüm Gezgin/Seyyah Zekeriya'nın köye gelme anı ve öncesindeki köy yaşantısıdır. İkinci bölümde ise, Gezgin/Seyyah Zekeriya'nın masalını anlatmaya başlamasından sonra gelen gelişmelerdir.

Zekeriya'nın geldiği köy; çocuklara zulüm eden, çocukları döven, çocukları ağır işlerde kullanan bir halktan oluşuyor. Çocuklarıyla ilgilenmeyen, sevgi gösterisinde bulunmayan ebeveynler bulunmaktadır. Erkekler kaba ve anlayışsız insanlardır.

Köyde fahişlikle beraber oğlancılık köylüler arasında yaygınlaşmış, küfür ve insanları aşağılamak normal bir hal almıştır. İnsan dövmek, öldürmek ve kavgalar köylünün rutin hayatı olmuştur.

Çocuklar, büyüklerle nazaran kendi aralarında daha uyumludurlar. Daha iyi anlaşıyorlar. Oyunlar oynuyorlar. Büyüklerin kendi aralarındaki sürtüşmelerine ve kavgalarına anlam veremeyip büyüklerinin yaptıkları karşısında üzülmemektedirler.

Gençliğinde fahişelik yapan bir kadının kendi öz kızını zorla fahişelik yaptırabilecek kadar ahlaki değerleri deforme olmuştur. Ve yaptıklarını çekinmeden rahatlıkla dillendirebilmektedir. Kızının durumunu haklı gerekçelerle savunan anne kızını zincirle de bağlamayı bir marifet sayabilmektedir. Bütün köylü bu annenin yaptıklarına göz yummaktadır. Sadece Meryem bu yapılanların haksızlık ve doğru olmadığını haykırsa da anne tarafından hakaretlere, küfürlere hatta dayağa varacak tepkilere maruz kalmaktadır. Köylü de film seyrederek durumdan keyif almaktadır.

Sözün kısası kötüler köyde hâkimiyetlerini ilan etmiş, saltanatın tadını çıkarmaktadırlar. Kötülük normalleşmiştir. İyiler pasife edilmiş, gelişmeleri uzaktan sessizce izlemekle yetinmektedirler. Sayısı az olan iyilerin arada bir tepkileri de cılız kalmaktadır.

Pasifsiz edilmiş ve gelişmelere boyun eğen birkaç iyinin dışında, bozulmamış çocuklar da vardır. Dünyaları hala iyilikten yana olan çocukların bu iç dünyalarına tercüman olacak ve kendilerini kanalize edecek biri gerekmektedir.

Köyde okuma yazma bilen yok. Sadece kahvecinin oğlu okuma yazma bilmektedir. O da ezilmişlik psikolojisinden nasibine düşeni aldığından, çaresiz iyi bir kahraman durumundadır.

İyilerin çıkmaza girdiği, kötülüğün her yönden rüzgâr gibi estiği bir zaman diliminde Seyyah-Gezgin köye gelir.

Ahlaki ve sosyal çöküntü içinde yüzen köylünün gözünde gezgin, yabancı ve tehlikelidir. Uzak durulması gereken biridir. İlginçtir gezgin köyün büyüklerini muhatap almamaktadır. Sadece çocuklarla iletişime geçmektedir. Bunda çocukların zihin ve duygu dünyalarının hala bozulmamış olmasının etkisi büyüktür. Çocuklar ön yargılı değildirler. Kötülük iç dünyalarını hala kirletmemiştir. Çocuklar saf ve temizdirler. Çocukların merhamet ve vicdani yönleri hala körleşmemiştir. Kötülükle yüzleşmemiş ve büyüklerden gördükleri acımasızlığın etkisiyle iyiliğe daha yakın durduklarından Gezgin için çocuklar bugünün ve yarının yeşerecek filizleridir. Çocukların yönlendirmesi ve ilgisini toplamak gezgin için daha kolaydır.

Çocukların köy hayatından memnuniyetsizlikleri nedeniyle masaldan etkilenmeleri ve masaldakilerini reel hayata aktarmaları hem kolay hem de hızlıdır. Gezginin etkileyici anlatımı ve anlatıma oyunculukta katmasıyla çocukları kuşatması ve etki bırakması kolaylaşmaktadır. Ayrıca gezgin anlatıma oyunculuk katması çocukların dikkatinin

dağılmasının önüne geçerek, çocukların anlatılanları bütünüyle algılamasını sağlamaktadır.

Masal, çocuklarda bir değişim yaratıyor. Önceleri sakin olan Ferhat zalim-gaddar babasının yüzüne - dayak yiyeceğini bile bile - haykırıyor. Ömer babasına korkmadan karşı çıkıyor. Sevdiği kıza karşı duygularını dedikodulara ve kafasının karışıklığına rağmen açıyor, kıza kendisiyle kaçmasını söylüyor. Hatta Ömer'in cesareti köyün en zalim ve gaddar adamını dövecek noktaya kadar varabiliyor.

Meryem, gezginin gelmesiyle daha doğrusu masaldan sonra daha anlayışlı, hoşgörülü bir kadın olmuştur. Meryem, kızını pazarlayan kadına giderek yumuşak ve tatlı bir dille yaptığının yanlış olduğunu anlatacak kadar akıllanmaktadır.

Masal, iyinin iyiliğini; kötünün kötülüğünü dışarı vurmasını sağlıyor. Böylece köyde iki grup ortaya çıkıyor: iyiler ve kötüler. Her iki tarafta kendi gerçeğini ortaya koymaktadır. Ulak'ta tarafsız yok. Ya iyisin ya da kötüsün...

Ulak'ta iyi olmanın yolu okumakla olur mantığı kurulmuştur. Okuyan ve yazan değişir, aydınlanır. Hayatın anlamına daha yakındır. Okumak insanı doğruya götürür. Ömer'in okuması köyde bir farklılıktır. Gerçeği görmez. Ömer okumasıyla cahillikten uzak kalmıştır. Mehmet'in yıllarca okuması ve bir gecede aydınlanması ve etrafına değişimi anlatması yine okumanın getirdikleridir. Mehmet'in kitabını temize çekenlerin iyi olma ve iyi anlatma gayretini de okuyarak aydınlanmanın işaretleri olarak kabul etmek gerekmektedir. Tabii her okuyan aydınlanmaz tezi de unutulmamıştır. Kitabı kopya eden birinin yazmayı bırakması okumanın getirdiği iyiyi içine sindirememesi her okuyan aydınlanmaz tezidir. Yazmayı bırakan kişi kendisiyle yüzleşmekten korkan okuyucuların varlığına işaret etmektedir. Kitap insanların niyetlerini ortaya çıkarmıştır. Kötü niyetli kişi değişime direnmiştir. Değişmekle elindekilerini kaybetmeyi göze alamadığından kötülüklerle iş birliği yoluna gitmiştir. Ve tehlikeyi yakından gördüğünden amansız bir mücadeleyi başlatanların önde geleni olmuştur.

Meryem'in kucağındaki saksı her ne kadar Leo filminden alınma bir sahne görüntüsü olsa da umudu, canlılığı, sevgiyi, doğayı ve değişimin başlangıcını temsil etmesi anlamında önemlidir. Her şeye rağmen yeşilliğini ve tazeliğini koruyan bitki insanların her koşul ve şartlarda ne olursa olsun canlılığını ve diriliğini koruması gerektiğine vurgu yapmaktadır. Karanlıkta yaşayanlara, saksıyla hayat verilmek istenmiştir.

Bir evladın babasının mezarına işemesi, amansız cüzam hastalığına yakalanan kocasına kadının el sallaması... Bu iki sahne dikkat çekicidir. Cesur bir yönetmenin çarpıcı sahneleridir. Çocuk, bir töreye, bir geleneğe en önemlisi kötülüğü temsil eden bir geçmişin üzerine işemiştir. Yanlış yolda olan bir baba da olsa yanlış mazur görülemez. O yanlışla saygı duyulamaz. Baba bir kültürü temsil etmektedir. Hem de iyiliği yok etmek isteyen, insanlığı karanlığa mahkûm etmek isteyen bir kültürün önde gelenidir... Cüzamlı kadın el sallarken her şeye rağmen sevginin ve saygının varlığını anlatsa da, bir bitişi ve çaresizliği göstermek istemektedir. Eğer iyi olsaydın geri de kalmaz, sana güle güle demez, seninle yan yana kurtuluşa, aydınlığa yol alırdık demeye getiriyor." [/italik]

Makale filmi çok güzel özetlemişti,köşesinde yer vermeye karar verdi,bir an için hayal kurdu,yarın ki köşesine,mutassıb kasabanın yerel gazetesinin köşe yazarı olarak şöyle başlasaydı,

sevgili hemşehrilerim;

ben ulak filmindeki kötülüklerin kol gezdiği bir köyde büyümedim ancak oğlancılığın gizli ama yaygın olduğu; çocuk tacizlerinin, namus cinayetlerinin sık sık işlenip örtbas edildiği bir kasabada büyüdüm,çocukken bir yabancıнын tacizine uğradım,yakın akrabamın tecavüzüne uğradım,ben bir homoyum,çocukluğumda cinsel tacize uğradım bu durum bende zevk ve acıyı birlikte yaşamayı öğretti,daha sonra birçok hemcinsimle birlikte oldum"

bu satırları okuyanlar nasıl bir tepki verirlerdi, diye düşündü,köşesinde ramazan aylarında yer verdiği ayetleri,hadisleri düşündü,sonra,herkesin tanışık olduğu bu küçük yerde ailesinin başına gelecekleri düşündü ve sonra yazdığı başlığı ve alt satırları sağ tıklayıp "delte"tuşuna bastı.

30.bölüm(Ölüm)

"ölüm nedir ki?

ölüm,bir insanın olmadığı şekilde yaşamasıdır,hissetmeden,esaretle yaşamasıdır."

bu satırlarla başladı yazısına Murat,eş değişimi konusunda ikna edemedikleri eşi Sinemle kavgalarının sonunda konuyu kapamışlardı.Necmi ile bir küs bir barışık devam ediyorlardı,hava astsubaylığı için girdiği sınavı kazansa çoktan gitmiş olurdu diye içinden geçirdi Murat,son mesajını hemen silmişti,"karıcım,neden yazmıyorsun?"mesajı sadece Sineme yakalınma korkusu ile silmedi,aynı zamanda bayağı gelmişti,sadece evde yalnız kaldıkları zaman kendisini araması,amacının kendisini kullanarak Sineme ulaşmak olması,sabırsız olması,kadın ruhuna ilgisiz olması,hemen işini bitirip gitmek istemesi...

Son birleşmelerinde "Sinemi yeteri kadar tatmin ettiğini düşünüyormusun diye sordu?"Necmi,sanki eş değişimi için bir şans istemişti,birlikte içki içip,Sinemle başbaşa kalmanın yollarını aramaktaydı.Necmi için zafere giden her yol mubahdı.Muratın karısı Necmiye ile olmasının hiçbir önemi yoktu.

Mu rat'ın ise akli son zamanlarda iremdeydi,onunla çalıştıkları güzel günler,bakıştıkları anlar, ilk öpücükleri ve masum sarılışları aklından çıkmaz olmuştu.iremin kardeşi -bıçkın delikanlı-Kerem tarafından defalarca dayakla tehdit edilmişti,ama tüm tehditlere rağmen gece iş çıkışında yine İremin peşinden koşmuş reddedilmişti.İntihar girişimini İreem duymuşmuydu?Kendisi için üzüldüğünü hayal etti,Keremden korkuyordu evet,çünkü o gençti,ve de geniş bir arkadaş çevresi vardı,kolaylıkla kendisini "uygun" bir köşede yakalayıp gerekli uyarıyı yapabilirlerdi.İrem aslen MARDinli bir aileden gelmekteydi,töre cinayetlerinin yoğun olduğu bir bölgeden,ve aynı bölgede yazan Muratın yeni konusu da töre cinayetleri ve sembol isim "Gül dünyaydı".

Ünlü Gül dünya hakkında kaynak taraması yapmak için kütüphanedeki son kata çıktı,gazete arşivlerini karıştırdı,ve sadece kendisine özgü olan "on parmak" yazı stili ile ekranda açtığı beyaz sayfayı doldurmaya başladı:

"Güldünya, on bir yaşında dünyalar güzeli bir çocuktur. Bütün işi gün boyu kazların peşinde koşmaktı. En sevdiği şey okumak olan bu güzel kız paket kağıtlarının üzerini bile okurdu. Okulu ve öğretmeni onun için umut demektir. Küçücük hayatı ahırdan bozma iki odanın içindeydi. Altı kardeş, ana- baba bir de Karabaş geçinip gidiyorlardı. Her sabah koşarak gittiği okula "artık gidemezsin" dedi babası bir sabah. Yıkıldı dünyası, karardı her yer. Güldünya'nın güneşini bulutlar kapladı sanki. "Yaşın on ikiye geldi, evde otur, yemek yap, evi süpür, okuyup da ne olacaksın." Deyince babası, ağladı ağladı sabahtan akşama kadar ağladı. Adı var mı ki hakkı olsun konuşmaya.

"okuyacağım, öğretmen olacağım" dese de nafile, kız doğmaktı en büyük suç.

Koştı, aylar boyu kazların peşinde. Hamur yağurdu ekmek yaptı sıcak tandır başında. Hiç dinmedi içindeki yangın büyük çok büyüktü. Gün geçtikçe teni soldu, gözlerini hüzün bürüdü. Bir gün dedi annesi, "Artık büyüdün, serpildin, geliştin, güzelleştin. Beceriklisin de . Haber yollamış, komşu köyden Osman'ın annesi. Seni istemeye gelecekler. Osman, zengin. Traktörü var."

Yıkıldı dünyası, Güldünya'nın. Ağladı, tepindi, yalvardı babasına. Dinlemek ne kelime bir de dayak yedi üstelik. Osman yakışıklı dediler ama yaşı gelmiş otuza. Yüzü mor, gözü mor, bahtı kapkara karşıladı misafirleri. Rız mı değil mi, sorulur mu hiç, hakkı var mı buna. On üçünde daha gelin oluverdi. Eline kınalar yakıldı, başına kırmızılar örtüldü. Arkadaşları oyun oynarken bahçede bir ata bindirdiler, Güldünya'yı. Bindirdiği at değildi sanki, gül ağacından bir tabuttu. Yol boyu bildiği bütün duaları okuyup, ölüm diledi Allah'tan. Tam köprüden geçerken atmak istedi kendini derenin azgın sularına. Koşup tuttular hemen, bir güzelde dövdüler.

Aklında binlerce soru, unutturdu acısını. Sonra duyduğu davul zurna sesi güzel şeyler hayal ettirdi ona. Küçücük yüreğiyle, koskoca dünyada yalnız, yapayalnızdı. Çaresiz, kimsesizdi. Aslında yoktu Güldünya. Artık bir kadında henüz on üç yaşındayken.

On dördüne geldiğinde bıkmıştı dayaktan. Ağzında dişi, göğsünde kaburga kalmamıştı. Ama günlerden bir gün heyecanla çarptı kalbi. Elleri karnına gitti. Anne olacaktı. Ama ne demek anne olmak, nasıl anne olunur, bilmiyordu. Gün boyu işten işe koşarken farkına varmadı yaşı küçük olsa da büyüdüğünü. Bir can taşıyordu içinde anlamını bilme de.

Bir gün erkenden ineği sağdı. Ağır süt kovasını kaldırmaya çalışırken kova çıkıverdi elinden. Süt kovanı devrildi, süt döküldü. Kaynanası yıktı ortalığı bağıırken. Dünya üzerinde ne kadar kötü söz varsa sayıldı yüksek sesle, Güldünya'ya. O ne yapacağını bilemezken bir el yapıştı saçlarına. Savurdu ordan oraya. Kanlar akarken dört yana hiç sesi çıkmadı. Toza bulanmış halde yattı sessizce toprakta. Toprak, kara toprak çevresindekilerden daha şefkatle sardı onu.

Adı Gül olsa da gülmedi hiç bahtı kara Güldünya. Osman'ın gözleri büyüdü, göğsü daraldı. Hareketsiz yatıyordu az önce ardan oraya attığı hamile karısı. Gözleri de açıldı. Sanki gözlerini içine bakıyordu Osman'ın. Dövünmek, çırpınmak nafile ölmüştü on dördünde Güldünya. Karnında bebeği ile birlikte ölmüştü işte. Belki de kurtulmuştu bu acılarla dolu dünyadan. Artık yoktu adı gibi kendi de. Olayı etrafa namus davası gibi anlattılar. Çocuk başkasındandı. Osman namusunu temizlemiştir. "Namus davası

"hafifletici sebep. Osman yattı içeride bir süre. Sonra bir şey olmamış gibi sürdürdü yaşamını. Güldünya'nın adı yoktu, sözü yoktu, hakkı yoktu. Şimdi bir mezarı da yok, bir karış toprak yığınının başka"

Gece epey ilerlemişti,Sinemin yatağın köşegenlerini birleştirecek şekilde uyurken,en beğendiği yerine gözleri dikilmişti,çocuk odasında açık kalan televizyonda "tembel kasabanın " ünlü Sportaküsü çocukların kahramanı olmaya devam ederken , Murat uyuya kalan çocukların üzerlerini ince yatak örtüsü ile örttü,gecenin sessizliğinde son altı yıldır aklındn çıkmayan yeğenin ölümünü düşündü,kendi çocuklarının da ölebileceği korkusunu yenememişti,kullandığı ilaçlar fayde vermemişti,ölüm aklından çıkmaz olmuştu.

31,bml

Namus cinayetlerinde "ağır tahrik" indiriminden faydalanmak için olay yanlış aktarılmıştı,katledilen güldünya aslında yok yere öldürülmüştü.İnsan hayatının ucuz olduğu bir ülkede Murat savunma dahi yapamadan öldürülen insanları düşündü.Doğup büyüdüğü kasabada namus davası sebebiyle öz kızına zorla fare zehiri içirip,kıvrırırken ölümünü zevkle izleyen anneyi hatırladı,küçükken çalıştığı işyerine kocası ile gelen bu türbanlı kadın,öldürüldükten sonra organları alınmıştı,annesi ,senin yüzünden oğulumun hapiste çürümesini istemiyorum,şu zehri iç,bizim başımızı belaya sokma "deyip nasihatte bulunmuştu.Namus cinayetlerinin önlenmesi gereken öncelikli sorunlardan biri olduğu açıktı.Kerm ve arkadaşlarından yediği dayaktan dolayı sağ omzunu kaldırmakta zorlanıyordu,civarda polis memelerinin olamsı sayesinde kurtulmuştu,artık İremi daha fazla rahatsız etmenin bir anlamı yoktu.Sineme ve çocuklarına dönmeli geçmişi unutmalıydı,Necmi ile de görüşmeyi bitirmeliydi,günaha girdiğini hissediyordu,bu dünyaya erkek olarak gelmişti ve de erkek olarak ayrılmalıydı,çevrenin tepkisini düşündü,babasının kendisini reddeceğini biliyordu,biseksül yazarların revaçta olması, yada başarılı olmaları belki olumluydu,murathamn Mungan yada Küçük İskender gibi ...

Bu başarı biseksüelliğin doğru olduğu anlamına gelmezdi,Necminin duygularında samimi olmadığı açıktı,eski ilişkilerinde daha heyecanlı anlar yaşamıştı,unutmak istemediği anlar,hatta kendisine ilk sahip olan kuzeni ile bile ilerleyen günlerde "aşk" yaşamışlardı,bu aşk canını n çok yanmasına sebep olsada katlanmıştı,çocukluğunda kuzeni ilk kez içne boşaldığında "edinsel bağıksıklık eksikliği sendromuna " yakalanacağı korkusuyla günlerce korkudaan uyuyamamıştı.Şimdi o günler tatlı bir hatıraydı,ama cahil ve kaba diye nitelediği doğulu bir kamyon şöförü ile olan ilişki dahi şu an Necmi ile yaşadığı ilişkiden dah a güzeldi,pansiyon nöbetlerinde geçirdiği ateşli geceleri hatırladı,esmer kamyon şöförünün devesa aletini nasıl olup da içine sokmayı başarmasına şaşmıştı,tütün kokan elleri ile bağırmasını önlemek için ağzını kapatırken diğer taraftan hızla girip çıkmaktaydı.

Kamyon şöförü ile bir sohbet odasında tanışmıştı.Sinemin annesinin yanında kaldığı günlerde yaznızlığın tadını çıkardığı günlerde istediği saatte gay sitelerine girip sohbet etmekteydi,karşılıklı yapılan uzun sohbetlerin yerine sanal seks aldı ve daha ileri gitmeye karar verdiler.Buluştuıkları ilk gece komşularından çekindiği için Murat hemen adamın ayakkabılarını içeri aldı.Şöförün hikayesini i dinledi,ilk kez Ankaraya taşınan bir ailenin genç oğuluyla birlikte olduğunu anlattı,çocuk babasının tüm ısrarlarına rağmen otobüsle gelmeyi reddetmiş ve uzun yolculuğa kamyonunda başlamıştı,mola verdiklerinde yanında yatmayı kabul etmişti,yeni yetme genç,gerisi kendiliğinden oldu dedi, kamyon şöförü,doğanını n kuralı bu , her insanın zevki farklıdır," diye ekledi.Murat da kendi öyküsünü anlattı,anlatırken karşısında benzin kokan esmer adam ın önündeki aletin hareketlendiğini farkettti,şöför bekardı,erkeklere olan ilgisi onu kadınlardan soğutmuştu.

"Senin yüzünden galiba gerçek bir i.ne olacağım " diye fısıldadı,o cümlesini tamamlamadan dil darbelerini çoktan büzüğünde hissetmiş,arzudan kendini kaybetmişti,hor gördüğü bu cahil adama şimdi yalvarmaya başlamıştı,şöför ise tam bir usta gibi acele etmeden parmaklarıyla masajlar yaptıktan sonra parça parça ve acıtmadan işini yapmaya koyuldu.

İş bittikten sonra Murat vicdan azabı ile günahının ne olduğunu incelemeye başladı:

"Kur'ân-ı Kerîm ve Tevratta bu kavimin helak oluşunun sebebinin bu kavmin peygamberine itaat etmemesi ve eşcinsel oluşudur. İslam dininde eşcinsellik livata olarak adlandırılır. Ve hadis-i şeriflerde livata'nın hoş olmayan bir iş olduğu bildiriyor.

(Livata yapan melundur.) [İ.Ahmed]

(Hanımı ile livata eden melundur.) [Şir'a]

(Bir erkek veya kadının dübüründen ilişkiye girene Allah rahmet etmez.) [Tirmizi]

Aynı şekilde Tevratta da eşcinsellik hoş karşılanmıyor. Ve Tevratta da eşcinselliğin kötü bir iş olduğu bildiriliyor.

Kadınla yatar gibi bir erkekle yatma. Bu iğrençtir. (Tekvin 18:22)

Bir erkek başka bir erkekle cinsel ilişki kurarsa, ikisi de iğrençlik etmiş olur. Kesinlikle öldürülecekler. Ölümü hak etmişlerdir. (Levililer 20:13)

Kur'ân-ı Kerîm'de Lut Kavminin helak oluş sebebi şu ayetlerle açıklanır.

Lut kavmi de uyarıları yalanladı. Biz de onların üzerine taş yağdıran bir kasırga gönderdik. Yalnız Lut ailesini (bu azabtan ayrı tuttuk;) onları seher vakti kurtardık; Tarafımızdan bir nimet olarak. İşte Biz, şükredenleri böyle ödüllendiririz. Oysa andolsun zorlu yakalamamıza karşı onları uyarıyordu. Fakat onlar bu uyarıları kuşkuyla karşılayıp-yanalamakta diretiler. (Kamer Suresi, 33-36)

Lut da; hani kavmine demişti: "Siz gerçekten, sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı 'çirkin bir utanmazlığı' yapıyorsunuz. Siz, (yine de) erkeklere yaklaşıp, yol kesecek ve bir araya gelişlerinizde çirkinlikler yapacak mısınız?" Bunun üzerine kavminin cevabı yalnızca: "Eğer doğru söylüyor isen, bize Allah'ın azabını getir" demek oldu. (Ankebut Suresi, 28-29)

Kur'ân-ı Kerîm'de Lut Kavmi [değiştir]

Kur'ân-ı Kerîm'e göre Lut Kavmi o güne kadar yapılmayan eşcinselliği uyguluyordu. Lut peygamber kavmine bunu bırakmalarını ve Allah'a itaat etmelerini söylediklerinde onlar bunu yalanlamışlar ve eşcinselliğe devam etmişlerdir. Bunun sonucunda ise kavim helak edilmiştir. Kur'ân-ı Kerîm'de Lut Kavmi'nin nasıl helak olduğuna dair birçok ayet bulunmaktadır.

Andolsun onlar, onun konuklarından da murad almak için baskı yaptılar. Biz de onların gözlerini silip kör ettik. "İşte azabımı ve uyardımanı tadın." Andolsun onları bir sabah vakti erkenden, üzerlerinde kararını kılmış bir azab yakalayıp-bastırırverdi. (Kamer Suresi, 37-38)

Allah, yakışıklı erkek kılığına girmiş iki melek gönderdi. Melekler ilk önce İbrahim peygamberin daha sonra Lut peygamberin yanına gitmişlerdi. Elçileri tanımayan Lut peygamber onları görünce endişeye kapıldı. Elçi melekler kavmin helak olacağını haber vermek için gönderilmişlerdi.

Elçilerimiz Lut'a geldiği zaman, onlardan dolayı kaygılandı, göğsünü bir sıkıntı bastı ve: "Bu, zorlu bir gün" dedi. (Hud Suresi, 77)

(Lut) Dedi ki(gelen elçilere): "Sizler gerçekten tanınmamış bir topluluksunuz." (Elçiler)"Hayır" dediler. "Biz sana, onların hakkında kuşkuya kapıldıkları şeyle geldik. Sana gerçeği getirdik, biz şüphesiz doğru söyleyenleriz. Hemen aileni gecenin bir bölümünde yola çıkar, sen de onların ardından git ve sizden hiç kimse arkasına bakmasın; emrolduğunuz yere gidin." Ve onlara şu emri verdik: "Sabaha çıkarlarken onların arkası mutlaka kesilecektir." (Hicr Suresi, 62-66)

Bu sırada kavim Lut peygamberin evinde yakışıklı erkeklerin olduğunu öğrenip evin etrafını kuşatmışlardı. Kavmin bunu öğrenmesinin sebebi ise Lut peygamberin karısının o kavme haber yetiştirmesiydi. Lut peygamber'in karısı da kavme uyan biriydi bu yüzden Allah onu da helak etmiştir.

Ancak Lut ailesi hariçtir; biz onların tümünü muhakkak kurtaracağız. Ama karısını (kurtaracaklarımız) dışında tuttuk, o, geride kalanlardandır. (Hicr Suresi, 59-60)

Kavim orada bulunan erkeklerle birlikte olmak istiyordu. Kavim evin kapısını iyice zorlamıştı. Cebrâil melek ;"Ey Lut kapıyı aç ve geriye çekil gelsinler" dedi. Lut peygamber kapıyı açıp geriye çekildi. Bunun üzerine kapı açıldı ve kavim içeriye tam girerken gözleri kör oldu.

"Lut'tan kavmi, misâfir melekleri istediler! Hemen biz onların gözlerini kör ettik. (Anadan doğma gibi kör oldular) işte azâbımı ve tehditlerimin âkibetini tadın dedik." (Kamer Suresi, 37)

"Nihâyet onları güneşin doğma vaktinde korkunç gürültü yakalayırverdi. Hemen şehirlerinin üstünü altına geçirdik ve üzerlerine de çamurdan pişmiş taş yağdırdık. Elbette bunda keskin anlayışlılar için ibret alâmetleri var." (Hicr Suresi 73-74-75)

Tevratta Lut Kavmi

Hartmann Schedel motifi 1493 (Kavmin yok oluşu ve Lut'un karısının tuz direğine dönüşmesi)

Yahudi kaynaklarında Sedum beldesi Sodom ismiyle geçer. Sodom ve Gomorra Tevrat'ta Havza şehirleri olarak geçer.

"Abram, Kenan diyarında oturdu ve Lut, havza şehirlerinde oturdu. Ve Sodom'a doğru çadır kurardı. Ve Sodom halkı kötü ve Rabb'e karşı çok günahkardılar." (Tekvin 13:12)

Havza'nın beş şehrinin isimleri şunlardır: Sodom, Gomorra, Zoar, Admah ve Zeboim. Öyle görünüyor ki Havza şehirleri bulundu. Arkeolojik deliller, bu beş şehrin kalıntılarının, Tevrat'ta yer alan havza şehirleri olduğunu destekler niteliktedir. Bu, beş erken bronz çağı şehrinin, beş Havza şehri olduğunu tanımlamaya çalışırken, çok farklı disiplinler kullanılmıştır. Bunlar arasında; arkeoloji bilimi, jeoloji bilimi, tohum araştırmaları yer almaktadır. Tekvin 13:10'da, peygamber Lut'un seçtiği bölgenin, tarifi yapılıyor.

"Ve Lut gözlerini kaldırdı ve bütün Erden Havzası'nı, Sodom ve Gomorra'yı, Rab helak etmeden evvel, Rabb'in bahçesi gibi, Tsoara giderken, Mısır diyarı gibi, her yerde suyun bol olduğunu gördü."

Tevrat'ta, Tesniye'nin 32:32 bölümünde de, Sodom'un üzümüne gönderme yapılır.

"Çünkü onların asması, Sodom asmasından ve Gomorra tarlalarındandır. Onların üzümü öd üzümleridir. Salkımları acıdır."

"Ve Lut, Tsoar'a geldiği zaman, güneş yer üzerinde doğmuştu. Ve Rab, Sodom üzerine ve Gomorra üzerine, Rab tarafından göklerden kükürt ve ateş yağdırdı. Ve o şehirleri, ve bütün havzayı ve şehirlerde oturanların hepsini, ve toprağın nebatını altüst etti. Ancak, karısı onun arkasından geriye baktı. Ve bir tuz direği oldu." (Tekvin 19:23-26)

[alt_cizgi] Kadınla yatar gibi bir erkekle yatma. Bu iğrençtir [/alt_cizgi]

Murat en çok bu cümleden etkilemişti ama ruhu kadınlığın zevkini tatmıştı,Sineme gerçeği söylemeye karar verdi.

32,blm

Çocukluğunda tacize uğradığını anlattı önce Sinem'e sonra gençliğinde kuzeni ile yaşadıklarını anlattı,kamyon şoförünü,ve Necmiyi anlattı,başından beri amaçlarının eş dşğişimi olduğunu söyledi.Sinem sini r krizi geçirdi,ellerini havaya kaldırıp "Allahım! bunu hak etmek için ne yaptım ? Lütfen canımı al "dedi.Necmiyi arayıp kocasından uzak durmasını söyledi,sonra Murat'a vurmaya başladı,yüzünü tırmaladı,bilgisayarı fırlattı,cam sehpaye küllükleri fırlatıp kırdı,Murat yüzünü kapatıp dövülmeye razı oldu,Sinem'in öfkesini boşaltmasını bekledi,sonra kendini çok rahatlamış hissetti,günahı kendisini taciz eden adamda buldu,Lut kavmi ile ilgili makaleleri yıorttı,bu yolu kendisi seçmemişti,tanrı elbette bir çocuğunun duygularını alt üst eden bir adamın cezasını er yada geç verecekti.Sabah olmaya başlamıştı,banyoya girip duşunu aldıktan sonra Sinem'e döndü:"Sen de şahit ol , ben artık tövbe ediyorum"

Bu yoldan döneceğim çocukluğumdaki saf aşklara dönmek istiyorum,cinselliğin olmadığı masum aşklara,Pınara olan aşkıma dönmeyi dilerdim dedi kendine,günahından tövbe eden hiç günah işlememiş gibidir denildiğine göre artık hiç günah işlememiş sayılırdı.Sinem ise samimiyetimne pek de inanmamıştı, bir psikloga gitmesini biseksüel olduğunu anlatmasını istedi.

Murat bunu tyapacak cesarete sahip değildi,kendisi de bir doğuluydu,çevre tepksini düşündü,zaten aşırı derecede ilaç kullanmaktaydı,yeğenin'in ölümünden bu yana farklı dozlarda farklı ilaçlar almıştı,üstelik bu ilaçlar inithar eğilimini arttıktırmakataydı,hayata olan bağı giderek azalmıştı.Gençliğinde yaşam dolu olduğu günleri hatırladı,aynalara gülümsediği günleri,milletvekilinin kızına platonik aşkını anımsadı,şimdi ise Pınarın sayfasında medeni durum evli yazmakyataydı,beğendiği yazarlar arasında ise Murathan Mungan vardı,askerde okuduğu u " Yüksek Topuklardan tanıyordu Munganı"kensdisi gibi bir bisdeseksüekl olduğunu düşündü , sonra hazır Pınarlı anılara dalmışken bu hafta ki köşe yazısına "çocukluk aşklarını anlatmaya karar verdi.Sinem en çok bundan nefret ederdi, h,ç bir şey olmamış gibi Muratın yazmasından,kırılan bilgi,sayar yüzünden eline aldığı kalemi dişleri ile e zdikten sonra yazmaya başladı Murat :"

Ayrılmaz ikili gibiydi Cansu ve Serdar. Daha iki basamaklı sayılara yeni ulaşmıştı yaşları... 10 yaşın en temiz ve masum duygularını besliyorlardı yüreklerinde... Saklambaç oynarken Serdar Cansu'nun saklandığı yeri görse de görmezden gelirdi, salıncakta Cansu'yu sallayan hep Serdar olurdu. Küçücük yürekleri pırpır ederdi birbirlerini gördüklerinde. Bu duygunun adını bilmiyorlardı henüz ama beraber dolaşırken, konuşurken ikisi de gözlerinin içine bakamadıklarını fark ediyorlardı. Garip bir çekingenlik oluşuyordu aralarında.

Sevgililerin hoyratça papatyaları koparıp yapraklarıyla "seviyor, sevmiyor" falına baktıkları ilkbahar günlerinde Serdar taç yapardı Cansu'ya... Dalında güzel olan çiçekler daha bir anlam kazanırdı Cansu'nun saçlarını süslerken... Işıl ışıl olurdu yüzü sevinçten, yanakları ise al al yanardı utancından...

İkisinin de babası askerdi. Lojmanda karşılıklıydı evleri. Hatta dışarıya çıkmak için balkondan bağırırlardı birbirlerine. Bazen annesi kızardı Cansu'ya o zamanlar için değişik bir anlaşma şekli geliştirmişlerdi kendilerince. Kendi iletişim tarzlarını belirlemişlerdi ve el hareketleriyle söylemek istediklerini ifade etmeye çalışırken komşu teyzelerin/ amcaların tuhaf bakışlarına maruz kalınca "yer yarılınsın da içine girelim" düşüncesi hüküm sürüyordu minik beyinlerinde.

Bazı duygular vardır ki dillendirilince saflığını kaybeder, yaşamın içindedir o hisler ve yaşandıkça anlam kazanır... Serdar Cansu'ya şeker alırdı ya da simidinin yarısını ona verirdi, sevinçten uçardı havalara Cansu. Çocukken küçük şeylerle mutlu olur ya insan... Büyüdükçe burun kıvırırsın sevdiğinden gelecek küçük bir hediyeye. Hep daha büyüğünü istersin, hep daha iyisini... Manevi aşk imha etmiştir kendisini, yerini maddiyata dayalı aşklara bırakarak...

Cansu ve Serdar biraz daha büyümüşlerdi artık. 13 yaşının çocukluk ve ergenlik arasında ikilem yarattığı, duygu karmaşasının ön plana çıktığı çağa gelmişlerdi. Hâla aynıydı duyguları ama şu ana kadar ikisi de sözcüklere dökememişlerdi aşklarını. Serdar düşünüyordu düşünmesine ama aralarındaki dostluğu da kaybetmek istemiyordu, Cansu'nun üzülmesinden korkuyordu. İkisi de birbirlerini severken, platonik aşk yaşıyorlardı içlerinde hiç el değmemiş, kirletilmemiş , beyazlığını ve saflığını koruyan en yüce aşkı taşıyorlardı masum kalplerinde...

Yaprak dökümü mevsimi sonbaharda, hüznle yoğrulur hazan... Yapraklar dökülürken içinizden bir şeylerin de kayıp gittiğini hissedersiniz... Sararan yaprakları süpürürken umutları da alır götürür rüzgâr... Uğultusu da yürekleri dağlayan bir ezgi gibi karartır benliğinizi... Dalar gidersiniz çıplak ağaçların gövdesini izlerken... Çıplak kalır duygular da mahremiyetin utancında çırpınırken...

İşte bu duygularla Serdar'ı beklerken tarifsiz bir acı çöreklenmişti Cansu'nun kalbinde... Her daim parlayan bakışları donuktu şimdi. Titriyordu bedeni, üşüyordu sanki. Düşüncelerin engin denizinde boğulmak üzereyken Serdar'ın silueti belirdi. Gökyüzünde süzülen kuşlar yuva yapmıştı kalbine ve her biri kanatlarını özgürce çırparken salgıladığı adrenalin başını döndürmüştü Cansu'nun. Serdar'ı hiç böyle görmemişti daha önce. Omuzları çökmüştü, yüzünde

derin bir keder hakimdi. Yanına oturduğunda bir süre ikisi de konuşmadı. Doğanın sesini dinlediler. Cansu o anın hiç bitmemesini diledi. Büyüsünü bozacaktı Serdar'ın ağzından çıkacak sözler, biliyordu...

“Babamın tayini çıktı Cansu. Ankara'ya gidiyoruz.”

Çok zor çıkmıştı sözcükler, titrek dudakların arasından. Keşke mühürlenseydi dilim, lâl olsaydı da söyleyemeseydim diye düşünürken gözyaşlarına engel olmak istiyordu. Cansu'nun beyni durmuştu sanki. Kapkaraydı ortalık... Güneş erken mi batmıştı yoksa hayalleri miydi batan? Ne diyeceğini bilemedi Cansu, sarılıp ağlamak istedi, utandı... Tam o sırada Serdar elini tuttu Cansu'nun, avcunu açtı ve bir bileklik koydu içine. “Bu bana her zaman uğur getirmiştir. Sana da şans getirsin ben yokken. Baktıkça beni hatırlarsın belki. Belki de... Neyse elveda Cansu...” Kesik kesik çıktı sözler Serdar'ın ağzından. “Seni seviyorum” demek istedi, diyemedi... Hızla uzaklaştı bilinmeyene doğru. Ardında kanayan bir kalp bırakarak...

Birkaç kere mektuplaştılar daha sonra... Havadan sudan şeylerdi yazdıkları. Cansu, zarfı her açışında koklardı ilk önce kağıdı. Derin derin çekerdi içine... Sonra harflere dokunurdu uzun bir süre. Tenini hissedirdi sevdiğinin, sıcacık dokunuşunu... Mektubu okurken tutamazdı gözyaşlarını. Seneler geçse de aşkıdan zerre kayıp vermemişti. Yüz yüze görüşmemişlerdi hiç, birbirlerini görünce ayrılamamaktan korkmuşlardı çünkü. Ama zamanı gelecekti, vuslat yakındı...İlk günkü tazeliğindeydi heyecanı, özlemi, bekleyişi... Kolundan hiç çıkarmadı bilekliği. Şans hep yüzüne güldü. Üniversiteyi birincilikle bitirdi, öğretmen oldu. Serdar'ın da babasının yolundan gidip asker olduğunu öğrenmişti mektuplar aracılığıyla. Cansu hayallerine kavuştu kavuşmasına da sol yanında hep bir eksiklik vardı, dinmeyen bir sızı...

O gün yorgun gelmişti eve Cansu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Demli bir çay koydu kendisine, geçti televizyonun karşısına. Güncel haberleri mutlaka takip ederdi. Kanalları gezerken bir alt yazıya takıldı gözü. Şimşekler çaktı birden etrafında. Ellerin titremesine engel olamadı yaşlar göz pınarlarında birikirken. Sonra bilekliği koptu, kaydı düştü yere.Cansu'nun kalbini de beraberinde götürmüştü düşerken... Gözleri ise alt yazıya takıldı, mimmendi sanki oraya, kurtulamadı:

“ Hakkari Yüksekova'da terör örgütüyle yapılan çatışmada Serdar Öz adlı üsteğmen şehit düşmüştür.”

Hüzünlü biten bir öyküyü tamamlamıştı,kendi aşk öyküsdü gibi,d4eflarca Pınara ulaşmaya çalışmıştı,ulaştığı zaman ise kendisini tanıtmaması epey zaman almıştıçoktan unutulduğunu anlamıştı Murat,ve şimdi her ikisi de evliydi,buna rağmen resmine dakikalarca bakiıp eski günlere dönerdi ve yazardı,ben hala senin ı "kirpi saçlı sevgilinim"seni unutmadım,çünkü sen de defterine beni unutmayacağını yazmıştın Pınar.Bu çocukluk hikayesini okuyunca o güzel günlere döndü murat,cevapsız mesajlarına yenisini ekledi ,Sevgili Pınar , sen yoken gizlice karıştırdığım defterinde beni asla unutamayacağın yazılıydı,şimdi yıllar sonra ben evlenmiş olsam dahi , seni unutamadım ,senden sonra defalarca aşık oldum ama senin yerini her zaman farklıydı,resmini bulmak beni çok mutlu etti .,

33,blm

pınarın italyada olduğunu öğrenmişti hayallerini gerçekleştirebileceği uygun yerin Avrupa olduğunu biliyordu,kadın cinayetlerinin olmadığı bir yer,belki çocuk tacizlerinin uygun görülmediği yüksek yargı makamlarınca onaylanmadığı hayalinde yarattığı bir yer,travestilerin bıçaklanmadığı yada ezilmediği yaşama haklarının olduğu,eğilimlerini cesurca haykıran insanların oluşturduğu bir toplum hayal etti .,,Murat,kendisini her zaman beyoğlundaki uzun sarı bukleleli saçları , yüksek topukları ve beyaz bacaklarını açığa çıkaran kısıcık eteği ile yürürken hayal ederdi,geceleri,gay barlarda müşteri toplayan gündüz hiçbir şey olmamış gibi yaşamına devam eden iki kimlikli bir hayat,bu hayallerin gerçeğe dönüşmesi gerekti,artık bir cezaevine dönüşen bu bedenden en azından geceleri çıkmalıydı,her şeyi geçmişte bırakmalıydı,eşini ve çocuklarını,yeni bir hayata başlıyordu,içinde çocukluk aşkının olduğu -eşinden yeni boşanmış -Pınarın olduğu bir hayat...

Necmi - necmiye çifti ile samimiyetleri ilerlemişti,Sinem okul arkadaşı ve aynı zamanda kocasının meslekdaşı sandığı bu adamdan rahatsız olmamıştı,akşam ziyaretlerinde sık sık kendisi ile sohbet etmeye çalışan bu adamla ilişkiye girmek aklından geçmezdi,oysa bu adam kocası ile her fırsatta birlikte olmaktaydı.yapılan ziyaretlerden sonuç alamayacağını düşünmeye başlayıp sabırsızlanana jnecmi artık sonuca ulaşamaması istiyordu,bu nedenle muratın karısı necmiye ile birlikiyer olmasının hiç bir sakıncası yoktu,Murat ve necmiyenin birlikte olması bir gümlük apart oda tutmaya karar verdi, Necmiye ile Muratın meslekdaş olmaları daha çabuk kaynaşmalarına sebep olmuştu, ayrıca, Necmiye swinger ilişkilere alışmış hatta daha çok sevmeye başlamıştı.Kendisini dha özgür hissettiğini hayattan daha fazla zevk aldığını düşünmeye başlamıştı.mesleği gereği zamanı boldu,okuldaki öğretmen arkadaşlarından yakışıklı olanlarla birlikte olmak için kocasından gerekli izini kmparmayı başardığı zaman mutluluktan uçuyordu.

35.blm(Büyükklere Msallar)

necmiye murat hakkındaki tüm gerçekleri kocasından öğrenmişti,hatta kocası ile Murat'ın yasadıkları ilişkiden rahatsız değildi,aslında Muratın bir kadın gibi hissetmesi, onu mutlu etmişti kocasını fazla baskın bulduğu için değişik zamanlarda kadın ruhuna yakın erkeklerle olmak da hoşuna gitmekteydi.
"Senin de bir kadın olup bu müthiş zevk i tatmanı isterdim,yaklaşık yarım saattir içimdesin ve ben artık yoruldum, ama bu süre içinde seni temin ederim defalarca tatmin oldum " dedi necmiye,Murat ise büyük bir zafer kazanmış komutan edası ile hala sert kaldığını devam etmek istediğini belli eden davranışlarda bulunmaktaydı.

Büyüklerle masallar(36,blm)

necmiye murat hakkındaki tüm gerçekleri kocasından öğrenmişti,hatta kocası ile yasadıları ilişkiden rahatsız değildi,aslında muratın bir kadın gibi hissetmesi, onu mutlu etmişti kocasını fazla baskın bulduğu için değişik zamanlarda kadın ruhuna yakın erklere olmak da hoşuna gitmerkti.

"Senin de bir kadın olup bu müthiş zevk i tatmanı isteddim,yaklaşık yarım saattir içimdesin ve ben artık yoruldum, ama bu süre içinde seni tenmin ederim defalarca tatmin olsdum " dedi necmiye,Murat ise büyük bit rzafer kazanmış komutan edası ile hafifçe çıkardığı organına baktı;"Ben hala sertim,istersen konumumuzu değiştirelim beve devam edelim "dedi.yetmişlerin şarkılarını dinlerken sevişmek her ikisi içinde güzel olmuştu,Murat karısı Sinemi ,Necmiye ise kocası Necmiyi unutmuştu,sanki her ifikidisinde liseli aşıklar gibiydiler.eş değişimi konusunda neden geç kladığını düşünüp pişman olmuştu murat,ama anlaymadığı ise yeni kesilmiş siyah tüylerin altında sırsıklam olmuş bir vajinanın sahibinin kendisinin biseksüel bir erkek olduğunu8 bilmesine rağmen ne den bu kadar keyifli olduğunu.Murat sertçe girip çıkarken kendisini Necmiyenin yerine koydu, aslında şu an zevkten inleyen kişinin kendisi olmasını çok isterdi,acaba Allahım bu zevki neden bana çok gördü diye düşündü,Necmiye gibi bir lise öğretmeni olmak ne hoş olurdu, kısacık etekler derslere girip çıkmak , tüm erkek öğrencilerin bacaklarına bakması , derste sık sık eğilmek ve erkekliğe yeni adım atmış , ilk ıslak rüyalarını yaşamaya başlayan bu genç delikanlıların her gece rüyalarına girmek onun bu dünyadan daha çok haz almasını sağlardı.Kadınların ne kadar şanslı olduğunu düşündü,sonra da bu düşünceden vazgeçti evet kadınlara yatakta şanslıydı ama , kendi çocukluğunda zorla intihar ettirilen uzun pardesülü türbanlı KADIUNI HATIRSLADI, ÇALIŞTIĞI BU KÜÇÜK VIDEO KASET KIRALAMA DÜKKANINDA PATRONUN KIZ KARDEŞİ AKSAMLARI İHANET ETTİĞİ KOXCACASI İLE GELİP VİZYONA YENİ GİREN FİLMİLERDEN ALIRDI, O TIYLLARIN ENH REVAÇTA FİLMİ batman VE TOP GUN İSİMLİ FİMLERDİ,süper ekip Mıamıde filmi de sık sık kiralanırdı, patronunun mıamım ismini yazıldığı gibi okuması yuzunden gülmemek için sık sık üst dudaklarını sıkardı Murtaty .bu dükkanda en büyük görevi filmlerin çalınmasını engellemektir.Kasretler iki sınıfa ayrılırdı beta kasetler daha kuucuktu , ortalama la olarak son gunlerde pıyaysaya çıkan cep kitaplarının hacmi ikadar hacimleri vardı ama vhdskasetler ise nerdeyse üniversite giriş sınavı testleri kadar büyüktü , bu boyutlarda bir film kasetini insanların neresine koyup da çalacağını bir anlam vermemiştir ama patron her zaman haklı olduğundan , özellikle hırsızlık konusunda titiz davranMAK ZORUNDA OLDUĞUNU AKLAINDAN ÇIKARMAZDI.

37.cts.bölümü

Sana karımı verdim,verdiğin sözü tutup Sinemle benim birlikte olmamı sağlayacaksın, kimse beni aptal yerine koyamaz "dedi ,Necmi,sinirden dudakları titremekteydi,aslında mesele karısı Necmiyenin başka bir erkekle olması değildi,evlilikleri boyunca bu defalarca olmuştu,katıldıkları swinger partilerde her birliktelikten sonra hiç bir şey olmamış gibi sessizce eve dönerlerken ikiside gecenin sessizliği yırtan beyaz arabalarında yola sızan ay ışığına bakar,rutin hale gelen yabancı tenlerin sağladığı kısa vadeli mutluluk kredilerini tüketmiş yorgun ve monoton hayatlarına dönmeden eve varıp sırt sırta uyumak için saniyeleri sayarlardı.Necmi için bu sıradan bir olaydı,aralarına tek erkek aldıkları zamanlar Necmiyeyi sabaha kadar yorarlardı,öyleki,Necmiye sabah okula gittiği zaman -en büyük zevki olan -öğretmen masasına oturmakta biraz zorlanır,dersin çoğunu ayakta anlatırdı,bunda branşının da etkisi vardı elbet,Necmiyenin mesleğini çok sevmesini sebebi hayalleriydi...

erkek öğrencilerin ağdalı bacaklarına bakması çoğu zaman ıslanmasına sebep olurdu,kendisini farklı derslerde farklı öğrencilerle hayal ederdi,bazen en önde oturan mavi gözlü yakışıklı, güneyle , çocukla,bazen de orta sıralardaki kalın çerçeveli gözlüklü , şişman ve çirkin çocukla anal seks yaparken ...

Necmi,Muratın içine hızla girip çıkarken,hain olduğunu tekrarlardı,Murat'ın ücretini ödediği düşük sınıflı bir otelin odasında,güneşten sararmış perdeleri çekmişlerdi,yer yer sararmış beyaz yatak çarşafının üstüne önce Muart uzanmış,Necmi de -uzunh uğraşlar sonucu sertleştiği organına kondaomu takıp Murat2ın üstünde yerini almıştı,sert darbeleri ile girip çıkarken kondomun ucuna kan bulaşmıştı,her zaman olduğu gibi Muratın parlak kalçaklarına tokatlaarken sertlik dozunu arttırmıştı,aptal yerine konmuştu,Sinem ile birlikte olma hayalleri devamlı ertelenmişti,Murat sinemi swinger ilişkiler konusunda ikne a edemediğini tekrarlardı,nefesi kesilmöşti;"Sana elimden geleni yaptığımı söyledim,,bu , arada lütfen biraz yavaş olurmusun, canımı yakmaya başladın"dedi,inlemekten yorulmuştu,"

senin canının yanması beni ilgilendirmez lan i.ne"

dedi Necmi bu gece size geleceğiz Sinemin içeçeyeğine ilaç koyacaksınız,madem rızası ile olmuyor, bu şekilde olacak , sen de karım Necmiye ile sabaha kadar eğlenirsin, eğer bu gece karın Sinemi s.kemezsem,anam avradım olsun ölümün benim elimden olur ,koduğumun topu.."dedi Necmi,Murat şaşırılmıştı,kendisini çok kibar bir erkek olarak tanıtan kadın ruhundan anladığını söyleyen gayların yaşam tarzına saygılı olduğunu sık ısk belirten bu kibar erkek , bir taraftan kanatana kadar içine girmiş diğer taraftan küfürlerle yağdırmaya başlamıştı, aslında bu küfürlerle birlikte düzölmek hoşuna gitti , ama Necminini öfkesinden ve tehditlerinden de çok korkmuştu.Necmi ve karısı

sayesinde yeniden cinselliği keşfetmişti, hayata yeniden bağlanmıştı, karısı hiç bir şey den habersizce meyve servisi yapmak ıxcıcn mutfaga yöneldiği anda necmi yhine murata baktı artyık hareketke gecmesini istiyordu bu nedenle murat karısı sinemin arkasından mutfaga gitti , sana yardım edeyim deddi , sinme meyveleri tabaklara pay ederken kocası onceden hazırladığı ıslac tozunu coktan içeçeyeğe katmıştı, necmi için yeni bir kadınla uzun sürecek bir gece başlıyordu, Sinem o denli uyusacaktı annal seksin bile farkında olmayacaktı, bu tecAVIUZ TARZI SEVİŞME ONU COK HEYECANLANADIRMIŞTI, KLAZRISI NECMIYE İSE SABIRSIZLANMAYA BAŞLAMIŞTI , ,NECMIYE ICIN GECEYI YABANCI BURI ERKEĞİN KOLLARINDA GECIRMNEM KTEK HEDEFTI , BU ERKEĞİN KİM OLDUGUNUNU PEK BİR FARKI YOKTU, YERİ GELDİGİNDE GENC VE GUCLU BİR DELIKANLI YERİO GELDİGİNDE DENEYİMLİ BİR OLGUN İŞADAMI , YER GELDİGİNDE İESE KADIN RUHUNDAN ANLAYAN BİR BİSEKSUEL, İLK YUDUNMDA HERKES SINEMI İZKLIYORDU, SOHBETE KATILMAYA CALIŞIRKEN , GÖZKAPAKLARINIİN AĞIRLAŞTIĞINI HİSSETTİ SINEM, BAŞI DÖNMEYE BAŞLAMIŞTI,İ, SANKI BİR ŞİŞE ŞARAP İÇMİŞTİ, ÜSTÜNDEKİ AĞIRLIĞI DAHA FAZLA TAŞIYAMADI, KOLTUĞA BAŞINI DAYAYIP ÇOKTAN YUYKUYTA GEÇMİŞTİ, mURAT İLENECMI BİTRRLİKTE TAAŞIDILAR , ODAYA KARANLIK ODADA , ONU YER YATAGINA YATIRDILAR , BU YET YEATGINDA İLKKEZ BİRLİ,KTE OLDUKLARI GUNU HATIRLADI MURAT VE ŞİMÖDİ KARISI AYNI PENİSİ ICİNDE HİSSEDECEKTI , DAHA DOĞRUSU HİSSETMEYECEKTI, HİCBİR SEYİN FARKINAD OLMAYAYCAKTI , MURAT ODASDAN ÇIKMADAN NECMİDEN BİR SÖZ İSTEDİ ANAL SEKS YAPAMAYACAKSIN BANA SÖZ VER DEDI , ANCAK MALALCGI BU SÖZÜN DOĞRULUĞUNA PEK İNANAMAMIŞTI, DİĞER ODADA NECMIYE ÇOKTAN SOYUNMUSTU , mURATAIN SERT ERKEKLİĞİNİ İCİCNE ALMAK İİÇİN KENDİNİ ÇOKTAN HAZIRLAMIŞTI .Ç,

büyüklere masallar(38.bölüm

Necmi uyuyan Sinemi izledi,bu an için uzun zaman sabir etmişti, hayallerinde hep bu an vardı, geceleri ruyasında gördüğü an dı yasadığı bu an, karısı yanında derin uykulardayken dahi , Sinemi düşünüp yatak çarşafını kırılmadan aletine taktığı çoraba boşaldığı anları hatırladı.

Uzun elbise tek parça olduğundan çıkarmak çok kolay olmuştu;bu anı ölümsüzleştirmek için telefonunun kamerasına kayıt etti.

sinemin nefes alış verişleri dışında ses yoktu odada,ayaklarını omzuna aldı Necmi ,bu gecenin bitmesini istemiyordu,sinemin hiç bir şey hissetmemesi nedeniyle , kuru olduğunu hissetti,yanında getirdiği özel kremi kullandı,birçok il,şkisi olmuştu ama bu sıcaklık sanki başkaydı,sinemin kendisi için farklı bir kadın olduğunu düşündü,bu kadına her zaman sahip olmalıydı,resimlerini çekti,arkadan ne kadar rahat girebildiğine kendisi de şaşırı , dinlenmeye karar verdi,bu arada yan odada karısı ile Murat'ın neler yaptığını merak etti,kapı aralığında loş ışıktan bakınca gölgelerini görebiliyordu,karısı içinde hissettiği erkekliğin hazzıyla sessiz iniltilelerle erkeğine mesaj vermekteydi.Necmi karısını röntgenlemenin ne tuhaf bir duygu olduğunu düşündü,aslında karısı ile aralarına tek erkek aldıkları zaman genelde arkadan giren hep kendisi olurdu,yabancı bir erkeğe karısını arka kapısını açmazdı,ama anlarda bile şu an ki duygularını hissetmemişti.Bu ateşli sevişmeyi izlemek bile hareketlenmesine sebep olmuştu,yeniden odasına girdi,ışıkları açıp , bir kaç poz daha çekti,artık Sinemin kocasının gerçekleri anlatması gerekti.bu resimleri erotik sitelere satma tehdidi sayesinde reddedilmeyeceğini düşündü.

Murat karısına gerçeği anlattığı zaman,her zaman ki gibi kafasını koruma altına aldıktan sonra Sinemden gelen darbelerle dayanmaya çalıştı,"Sen ne şerefsiz , soysuz bir insansın," dedi . Sinem , hırsını alamayıp , bıçakla koşmaya başladı, bileği hemen kavrayan Murat canını zor kurtarmıştı,kendi zevkin için beni kullandın dedi, Sinem yere çöküp ağlamaya başladı,kaybolan yıllarına ağlıyordu aslında, üniversite yıllarında Muratın kendisini gerçekten sevdiğini düşünürdü,oysa o yıllarda dahi amacının platonik aşkı ,Gökbeni kıskandırmak olduğunu anlamamıştı,kantinde Gökben varsa ölperdi :Murat Sinemi ,

,ne kadar safmışım dedi,ben seni sevdim sana üç çocuk verdim,karşılığınad ne aldım ?"dedi Sinem , Murat başı öne eğikti,sessizce dinledi,seni ikna etmeye çalıştım bu şekilde olmasını istemedim inan dedi,aslında hüzünle sevinici birlikte yaşamaktaydı,murat karısı Sinem,iin rızası olmadan başka bir erkekle olması elbette zordu, sonuçta io kadın üç çocuğunun annesiydi,ama artık bu tür ilişkilere alışacağını düşünüp kendini biğr bakıma avutmaktaydı,"einmal ist keinmal"sözü aklına geldi,bugün necmi ile olduğuna göre yarın başka çiftlerle de olabilmekirdi,Sinem ise kocasını öldürmeyi,polise gitmeyi düşünüyordu,ama evini geçindiren kişinin zarar görmesi,çocuklar için kötü olacaktı,sıkıntılarını paylaşıp kimse olmamamsı, depresyanaa sokmuştu,göz yaşlarını silerken "Sen kazandın "dedi,artık istediklerini yapacağım ...

Murat hayatındaki ikinci platonik aşkını üniversitede yıllarında yaşadı,İremde olduğu gibi defalarca reddedilmesine rağmen yılmadan tekliflerine devam etti , sınıf arkadaşası ,Gökben e, bu teklifler bazen yemeğe çıkma,bazen de sinemaya gitme, beraber yürümek,yada en masumu gazozo ısmarlaqmak tan ibaretti.Reddedilme şiddeti değişik zamanlarda farklı olmasına rağmen nenedn bu kadar ısrar cı olduğunu kendisidi de bşilimiyordu.Gökben i, l e üniversitenini ilk yılında sıradan arkadaştı,sonra ne oldu bilinmez belki bir bakış belki bir buse, herşeyi değiştirdi,artık ,Gökben için yabancı kaynakları Türkçeye çevirip derslerinde yardımcı olmaya çalışılan bir arkadaş vardı,Pınardan farklı olan ise bu kez duyguların karşılıklı olması durumu ortada yoktu, lisve ehayatında karşılıklı duygular varken birbirine açılmaktan korkan iki genç varken şimdi isie kendisine karşı hiç bir duygu kırıntısı beslemediğini acıkca ifade eden hatta çoğu zaman ders esnasında arkadaşlarının onuunnde kalbini kıran , doğulu olduğu vıcın kendisi ile alay eden bir sınıf arkadaşası Gökben,, devamlı atışmaları sınıf içinde de arkadaşlarının dikkatini çekmişti, bu nedenle ufak tefek takıldıkları olurdu bu kavgalı ikiliye,, sonucta Murat üçüncü yılında eşi Sinemle çıkmaya başladığı günlerde bile gözlerini ayırmadan baktığı zamanlar olurdu,ancak sinemle ilişkisi yerleşince Gökbene olan ısrarı yavaşça azaldı ve sifira yakın bir düzeyde kaldı.Mezun olduktan sonra Sinemle yaşadığı ayrılık döneminde tekrar Gökbeni arayıp bulan Murat işte bu yıllarda uzuzn aşk mektupları yazıp , her mektubunda farklı şiirlerle sayfaları zenginleştirmekteydi,kimi zamaman "Desem ki" kimi zaman Nazım dan karısına yazılan aşk şiirlerinde bir kaç satır alıntılar...

Yazdığı bu mektuplar elbette Gökben tarafından yırtılıp atılmıştı belki hiç okunmamıştı,am göndermeye cesaret edemediği bir mektup kendisinde kalmıştı,hiç bir zaman inananmak istemediği olay gerçeklermiş , Gökben gerçekten yakışıklı birn subayla nişanlanmıştı.

Gökben baba evinde sadec bir mektubu yırtmaya kıyamamıştı,koacsının bakamayacağı dolabındaki defteriniin sayfaları arasında kuruttuğu gwelinci k yapraklarının altına sıkıştırdığı mektupta şunlar yazılıydı:"

Canımdaki En Güzel Cennetin Gülleri Bile Kıskandıran zarafetin Sahibi Sen Denizyıldızım.

Yine sana sesleniyorum. Çayımı yudumlarım içimde senin hasretini karakalem gibi yazıyorum. Canım bebeğim Seni sevmek her şeyin üstünde. Güzelliklerimi sende yaşamağı candan istiyorum. Bir yürekte iki ayrı beden var. Her ne kadar ayrı şehirlerde de olsa bedenlerimiz biz aynı havayı soluyoruz. Biliyorum sen bendesin ben ise sendeyim. Ayrı kentlerin ayrı saatlerinde doğan günesin aynı ışığında biliyoruz sevdamızı. Sen diye denizyıldızım diye başlıyor tüm cümlelerim. Gülümsediğim an bil ki sen varsın aklımın tüm hücrelerinde. Sararmış hüznüme senin umutlarınla yaşam suyu verip senin ismini verdiğim çiçekler yetiştiriyorum sevda çöllerinde.

Artık yarınlarım daha da umutlu. Çünkü hayatımda sen varsın, Bitemem. Adını binlerce çiçek yapraklarına yazmaktan yorulmayacağım ve her gece sana dua etmekten vazgeçeceğim bir sevda bu.

Seni seviyorum diyebilmek seni özledim diyebilmek ne güzel... Belki de hayat seni karsıma çıkardı. Acıların hep benim olsun. Bırak sırtındaki acılara ait yükleri. Ben taşıyayım. Hadi sen gülümse. Sen gülümsedikçe sırtımdaki acıların izlerini kapansın.

Sen geceyi kaplayan hüznü benim yüreğime ver. Sen gözlerinin içinde yasama sevinciyle parla hadi yıldızlara nispet edersesine. Sen parladıkça ensemdeki karanlığı seninle unutayım...

Nereye baksam sana dair bireyler bulmak. Çıkılmaz denilen ölüm girdaplarında sana sığanayım.

Seni sevmekten öte senin nefesinle öleyim. Canımın İçi... Yüreğimdiki en güzel sevgilerin sahibi. Sahillere vuran her gemide sana mutlulukları verecekler. Çıplak ayaklarını üşüten dalgalarda umut dolu yarınları hediye edecekler. Sen hayattaki en güzel mutluluklara layıksın. Ben fakirdim seninle senin sevginle zenginleştim. Ben umutsuzdum senin güzel gözlerindeki yasama sevinciyle yarınlara ümitle bakıyor gözlerim.

Seninle nefesim daha bir coşkulu. Şelale olmuş sana olan duygularım. Taştıkça kalbimden sana koşuyor tüm cümlelerim. Senden vazgeçmek mi? asla benim nefessiz yaşamamı istiyorsun herhalde.

İnsan nefessiz yaşayabilir mi Canımın İçi? Gecelerimdiki yıldızları al. Gündüzümdeki ışığı al ey Yalnızlık. Ben sevdiğimin gözlerinde gecenin karanlığını unutturum. Gündüz ise onun yüreğindeki sevgilerinde ısınırım Yorgun düşen ayaklarım sana koşmak istiyor...

Hayallerimdiki sevgim seninle mutlu oluyor... Sevmek en güzelini seni sende sevmek. Kalbimi al hadi... Sende kalsın bir ömür boyu. Sende biliyorsam eğer kalbimi ne mutlu bana. Mühürledim sevgini kalbime.

Zincirledim yalnızlıkları şehrin tüm sokaklarına Ve senden sonra tüm hüznüleri bu şehrin soğuk mezarına gömdüm. Seni severken ben mutlulukları hep sende bildim.

İsmini hep kalbime çizdim. Seni sevdim kendi canım gibi. İki ayrı bedende " tek sevda Denizyıldızım. Bu sevda ölümsüz adına şiirler şarkılar yazılan bir efsane olsun. Şuanda denizyıldızım uyuyor ben sevdamızı satırlara döküyorum.

Bir yandan denizin dalga sesinde sevda müziğini dinliyorum. Gece kuşları eşlik ediyor bana, yazma ilhamı veriyor. Gül kokan gecemde senin ten kokunu alıyorum denizyıldızım gecemi seninle sensiz yaşıyorum. Mutlulukların en güzeli seni sevmek sıcaklığını uzaktan hissederek Yaşamak.

Gece rüyalarımdaya gündüz halimde attığım adımda yediğim bir lokma ekmek yemekte sen varsın canımın içi deniz gözlüm. Senin adına yazacağım Şarkıları güzel şiirlerin Her satırında seni anlatacağım her kelimesine nakış gibi sana olan sevdamı işleyeceğim.

Seni çok seviyorum Denizgözlüm denizyıldızım dünya çiçeğim cennet gülüm "kabirde güzelliğini böcekelere ezberleteceğim"

39.blm Damlalar(yeni blm)

sinem için Muratla beş yıl süren evlilikleri artık bitmişti,Muratın biseksüel olmasına çalıştığı kurumda evrakta sahtecilik yapıp zimmetine para geçirmesine,karşı dairenin kızı ile aşk yaşamasına bir kamyon şöförü ile kendi yayatğında sevişmesine katlanmıştı çocukları için ama istemediği bir erkekle zorla birlikte olması, kocasının kendi eliyle karısını yabancı bir adamı servis etmesini kabul edemezdi,artık kendi hayatını yaşamalıydı,birlikte olduğu u her erlekele Murattan intikam alaactı,onun acı çekmesini pişma n olmasını istiyordu.Necmi ve Necmiye ile hafta sobnları görüşmeye devam ettiler,ve kendilerine göre çok daha deneyimli olan bu çift , MÖurat ve Sinemi başka evli çiftlerle tanıştırdı,böylece partilewre katılamaya başladı<azr,partşiler hafta sonları , tum çiftlerin bulunduğu bir evde oluyordu,bayanlar fasrlıklı odalara gecip beklemeye başlıyorlardı,erkekler ise misafir gibi odaları dolaşıyorlar "iş"i bitince erkek afdrklı odaya geçmek için odadan ayrılıyordu.Karşılıklı güvene dayalı bu oyunlarda kimse birlikteliğini kayda almıyordu.Necmi ise her gece rüyalarına giren Sinemi elde edince artık başka kadınlara yönelmişti,yine acemi bir çift bulup evin hanımı swinger ilişkilerle tanıştıran ilk kişi olmak idstiyordu,yeni heyecan yaşamak istiyordu,ödeyemediği senetleri için ise Sinemin resimlerini kullanacaktı,Muratla ayaküstü birlikte oldukları camii tuvaletinde gecenin ilerleyen saatlerinde buluştular,bu ara sokakta kalan kilisedebn bozma bir camiiydi.Son bölmeye girip kapıyı arkadan kilitlediler,Murat daha kapıyı sürgülemeye çalışırken Necmi çoktan onu kavramıştı,kalçalarını sıkmaya başladı,sonra omuzlarına bastırıp , çömelmesi gerketiğini dolaylı olarak anlattı,Murat çömelip onu rahatlatmak için çalışmaya başladı,sidik kokusunun her tarafı sardığı bu yer altı mekanında,Necmi her zamanki gibi erkenden gelmişti,damlalar ağzında birikmeye başladı murat'ın,son damlaya kadar bekledi,bu arada yukardan ayak sesleri geldi,yaklaşan biri vardı,adımmların şiddeti güçlendikçe korkudan kalp atışları hızlanmıştı,ağzınd aabirikmiş sıvı tükürmesi gerekti,adam yanlarındaki kabine girdi,ikkiside korkmuştu,ilk murat çıktı kabinden lavaboya tükürdü,ardından Necmi hiçbir şey demeden kabinden çıkıp hızla merdivenlerden yukarıya çıktı,Murat ise ağzını çalkakalayıp musluktan bol bol su içti buna rağmen ağzında çamurumsu bir katılık hissetmekteydi,çünkü ilk damlaların boğazından aşağıya doğru aktığını hhissetmişti,yulakarı cıkınca Murat necmiye mesaj attı "erkekliliğinin sıcaklığını hissetmek için hewr şeyimi veririm .." Necmi beklediği mesajı almıştı,artık onbin lira borç istemek için daha uyugn bir ortam bulamazdı,ödeyemediği bir senetinin olduğunu anlattı ve Sinemin devlet memuru olduğu için bankadan kolaaylıkla kredi çekebileceğini yazdı,"devlet memuru" kelimelerini n altını çizgili yazmıştı,elindeki fotoğraf ve video kayıtlarının Sinemin memuriyetine son noktayı koyacağını biliyordu.

Murat mesajı eve vardığında aldığı zaman Sinem bilgisayar başında yeni bir çift ile tanışmıştı,Murat da gelince kameraları acararak tanıştılar,gecenin ilerleyen saatlerine kadar sohbet devam ederken,Sinem kameranin karsısında ağzını kullanarak hem Muratın hem de karsıdaki erkeğin boşlamasını sağlamıştı,sabah akarşı yatklarına uzandıkları zaman Murat Necmininin on bin lira isetdiğini; -üstü kapalı olarak kendisini tehdir t ettiğimni -elinde fotoğraf ve videolar olduğunu bu belgeleri kullanmak istemediğini söylediğini Sineme anlattı.

"eğer dediğini yaparsak,bir dahaki seferere iki mislini ister,kocacım"dedi,Sinem,Necmi ile birlikte olduktan sonra bu sahte se4vgi sözcüğünü çok kullanmakataydı,aslında bu kelime Murata evliliklerini bittiğini sahte bir birlikteklilik yaşadıklarını anlatmak içindi.sinem haklıydı,bu parayı temin etmek yerine polise gidip gewrçeği anlatmak gerekkti,ancak Sinem in öğretemen olması açılacak soruşturma sonucunda i.çşssiz kalması demekti.Neciinini n istediği parayı itemin etmek için kredi çekmeleireimne gerek yoktu aslında Murat bu parayı fazlası ile temin etmişti,ama yasal olmayan yollardan ve bu parayı nasıl ele geçirdiğini karısı dahi bilmiyordu mama artık karısına anlatmanın zamanı gelmişti.Geçici görevli çalıştığı huzurevinde bapğışa gelen vatandaşlardan makbuz karşılığı kabul ettiği onbin lira bağıştan söz ettti.sinem ise bağışın karşılığında makbuz yazdığını bu parayı alamayacağını anlattı,ama makbuz defterininin son sayfasını koparmıştı,kopyasını ad yanına almıştı,müdüre bu bağıştan söz etmemişti.Yaşlılar için ödenen bu paraya el koymuştu ve o günden bu yana devamlı şans oyunları oynamaktaydı ama büyük bir kımı hala harcamamıştı.sabahın ilk ışıkları ile uykuya daldılar.

Murat kahvaltıdan sonra Necmiyi aradı ilk ve son kez yardımcı olacaklarını söyledi,Necmiyi eve çağırdı,parayı verdi,Sinem çocuklarla okula gitmişti,Necmi birlikte olmayı teklif etti;

"Hangi cesaretle bunu öneriyorsun?"Sende utanma yokmu ?"dedi

"Senin utnamaktan söz etmene çok şaşırıdım dedi,bir i.ne için fazla iddialı konusuyosun ,kendini ve karını bana meze yaptın ,şimdi nbana a utanmaktan söz etme "

Murat bu sözlerle çılgına dönmüştü,yumruğunu sıkı,sonra gevşetti,peki sen her zamanki odamıza geç ,ben de vazwelin alıp geleyim"

Necmi soyunmaya gerek duymadı,sadeec e fermuarından aletini dışarı çıkardı,Murat her zamanki gibi önce gırtlığına varana kadar sıcak aleti ağzına aldı,ağz boşluğundayken dil darbeleriyle heyecanlanmasını sağlamıştı.

"Aferim lan i.ne şişni biliyorsun,haftaya aynı patrayı gene getireceksin anladın mı ,a.koduğumun çocuğu ."dedi Necmi ,Murat aniden çekildi,bunu yapacağını biliyordum dedi,polise gitmemizden korkmuyormusun ? diye sordu, "senin g.tün yemez lan,şimdi şu yarım bıraktığın işi tamamlama , gelcem zaten az kaldı" dedi,necmi ,Murat sahibini n önünde diz çöken köle gibiydi,aldığı emirleri yerine getirdi,elindeki aletin titiremeye başladığını anlamıştı,sana kondomu ağzımla takayım dedi,fantezi olsun,farketmez cevabını alınca kondomun kıvrımlarını birer birer açarak kılıf içindeki organa baktı,ve küçük hazneye damlaların dolduğunu gördü,bunlar Necminiin son danmlalarıydı.

Savcı(40.blm)

Siyanür, siyano grubu ($-C\equiv N$) içeren kimyasal bir bileşiktir. Hidrosiyanik asit ve bu asitten türeyebilen metal tuzlarının genel adıdır.

Hepsi şiddetli zehirlidir. En önemlileri, sodyum siyanür ve potasyum siyanürdür. Endüstride ısıtılmış kuru karbonlar üzerinden, amonyak (NH_3) ve CO gazlarının karışımı geçirilerek elde edilirler.

HCN (Hidrosiyanik asit), acı badem kokusunda çok uçucu bir sıvıdır. 28 santigrat derecede kaynar. Sudaki çözeltisi çok zayıf asittir.

Siyanür ve bileşikleri kimyasal yollarla üretilebildiği gibi bazı bitkiler ve hayvanlarca da üretilmektedir. Siyanürü doğal olarak üreten birçok bitki, bakteri ve böcek vardır. Kiraz, badem, kayısı, şeftali, erik, fasulye, patates, turp, lahana, şalgam, brokoli ve mısır siyanürlü bileşikleri doğal olarak üretmektedir.

Siyanür kanda bulunan methemoglobin'e irreversible (geri dönüşümsüz) bir şekilde bağlanarak etkinlik gösterir. Bu özelliği kanın dokulara oksijen perfüzyonunu sağlayamaması sonucu hipoksi'ye ve sonuçta hipoksik şok ve ölüme neden olur. Oksijen mevcuttur fakat kanda taşınmaz. Vücut adeta oksijen havuzunda boğulur."

Murat ve sinem aslında Necmiye'ye çağırılmadan bu planı nasıl uygulayacaklarını düşünmüşlerdi, Sinemin kimya öğretmeni olması işlerini kolaylaştırmıştı, okuldan aldığı yüz gramlık siyanürü deney zayii kısmına kaydetmişti, sonrası çok kolaydı, eldivenli elleriyle Murat bu tebeşir tozunu andıran tozu dikkatlice kondomdan aşağı dökmüş, kondomun tüm duvarları necminin yaklaşık onsekiz santimlik organındaki her bir hücreye yavaş yavaş sinmişti, necmi hiçbir zaman işi bittikten sonra çay içmeye kalmazdı ve o gün de kalmadı, evininin yolunu tuttuğunda direksiyon başında son nefesini vermişti.

o gece savcı bey için sıradan bir geceydi, peş peşe içilen sigaralar, defalarca ısıtılıp içilen çay kahve ikilisi ve gençliğimde keşke başka meslek seçseydim muhabbeti ile devam eden nöbet gecesi birden "ölümlü trafik kazası" anonsu ile hareketlenmişti. olay yerine geldiğinde duvara çarpmış bir arabba ve başı öne eğik ağzında salya köpük karışımı ve kan sızmakta olan orta yaşlı bir adam.

"necmi TEMİZER

35 yaşında ,tekstilci,viranşehirliTC:17333047491,evli " sayın savcım eşine telefonla ulaşıp bilgi verildi,dedi göbekli polis memuru.

Gözyaşlarının silen bakımlı bir bayanı buldu karşısında cumhuriyet savcısı,zarafeti ile etrafındaki tüm erkekleri etkilebileyecek derece albenisi olan,hayatını her sene hazırladığı yıllık ders planları gi,bi belirli bir plan çerçevesinde devam ettiren bir matematik öğretmeni,yıllarca tebeşir tutan zarif ve baeyaz ellerini uzuzn uzuzn incelerken ,rahatlaması için sigara paketini uzattı savcı Ramazan Şermet.

"Kalp krizinden şüpheleniyoruz ancak yinede adli tıp raporundan sonra kesin bir sonuca varacağız, arabada fazla hasar yok, bu şekilde geçirilen bir trafik kazasında aracı kullanana şahsın ölmesi imkansız gözüküyor,yine de sormak zorundayım,son zamanlarda kavgalı olduğu,borçlu yada alacaklı olduğu biri var mıydı ?"

-"(ağlayarak)kocamın borcu her zaman vardı,ama kavgalı olduğu kimse yoktu, belki alkollüydü bilmiyorum,sağlığını önemseyen biriydi,

-"Sizce gecenin bu kadar ilerleyen saatinde evinde olmaması normaldir ,eve geç mi gelirdi kocanız?

-geç geldiği zamanlar olurdu elbat , iş yerinin yakınında bodrum katında bir atölyesi var,bazı geceler gelmek istemezdi, bana da bilgi verirdi, ama bu gece aramayınca , ben ,, (burunun silerek) geleceğini sandım ,..

-Necmiye hanım başınız sağolsun, şimdilik raporu bekleyeceğiz,cenazeyi erken teslim almanız için elimden geleni yaparım,şimdi çıkabilirsiniz.Allah rahmet eylesin.

Necmiye kendisini toparladıktan sonra,savcının numarasını çevirdi,yarın uygun bir saatte makam odasında görüşmek istediğini belirtti.

Siyah diz seviyesinde dar eteği ile makam odasına girip, bacak bacak üstüne attıktan sonra, yere bakarak anlattı Necmiye,evliliklerinde monoton geçen cinsel hayatlarına renk katmak amacıyla eş değişim gruplarına katıldıklarını anlattı,yaklaşık dört yıl boyunca görüştükları çiftler hakkında bilgi verdi.Savcı Ramazan Şermet çiftler hakkında haber merkezinden bilgi toplayacağını söyledi,eşinizden gelen ilk bulgular,külotunda sperm damlaları olduğunu ,ölmeden yaklaşık yarım saat önce cinsel ilişkiye girdiğinin tahmin edildiğini i belirtti,eşinizin son günlerinde sizden gizli görüştüğünü tahmin ediyoruz necmiye hanım " dedi.

Necmiye evliliklerinde her ikisinin de özgür davrandığını bunu ihanet olarak görmediklerini anlatmaya çalıştı,son zamanlarda kendisinin de Murat Talkım ismindeki bir yazar ile görüştüğünü belirtti.

- "Murat Talkım ,eş değişimi gruubndan mımydı ?

-evet,koacm da murat TALKIMın karısı , Sinemle olmaktan cok mutluydu,ancak son zamanlarda sıkıldığını anlatmıştı.

-en sık görüştüğünüz çiftler arasında bu çift de var mıydfıd?

-evet murat ve sinem çifti en son tanıştığımız çiftti,Murat karısı Sinemin eş değişimine soğuk baktığını onu ikna edemediğini anlattı,biz de onu tek kabul ettik,üçümüz gece boyunca birlikte olduk,murat bisekseldir,yanı hem benimle hem de koacmla nbirlikte oldu,erkeklerle olurken pasıf oluyordu,cocukluğunda tecavuze ugramış , sonra da erkelerle birlikte olmaya başlamış,ama karısını ve hatta beni tatmın edecek kadar erkeklikten uzaklaşmamış bir adamdı,ben murat ile koacmmdan habersiz otel odasında birlikt eoldum, karısını ikna etmesi ıcıcın kocam baskı kurdu,sonunda sinemin ıceceğine muratın kullandıpđđı yusturucu ılaclardan koyduk, Sinem sabaha kadar koacmla oldu,sabaha karsı biz evden ayrıldık,sonradan ckkavga ettiklerini duyduk, ama Sinem nasıl olsa olan oldu deyıp , eş değişim i partilerine katılmaya başlamıştı,bu konu hakkında başka bilgim yok,

- "kocanızın sosyal paylaşım sitelerindeki hesapları inceledık,ayrıca bilgisayarında cok sayıda video var,bu vkayıtlarda birlikte oldukları insanlar da var mıydı?

-onlar genelde pornografık videolardır,eş değişiminde güven önemlidir,kocam kımsenin guvenını sarsaack harekette bulunmadı.

-size şimdi bir kayıtı izlettireceğim.Necmiye hanım , görüntülerden bunu bn porno olmadığın anladık , (kayıtı başlatır)

-evet, kocasm ve .. birkilkte olduğu kişi Sinem ,bu , evet... karanlık bşir ortam ama Sinem ,hiç hareket etmeden uyyuyor çünkü , bu .. o .. gece .. yani ilk gfeceleri.."

- "kocanız bu kayıtlarla şantaj yapmış olabilir mi?"

-bunu neden yapsın ?sinemle birlikte oldu, istediğini zaten almıştı, "dedi.necmiye

pekala şimdilik bu kadar yeter sanırtım , sizi yorduk,verdiğiniz isimler üzerinde detaylı inceleme yapacağız,teşekkur ederim "dedi,Necmiye yı yayakta uğurlarken savccı Ramazan şerbet.

Büyükler Masalları 41. Bim (tutuklama)

Ramazan Şerbet, sigarasını iyice bastırıp söndürdükten sonra eliyle alını avuşturdu Necmiye hanım , verdiğiniz isimler üzerinden gerekli araştırmaları yaptık, özellikle gelir yüzeyü yüksek olan bir çift ile görüştüğünüz göz önüne alındığı zaman , eşini zina bu çiftte şantaj yapmış olması ihtimali üzerinde durduk, ancak bunu doğrulayan bir belge yok, son tanıştığınız çift , -kağıtları karıştırır- şu.. çift , Murat ve Sinem çifti, kocanız hem murat ile hem de Sinem ile ilişkiye girdiğine göre , ve Sinem hanımla rızası olmadan birlikte olduğuna göre , birinci derecede şüpheli olarak gördüğüm isimlerden biri sinem. Bu nedenle kendisi ile ve koacı ile ayrı ayrı görüştüm, anlatılanları doğruladılar, Sinem önce rızası olmadığını sonra bu tür ilişkilere alıştığını hatta zevk aldığını anlattı, ancak kocanızın kendilerine karşı resim yada video kayıtlarını şantaj amaçlı kullanmadığını sadece fantezi olması için çektiğini anlattı. Bununla birlikte Sinem hanımın çalıştığı okuldaki kayıtları incelettirdim , somn dönemde demirbaş kayıtlarında yüz gram siyanürü deney zayıfı olarak kaydetmiş, kocanızın ölümüne için yeterli olacak bir miktar, tedbir amaçlı olarak yurt dışı seyahatini yasakladık, sanırım , birisi eşini ispiyonlayarak kurtulacağını düşünecek ve itiraf edeceklerdir, bana göre birinci derecede şüpheliler. Kocanızın katilini mutlak bulacağız , hiç endişe etmeyiniz necmiye hanım.

-SORUŞTURMA-

Sinem , gri duvarları olan küçük bir odadaydı, saçlarını siyaha boyatmış, rahat görünmeye çalışıyordu.

-sinem hanım branşınız nedir ?

-kimya

-okulunuzda fen bilgisi deneylerinde kullandığınız bir demirbaş defteriniz var mı ?

-Elbette...

-bu defteri inceleyeceğimizi aklınızdan geçirdiniz mi ?

-Açık konuşmak gerekirse, belki gelişmiş bir ülkede bu olabilirdi ama insan hayatının bu kadar ucuz olduğu bir ülkede polislerin parklarda sarılan sevgilileri ayırmaktan başka iş yapmadığını göz önüne alırsak bunu pek ummazdım.

-o halde bu defterde yüz gram siyanür eksikliğini nasıl açıklarsınız ?

-defterde yazılı, demirbaş kayıtlarında ... deney zayıfı olarak kaydettim, her okulda olan bir durumdur..

-Sinem hanım eğer bize yardımcı olursanız ceza almazsınız, maktulun adli tıp raporlarında siyanür zehirlenmesi kesinleşti.

Ben.. (ağlamaya başladı) böyle olmasını istemedim, tek istediğim mutlu bir evlilikti, kocamın sapık fantezileri yüzünden bu durumma düştüm , istemediğim halde beni tanımadığım bir adamın kohnuna soktu, ve o insan müsveddesi benimle birlikte olurken fotoğraflarımı çekmiş, şantaj yoluyla para istemeye başladı ,...

Necmi istediği parayı verince iki katını istedi, ondan kurtulmanın iki yolu vardı : polise gitmek yada onu ortadan kaldırmak... bu adam erkeklerle de birlikte oluyordu ... -gözyaşlarını siler- kocamla birlikte olmadan önce , taktığı kondoma siyanür döktük bu sayede ondan kurtulacağımızı düşündük , ben sadece siyanürü temin ettim.."

42.bölüm

sinem ölümünde yanında olamadığı annesini düşündü,özgürlüğüne kavuşmuştu artık,gün ağardığı zaman bu koşuştan çıkacaktı,ama hayata hazırmıydı,on yıl boyunca haaytı askıya alınmıştı,son anlarında annesinin yanında olamamıştı,annesine atıp kendisine geri gelen mektubu gözyaşlarıyla okudu:

Nasılsın umarım iyisindir,gözlerim yüreğimi almış ta avuçlarına sesiz ama derinden bir türkü yakıyor nehirlerime.

Seni seviyorum... benim ilk sevgilim en çok tartıştığım ayrı yapamadığım yarım,özlemin saçlarımı dolamışta kasırgalara karışıyor gönlüm.
sen hep vardın bende ama hep hüznlerimde yada yalnızlıklarımda, yavuklumdan sanki geceyi gören ama boş lakırdalara kanmayandın.

boşa karışan kaybolan bendim, kelimelerime küsense sen.
hep yanlış aşkların içinde yüzdüm rengim çoğu zaman gri ve hep lacivert oldu..siyaha gördüm ama kaçtım ehliyetini almamış bir manaydım ben.

çoğu zaman manavda sıra bekleyen almayı hep unutan iyi bir seyirciydim,sen hep pembe olmamı istedin bense hep kandırdım seni çünkü ben çoktan kırmızı olmuşum yaşlarım ağaç olmuştu bahçelerimde.

bir kahve fincanı buluşturmuştu yüreğimizi bak işte o anlarda ikimizde yeşildik,yarım güzel kokulum... şarkılarını özledim... dönülmez akşamları, nasıl geçti habersiz..senin kadife sesini ve yalnızlığın kuruyuşun özledim.

yalandan süslerdi ihlamurlar mutfağımızın penceresini ama her ezan avuçların benim için yakarışa geçerdi,bilirdin derdimi derdimin konuştuğu geceleri..okşardın avuçlarımdaki en derin izleri.
aldırmazdın depremlerimin şiddetine yavuklumdan ya benim kaçamazdın da baharlara yalanı öldürmüş en güzel gerçektin gamzeli bir hikayeydin adımlarımda.

rüzgarın büyüünde gülüşürdük çoğu zaman bir köy bulurduk kelimelerimizde , büyürdük hüznlerimizde..annem..sesin hep gelsin bana yalan korksun bizden düşsün yolumuzdan mutsuzluk, zaman şimdi sevmek zamanı bırakma gözleri tutamasan da ellerimi hadi kandir en güzel gerçeklerinle beni.
içimdeki tüm öksüz ve yetim çocukları aldın türkülerin büyüttü onları her gün pencerelerimi boyadın..yağmuru unutmadın.
ANNE..;"

gün ağarınca sinem ağarmış saçları,elinde valizi ile eski türk filmlerinde cezaevinden çıkan kadın rolünü canlandırmaktaydı adeta,gidecek yeri yoktu,çocukları artık devlet korumasına alınmıştı,kocasının ise bir on yıl daha cezası vardı,cinayete yardımcı olmak,tasarlayarak adam öldürmeye göre daha hafif bir suçtu.Evliliğinin ilk günlerini amnimsadı , sinem mutlu olduğu güzel günleri,üniversite yıllarında herkesin ortasında öpüşükleri günleri,kalabalık otobüste yaşlı teyzelerin meraklı bakışları altında aşk sözcükleri fısıldadıkları anlar geçti, gözlerinin önünden,koruma altındaki çocuklarını en son ziyaretlerinden sonra görmemişti,içerdayken Necmiyenin ziyaretine gelmesi hiç beklemediği bir davranıştı,kocasının katiline yardımcı olmasına bir anlam vermemişti, ama belki bu kadın dayanışmasıydı,belki de vicdan azabı çekiyordu,Necmiye,ilaçla uyutulduğu gece koacxsına engel olabilirdi,ayrıca Muratla defalarca birlikte olmuş bir bakıma kocasının elinden almıştı,Muratın kendisine dolayısıyla evine olan ilgisinin azalmasındca pauyı buyuktu.

Kırıtırıp defalarca atmak için yumruğunda sıkıdığı,karanlık gecelerde koşusunda yatağına sızan gözetleme kulübesi ışığında okuduğu kitabın arasında bulduğu telefon numarasını kararsız parmaklarla tuşladı,sinem,Necmiye çıkınca ilk aradığı kişinini kendisi olmasından çok memnun olmuştu,beklemesini en kısa sürede yanında olacağını söyledi,bir saat sonra necmiye evinin kapısını açmak için anahtarla boğuşurken sinem bir adım arkasında mahçup bir şekilde kapının önünde beklemekteydi.

-"Lütfen,rahat ol ,evimde istediğim kadar kalabilirsin,ziyarete geldiğimde de belirtmişim,geçmiş unutamam, ikimizin de hataları oldu,eski defetrleri açmalım,bir süre dinlernirsin,hem bana bir ev arkadaşı lazımdı, iyiy ki geldin,evinde gibi olmanı istiyorumk, hafta sonu çocukları ziyarete gideriz,istersen,kendini hazır hissettiğin zaman ben uyarım sana " de di Necmiye,sanki kocasının katili ile konuşmuyordu eski bir dostu ile hasret gideriri miş gibi nbir havası vardı,kocasını sevmediğini aradığı özgürlüğü bulduğu için belki de müteşekkirdi sinem'e,Sinem ise hayatına nasıl yön vereceğini düşünmektaydı,devlet olkullarında çalışması imkansızdı,abncak özel sektörde çalışması uygundu ancak on yıl içinde bilgilerini unutmouştı,yeniden topluluk karşısına çıkacak cesaerti de kalmamıştı, sabıkası okullarda çalışmasına her zaman engel olacaktı, ancak sekreterlik yapabiliyordu,iş ilanlarını incelemekle geçirdiği

günlerin sonunda uygun bir araştırma şirketi buldu,işyeri eve yakındı,ancak çocuklarını yanına alma konusunda cesaretini toplayamamıştı,büyük kızı onyedisine eyni başmıştı, sınav streine şimdiden girmişti,uluslararası ilişkiler okumayı düşünüyordu,efcan ise on beş yaşında bir delikanlıydı artık,kaldığı sevgi evinde abilerinden ayrılmayı düşünmüyordu,annesine yabancı olmuştu,ela en yakın olduğu çocuguydu belki yaşı gereği belki de bebekliğinden bu güne ona karşı her zaman bir yakınlık duyardı ,ş elbebe bu yakınlığı diğer çocuklarına hissetmemeye çalışırdı,ama her seye rağmen ayrı bir ev tutmalı çocuklarını yanına almalıydı, yıllarca yanlarında olmamıştı annenlik yapamadığı için vicadan azabı çekiyordu,hatalarının faturasını masum çocukları ödemişti,ve kocası, kimbilir şimdi ne durumdaydı, bu belaya bulaşmasına sebep olan kişi , çocuklarının babası, hayatında tek sevdiği adam,orta yaş bunalımına girmiş, hayatta mutluluğu cinsellikle bulacağını sanmıştı,kaybettikleri kızlarının acısını bu şekilde unutacağını sanmıştı, ama evlilikleri bu acıyı taşıyamadı.

43,blm

Necmi temizer in ölümü yolları kesişen ik ikadını yeniden bir araya getirmişti,gençlik yıllarında izlediği Susan SArandon filmi gibi ..."omuz omuza" kanser hastası olup son günleri yaşayan bir kadın ve kocasının yeni sevgilisi arasındaki kadın dayanışmasını anlatan bu filmi bieraz da kendi hayatına paralalaelel bıbr benzerlik oluşturmuştu , sinem.necmiyer ile evi ve hayatı paylaşmaya başlamışlardı, Ela da yanlarına gelince evde üç bayan bir aradalardı, şimdilik Sinewm sadece ev işleri ille uğğraşıp Elanın derslerinde yardımcı oluyordu,Nercmiyede yarım gün okula gidip geldikten sonra aralarına katılıyordu, belki de en mutlu hayat buydu erkesiz bir hayat, "no men no cry" Necmiye kocasının ölümünden sonra birkaç ilişki yaşadığını ancak kalıcı olmadığını daha sonra da kısa vadeli cinselliğe dayalı ilişkilerden sıkıldığını anlattı,Sineme,Sinmem ise eskiden beri karşı olduğu yabancı larla tek gecelik yada kısa vadeli ilişkilere karlışıydı,gecenin ilerleyen saatlerinded kjaranlık odada eski günlerden konuşuyorlardı,belki izledikleri filmin etlekisiyle birbirlerine iyice sokulmuşlardı, her ne kadar güçlü de olsak evde bir erkekeğin yokluğu hissediliyordu , bu arada mutfaktan gelen sesle korkuları iyice artmıştı, hemen birnirlerine sarıldılşar, ne yapacaklarını düşündüğüler, sonunda necmiye kalktı sineminde elinden tutup mutfığa doğru ürkek adımlaarala ailerlediler, sesin kaynağı tezgahın üstünde eğik açı ile ayakta durmaya çalışan bir tabağın birden kayıp yere düşmesiydi.Bu ses farkında olmadan iki kadını birbirine bağlamıştı,salona dönüp tekrar birbirlerine sarıldılar; "iyiki varsın dedi "Necmiye "sen de .. " dedi ,Sinmem sen de iyi ki varsın bize evini açtın , "bunu düşünme bile "de di Necmiye sinemin gözlerine bakarken i, loş ışıkta fazla yakınlaştıklarını düşünmeye başlamışlardı , Sinem Newcmiyenin ırı göğüslereriin hissetmeye başlamıştı, saçlarını düzeltip , eliyle jkulağınını arkasına attıktan somnra ; "Gözlerinin rengi çok hoş " dedi ,Sinem.

44,blm

Ela annesinin yanında uyumadığı zamanlarda geceyi birlikte geçirmeye başlamışlardı,Sinem kocasını anlatırdı,tanıştıkları üniversite yıllarını,evliliklerinin ışık yıllarını , kocasının İremle olan ilişkisini, kızlarının ölümünü anlatırdı,Necmiye ise tanıştıkları çiftleri yaşadıkları renkli gece hayatını anlatırdı,fantezi olsun diye önce kadınların seviştiği erkeklerin sonradan katıldığı bir anısın anlatınca ,Sinem sözünü kesti,"yani sen bir kadını öptüğünü mü söylüyorsun ?

.necmiye arsız bir kahkaha attı ,elbette öptüm hatta seviştim ,inan bir erkekle olmaktansa partnerin ile ten uyumunu yakalrsan hem cinsinle olmayı tercih edersin, her şeyden önce erkeğin tek düşüncesi bir an evvel işini bitirmek oysa kadınla olduğun zaman acdele etmiyorsun,yavaş yavaş... yani tadını çıkartarak ,birbirimize masum öpücükler kondurup uyardığımız zaman yumuşak tenlerimizin atelşi geçiş yapıyor,geris de kendiliğimden gelir"Sinem bu sözleri hayretle dinlemişti,yanında lezbiyen bir kadın vardı,acaba benimle olmak mı istiyor düşüncesi kaplamıştı zihnini,"peki ya sen * dedi,Necmiye hiç hem cinsinle oldun mu,gençliğinde falan yani ?" -"hayır"dediSinem kısa kesip konuyu kapatmaya çalışıyordu,birden fısıltılı bir soru ile sessizlik bozuldu; -"Seni öpebilirmiyim NEcmiye?"dedi Sinem.

Ne diyeceğini şaşırılmıştı,Sinem yıllarca kadınlarla dolu bir koğuşta kaldığı halde karşı cinse uzak bir yaşam sürdükten sonra hayatında kocasını öldürdüğü bir kadın girmek istiyordu,acaba bir erkeğin öpmesi ile bir kadının öpmesi arasında ne fark var dı ki,cevap vermek yerine gözlerini kapatıp beklemeyi seçti,lise yıllarında ilk erkek artkadaşına yaptığı gibi topu karsıya atmıştı,birkaç saniye sürdü bekleyişi,Sinem ruğunu hissetti sonra...

Masum öpücükler yerini okşamalara bıraktı,ğöğüslerini tatlı sert sıkarken ,Sinem de bacaklarını okşamaya başladı Necmiyenin,ele'ya yakalanmaktan korkuyorum, yanıja gitsem iyi olacçak "dedi Sinem , Necmiye bu ateşli sevişmeyi neden kestiğimni düşündü ,yanlış bir şey mi yapmıştı? ilk seferinde çok mu ileri gitmişlerdi,

"sinem"dedi tam çıkarken ,

- "sana evimi bu amaçla açmadım inan , benim de aklımda bu yoktu, samimiyetle söylüyorum

"Bunu sabah a bırakalım " dedi Necmiye usulca kapıyı kapatırken

45,blm

Sinem bacaklarını acarak , necmiyenin parmaklarına yol verdi,elainin duymasından korktukkalrı için çığlıklarını dudaklarını ısırarak basdırmaya çalıştılar,klitorisine aldığı her dil darbesi , onu hazzın doruklarına çıkarmıştı,kadınlığın zerafeti, ince dokunuşlar, yumuşak temaslar, ve gözlerine sevgi ile bakan bir çift göz necmiyeyi kocası ile yada başka bir erkekle yaşamadığı zevklerin yasanmasına yol acmıştı, Sinem de soluk alış verişlerini hızlandırmıştı,kalp atışları artmış tı, nefesişini hissediyordu ,kıvrımlarına öpücükler kondurdu,elanın solukları sessiz geceyi bölerken,ikiside bitkin bir halde yatağa yıkıldı,bunu yaptıklarına yada nasıl yaptıklarına ve de nasıl bu kadar ateşli olduklarına inanamamışlardı,yıllarca yalnız yaşadığı bu ev bir aşk yuvasına dönmüştü artık,hiç bir erkeğe ihtiyaçları yoktu artık, onlar olmada n da ayakta durmak inanılmaz bir hazdı.Evin kadını sinem erkeği Necmiye olmuştu ve ela bu çiftin tek bebeği,mutluluklarının bitmemesi için dua ediyordu sinem,gözlerini açıp tekrar sarıldı,kendimi lisede okuyan bir genç kız gibi hisseediyorum ve bu dyuguyu sana borçluyum"

Necmiye ilk yakınlaştıkları geceyi hatırladı, galiba o tabağa teşekkür borçluyuz ,bulaşık sepetinden kayıp yere düşmese elini tutmayacaktım,"kahkahalarla güldüler,birden doğruldu yataktan necmiye,ya Murat hapisten çıkıp bizi bulduğu zaman ne olacak " dedi,o zaman ardına bakmadan bırakacak mısın beni :?

"Aşkım , lütfen bunları çıkar aklından seninle çok mutluyum , hiç olmadığım kadar,unutma beni istemediğim bir adamın kollarına atan birinni sana nasıl tercih ederim?bana en zor anımda destek oldun,seni seviyorum , kadın yada erkek olmanın bir anlamı yok, sadece duygularımızın manası var,ve biz çok mutluyuz , hep de mutlu kalacağız.."

46,blm

Murat cezaevi hayatına alışmıştı, koğuşta temizlikten sorumluydu,koğuş ağasının kısa zamanda gözdesi olmuştu,bunu ağa ile olan yakınlaşmasına borçluydu,mahkumlar arasında lakabı "ağanın karısıydı"ama hiç bir şey umrunda değildi,ayrıca daha önce de erkeklerle olmuştu, bir eksik yada bir fazla ne fark edecekti ki ? evet adam azılı bir katil ve kabaydı,yaklaşık yüz kiloluk ağırlığı ile, hiç b ir nezaket göstermeden Murat'ı kırkpınar güreşlerindeki gibi ezip ,sertçe girip çıkıyordu birliktelikten sonraki saatler Muratın oturmakta zorlandığı oluyordu,ama ağanın tek sözü ile mahkumlar koğuşu boşaltıp işleri bitene kadar koridorda bekliyordu,kimse korkudan Murata ilişemiyordu,koğuş ağası ile ilişkisi olduğunu herkes bildiği halde bunu açıkca söylemeye kalkan yoktu çünkü bu hareketi yapan kişinin akıbeti belliydi ,uygun bir mekanda sessiz ve derinden ve de çok hızlı bir şekilde şişlenmek..

Murat güce yakın olmanın her zaman faydalı olacağını biliyordu,şimdiye kadar birlikte olduğu tüm erkekler menfaat ummuştu zaten,kamyon şöförü,zamanla karısı ile birlikte olmak istemişti,genç öğrenciler sık sık para istemişti, diolayısıyla,bu dört duvar arasında kendisin koruyan ve doyuran bir erkeğin olması şansı.Üniversite hayatına yeni başlayan oğlu ziyaretlerini aksatmazdı,elbette babasının hikayesini tüm detayları ile bilmiyordu,her seye ragmen babasına destek olmaya çalışmaktaydı,son günlerdeki genel af söylentilerinden söz etti babasına, belki aramıza katılacağı günler yakındır, baba dedi,ümidini kaybetme...

büyüklere masallar47, bölüm

Her hafta polis merkezine gidip imza atmak karşılığında özgürlüğüne yeniden kavuştu Murat, koğuş ağası ile vedalaştıktan sonra özgürlüğün ilk dakikalarında yine ağanın dışardaki adamları karşıladı,yardımcı olacaklarını belirtip adres ve numara bıraktılar,Murat artık "kocasını"belirli günlerinde aksatmadan ziyaret etmeliydi,eğer ağa kullanıldığını anlar ve unutulduğu hissine kapılırsa kendisi için hayatının sonu olurdu,koğuş ağası ile oolan ilişkisi sadece cinsellikle sınırlı kalmadı,artık ağanın adamları ile düzenli temasa geçmeye başlamıştı,ilk zamanlarda önemsiz bazı sevkiyalarda görev aldı, akademisyen bir öğretmen olması ve gençlere yakın olması , onun beyaz işinde aranan bir kişi olmasına sebep olmuştu,ağanın kara para aklamak için kurduğu özel okulda çalışmaya başladıktan sonra karısına ulaşmaya çalıştı ilk zamanlar , ancak oğlunun yardımıyla karısını adresini ve necmiye ile birlikte yaşadıklarını öğrendi,elbette bu birlikteklik kadın kadına hayatın zorluklarına karşı yitilene için oluşturulan masum bir dayanışma olduğuna inanmaktaydı , işin içinde lezbiyen bir ilişki olacağı aklından geçmedi Murat;'ın, zaten Sinem cinselli k konusuna soğuk babakn bir yapıdaydı , yeni başladığı hayatında yalnızdı artık Murat, karısını kaybetmişti, hatalı olduğunu biliyordsu Sinemi istemediği bir yaşam tarzına sürüklenmişti,dergiye gittiğinde ise eskil hükümlüye yer veremeyeceklerini kibar bir dille anlattılar,akademik kariyer macerası da sona ermişti , ancak özel okullarda ağanın maddi yardımıyla bunu yapabiliirdi ancak yıllar boyu uzak kaldığı bir alana yeniden dönmesi çok zordu,çalıştığı okulda gençlere yakın olması için görevlendirilmesi,uzak kaldığı parmaklıklara dönmesine sebep olabiliirdi,karısını bulup düzenli bir hayat kurmayı çok istiyordu,ama çocukları buyumuştı,buyuk kızı ve oğlu üniversitede ;kucuk kızı da liseye yeni başlamıştı,Sinem kendisini görmek istemediğini yine rahatsız ederse polise başvuracağını söylemişti,yapabileceği hiç bir şey yoktu,ayda bir kucuk kızı ile görüşmekten başka..

48,blm.

Murat ağanın işlerinin çoğunluğunun kontrol altına almıştı, kara para aklamada önemli işler yapmıştı,farklı şehirlere özel okullar açmaya başlamıştı,elbette ağanın görüşünü almadan hareket etmiyordu,ağayı düzenli ziyaeret etmeye devam ediyordu,gardiyanlara rüşvet verip birlikte olma şansı yakaladılar,zaman çok kısa olduğundan ağa işini çabuk bitirdi.Karımdan çok seni özledim dedi ağa , Muartı sahiplenme duygusu artmıştı,sen bana uğurlu geldin sayende işlerimiz açıldı,yeni bir sevkiyatımız var,sen takip edeceksin,unutma beni artık sen temsil ediyorsun"dedi.Sevkiyatta kokuya duyarlı köpekleri yanılmak için paketleri balıkla kamufkle edeceklerdi.Bu iş ağa için çok önemliydi,Muratın kısa zamanda bu kadar çok yetkiye sahip olması ağanın ikinci adamları arasında büyük bir rahatsızlık yaratmıştı,ancak ağaya karşı gelmeleri haytalarının sonu olabilirdi ancak bu sevkiyatta başarısız olunursa Murat zor duruma düşecekti.Ağayı ihbar etmek rus ruleti oynamakla eşdeğerdi.Murat her sevkiyatta olduğu gibi avuç dolusu sakinleştiriciyi alıp erkenden uykuya daldı,telefonu yardımcısına bıraktı,Sinemi düşünerek uykuya daldı.

Murat'ın Rüyası-

Uzun bir koridoru ayıran cam bölmeden geçmeden önce sedyede yatan yarı çıplak bir genç kız bedeni beyaz göğüsleri açık,pürüzsüz teni canlıymış gibi çekciydi,cam bölmeyi geçince bu kez vucutları sargılarla kaplı yaralı insanlar vardı etrafında sanki yoğun bakımdan çıkmış, yada ölmek üzereydiler,zemin kanla kaplanmıştı,gözlerini açtığında açık bıraktığı televizyonun ışığı odaya gençliğinde gittiği genelevin odalarını anımsatmıştı,ağızının kuruduğunu hissetti,soğuk suyla dolu sürahiyi kafasına dikip kana kan a içti,hayatında büyük bir boşluk vardı hiç bir şekilde dolduramadığı boşluk , parayla yada kadınla dolduramıştı,karısını ve çocuklarını çok özlemişti,gecenin ikisinde karısını arayıp rahatsız etmek istemiyordu,ama ona yalvarmak istiyordu,hayatına geri dönmesini istiyordu,karısına karşı kendisinin suçlu hissediyordu.

Necmiyenin evi-

gecenin sessizliğinin i telefonun kısık sesteki sesi bozmuştu,uykulu gözlerle açtı Sinem,Muratın sesini duynca basının belada olduğunu hissetti,numarasını değiştirmekten baska care yoktu,telefonu kapatmadan yanına koyup uyumaya devam etti,Muratın sesi gene de duyulmaktaydı,ancak ;Sinem uyumaya devam etmek istiyordu,bu arada Necmiyede uyanmıştı,birden Sinemin üzerinden uzanıp telefonu aldı,"neden karını rajhat bırakmayı denemiyorsun "dedi? Murat bu saatte yabancı bir kadının sesini duyunca şaşaoırdı,karısını yanın da gecenein ilerleyen saatinde Necmiyenin ne işi vardı kı ?

"Bu bizim aile meselemiz , seni ilgilerndirmez dedi,Murat.

-"aile mi ?aile olduğunu farketmek için bir az gec kalmadın mı,artık biz bir aileyiz,kendi yolunu çizmeyi denesen ve bizi rahatsız etmekten vazgeçsen dedi Necmiye,

Murat yeniligiyi kabullenmişti,gözyaşları ile telefonu kapadı.

49, bölüm

Muratın günlüğünden :

16.06.2010 00:44

Bu güne kadar çok istediğim halde tutamadığım günlüğümü, bugün ilk defa tutmaya karar verdim. Hep, yazdığım an günlüğümde iyi ve mutlu şeylerin yazılmasını istemişimdir. Fakat, günlük tutmaya karar verdiğimde, mutlu şeylerden uzak, kalbimin derinliklerine acı ve hüznün bırakan ve ansızın gelen ölüm haberi ile sarsıldım. Bu acıyı satırlarıma dökmek zorunluluğunda kaldım ve her satırı içim acıyarak yazdım.

Bugün 24 ocak 2005, yine bana en acı veren, acıların en büyüğünü yaşatan günlerden biri. Veysel ağbinin, bu ansızın ve zamansız aramızdan ayrılması beni çok derinden yaraladı. Çünkü, Veysel ağbi siyasi dalgalanmalarına rağmen, Sarıgazi de renkli kişiliği ile, ve de herkes tarafından tanınan iyi bir insan, iyi bir dosttu. Bu kişiliğinden dolayı da cenazesine büyük bir kalabalık katıldı. Her çevreden insanlar onun için gelmişti. Bu kitlenin içinde görmek istemeyeceği bir iki kişi de dahil bu kalabalığa.

Veysel ağbinin, bu iyi dostluğunun yanında, siyasi dalgalanmaları ve alkole karşı yoğun düşkünlüğü gibi bazı zaafı vardı. Bu zaaflarından en büyüğü olan alkol, onu zamansız bir şekilde aramızdan aldı gitti. Eğer ki biraz olsun onu sevenleri dinlemiş olsa idi, şimdi aramızda olacaktı, sevenlerini de üzmemeyecekti. Veysel ağbi bu düzen içinde aykırı olduğu gibi bazı davranış ve hareketleri ile de sevenlerine karşıda aykırı idi. En son aykırılığı da zamansız gidişi ile, yine sevenlerine yaptı.

Veysel ağbinin ölüm haberini bana verdiklerinde inanmamıştım. Yine bize oyun yapıyor O, ölemez demiştim. Çünkü aynı oyunu bize en az üç defa oynamıştı. Ben o oyunlarından biridir diye düşünmüştüm, düşünmekte de haklı idim. Sabah beraber oturup konuşmuştum, yine ona, kendine dikkat etmiyorsun diye bağırıp çağırılmışım. Sonra da, Mustafa yoldaşla hastaneye götürmüştük, bize siz gidin iyiyim dedi ve bizi gönderip, o oyunlarının, bu kes ciddisini oynadı ve bir daha aramıza dönmek üzere gitti. Yani, her zaman ki gibi oyun bozanlık yaptı. Fakat böyle bir acı oyunla da, uzun süredir görüşmediğimiz yoldaşları başına toplamakla onlarla görüşmemizi sağladı, ama üzüntümüzü azaltamadı.

Sinem(50.blm)

Özgürlüğe yolculuğa gittiği günü hatırladı; otobüste cam kenarında oturuyordu Sinem. Başını yaslayacak bir omuz bulamayanlar içindi yolculuklarda cam kenarları .Ne zaman bir yolculuk düşse kaderine cam kenarlarını tercih etmesi bu yüzdendi. Sırf kendini yaşamak, yaşamı tüm karelerine sessizce ,gizlice büyük bir aşkla dahil oluvermek doyumsuz bir mutluluk veriyordu ona.

Hava, onun havasıydı. Çısil çısil yağan yağmur camlardan süzülürken tüm hücreleri ayaklanıyor ,içinden geçen onlarca sözcüğün hızına yetişemiyordu . Ruhuna bir dinginlik düşüyor, izlediği her damla bedeninin fay hatlarını harekete geçiriyor ,yıkmanın ötesinde yıkılmışlıklarını onarıyordu birden.

Sürekli dışarıyı seyrediyordu. Narenciye ve muz bahçeleri ile süslenmiş uçsuz bucaksız Akdeniz ovası farkında olmadan tek tek ele geçiriyordu onu. Yol ilerledikçe iç yolculuğunun da ilerlediğinin farkındaydı. Bütün anıları ayaklanmış gözlerini kıyısında raks ediyordu işte. Sağ tarafı çam ağaçlarıyla kaplı bir tepenin yanından geçerken yıllarca bu tepede odun kestiğini, onları sırtına yükleyip eve taşıdığını hatırladı. Reçine kokusunun eşlik ettiği zor zamanlardı .Odun keserken yere dökülmüş ıslak çam yapraklarına basınca bazen kayıp düşer, elindeki tahra bedeninde bir yerleri parçalar, kanatır buna rağmen ağlamazdı, ağlayamazdı.Kalkıp kanayan yere bir avuç toprak basar dindirirdi kanamayı. Kalkar işine devam ederdi, etmeliydi çünkü .Bu arada en sevdiği şey çalılıkların içinde bir dağ nergisi ya da kırmızı bir lale bulunca nasıl da mutlu olduğunu, tüm acıyan yanlarının birden çiçeklendiğini hatırladı. Sırtında taşıdığı odun yükünün altında sırtına batan budaklar umurunda olmazdı.Mecburdu...bir an öne kendini eve atmak ,sırtındaki yükten kurtulmak isterdi.

Portakal ,limon toplar, muz keserlerdi. Hiç bitmezdi ki buraların işi. Derin bir iç çekti. Ne çok çalışırdı bağda bahçede; tuhaf gelecek belki ;ama inşaatta bile çalışmıştı. Saha ezanından önce kalkardı hep. Ahıra gidip hayvanları sağıp yemlerini verdikten sonra okula gittiği zamanlarda ilkokula gidiyordu henüz. Ellerine baktı birden o yaşlardaki ellerini hatırlayınca. Ne kadar farklıydılar şimdi. Her tarafı nasır tutmuş, üstü bir türlü kabuk tutmak bilmeyen yaraları görenlerin başını çevirini kendisine acımaklı gözlerle bakıp yanından uzaklaşan insanları hatırladı. Onlar, o insanlar ne güzel kokarlardı. Kendisininse her sabah ahıra girdiği için tezek koktuğunu biliyordu. Gülümsedi kadın. Zafer dolu bir gülümseyişti bu. Yenilmemişti bunların hiçbirine. Yılmamıştı ,vazgeçmemişti. O,bir gün her şeyin çok güzel olacağına dair inancını hiç öldürmemişti yüreğinde.bu inanç onun en büyük gücüydü. Okul bitecek, üniversiteyi mutlaka kazanacak ve buralara kimseye muhtaç olmayan, kendi ayakları üstünde ,hayatını kendi kazanan biri olarak dönecekti buralara. Evet şimdi buradaydı işte, hep hayal ettiği gibi. Üstelik ellerinde ufak tefek bir iki nasırdan başka nasır da kalmamıştı. Ellerin üstündeki yaralar iyileşmişti iyileşmesine de yüreğindeki durup durup kanayıveriyordu. İçinde yaşanmamış bir çocukluk tortusu otobüs virajları alırken çalkalanıyor ve göğsündeki boşluğu titretiyordu. Derin bir teslimiyetle başını yasladığı camlardan akan damlalar gözlerine sirayet ediyor göz sağanağına engel olamıyordu bir türlü

Bir süre sonra başını çevirdiğinde Akdeniz'le kucaklaşan gözleri yaşlarını denize bağışlamıştı kimseler,kimsecikler görmesin diye. Şimdi yükselmeliydi deniz onu da içine alarak. Dalgalar göğsünden firar eden rüzgarla dövmeliydi sahili. O, yaz aylarında herkesin eğlenmek için girdiği denizde düşlerini yüzdürmüştü hep. Kağıttan ,ya da ağaç dallarından sallanmış gemiler yapmış onlara binip uzaklara kaçmıştı yıllarca. Şimdi bundan çok daha ötesini yapabiliirdi. Gözlerinden akanlar acı değildi artık zehir değildi.

Bir anda yanı başında biten muavinin sesiyle irkildi."Sanırım burada inecektiniz ."dedi Muavin kendisine.Dalgınlığını fark ettirmemeye çalışarak"Evet." dedi kadın.

Bavulunu alıp çantasını omzuna taktığında derin derin nefes aldı kadın ve fısıldadı:"Ey çocukluğumu toprak yollarında bıraktığım reçine kokulu şehir...Sana geldim,sendeki çocukluğumu alma geldim.Biliyor musun...bana çocukluğumu verirsen büyüyeceğim.

çocukluk anıları, geçmek bilmeyen günler, bir an önce büyümeyi istediğimiz günler. Sokaklarda koşuşturduğumuz kirli pasaklı üstlerimiz, yaralı dizlerimiz, evcilik oynadığımız ağaçlar. Nelerle mutlu olurduk biz böyle, bir sakızla bir şekerle. Ama yine de büyümeyi istedik, büyüyünce istediklerimizi özgürce yapabileceğimizi, özgürce alacağımızı düşündük.

Neler değişmedi neler çocukluktan bu yana. Sadece okul sıkıntıları değil bir de gönül sıkıntıları vardı. Küçükken dizi acıdığı için ağlayan bizlerin artık gönülleri acıyordu. Bu hiçbir acıya benzemiyordu, farklıydı çok. Önceden dizimiz acıyınca yarası geçiyordu bant vururdu annemiz, yorgun düşerdi bünyemiz oynamaktan, gece olunca hemen uykuya dalardık yorgunluğumuz yüzünden.

Ama bu çok başkaydı, gönül yorgunluğu çocukken bizi yorgun düşüren şeylere hiç benzemiyordu çok acıydı. Ne bant tutuyor kanaması, ne uyutuyor acısı. İnsanın içi sızlıyordu, artık öyle ufak şeylerle mutlu olamıyorduk. Bir çift gözde bir gülüşte kayboluyordu insan, sonra o göz uğruna gecelerini günlerini harcıyordu, bazen kaybediyordu dünyası

yıkılıyordu artık gülümseme yolunun kapandığını düşünüyordu, baktığı yerde düşündüğü yerde hatta aynada bile onu görüyordu. Bazen de kavuşuyordu artık vuslat vardı mutlu olacaktı, samanlık seyran olacaktı.

Kavuşunca mutluluğu yakalamış mıydı insan? Artık sorumlulukları vardı, geçim sıkıntısı vardı, yine mutlu olamamıştı insan. Şimdi daha çok çalışmalıydı, bir ailesi vardı çocuklar doğacaktı onların geleceğini düşünmesi gerekiyordu. Okurken beyni yoruluyordu insanın derslerden, severken gönlü yoruluyordu şimdi bünyede yorgun düşecekti çalışacaktı çabalayacaktı.

Hep bir koşuşturma, hep bir koşuşturma da insan. Her istediğimiz elimize geçince bir başka mutluluk aracı arar olduk, bir başka mutluluk aracı lazım oldu. En güzel, en saf en masum günler çocuklukta saklıydı. Yetiniyorduk, isteklerimiz azdı, oyundu her şey mutluyduk

Şimdi her şey gerçek, arar olduk o günleri, özler olduk, düşününce gözlerimiz yaşlanır oldu. Okuldu, gönüldü, çalışmaktı derken bünyeler yorgun düştü kabuğuna çekildi, içine gömüldü insanlar. Dostluklar, arkadaşlıklar tükenmeye başladı. İnsanlar yorgun hayat okulunu okuyor herkes. Bu hiçbir okula benzemiyor insanın ömrünü yok ediyordu. Etrafta savaşlar, dünya karışık insanlar karışık. Bu savaşın ortasında mutluluk yine de çocukların masum dünyalarında var.

Elleri öpülesi yaşlıların yorgun yüzlerine bakınca şimdi çocuk olmak vardı deniyor, bir ah çekip bir çırpıda hayat hikâyeleri anlatılıyor. Ne çabuk geçti, ne çabuk, daha dündü daha dün. İşte hayat bu kadar kısa, bir kaç satıra sığacak kadar.

Sanırım çokluğumuzu özledik, özledim.

Büyüklerle Masallar (51.blm)

sinemin hatıra defterinden:

Okulun ilk günüydü.lisede hem ikinci yılım hem de ikinci okulumdu.şimdiki okuluma diğer okulumda yakalayamadığım rahat ve huzuru yakalamak için gelmişim.hayatımdaki aşkıma da bulacaktım belki de,kim bilir... koridorlarda volta atıyordum.kimseyi tanımıyor olmam canımın sıkılması için iyi bir nedendi.bunalmıştım;çünkü ben konuşmayı seven biriydim.gören her erkek laf ratıyordu.rahatsız oluyor;ama ses çıkaramıyordum.tenefüslerde içeride oturmaktan başka çarem yoktu.herkes konuşacak birini bulmuştu;sert görünümüm nedeniyle kimse yaklaşmıyordu yanıma.ben sıkılmaya devam ederkensınıfa bir çocuk girdi.yakışıklı,uzun boylu,kumral,yeşil gözlüve karizma bir çocuk...tam tarzımdı;ama benim tek düşüncem bir an önce eve gidip bu sıkıntı veren yerden kurtulmaktı.şansıma bak,çocuk tam arkamdaki sıraya oturdu!anlaşılan eski arkadaşlarıydı,sohbet koyuydu.yanıma geldi "oturabilir miyim?" dedi."tabii ki"dedim.aradan birkaç dakika geçti."ben sizi biryerden tanıyorum" dedi.aslında ben de benzetiyordum birine;ama ihtimal vermiyordum.tanıdığım hiçkimse yoktu,bundan adım gibi emindim.

biraz sohbetten sonra çok ilginç şeyler oldu.bu çocuk beni iki yıl önce Çanakkale gezisinden tanıyordu.ve inanır mısınız aynı sokakta oturuyormuşuz!ben bir kere bile görmedim onu, o beni tanıyor ve beğeniyormuş!şok olmuş;ama bir o kadar da sevinmişim.hoş çocuktu ama...

onunla çıkmam için diretiyordu..ben ise zaman istiyordum onu tanımak için.liseye kadar kimseyle çıkmamıştım;çünkü hep kendi kendime derdim ki "doğru insanı bulmadan çıkmam kimseyle."bu,kendime verdiğim bir sözdü.iki haftadır peşimdeydi.ilgün yemeğe çıkma teklifi etmişti!çok hızlı geliyordu herşey.ne yemeğe çıktım ne de biryere gitiim onunla.ailem tutucuydu,hiçbiryere çıkmıyordum.çocuk ilgünden -tabii caizse- çarpılmıştı bana.ben de ona tabii...

çoğu zaman beraber geliyorduk eve.yanağımı sıkması,bana sevgi dolu sözler söylemesi kadar mutlu eden birşey yoktu benim için.çok mutluyduk,herkes kıskanıyordu bizi.dillere destan olmuşuk...çok kıskançtı o,otobüste bile yanımda duran bir çocuğa sataşmıştı!kendi arkadaşlarıyla bile konuşurmuyordu beni.ben de kıskanıyordum onu,bir kızla konuştuğunu gördüğüm zaman sinirlerim tavan yapıyordu.insanın yakışıklı sevgilisi olması ne kadar zor şeymiş! ondan pek birşey saklamıyordum.ara sıra sınıfa gelip kontrol ediyordu bei.hoşuma gidiyordu bu aslında;ama onu geröekten tanıyamamış olmaktan çok korkuyordum.

birgün okula geldiğimde onu kapıda bir kızla konuşurken gördüm;fakat iyi niyetimden dolayı kötü birşey düşünmedim o an.beni görünce saklanmaya çalışmasıbeni iyice işkillendirmişti...

durduk yere kötü birşey düşünmeyeyim dedim kendime.kantine gittim teneffüste.ne göreyim?benimki sabah ki kızla göz göze.çıldırıldım.beni görünce kız kalktı masadan.sevgilim olacak çocuk da bana doğru geliyordu.o sinirle taa dördüncü kata çıkmışım!!o ne hızlımış ya rabbi?sınıfa girdiğimde herşeyi bitirmiştim kafamda.arkadaşları birgün böyle olacağını söylemek istemişler,ama aramızın iyi olduğunu görünce birşey dememişlerdi;beni kendi elleriyle ateşe atmışlardı yani...çok üzülmüştüm ve aslında çok bağlıydım ona...yanıma gelmeye cesareti yoktu.arkadaşlarıyla "ben onu gerçekten seviyorum" diye haberler gönderiyordu.bir özür dilese koşa koşa gidecektim yanına...neyse aradan zaman geçti,daha ayrılmamıştık.bayramda son bir şans için aradım onu.telefonu açan bir kızdı... dünyam başıma yıkılmıştı...ben bunu hak edecek n'apmıştım?

otobüste karşılaşıyor;ama tek kelime etmiyordukişin tuhafı aynı yerde iniyor,aynı yolu yürüyorduk.son pişmanlık fayda etmiyordu işte.

bu olayın üstünden bir-iki hafta geçti.birgün gördüm ve selam verdim.sevindi ve selam verdi.ben yeniden başlar umuduyla gülücükler saçmaya başlamıştım etrafıma...teneffüste dışarı bakıyordum.hava güzeldi.aman Allahım!yine onu gördüm;ama bu sefer başka kızla!kantine gittiğimde kızla el ele göz göze tavrı dikkatimi çekmişti,yanıp kavruluyor;ama renk vermiyordum...o ise karşımda sırtıyordu...artık tamamen bitmişti gözümde.nefret ediyordum ondan.okuldan atıldıktan sonra tek kalmıştı. ne arayanı, ne de soranı vardı.çalıştığı yer ile evi arasında mesafe yoktu.hergün oaradn geçiyor ve onu görüyordum.mahvoluyor ve kendimi bitiriyordum...

unutmuşum onu.arkadaşlarım,başkasını sevmeden onu nasıl untabildiğime şaşırıyorlardı.bilmiyorlardı ki onun için her an,her dakika yandığımı.

msn' de konuşuyorduk.o bana hep pişman olduğunu söylüyordu.ben ise ona açık yüreklilikle onu hala sevdiğimi;ama bir o kadar da nefert ettiğimi söylüyordum.anlıyordu beni.hatasını da anlamıştı...bir şarkı dinliyordum:"hayatımda iki şeyim vardı;biri sen,biri sigaram...aranızdaki tek fark nedir biliyor musun?ben sigaramı yaktım,sen de beni..."diyordu şiiir bölümünde.işte buydu aşk.şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.ama bildiğim tek şey var, onu deli gibi sevdiğim...soruyorum şimdi size siz olsanız affeder miydiniz???

Gençlik günlerimizi anıyorum, kampüste el ele aşk sarhoşu olduğumuz günleri..

arabalar tek tük geçerken "bile bile" yi bağırarak söylediğimiz,herkesin içinde öpüştüğümüz günleri,bekaretim bozulmasın diye kıyıda köşede oral seks yaptığımız,bazen de uygun yer bulmak için dakikalrca yürüyüp yorugunluktan çimenlere uzandığımız geceleri... ne güzel günlermiş , ne güzel geceler..

Büyüklerinin konuşmalarından duyup, öğrendiğine göre; dört yapraklı yonca bulmak zormuş. Çünkü, nadir bulunmuş doğada. Bulan insanlara ise; çok şans getir ve o insanlar çok başarılı olurlarmış. İnanış buymuş ya...

Bunu duyan çocuk; nerde bir yonca, yoncalık görse elleri ile karıştırarak dört yapraklı yoncayı arar olmuş. Aradan zaman geçmiş bir zamanların çocuğu, genç delikanlı olmuş; ama, dört yapraklı yoncayı aramaktan asla vazgeçmemiş. Yaşı kemale ermiş; her yoncalık gördüğü, bulduğu yerde dört yapraklı yoncayı aramaya devam etmiş!..

Her gördüğü yoncalığı aramış, taramış; ama yine bulamamış.

-Demek ki o şanslı insanlarda değilim galiba diye düşünmüş..! Fakat, her yoncalıkta dört yapraklı yoncayı aramaya devam etmiş!..

Bir gün dört yapraklı yoncayı defalarca aradığı yoncalığı sularken, sulamayı bırakıp dört yapraklı yoncayı tekrar aramaya koyulmuş. Ama bu kez kararlıymış. Karış karış aramış, taramış; yoncalığın altından girip, üstünden çıkmış!..

Ve sonunda; aradığı dört yapraklı yoncayı bulmuş!.. Hem de aynı gün içinde ayrı ayrı dallarda olmak üzere üç tane..!

ve ben Muratla evlendiğim zaman dört yapraklı yoncayı bulduğumu sandım, bir peri masalıydı yaşam..

şimdi evliyiz yıllardır hayalini kurduğumuz evlilik gerçeklerşti ve o hiç yıkılmayacak sandığım aşkımız evlendiktyemn sonra yıkıldı, çocuklarımız ayırdı bızı once , sonra kızımızın ölümü..sonra senin kullandığın ilaçlar ve problemlerin,, hiç bitmeyen pronblemlerin ,, ve aramıza giren yabancılar..necmiyi rüyamda görüyorum çoğu zaman..vicdan azabından belki,benimle rızam olmadan ilişkiye girsede bir can almak yapacağım son şeydi,ama yaptım,beni ömür boyu kullanmasına izin veremezdim,kocam da beni kullanmamalı,her ne kadar çocuklarımın babsı olduğu için ayrı bir yeri olsa da artık ona güvenemem,ondan ayrı kaldığım zamanlarda Gökseel ile ilişkim oldu diye yıllarca benimle evlenmeyi reddetti,biz zaten eş değişimini farkında olmadan yaşadık derken fasrklı zamanlarda farklı şehirlerde yaşadığımız ilişkileri eş değişim i denen iğrenç bir ytaşam tarzı ile nasıl bağdaştırdığını hala anlamıyorum,ve kocacmın yaşadığı ilişkileri.. artık ona bakınca dahi tiksiniyorum,belki cezaevinde dahi birlikte olduğu bir erkek vardır,çocuklupğunda cinsel tacize uğraması elbette acı .. am a bunu hayatı boyunca devam edeceği aşikar,artık onu hayatımdan tamamen çıkarmalıyım,bu ayerılık ssüreci benim için çok faydalı oldu...ve Necmiye,hayatımda ilk kez bir kadın var,inanması çok güç ama kendimle çeliştim, kocamın ilişkilerini iğrenç olarak nitelerken,kocasını öldürdüğüm bir kadınla uyumak ilginç bir duygu,aslında beni bir erkek gibi sahiplenmesi kadınlık duygularımım okşuyor, bana sarılması , eviniaçması , haytatta yalnız olmadığımı hisdsettiriyort.. ama aklımda hep aynı soru var : "Neden? "

Büyüklerle Masallar (52.blm)

karanlık satırlarımın aydınlık mısraları sana yazdığım bu sözcükler.Dinle sevgilimin yüreğimden fıskıran lavları.Aşkımı dinle.Beni dinle.Üzgünüm hem de çok üzgünüm sana kötü baktığım için.Senden nefret eder gibi davrandığım için.Üzgünüm sevgilim seni uzaktan sevmek zorunda kaldığım için.Senin hasretin buram buram tüterken burnumda hiçbişey yokmuş gibi sanki seni tanıyıyormuşum gibi görünmeye çalışmak nasılda rezalet bir duygudur ki beni bunu yapmaya mecbur eden.Oysa seni sevdiğimi saklamazdım , yanından kaçmazdım her karşılaştığımızda bunu sana hissettirirdim.. Utanmazdım seni seviyorum demeye, kokunu içime çekmeye.Yüzümden hiç gülücük eksik olmazdı seni her gördüğümde.Sen mutlu ol beni hiç üzgün görme diye çocuklar gibi kıkırdardım.Şimdi öyle mi sevdiğim tüm bunları sana anlatmak varken bu boş sayfalara anlatıyorum senmişsin gibi; sanki sen olabilirmişsin gibi...?En mutlu anım bile sen yanımda değilken tuzu eksik yemek gibi tatsız , anlamsız .En acı olayımı bile senle paylaşırken bir hiç.Senle olmak nasıl bişey acaba.?Yanıdakiler ne kadar da şanslı sarılıp yürüdüğün arkadaşların,annen,baban,kız kardeşin,iş yaptığın adamlar daha bilmedğim niceleri .Bir ben yokum yanında istediğim halde olamayan İrem. seni hep sevdim,İrem beni unutma..

Murat.

Murat'ın anı defterinden:

Bir şehre içinden bakabilirsiniz yaşıyorsanız bire bir ; dışından bakabilirsiniz bir şahre göz ucuyla geçip giderken.. Ve bir şehre uzaktan bakabilirsiniz ki, bu apayrı bir şeydir...Eğer bu şehir doğup büyüdüğünüz bir yerse, hayatınızı örerken kocaman düğümlerin atıldığı bir kent ise, ayağınızı o kentin herhangi bir noktasına sağlamca basarak hayata oradan yükselmişseniz, bu şehre bakmak biraz da aslında kendimize bakmaktır.. Kendimize, doğma yerimize, hayatımızın önemli bir kesitine... Bazen şehrin sizi içine aldığını fark ederek, bazen siz şehri içinize alarak eğilip derin derin bakmaktır... Bu bakış içinizde büyük gelgitler oluşturan çoğu zamanda sizi sarsan bir bakıştır. Güzelliklerle keşkelerin ayağınıza dolaştığı bir sarhoşluktur da aynı zamanda...

Ben, bu şehre uzaktan bakarak, aslında çok yakınım, belki de içime bakıyorum.. Akşam karanlığında ufki noktadan şehri terk ederken bir minik çocuk, hep birden şehrin ansızın yanan ışıklarını hatırlıyor; o yıllar kesintisiz elektriğin bilinmediği yıllardır..Çoruh Nehri'nden elde edildiğini bildiğim; ancak, her gün akşamları iki saat yakılmasına müsaade edilen yıllar.. Ufki çizgide son ışık kaybolurken içimin bir anda hoplama ile birlik derin bir hüznün de aynı anda içime çöktüğünü hatırlıyorum. Bir yerden, hele bir de merak etmiş sevmişseniz, oradan kopmanın ne anlama geldiğini galiba ilk kez o gün anlamıştım. Oysa üç saatlik bir zamandı şehir diye gördüğüm yer. O gün anladım ki; ha bir parçanız kopmuş, ha bir yeri terk etmişsiniz. Bedeninizde bir parçanın kopmasını anlamlandıra bilirsiniz, imkanınız olursa onara bilirsiniz de; gücünüze gitse de, içinizde meydana gelen derin boşluk asla doldurulamaz...

Ben uzaktan bu şehre bakarken, aslında içime bakıyorum eğilerek... Her yeri bembeyaz görüyorum bir an ve kıştı diyorum; uzun kış gecelerine yatarak... Karanlık içinden bakıyorum bazen, aysız bir geceymiş diyorum..Bazense dipsiz bir karanlık ve uzayıp giden çaresizlik iklimi... Coştüğünde heybetinden ürktüğüm çoruh'u hatırlıyorum. Tüm heybeti ile Sarı şeritli ay yıldızlı şapkamın altında gülümseyen gözlerle yaptığım resmigeçitler... Koruk düzlerinde koşturduğumuz siyah-beyaz benekli toplar, çevirdiğim topaçlar... Hayal ettiğimiz şeyden, yeniden hayat çıkarma anlamına geliyor bütün bunlar... Yoksa insan dönüp dönüp geçmişe neden boyun bükerek baksın ki ?.. Gün gelip hatıraların hayatı kuşatmasına neden razı olsun değil mi ?

Aslında uzaktan baktığım onca şehir var ki içim de; dahası bakamadığım, bel ki bir daha bakamayacağım onca şehir....

Burası elbet başka, hayatınızı nerede yaşarsanız yaşayın, doğma yeriniz bütün hatıralarınız her dem yok sayar ve hayalinizde gelip en başa oturur. Zengin- yoksul, dağ yahut ova, orman yahut deniz kıyısı hiç fark etmez. O içinizle birlik, bir yolunu bulup, önce gözlerinize, sonra gönlünüze, bel ki hücrelerinize kadar yerleşir. İnsanda ait olma duygusunu besleyen en önemli fenomen olur. Çokları için anlamsız gibi gözüksede ...

İnsan geleceğini nerede hazırlarsa hazırlasın; bazen sığınmak gibi, bazen dokunmak, bel ki sarılmak gibi; geçmişin karanlığına, yahut aydınlığına göz kırpmadan edemez... Kar aydınlığından, dudak çatlatan kurak yazlara.. Bir şehre uzaktan bakarken, orada bıraktığımız kendi parçalarımızı görürüz aslında..Ve oradan koparıp getirdiğimiz şehrin parçalarını kullanırız bir ömür...Her şehirde binlerce, milyonlarca insan yaşar; sokaklar karanlıktır..Ve her insanın içinde onlarca şehir yaşar; içimiz ışık ışıktır...

53,blm

Murat,dergiye tam dokuzotuzda geldi,gençliğinde muhabirliğini yaptığı yazılarını yayımlatmak için bin dereden su getirdiği günleri hatırladı,artık tek patrondu,istediği yazı yayımlanabilirdi,ağanın ölümüyle tek kuvvet olmuştu dergi , gazete, özel okullar ,özel huzurevleri,hastaneler zinciri hepsinin tewk sahibiydi,bir cinayet işleyip zengin olacağını ummazdı,bu maddi gücü kullanmalıydı,genç muhabirleri toplayıp hemen röportajlar istedi,Murathan Mungan ve Küçük İskenderle ilgili bilgiler toplayın,yeni yayınlarını tanıtalım,eşcinsel yazarların toplumda ne kadar popüler olduğunu biliyorsunuz" dedi.Lise aşkı Pınarın profilinde beğendiği yazarlara bakmıştı,eski aşklarını andı birer birer,lise aşkı,platonik üniversite aşkı,yedi numaranın güzel kızı İrem ve karısı..artık bir yabancı olan karısı..., dalıp gittiği koltukta,yazı işleri kapıyı tıklayınca irkildi,

-"efendim ,istediğiniz ropörtajları getirdik"

"Çok güzel dedi,Murat dökülen saçlarını kaşırken göz atmaya başladı :"

"Küçük İskender röportajı"

Küçük yaşlarda yazmaya başladın, henüz 11 yaşındayken şiirlerin dergilerde yayınlanmaya başladı. Edip Cansever hayranlığın arttıkça şiire daha çok yöneldin. Sonra şiirlerin büyüdü ama sen hep küçük kaldın. Büyümek istememeyişinin nedenleri nelerdir? Neden k.İskender hep küçük kalmak istiyor?

Pek küçük kaldığımı iddia edemem; yaşadığımız coğrafya küçük kalmaya, küçük olmanın lezzetine karşı. Bir an önce büyümeni ve yok olmanı arzuluyor. Amaç, sisteme uymuyorsan sistem için mücadele edip ölmen. Kendinden söz ederek bir yere varanlardan olmak, her zaman tehliklidir ama galiba en doğru ipuçları kişisel hayata gizleniyor. Bir hedef peşine düşmeden, ideolojilere mahkum olmadan "saf" diye nitelendirdiğin ana krokinin korunması için mücadele: Belki "küçük" kalmak bu. Hırsız nedir diye düşünürken hırsız olmak.

Her çocuk annesinin hayal gücüdür biraz' dedin ve 96 yılının Mart ayında 'Güzel Annemin Hayal Gücü' isimli bir kitap yayınladın. Tek baskı yapılan ve gelirini Hayvanları Koruma Derneği'ne bağışladığın bu kitapla ailenin yazılı olarak da yaşamasını istedin. Bir şairin evi neresidir?

Bir şairin evi, yarattığı gövdesidir. O gövde yeryüzüyle ölçülüyorsa saçmalıyordur. Sözüünü ettiğim gövde, tasviriden çok, sahiplendiği değerler, o değerlerle birey olmaktır. Şair, farklı bir canlı değil çünkü. Sıradan. Olağan. Ne yukarda, ne uzakta. Şair, duygunun itidir. Nedensizce canı yanar, bundan da gereksiz bir haz alır. Bakın, bu doğru. Ev, güvence demekse şairin Allah'ı da, devleti de, kabarık hesap cüzdanı da, kendini iyi hissedebileceği hiçbir yer, hiçbir şey yoktur. Boşluktur. Gezegen gibi.

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfında okulu bıraktın. Ardından İstanbul Üniversitesi sosyoloji bölümüne girdin, 3 yıl sonra orayı bıraktın. İki üniversite okuyup son sınıflarda ayrılan tek örneğimsiniz. İnsan gereksinimlerini içgüdüleriyle mi yoksa bilinçli ve istençli eylemleriyle mi daha iyi giderir? Daha sonra gelen daha iyi midir?

Ben eğitimimi meslek edinmek için değil yetişmek için aldım; yettiği zaman da ayrıldım o okullardan. Keşke hukuk ve sinema da okuyabilseydim biraz. Şimdiki aklım olsa onlara da girerdim. Çünkü yazdıklarım için gerekli donanıma oranın da alt bilgileri lazım. Dışarıdan gidermeye çalışıyorum şimdi. Beni farklı görmeyişin nedeni dürüstçe kendimi yetiştirmem, sürüye katılmayı reddetmemdir. Burada ego değil, normal bir canlının içgüdüğü var. hangi ağaç ben büyüyünce ormana katılacağım diye boy atar ki.. Saçma. Meyvene bak sen. Mesele orada.

Lirik şiir geleneğinin en iyi şairlerindensin. Sevgili Ataol Behramoğlu'na da aynı soruyu sormuştum. "Lirik" şiirin çekirdeği midir?

Lirik antredir. Şiirden insanı yok edebilirsen o salt şiir olur da sen artık şair misindir? Bu sarsıcı soruyla yaşamalı yazanlar. İntiharların çoğu bu antrede olur zaten.

Tarihi etkileyen asla sanat değildir. Şiir hiç değildir. Politika, hukuk, ahlak, bilim, din ve felsefe tarihe yön verirler. İnsanları etkisi altına alan bu oluşumlardır, bu yüzden insanların belli bir kesmin korkmasına yol açar. Divan ve halk şiir geleğine baktığımızda hoşgörünün hakim olduğu dönemler olarak görüyoruz. En ahaksız dediğimiz şiirler divan şiirlerin içinde olduğu halde, neden şimdi bir heykelden, sinemadan, tiyatrodan, şiirden korkar hale geldik. Bir insan k.İskender şiiri okuyunca neden utanır?

Yüzleşme kurdu diyorum buna. Zavallılığımızı kendi yüzümüze vurabiliyorum. İroni dışlanmamalı. İroniyi ötelerek

çözüksüz kalırız. Benim en duygusal şiirim bile alay içerir aslında. Dikkatli okumak lazım. Meselemiz hayvanla. Hayvanın güdüleri, refleksiyle. Basit olduğumuzu kabullenebilirsek korkularımız fobi kılıfından çıkacak. Etiz. Hareket edebilen etiz topu topu. Buna mana yüklemek, yasaklar koymak, disiplinler yaratmak çok acemice ve komik; aynı zamanda içler acısı. Karşılıksız aşk da aynı, faşist liderin telaffuzu da. Neden? Kendini üstün görmekle ilgili sıkıntı. Ben kendimi üstün görmüyorum. Benden üstün de yok. Ne bu gezegende, ne evrende. Tozum, kıymığım, *okum. Şiire ve hayata böyle bakarsak zaten akışa katılabiliriz. İnsan kendinden utanıyorsa sanatın her dalından utanır; yargılar onu. Kitap yasaklar, heykel yıkar, resim parçalar, tiyatroları kaderine bırakır.

Eserin bir kağıda yazılması, bastırılması, sonunda bir kitap halini alması, sanat yönü tamamlandıktan sonra başka amaçlara girilmiş bir iştir. Duvarı asılı resim, elle tuttuğumuz kitap, şiir, sanat eseri değildir. Sanat eseri bunları yapanın kafasındadır. Ve bir de bunları gören, duyguları kendi dilinde çeviren, anlamlaştıranın kafasındadır. Her şiir yapının dünyası, ahlaki yargılarla hesaplaşmak zorunda mıdır?

Ahlaki yargının adının, hükmünün geçtiği yerde zaten sanatın resmi ideolojiden kopması şarttır. Fakat, halk da resmi ideolojiyi içselleştirmişse o zaman felakettir. O coğrafya tamamen kamplaşmıştır. Siz eğer oranın kuralları dışına çıkmaya çalışıyorsanız, sizi afroz etmezler. Yok ederler. Töreye yüzyüzesinizdir. Benden olan benim gibi değilse ortadan kaldırın. Gerçek acı budur. Kurtuluşunuz ölümdür. Biz ölümlle değil potansiyel katillerle mücadele etmekten dolayı yorgunuz. Bu da bir taktik elbette. Yorgun düşürmek.

Gerçek ahlak, doğada mı gizlidir; ahlakın temeli, özü doğada mı saklıdır? Hem tıp, hem sosyoloji okuduğum için özellikle soruyorum.

Ahlak yoktur ki; doğanın vahşeti hangi ahlaka uyar. Ahlaksızlık'ı öğütlemiyorum; ahlak'ın dayatılmadığı bireylerin olgunluğuna sığınıyorum sadece. Onlar doğruyu zaten bulurlar. Ezberletilen hiçbir şey bireyin kişilik kazanmasına neden olmaz. pratiktir önemli olan. Ben Tanrı'ya inanmayı seçtiysem, hayatımı böyle şekillendireceksem örneğin, beş vakit namaz kılar, Pazar günleri de kiliseye giderdim. Ahlak, algıdır. Ahlak, yorumlamaktır. Trafik kuralları gibi ahlak kuralları olmaz. Her şey neden orada olduğunu, orada durduğunu biliyorsa öğreneceği kalmamıştır. İşlevini yerine getirir.

"yorgun ve huysuzum-sevgilim öldü. sevgilim perşembe günü öldü. günlerden salı, ben martım. kimliğimi polise, ellerimi cerraha, kalbimi toprağa bıraktım." Bu Defa Çok Fena. Hayata ağırlaşan bir senaryoyu yaşıyoruz bu kitapta. Evet, salonda yerimizi alıyoruz. Işıklar sönüyor. Bilmeden neyi izliyoruz? Acılar bir insanın buluşu mudur?

Acı, geçicidir. Efkaraya yani fikirlere nüfuz etmiş hüzündür aslolan. Hüzün kanserojendir. Bunun tedavisi için herkesin çaba harcaması gerekir. Kurallara gömüldükçe hüznleniyoruz. Özgürleşme, bağımsızlık hüznün bertaraf edilmesine bağlı. Bu Defa Çok Fena dedğim de o zaten. Hasta masada kalmak üzere. Elektrik verilmeli.

Birçok şair dostlarıyla biriken anılarını biliyorum senin. Ama en çok İlhan Berk ile anın müthiş. Sabaha karşı neydi seni uyandıran şey?

"Bu ülkede şairler müezzinden önce kalkmalı" demişti sabahın köründe arayıp. Sanırım, atasözü olabilecek denli kuvvetlidir bu laf. Çok uyumaktan korkmamım sebebi oldu. Oğuz Atay'ın "biz aydınlar devrimi çok sonra duyarız; çünkü sabaha kadar içip memleket meselelerini konuştuğumuzdan uyuyup kalmışızdır" anekdotunun başka bir versiyonu belki de.

Ağır Roman filminde rol aldın, çok başarılı performansını izledik orada. Geçtiğimiz günlerde de Tüm zamanların en iyi 100 Türk filmi soruşturmasında 7.seçildi. Ekip arkadaşlarınızla birlikte müthiş bir eser bıraktınız geleceğe.

Sinemayı her zaman çok sevdim. Ölene kadar da seveceğim. Son nefesimde sormalarını isterdim: Sinema mı, şiir mi diye. Herhalde o zaman karar vereceğim. Ağır Roman, müthiş bir romandır. Yıllarca çalışıldı o filme; ben son anda dahil oldum. Şiirin dışında yaptığım en önemli iştir belki de. Bana Atif Yılmaz'ı kazandırdı. Atif Hoca'nın gülümseyerek bakıp "çok iyiydin" demesi yetmez mi birine?

Sakman'da düzenlediğim bir şiir etkinliğinde, aynı ekiple birlikte canlı bir performansını izledik tekrar. Bu sefer karşında şair ve sanatçı dostların vardı. Hangisiydi k.İskender'i daha çok heyecanlandıran, daha çok neydi birbirinden ayıran özellikler?

Sinema oyuncusu değilim; ancak çocukluğumda, lise-üniversite yıllarında bir çok kez sahneye çıktım. Harbiye Şehir Tiyatrosu'nda kısa süre eğitim aldım. Sanırım ukde deniyor buna. Ben, sanatçı dostlarımla, inandığım insanlarla aynı sahnede, aynı projede, aynı mekanda olmaktan haz alıyorum. Mesele budur. Her şeyi mükemmel yapmak değil, hepsinde katkı olduğunu düşünen bir nefer hazzı.

'Kaknüs' isimli şiirin 'Yara' ismi ile bestelendi ve Sertab Erener'in en özel şarkılarından biri oldu. Yine Rashit'in bir albümünde bir şarkıyı grupla birlikte yorumladı. Rint'in albümünde de 'Bir Martıyı Ağlattın Sen'i dinledik. Müziğin ritmi şiirlerle bir başka buluşuyor her seferinde ve o notalar kalbimizi bir başka sarıyor. Bunu düzenlediğin gecelerde de yakalıyoruz. Bu buluşmalar sana neler katıyor, nasıl bir birliktelik oluyor dünyanda?

Şiirden önce müzik vardı. Herkes şiir yazdığını iddia edebilir, ama kim bir enstrüman çalabiliyor? Gerçek sanat, belki de sadece müzik. Biz onun kopyalarını yapıyoruz kağıtta, tuvalde, seramikte, vesairede. Nâzım da demedi mi: Ben artık şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyorum diye. Üstelik Sol Anahtarı varken bana neye inanıyorsun diye soranlara da yanıtı hayat kendi veriyor. "

- "evet, başlangıç için güzel"

dedi Murat,

yazı işleri müdürü derin bir nefes almıştı bu onay cümlesini duyunca, saygı ifadelerinde bulunup çıktı, Murat kapanan kapının ardından baktı, ne kadar güçlü ne kadarda yanlızdı. Bazen ağayı özlediği anlar oluyordu, ağanın tüm varlığını idare etmekten korkuyordu, ama ayakta kalmalı çalışmalıydı, üstelik medyanın gücünü kullanarak topluma eşcinselliği kabul ettirebilirdi, yeni nesil belki de daha özgür olup cinsel tercihini ifade etmede tüm avrupalılar gibi rahat olmalıydı, hayatında ki yeni amacı bu olmalıydı. İlerik günlerde hayat ona büyük bir sürpriz hazırlayacaktı.

Son.blm.

Hayatın ona hazırladığı sürpriz oğluydu,oğlunun tercihi de kendisi gibi olmuştu,giderek feminen tavırlar takınmaya başlamıştı,çoğu zaman derse gitmeyip evde ayna karşısında süslenmekle bacaklarını dakitüleri almakla vakit geçirmekteydi,bilgisayar nbaşında dakikalar geçirdikten sonra tanıştığı "aktif"arkadaşlarla buluşarak evinde birlikte olmaya başlamıştı,Murat'ın hayatında en çok korkutgug olay basına geldi,oğlunun da kendis gib olmasından korkmuştu.Doğanın kanuna karşı gelecek hali yoktu,aynı hisleri yaşamıştı o da ,kimi zaman bir arabanın arka koltuğunda,kimi zaman bir bekar evinde birlikt olduğu ibrçok hemcinsi ile tanışmış,sonunda evliliğini bitirmişti.Tüm yaşamı boyunca kendisine gerçekten destek olan tek kişiyi Sinemi kaybetmişti.Sinem ile Necmiyenin birlikte yaşaması onu daha çok üzmeye başlamıştı,üSinemi Necmiye ile tanıştıran kendisiydi,sorunların kendisini boğduğunu hissetti,böyle durumlarda yıllardır yaptığı şeyi yaptı Murat:kızının mezarını ziyarete gitmeye karar verdi.

Mezarlık girişindeki tümseğe aldırmadan hızla girdi ckapıdan,arabanın yere sürttüğünü hissetti,ilk köşeden sola dönüp yaklaşık yüz metre ilerledi,tinerciler mesken tuttuğu için araba ile girip mezar başında biraz anıları tazeleyip gitmekti amacı,rabadan çıkıp mezar başında oturmaya bşladı,kavurucu güneşin altında kuruyan dallara bastıkça çıkan sesleri dinledi ve uzaktan kesintisiz gelen ağustos böceğinin sesini birden irkildi:

"Sulayalım mı abi?"

"Anlamadım "dedi Murat

"Mezarı diyorum sulayayım mı ?

"Ha ,evet,mezarı mı ..ee . tabi sula sula tabi .."dedi aniden arkasında biten lise çağında bir gençti bu,birden gençler çoğalmaya başladı etrafında,ve hepsine tiner parası verdi Murat,ama arabanın modelinden maddi durumunun yüksek olduğunu anlayan gençler daha çok istmeye başladı,

"Sizin gib delikanlıların burda dilenmesi uygun mu ?"dedi Murat,esmer tenli kısa küt sçlı olan biri elindeki çakıyla oynarken mırıldanmaya başladı,birden gençlerin hepsi Murat'ın üzerine çullandı ,belki niyetleri sadece korkutmak ve parasının tamamını almaktı,ancak ufak sıyrıklarla bırakmayı düşündükleri bu adamın para yerine nasihat vermesi gururlarına dokunmuştu,sonuçta tinerci olmayı özgür iradeleri ile seçmemişti herbiri,bıçak darbeleri sıklaştı,gençlerin kiminin elinde kırık cam şişesi vardı,kısa bir sürede Murat'ın markalı beyaz gömleği kırmızıya dönmüştü,,gençler hızla uzaklaşırken,Murat kızını gördü birden,yine eskisi gibi bebekti ölen kızı,yine havaya atıp tutmaktı onu,iri siyah gözlerinin içi gülüyordu kızının,onu kokladı,kokladı,yıllardır hasret kaldığı kokuyu içine çekti,sabah uyanıp yayla evinde balkona çıktığı zamanlarda içine çekerdi temiz havayı,kızı hiç büyümemişti,elinde yine aynı yazı vardı,hayatta geçirdiği son gün avucuna yazmıştı,adını soyadını sınıfını yıllar sonra silinmeyen yazıyı okudu Murat,

"Hadi baba dedi,hadi gel benimle"

Murat hasretle sarıldığı kızının elinden tuttu,uzakta kesintili bir ışık vardı ancak yaklaştıkça ışık şiddetini arttırmıştı,yeni bir hayat onu bekliyordu.

Fantastik edebiyat-1-

02,06,1987

-"İyice baktın mı oğlum ?

Yok anne , yok işte,kazanamadım,Didemin adı var listede benim yok"

-Baban belki amcanın yanına göndermek için Konyayı tercih etmiştir,orayada bak

"orya da iki kere baktım yok

"En iyisi sırayla tüm illere bakın"deyip küçümseme ile karışık bir kahkaha attı Didem.On iki yaşına girdiği gün sınavı kaybettiğini öğrenmek zor gelmişti Necip'e,üst katta oturan kuzeni Osman ve didem kazanmış olmasına rağmen Anadolu lisesine gidemeyecekti.Bir hafta sonra sabahın ilk ışıkları ile dayısı kapıdan seslendi

"Necip altı yıllık öğretmen okulunu kazanmış.."

Kazanmaktan çok daha önemli olan kuzenleri ile aynı okula gidememektii,hiç sevinmedi Necip.Osman gri pantolonu almış terziye vermişti bile,üzerinde Atatürk resmi olan lacivert kravatını ve G.A.L amblemlili lacivert ceketi de hazırdı.En son atarı aldığıında yine Necip'i eve çağırılmış,bir kartuşta üç yüz tane oyun olduğunu böbürlenerek göstermişti,şimdi de amblemlili ceketini gösterdikten sonra,

-"Biliyormusun Anadolu lisesine giden çocuklar ingilizce kitapları sanki Türkçeymiş gibi okuyormuş"Necip ağlamamak için zor tuttu kendini,altı yıllık öğretmen okulunda pansiyonda kalacak yabancı dil öğrenemeyecekti.Bir mucize olmasını istiyordu,Didem ve Osman gibi o da her sabah kasabanın çalışkan çocuklarını toplayıp vilayete götürülen kırmızı boyalı 002 numaralı belediye otobüsünde yerini almak istiyordu ama yeteri kadar çalışmamıştı belki,bilgi yarışması sınavında sözcü seçilmişti ama neden kazanamadığını düşünmeye başladı,beslenme saatinde bile soru çözmüştü,annesinin arkadaşının oğlu Murat "Matematik öğretmeni " adındaki kalın kırmızı kitaptan çalışmıştı ve geçen sene Diyarbakır anadolu lisesini kazanmıştı,üzerinde 40*40 =1600 soru yazan kocaman harflerle soru bankası yazan bu kitabın kendisine uğurlu geleceğini düşünmüştü,Murat'ın karalamalarından yararlanmaya çalışmış son bir hafta dersaneye bile gitmişti,dersanede son günlerde soruların çözümünü televizyon ekranınıda gösteren kartuşlu atarılardan farklı olan Sinclair ZX-Spectrum bilgisayar ile çözümleri incelemişlerdi.Sınav yaklaştığı için babasının okuldan arkadaşı olan dersane müdürü sık sık taksitleri yatırmayan öğrencilerin ismini sayardı,listede adı okunmazdı ,babsının ricası ile ücretsiz olarak bir haftalığına kaydı yapılmıştı.Osman son iki yıldır kayıtlıydı dersaneye,hatta kasabanın belediye başkanının kızı ile aynı sınıfa düşmüş ve sırlıslıkla aşık olmuştu bile ...

Necip ise birinci sınıfta kırmızı pantolonun üstüne siyah önlüğü ile ve dantelli beyaz yakası ile en ön sırada oturan Özleme aşıkı,her sabah beyaz murat 124 okulun kapısına yanaşır,babasının yanağına kondurduğu başarılar öpücüğünüden sonra sınıfına giden Özlem düz siyah saçlı esmer bir kızdı,Necip aşkını ilan etmek için neler yapmamıştı ki ,saçına sakız yapıştırmış,bir kaç kere sınıfta çelme takmış,minik kağıtlara "pis" şımarık" gibi kelimeler yazıp masasına bırakmıştı,ama faydasız Özlem onu görmüyordu,her çelme takma girişiminden sonra öğretmenden bol bol tokat yiyip kırmızı yanakları daha da alevlenlenirdi,berberde üç numara traş olunca bu tür ilan-ı aşk yöntemlerinden uzak dururdu Necip,aslında okula gelmeyi dahi istemezdi,Özlemin kel kafası ile kendisini görüp dalga geçmesinden korkardı yalnız iyi geçinip arkadaş oldukları zamanlar da olurdu,böyle zamanlarda plastik renkli çubukları sıraya birlikte dizerlerdi,NEcip renkli fasulyelerden şekiller yapardı.Sınıfta herkes Necip'in Özleme aşık olduğunu bilirdi,düğmeleri tüm erkeklerin aksine arkadan iliklenen böylece eteği animasatan önlüğü olan uzun boylu Davut bile...beslenme saatinde yufka ekmeğini kırmızı pul biberle doldurup,çekirdekli domateslerin suları kırmızıya dönen,parmaklarından damlayan damlalarla kısa bir sürede koca yufka ekmeğini bitiren Davut bile farkındaydı"Aşıksın len dimi ?,sölesen len NECip,Özleme aşıksın,ondan kızı itip düşürdün.."sonra gülmeye başladı koca ağzıyla,Bekir de onayladı,elinde kovaçeviçin sarı kırmızı formalı resminin olduğu kartı göstererek

-"Davut haklı dedi,hem ben sana bir şey diyim len NECip sallı - barikleri ezberledim,sen hala ezberlemedin okuyayım da dinle "çok hızlı bir şekilde okudu BEkir en sonda "Mecit"kelimesini söylerken öyle bir vurgu yaptiki mavi küçük gözleri büyüdü,bahsi kazanmıştı yarın ki simit ile sade şehir gazozunu Necip ısmarlayacaktı,herkes bu büyük başarıyı alkışlarken zil çaldı.Öğretmen elinde mızıkla ile karşıladı herkesi,seksenli yıllarda sopa siparişi veren öğretmenlerden oldukça farklıydı Ali öğretmen iri yeşil gözleri sevimli ve gülen yüzüyle okulu sevdiiren gerçek bir öğretmendi,ancak ilk aşkim gibi ikinci sınıfta o da gitmişti yeni öğretmenimiz Zeynel bey ağarmış saçları ile orta yaşlardaydı ancak sadece görevini yapıp bir an evvel eve gitmeyi istemiş gibi tavırları olduğunu hissederdim.cumhuriyet ilkokulunun uzun koridorlarında küçük ablamın elimden tutup beni kendi sınıfına götürdüğü gün Barış Manço şarkısını söyleyip öğretmenlerini gülümsetmeyi başarmıştım.Özlemin ilgisini çekmek için tahtada arkadaşım eşek şarkısını ayaklarımı yere vurup ritm tutarak söyledim.Burhan melihaya olan aşkını anlatmak için sık sık beni evden alıp motosikleti ile küçük kasabada defalarca tur atardık.Burhanın en büyük hayali melihanın babasının fabrikasında bir gece kalması ve korktuğu için kendisine sıkı sıkı sarılmasıydı,sık sık melihaların evinde motorsikleti arızalanmış numarası yapardı,bu anlarda benim görevim balkona bakmaktı belki balkona çıkar diye uzun süre beklerdik,okulda olanları anlatır fabrikada süs havuzunda yüzmeye çalışırdık.Kasabada motosiklet kullanmak nerdeyse bir zorunluluktuydu,yeni yetmelik günlerimde patronum bana mutlaka öğrenmem gerektiğini söyleyince sık sık düşerek öğrenmeyi başarmıştım.Akşamları gizlice iş arkadaşımı alıp ters yola girip gezdiğimiz geceler virajı alamayıp lokantanın camlarını yere indirmemle sona erdi.

Fantastik Edebiyat-2-

Okuldan okula ve yıldan yıla bazıları değişmekle birlikte bir fikir vermesi açısından Maarif Kolejlerinde modern ismi ile anadolu liselerinde bindokuzyüzyetmişli yıllarda İngilizce derslerinde okutulan bazı kitapları rüyalarımaya giren küresel adam anlatmaya başladı:

Lady Windermere's Fan - Oscar Wilde

Macbeth - Shakespeare (1960)

Julius Ceaser - Shakespeare (1961)

Arsenic and Old Lace - Joseph Kesselring (1971-1972)

A Woman of No Importance - Oscar Wilde (1971-1972)

Inherit the Wind (Rüzgârın Mirası) - Jerome Lawrence ve Robert E. Lee (1972-1973)

Death of a Salesman (Saticının Ölümü) - Arthur Miller (1973-1974)

Our Town - Thornton Wilder

The Matchmaker (Çöpçatan) - Thornton Wilder (1971-1972)

The Glass Menagerie (Sırça Kümes) - Tennessee Williams (1973-1974)

A Tale of Two Cities (iki Şehrin Hikâyesi) - Charles Dickens (1959-1960)

Grapes of Wrath (Gazap Üzümleri) - John Steinbeck (1962)

The Lives of Twelve Ceasers - 1961

Animal Farm (Hayvan Çiftliği) - George Orwell (1970-1971)

Lord of the Flies (Sineklerin Tanrısı) - William Golding (1972-1973)

Brave New World (Cesur Yeni Dünya) - Aldous Huxley

The Catcher in the Rye (Çavdar Tarlasında Çocuklar) - J. D. Salinger

To Kill a Mockingbird (Bülbülü Öldürmek) - Harper Lee (1973-1974)

Bu kitapların nasıl seçildiği, neden tercih edildikleri ayrı bir araştırma konusu olmakla birlikte yelpazenin farklı uçlarından kitapların aynı sıralarda okutulmuş olması eğitimcilerin kişisel tercihlerin ön planda olabileceğini akla getirmektedir. Örneğin bunlardan Animal Farm Stalinizm'i hicveden politik bir fablken, 'Inherit The Wind' "Maymun Davası" üzerinden bir McCarthy eleştirisiydi. Bir yandan da Tennessee Williams ve Oscar Wilde gibi yazarların cinsel metaforlarla (mecaz) yüklü eserleri okutuluyor, enine boyuna tartışılıyor ve sınavları yapılıyordu. Tuhaf olan bunların orta üç, lise bir vb. düzeyinde verilmesiydi. Anadolu lisesi bu kitapları sözlüksüz okumamı sağlayacaktı ama rüyamdaki adam ise okuduğum kitapları yaşamamı...

002 numaralı otobüse binmek istermisin?" diye sordu ilginç adam, boyu en az üç adam boyundaydı, elinde kalın bir kitap vardı, her yeri beyaz noktalardan oluşan bir dev andırıyordunoktalar kimi zaman küçülüp büyümekteydi, Necip korkudan dilini yuttuğunu düşünmeye başladı, kısık bir sesle "evet" diyebildi; o zaman dedi beyaz ilginç noktalı dev, kolununun altında duraan tozlu kitabı açıp karıştırdıktan sonra "bana söz vereceksin" dedi, ben de senin hayallerini gerçekleştireceğim, sabah olunca okumaya başlayacağına söz vereceksin ve öğrendikçe ömrün uzayacak, ömrün uzadıkça okuyup öğreneceksin" Necip adamın hiddetlendikçe daha da uzadığını düşünmeye başladı, "Söz , ..Söz .. tabii Söz amca, sen yetrki kızma"

"Aferin" dedi uzun beyaz noktalı adam, şimdi ben gidiyorum ama seni rüyalarında gene ziyaret edeceğim , okuduğun kitapları anlatacaksın bana, anlaşıldı mı , küçük;?"

"anladım " demeye fırsat bulamadı Necip, gözlerini açtığında babasını saçlarını okşarken buldu başucunda, ter damlalarının tuzu gözlerini yakmıştı, tekrar kapadı gözlerini , babasının kucağında geniş karyolaya doğru gittiğini anladı, sabaha kadar anne ve babasının yanında korkamadan uyuyabilirdi.

Sabah uyandığında beyaz noktalardan oluşan dev adamı tekrar görmeyeceği için çok mutlu olmuştu, o devasa boyutlardaki adam soluğunun kesildiğini hissetmesine sebep olmuştu. Öğretmen okulunda pansiyonda kalmak için kasabadan ve ailesinden ayrılması gerekti, oniki yaşında aileden ayrı yaşamının nasıl olacağını elbette kestiremezdi ama Allaktan mucize beklemeye devam ediyordu, ve yüce yaradan hiçbir çocuğun yakarışını cevapsız koymadığı gibi onun da dualarını cevapsız koymadı.

Bindokuzyüzseksenüç yılında kurulan sarı renkli altıgenlerden oluşan bir partinin genel başkanı öğretmen çocukları için özel bir düzenleme ile Necip'in anadolu lisesine kayıt olma hakkının doğduğunu söyledi. ITT SCHAUB_LORENTZ marka koca televizyon ve önüne takılan mavi plastikten yapılan radyosyon korucunun altında kalan ekranda kısa boylu şişman adam elinde kalemi ile konuşurken, kasabanın belediye başkanının da aynı ekrandaki adam gibi şişman olduğunu farketti, Necip. Belediye başkanı da ambleminde iri bir arıdan oluşan ambleme sahip partiye üyeydi, acaba ülkeyi peteğe benzeten sarı amblemlili partinin tüm üyeleri kısa, şişman, düz siyah saçlı ve de gözlüklü olabiliyormiydi? YAda bu partiye girmek için kısa ve şişman mı olmak gerekti, babasının seçim gecesi eve geç geldiği zaman moralinin bozuk olduğunu anımsadı. Zayıf uzun boylu kel adamın partisi kaybetmişti, akşam haberlerinde her gece ilk sırada çıkan şişman başbakan babasının agresifleşmesine sebep olurken, zayıf uzun adam ise ekranda kısa süre kalıyordu, bu sürede televizyonun son sesine kadar açılmasına rağmen ne söylediği anlaşılmayan kısık sesle konuşan muhalefet lideri yüzünden her gece konuşmaya korkardı Necip.

Beklediği mucize gerçekleşmişti, uzun beyaz daişrelerden oluşan adam verdiği sözü tutmuştu, şimdi verdiği sözü tutma sırası kendisindeydi, gri pantolon lacivert ceketten oluşan okul kıyafetini tamamlayıp kırmızı kasaba otobüsüne

bineceği ve vilayete gideceği günü i ple çekmeye başladı.

1881-1981

100.YIL

Osman'ın kravatında büyük Atatürk resminin üstündeki yazıya takıldı gözleri,büyük gün gelmişti,kasabadan vilayete giden yola yalnız çıkacaklardı,ilkokul dördüncü sınıfta nakil gelen sınıf arkadaşı Deniz de ince çorapları beyaz gömleği ile servisi beklemekteydi.Özlemin ikinci sınıfta vilayete gitmiş olması ilk aşk acısını yaşatmıştı,ikinci sınıfın ilk gününde 27 DD 664 plakalı beyaz murat 124 otomobilin gelmesini beklemişti,zil çalmasına rağmen girmedi sınıfa Necip ,ertesı gün yine bekledi kapıda,saçları geçen haftaya üç numara kesilmiş olmasına rağmen bekledi,beyaz araba yine yoktu,arka plakası kare şeklinde olan,öndeki plakası dikdörtgen şeklinde olan beyaz arabanın yerine lacivert renkli 1975 model renault binek oto okulun ön kapısına yanaştı,meltem beslenme çantası ile zorlanarak kapıyı açtı.Geçen sene birinci sınıfın ilk gününde Meltem ağlamıştı,kıvrıcık sarı saçları Meltem ailesinden ayrıldığı için fazla dygusal olmuştu,Necip okulun ilk günü babasının öğretmen olmasına rağmen annesi ile gelmişti,okul yolunda annesi Osman'ın babasına ricada bulunmuştu ama vaktinin olmadığını anlattı.Osman'ın babası da ilk okul öğretmeniydi,yeşil renkli PEUGEOT motorsikleti vardı,okumayı yeni sökmeye başladığı zamanlarda bu yabancı kelimeyi sökmeye çalışır bir türlü anlam veremezdi Necip,merdivenlerde IOsman ile oynarken birden sütünü içmesi için evin hizmetlisi tarafından çağırılırdı işte o anda çıldırmış gibi kapıyı tekmeler haykırarak gelmeyeceğini anlatmaya açılırdı,Osman ama hizmetlinin ısrarına dayanamaz yukarı çıkar sütünü içer bazı zamanlarda balık yağı da içip gelirdi,nefesi kızartıldıktan sonra üç gün dolapta yenmeyi bekleyen hamsi gibi kokardı böyle anlarda,Osman'ın annesi ve babası yani Necip'in dayısı ve yengesi kasabada herkes tarafından tanınan öğretmenlerdi.Bu kasabada arabası olan sayılı ailelerden biriydi,Osman ın ailesi,evlerinde koltukların üstündeki ahşap oymalar dolabın üstünde büyük oyuncak ördekler,gaz sobası ve en çok telefon ilgi çeken detaylardı,bir keresinde Osman telefonu açmıştı,birkaç kere "Ben Osman"demesine rağmen ses gelmedi.onyedı kırk dört dört haneden oluşan telefon numarasıydı,kasabada hane sayısının az olması hele hele telefona sahip olan hanelerin daha da az oolması dört haneli teelfon numaralarının olması için yeterliydi,on bin haneden az ailede yandan kolu çevrilen telefon vardı ancak siyah beyaz telefon hemen hemen her ailede vardı,regülatöre ulaşmak çok zordu Necip için,ancak regülatörün mutlaka açılması gerekti ama Osmanlarda bile regülatör vardı.

Osmanla her sabah birlikte vilayete doğru yola çıkacaklardı,Deniz dolgun beyaz bacaklarını açığa çıkaran kısa okul kıyafeti ve ince çorapları ile eski sınıf arkadaşı ile selamlaştıktan sonra yeni okullarını keşfetmek için dolaşmaya başladı.Okulun geniş bir bahçesi içi çamurla kaplı küçük bir süs havuzu vardı,bahçede fazla yürümenin yanlış olacağını anlaltmaya çalıştı Necip'e ancak sıkıntısını anlatamamıştı açık konuşmanın daha doğru olduğunu düşündü -"Necip istersen daha ileri gitmeyelim,çünkü benim çorabım bira ince ve ilerde dikenler fazla"

On iki yaşında bir kız için iddialı b ir cümleydi bu,oysa eski okullarında siyah önlüğün altına çorap giyme zdi Deniz ayrıca sık sık eğilip bacaklarının daha çok gözükmesini istemiş gibi davranırdı,böyle anlarda Necip ın sıra arkadaşı Figen masadaki tüm erkelere denizer bakmalarını tavsiye ederdi.Figen her zaman Necip 'in yanına otururdu,yanağında siyah bir beni vardı,derslerinde vasattı,ancak Necip her zaman yardımcı olurdu,kavgasız günlerinde ödev yapmanın karşılığı olarak bacaklarını bacakalrına sürmesine izin verirdi bu sürme çoğu zaman yavaş yavaş gerçeklerşirdi,tempoyu hızlandırdığı zaman figen hemen çekilirdi,gizili bir antlaşmaydı bu ,"Sen benim ödevlerimi yap ;bende sana bana sürtmene izin vereyim"Figen beklenildiği üzere anadolu lisesini kazanamadı kasabada okula devam etti,ikinci sınıfta aşkını kaybeden Necip dördüncü sınıftan itibaren karşı cinsi tanımaya başlamıştı,Denizin gelmesi ve Figenle sık sık temas etmeleri karşı cinsin varlığından haberdar olmasına sebep olmuştu oysa Özlem de karşı cinsten olmasın rağmen onun ellerine bakardı,plastik çubuklarda tren yaparken fasulyeleri ytewk tek dizerken yzünü saçlarını incelerdi Necip,belki cinsellik ve aşk ın ayrıldığı noktayı on bir yaşında keşfetmişti.Deniz ile gezdiği okul bahçesinde adım adım onları izleyen biri vardı elinde gofreti uzatı p alın paylaşırsınız derken gözlerini süzdü,Özlemden sonra ikinci kez kalbinin attığını hissetti,yedi yaşında ilk aşkını oniki yaşında ikinci kez aşkla tanışacaktı,Pınar poliitikacı bir avukatın tek kızıydı,İstanbuldan taşındıkları bu küçük kasabada her gün halkın cahilliğinden dem vurur,İstanbuun güzelliğini anlata anlata bitiremezdi,dönmeleri için tek şart babasının milletvekili seçilmesi ydi,zayıf uzun boylu sessiz konuşan adamın partsinden adaydı,her akşam haberlerde babaları adamın ne dediğini anlamak için herkesi sustururdu,buna rağmen adamın ne dediği bir türlü anlaşılmazdı,partide sık sık Pınarın babasının seçilmesi için çalışırdı,geç saatlere kadar afiş hazırlar,kahve toplantılarına giderlerdi,Necip yeni sıra arkadaşını fazlasıyla ukela bulmuştu ama bu daha çok nefret boyutlarındaydı,üstelik artık Deniz çeşitli bahaneler sürüp kendisi ile gezmez olmuştu,Pınar sanki öğütlemişti ,yanlız kaldığını hissetti ve de aşık olduğunu ancak ilkokuldaki gibi çelmek takmak yerine kendine bir kız arkadaş bulup kıskandırmalıydı.Osman ise belediye başkanınıın kızına hala aşık tı,Serenat aslında hoş bir kızdı otobüste yan tarafındaydı,yol boyu esprileri ile Serenatı katıla katıla güldürürken Pınarın kıskandığını hissettti,yolculuk çok neşeli bir hal almıştı.Deniz ile Pınarın samimiyeti arttı,necip ise Osman ile sık ısk kavg a etmeye başlamıştı,ebeveynlerinin ikisin devamlı kıyaslaması akrabalıktan çok düşmanlık yaratmıştı.İlkokulda bilgi yarışmasına hazırlanırken sınıf öğretmeni ikiside ders bitiminde yanına çağırıp akrabalığın önemini anlatmıştı.Basit sebeplerden kavgalar çıkardı Osman ile Necip arasında,kimi zaman futbol oynarken kimi zaman dersler yüzünden,ancak kavgalar yerini kısa sürede arkadaşlığa bırakırdı,kasabadan gelenler okulda arkadaş olmak zorundaydı,vilayette oturanlar genelde kasabalıları taşralılar diye nitelendirirlerdi.İlk sene tüm öğrencileri, zorlayan ders yabancı dildi.Necip rüyasına giren dairesel şekillerden oluşan uzun adamı hatırladı,herhalde yabancı dil öğrenince ömrü uzayacaktı,aldığı her yeni bilgininin ömrünü uzatacağını söylemişti ancak öğrenmek çok zordu,oniki yaşında bir çocuk için her sabah erken kalkıp vilkayet yoluna üşmek okuldan dönüp dinlenmeden ödev yapmak yorucuydu ancak yapacak başk a bir şey de yoktu,rekabet kamçılımıştı,Pınar'ın çok başarılı olmasını hazmediği için çok çalışmalıydı,aslında Pınar'ın başarısı aldığı özel derslerin doğal sonucu ydu aynı hocadan Osman da ders almaya başlamıştı ancak Necip 'in böyle bir şansı yoktu.dairesel şekillerden oluşan uzun adama verdiği sözü anımsadı,iyi geçindikleri zaman Osmanın evinde

çalışırlardı,gaz sobasının nasıl yandığını öğrenmişti daha doğrusu gaz sobasını ilk defa görmüştü,kömürlü sobadan çok farklı pratik ve temiz olduğunu anlamıştı,renkli televizyonu,delikli koltukları,yüksek süslü dolabı kısaca zenginliği farkdecek yaşa gelmişti Necip.

"Elele varip çalışırsak mutlaka Serenattan daha başarılı oluruz ,Necip"dedi Osman.Cumhuriyet ilkokulunda aşık olduğu Serenat ile anadolu lisesinde farklı sınıflarda olsalarda kırkbeş dakikalık okul yolunda aşkını doyana kadar izliyordu OSman.Necip ise Deniz ile gezerken adım adım kendilerini izzleyen milletvekili adayının kızını unutamamıştı.Dersten sonra alt kata evine döndü Necip,evde ablası ve annesi ile teras katına çıkmaya karar verdiler.Teras katında gölge bir köşe bulup kasabanın en yüksek binasından etrafı izlemek çok hoştu,ablasının fazla eğildiğini farkettiler birden dördüncü kattan düşerse kurtulma imkanı yoktu elbet ancak ikinci kez aynı şeyi gördü Necip,ablasının üstünde belirdi beyaz dairelerden oluşan insan şeklindeki ışık saniyeler içinde yok oldu,rüyasında tanışıp söz verdiği bu ışık demeti ablasını düşmekten kurtarmıştı,verdiği sözü yerine getirmek için çok çalışmalı çok öğrenmeliydi.Teras katında anneanne tek göz odada otururdu,çocukluğunda kangren olduğu için ayak parmakları kesilmişti,yaşı doksan civarındaydı,eski ve yeni alfabede adını yazardı anneanne,gözleri son derece zayıftı,her torun gibi Necip için günün en neşeli zamanı teras katında öyküler dinlemektir.Kasabaya yıllar önce yağan tek katlı evlerin çatı katına kadar ulaşan aşırı soğukların olduğu yılı keyifle dinlerdi,bindokuzyüzbeş yılında anneannesinin çatıdan yere rahatlıkla atladığı kardan tepelere düşüşünü defalarca dinlerdi,kasabada yüzyıl önce bu kadar çok kar yağmıştı oysa artık kar tanelerine hasretti tüm kasaba,vilayet kasabaya göre daha soğuktu,çoğu zaman kış boyunca sadece yağmur yağardı.İkinci favori öykü kasabayı işgale gelen Fransız askerlerinin misafir edilişiydi.Anneannenin babası tanrı misafiri deyip kafalarında kocaman şapkaları olan misafir askerlere geniş bir sofraya hazırlanmış gece için yatklar hazırlanmıştı,ancak sabah çok erken saatte kalkan Fransızlar yatakları sırtlayıp gözden kaybolmuşlardı.Kardeş apartmanında çocukluğu okul dönüşü kalan cep harçlığıyla bir dilim pasta ve anneannenin öyküleri ile geçirdi.

Ft. Edebiyat-3-

Yeni okulunda yabancı bir dil öğrenmenin zorluğunu farketmeye başlamıştı Necip.İlk bir haftadan sonra derslerde tamamen İngilizce konuşacak olan öğretmenlerini nasıl anlayacağını şimdiden kara kara düşünmekteydi.Seksenli yılların Türkiyesinde "dayak"sıradan bir olaydı,okulda,karakolda,yatılı pansiyonlarda ve huzurevlerinde dayaa maruz kalmak sıradan bir olaydı, şikayetçi olmak ise sıradışıydı.Necip dayak korkusu ile ödevlerini aksatmadan yapmaya çalışıyordu,zorlandığı zaman lisede okuyan ablasından yardım almaya başladı,Osman da üst kattan inip ödevini tamalamak için yardım almıştı.Okulun en sert öğretmeni öğrencilerden üzerlerinde isimlerinin yazacağı kartondan "isimlik"yapmalarını istemişti,ertesi gün derste öğretmen isimliğine baktıktan sonra:"OK,Necip,how old are you?"dedi,ayakta donduğunu hissetti birden korkudaan dili tutulmuştu,cevapsız kalan sorunun cezası muhtemelen okkallı bir tokattı ama bu kez öyle olmadı,isimliğini herkesten evvel yapıp sıranın üstüne koyması kurtarmıştı onu,eliyle omzuna dokunduktan sonra oturmasını işaret etti ve boş sıralara yöneldi "whre is your chart?"sorusu cevapsız kalmıştı ,verşlen ödevin yapılmaması bir suçtu,öğrenci cevabı veremedi tokat çoktan yanaklarına inmişti.Necip sıra arkadaşı Berdan'a baktı,ancak Berdan tedbiri elden bırakmamış kartını tamamlamıştı.Sırayı tam ortadan bölen uzun bir çizgi paylaşımlarında yardımcı oluyordu.Berdanın defteri veya kitabı çizgiyi birkaç santim geçerse hemen uyarılırdı aynı şekilde Necip de sınır ihlali yaparsa Berdan ya sertçe çizgiyi geçen defteri iter yada arkadaşını uyarırdı.Genelde vilayette oturan çocuklar kasabadan gelenlere takılır, köyden kente göç eden zavallılar gözü ile bakarlardı.Okulu astığı ilk zamanlarda Necip gerçekten vilayetin kasabadan farklı olfduğunu hissetmeye başladı.Sadece "Cevzili"kırtasiyede bulunan "tenses and their usage"simli mor kapaklı kitabı bulmak için vilayetin merkezine geldiğinde şaha kalkmış at üzerinde Mareşal Mustafa Kemal heykeli karşıladı onu,meydanın altında psajları gezdi sonra,çeşitli ebatlarda walkman ,kasety çalar renkli gece lambaları kutu kutu dizilmiş oyuncaklar pasajın koridorlarında karşılıklı dizilmişti.Kasabaya giden otobüs akşam kalktığından gezmerk için bol vakti vardı,caddelerin bu kadar kalabalık olabileceğini aklına getirmemişti.

Kasabadaki okulunda bahçe ve sınıflar küçüktü,öğrenciler birbirne yakın masalarda sıkışarak otururdu bu denli yakın oturmanın sonucunda Figenle yaşadıklarını unutmaz olmuştu zaten,artık anne babası onu okula bırakamazdı,sabah çok erken ayrıldığı evden akşam üzeri dönüp ,ödevlerini hazırlayıp erkenden uyuyordu.Öğrendiği her bilginin ömrünü uzatacağını söyleyen garip kürelerin bir araya gelmesi ile bir insan şeklini alan cinsiyeti belirsiz şekil haklıysa yabancı dil öğrenirse ömrü uzardı herhalde,bu düş gerçek olmasa bile artık yeni bir tutkusu vardı:Sahnedeki sıradışı hareketler yapan genç ve dinamik bir sanatçı,İtalyan asıllı Amerkian vatandaşı olan ve sahnede çıkardığı külodunu seyircilere fırlatan bu kadına hayrandı Necip , söylediği şarkıların anlamını biliyordu,"Bana nasihat verme , baba"adlıparçanın girişini defalarca dinlemesine rağmen biukmamıştı,kardeşinin sevdiği kasetleri gizlice alıp boşluklarına pamuk tıkayarak silip, kasetçiden Madonna'nın parçalarından derleme hazırlatıp bol bol dinledikten sonra bol bol da yaptığı hareketin bedeli olarak dayak yeyip ağlardı,her şeye rağmen bu şarkıyı dinlemek için herşeye değerdi.Geçmişte bu denli fedakarlıkta bulunup dinlediği bu şarkıyı günümüzde dinlemek çok kolaydı,arama satırına ";Papa don't" yazması bile yetrli oluyordu,cümleyi tamamlamaya gerek kalmadan şarkınız çalmaya başlıyordu.Yeni okulunda tek aşık olduğu kadın Maddonna değildi elbet,okulun ilk günü kendisine küçük gofret parçasını uzatan P?inar'a vurulmuştu ancak kura sonucu Pınar ile farklı sınıflara düşmüşlerdi.Osman ise Pınar ile aynı sınıftaydı.Her teneffüs Osman'ı ziyaret etmek bahanesiyle D şubesine gidip Pınar'ı görmek istiyordu.Yedi yaşından sonra oniki yaşında yine aynı duyguları hissetmek çok mutlu etmişti.Onun gözlerine bakmaktan usanmadığını farketmişti,hiçbirşey yapmadan saatlerce bakışmak istiyordu ve onunla konuşmak.Osmandan sık sık aşık olmanın çok güzel olduğunu dinlemişti.serenat hakkında konuşmaktan bıkmazdı,Osman şimdi kendisi de sadece konuşmak istiyordu hep Pınar'ı konuşmak hep onunla olmak.Pınar İstanbuldan kasabaya taşınan avukat bir baba ve evhanımı anneden oluşan ailenin ilk çocuğuydu.Babası milletvekili adayı olmuştu,ilk seçimde milletvekili olarak Ankaraya gidecekti her ne kadar kısa şişman adamın partisinden aday olması yinede seçilme ihtimali yüksekti.kasabanın sol görüşlü vatandaşları her akşam buluşup milletvekili çıkarmak için çaba gösteriyordu.Bu çabalar olumlu sonuçlanacak ve Pınar lise ikinci sınıfı Ankarada okuyacaktı.ilkokul ikinci sınıfta Özlem vilayete gitmişti,lise ikinci sınıfta da ;Pınar başkente taşınacak Ankara Atattürk anadolu lisesinden mezun olacaktı.Necip küçük kasabada liseyi tamamladıktan sonra yine kurak bir anadolu şehrinde matematik okuyacaktı,çocukluğundaki rüyanın gerçek olacağını ancak orta yaşlarda farkedecekti,Osman ,;Pınar ,Serenat ,Deniz ve diğerleri evlenip yuva kurduktan sonra göz altlarında oluşan halkaların her gün ölüme bir adım daha yaklaştırdığını düşünürken Necip hep lisede okuyan bir delikanlı kalacaktı,yaşamı hep lise anıları tekrar tekrar yaşayarak geçecekti,cesaretini toplayıp duygularını Pınara ifade ettiği günü yaşayacaktı.Rüyası gerçek olacak okuduğu her kitapta kahramanı yaşayacaktı.İlkokul birinci sınıfta okumayı çabuk söktüğü için öğretmeni tarafından kendisine hediye edilen kalın mavi kapaklı kitabımın kahramanının yaşayacaktı ilk olarak,bu eski kitap günümüzde yaygınlaşan cep kitabı tarzında boyutlara sahipti.Bir kaç kere evde yalnız kalıp okumaya yeltendiği bu kitaptan önce bir anlam çıkaramadı.İlk sayfada yaşlı bir kadın vardı ve anladığı kadarıyla haşarı bir çocuğa sesleniyordu.

"Tom,Tom!,yine nerdesin ,Allah'ın cezası"

Bu kitabın kahramanını ve en yakın arkadaşı ile yaşadığı maceraları yirmibeş yaşında tezini hazırladığı kütüphanede kaynak taraması yaparken tekrar tekrar okuyacak ve işte çocuklukta okunan bu kitabı gerçekten yaşayacaktı.TOM VE hUCKLEBERRY FINN birlikte gece yarısı bir mezarlığa yürüyüp ölü kediye gömünce hayalet yakalayacakları umuduyla ile yola çıkarlar,bu amaçla gittikleri mezarlıkta bir cinayete tanık olurlar ve böylece masum bir adamı ipten

kuratırılar.Çocukluk da sevgi,nefret,aşk gibi evrenseldi,isimler yada yaşanan coğrafya farklı olsa da maceralar aynıydı.Tom ve huck'ın yerini osman ve necip almıştı sadece ...kitabı hissetmeye başlamıştı şimdi, kalın mavi kapaktan zorlukla içeri sızdı ,ssararmış yaprakların içinde kelimeler virfüller noktalar vardı,bir kişi söz aldığı zaman tırnak işaretlerinin kullanıldığını farkettiler,kitabın en önemli sayfasına çabucak ulaşmıştı,mahkemede karar okunacağı zaman necip kararsızdı,ya sessiz kalıp maszum bir adamın ipe gitmesine yol açacaktı, yada tanıklık edip kendi hayatı pahasına adaletin yerini bulmasını sağlayacaktı.çocuk kalbinin kötülüklerden arınmış olduğunu yazar Marc TWAIN bu sayfada çok güzel anlatmıştı.Çocuk dini,dili,ırkı ne olursa olsun temizdi ve Necip karar okunurken söz aldı -"Durun"

Kedi gömmek için geldikleri mezarda olanları anlatırken gerçek katil hızla ayağa kalkıp pencereden atlayarak çoktan gözden kaybolmuştu,azılı bir katil elbette kendisini ele veren kişiyi bulup intikakını almak için takipte olacaktı,kahraman olmanın bedeliydi belki insanın bela ile yaşaması...

necip uyandığında aile çoktan uykuya dalmıştı,rüyası ile birlikte kitabın kalın kapağından seksen yedi yılına dönmüştü,yarın ki dersten ödevleri tamamlaması gerekti,sabah kadar çalışmaya karar verdi.

Ft. Edebiyat -4-

"Biz çocuktuk ve küçük yüreklerimizde sadece masum duygular taşırdık.

Ellerimizde oyunlarda kalan mühürler; uçurtma ipi izleri, gazoz kapaklarından kalan yuvarlak tırtıllı çizgiler, deniz suyunun tuzları vardı.

Gökyüzünden geçen uçakların sesini duyunca ellerimizi gözümüze siper eder uçağı bulmaya çalışırdık. Uçağı ilk gören "işte orda, ben gördüm, o benim uçağım" derdi.

Yoldan geçen büyükler el sallardı, biz ıslık çalardık gökyüzünde küçücük martı gibi süzülen uçağımıza. Oyunlarımız vardı ağaç dallarından sarkan, toprakta açtığımız küçük kuyularda toplanan.

Saklambaç, istop ve körebe oynardık akşam olmadan.

Yapraklarından şapka yaptığımız, çiçeklerinde arıları hapsettiğimiz bitkilerimiz vardı bahçelerimizde. İspirtolu kalemler vardı kırtasiyenin camında hayranlıkla seyrettiğimiz, rengârenk.

Plastik toplar vardı her maç yaptığımızda Pansumancı Mehmet amcanın yakalayıp çakısıyla kestiğı.

Yaralarımız vardı dizlerimizde kabuk bağlayan en ateşli mahalle maçlarından kalan.

Şarkılarımız vardı oyunlarımızı duyuran, rakiplerimizi kızdıran.

"Birdirbir" vardı, uzuneşek, güvercin taklası, kızların oynadığı seksek, yakar top vardı bütün mahalle çocuklarıyla oynanan.

Ellerimizde silaha benzeyen tahtalarla adam bölüşerek oynadığımız "tabancacılık" oyunumuz vardı.

Yağ satarım bal satarım yaşımızdan sonra, isim şehir, köşe kapmaca ve mendil kapmaca oynardık çoğı zaman.

Kavgalarımız vardı bitince hemen barışılan.

Sırlarımız vardı bizi bir birimize yaklaştıran, annemizden başka kimseye söylemediğimiz.

Pabuçlarımız vardı top oynamaktan uçları delik ve yeni tamirden alınan.

İçimize gömdüğümüz isteklerimiz vardı, berber koltuğunda konuşulamayan.

Elbiselerimiz vardı terzide provası alınıp teyelleri açılan.

Çoraplarımız vardı topukları yamalı.

Her mevsim değişince açılan elbise sandıklarından yayılan naftalin kokuları vardı.

Bonanza vardı, baba Katrayt, Uzay Yolu'nda Mistir Sıpak, Küçük ev ve Lora, Pazar Eğlencesi Cenk Koray, Zagor Ten-Ay Çiko, Nevada Rangeri Tommiks, seviglisi kiskanç Suzi sarışındı. Tarkan vardı "atıl kurt" diye haykıran, Atiila'nın fedaisi.

Elden ele gezen kitaplar vardı, dergiler, cep fotoromanlar.

İpli topaçlarımız vardı.

Otomobillerdeki havalı kornaları en güzel taklit eden Deli Hayri vardı.

Beyaz yakalı önlüklerimiz vardı her hafta sonu kola'lanan.

Çamaşıra konulan çivit vardı.

Demirel vardı, Ecevit, Naim Talu, Nihat Erimvardı. Büyüklerin sohbetlerini süsleyen, hararetini arttıran. Kalın sesiyle "Gomonisstler" e kızan Türkeş, Bağımsız Türkiye, kalp şeklinde anahtarı olan Erbakan vardı ve umumiyetle faşizme karşı omuz omuz durulurdu kahvehanelerde o zaman.

Amerika'nın sesi vardı her akşam ajansı alınan.

Yazlık sinemalar vardı "ailelidir" panosuyla üst katı ayrılan.

Çekirdekler vardı üzerinde sincap resmi, gazozları bal şerbet, kurabiyeleri enfes, bir liraya alınan.

Sinema filmleri vardı öpüşme sahnelerinde gözümüzü kapadığımız.

Annesi olmayan çocukları anlatan filmler oynardı, hüngür hüngür ağladığımız.

Komşular vardı acılar, sevinçler paylaşılan, sıkıntılar, rahatlıklar, sofralarda ekmekler, gezilerde azıklar bölüşülen.

Seçimler vardı konvoydaki arabalardan "İsmail abi bu sefer bize oy ver " diyen anonslarıyla kavgasız gürültüsüz tamamlanan.

Pazarlar kurulurdu taze sebze ve meyveler satılırdı, genetiğı ile oynanmadan.

Akşam sohbetleri olurdu, her akşam farklı bir evde toplanılan.

Düğünleri hatırlarım sabahlara kadar süren hç kimseyi kırmadan.

Maçlar dinlenirdi radyodan, sevinç ve hüzün yaşanırdı balkona çıkan çocukları vurmadan."

Necip:

Kardeş apartmanında çocuk olmak demek kavgalarla büyüme demektir. Dört kardeş ve dört daire ve altı farklı "küsmeye" ihtimali, en üst kat en alt katla, ikinci kat birinci katla ikinci kat üçüncü katla üçüncü kat dördüncü katla...vs..vs..en üst katta gümüştaş ailesinin en büyük ferdi yaşardı yani teyzem, Cumhuriyet ilkokulunda okuyan ailenin en büyük ferdi, okulun ne kadar eski olduğunu düşünürdü hep Necip, teyzesi ile aynı okuldan mezun olduğu için, dördüncü katta yalnız yaşardı, yaşamının yarısına yalnız yaşayarak geçirdi, ayrıldığı eşinin gece geç saatlerde elinde içki şişesi ile sokak lambasının altında bağırp mahalleyi ayağı kaldırdığı günler olurdu, bu adamın çok ünlü bir hafız olduğu söylenirdi bir zamanlar, ancak belirli zamanlarda akli dengesini kaybeden ileri derecede hasta bir haafız, kimine göre asker deyken attan düşüp kafasından yara aldığı kimine göre doğuştan olduğu söylenen bir akıl hastası, ancak bin dokuzlu yıllarının Türkiyesindeki bir güney doğu kasabasında elbette tanışarak evlenilmezdi. İlk

zamanlarda ruhsal dengesiiniin içinde olduğu zamanlarda çok zeki olduğu Kuranı defalarca hatim ettiği gür sesiyle dinleyenlere bir ziyafet veren bu din alimi köylerde ünlü bir hoca olarak nam salmıştı,ancak yaz mevsiminde elli dereceye dayanan sıcakların etkisinden belki ruh sağlığı bozulduğu zamanlarda bir elinde ayetler diğer elinde içki şişesi ile kasabanın meydanında bağıırdı.Bu kişi iile evlilik hayatını yürütmek çileye katlanmak demektir teyze için,dört çocuğunu büyüttükten sonra varın yoğunu satıp savuran bu akli dengesi bozuk hafızdan boşanmayı başaran teyze tek başına hem anne hem baba olmanın zorluğunu yaşadı,parasızlıktan Osmanın en büyük ağabeyi Hakan'a baktı,yokluk içinde hayata tutundu ve ikibinonlu yıllrda hayata veda etti,yaşamının son yıllarında bir anne için mümkün olabilecek en büyük acıyı yaşadı ,ilk evladını kırklı yaşlarda akciğer kanserinden kaybetti,bu darbeyi ilerleyen yaşında kaldırmak zordu,yalnız yaşadığı hayatında yalnız başına veda etti yaşama,necip defalarca çıktığı teras katında anneannesinin yakınlığını yaşadı ancak Osmanla koşup oynadıkları zaman fdazla gürültü çıkardıkları için teyzeleri tarafından sık sık uyarılırlardı,yıllar sonra ilkbaharın kendini hissettirmeye başladığı bir pazar günü anneanne bir hafta boyunca iki dünya arasında gidip geldikten sonra hayat gözlerini yumduğunda artık ailenin en büyüğü teyze olmuştu,o pazar günü teyzenin küçük ve büyük dayının ve annesinin ağladığı gündü,bir asırlık ömrünü noktalamaya çalışan anneannenin "diğer tarafa"huzur içinde gitmesi için kasabanın ünlü din alimlerinden görüşler alınmıştı,çocukları barışmalı ve can çeken bu yaşlı kadının kulağına en büyük çocuk "Ana,çocukların barıştı"demesi gerekirdi ve barışın gelmesinden bir kaç gün sonra anneanne gerçekten yaşama veda etmişti.bir anne için ruhunu teslim etmeden önce bu cümleyi işitmek önemliydi elbet,ergenlik yaşına yeni girdiği yıllarda aklında kalan ise annesinin büyük ağabeyinin elini öpmesi ve "benim babam sensin" demesiydi,Osmanın babasının bir çocuk gibi ağlaması onun duygularının olması ve ölümün her yaştaki insan için acı olduğunun farkına varmıştı necip.Anneanne öldüğünde Osman kasabada yoktu,Tıp eğitimi almak için ayrıldığı kasabaya bir daha dönmedi,ağabeyleri Teoman ve Hakanda üniversite eğitimi almak için gittikleri şehirlere yerleştiler,seksenli yıllarda her dairede en az üç çocuğun olduğu apartman yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı,gurbete gidenler ve ahirete gidenlerle...

Okuduğu her kitabı yaşama yeteneği veren gizemli adam beyaz kürelerin bir araya gelerek oluşturduğu şekilde son kattan sarkan ablasının üstünde belirlediği günden bu yana tekrar görünmedi Necip'e ama bu kabiliyet kitapların dünyasını açmıştı.Cumhuriyet ilkokulunda mızıkça çalan öğretmeninin hediye ettiği kitap okuduğu ilk kitaptı ve kısa düz siyah saçlı esmer kız da ilk aşkı,okul bahçesinde "yağ satarım bal satarım ustam ölmüş ben satarım "oyunu oynanırken hep mendili Özlemin arkasına bırakırdı Necip ,onun kendisini kovalaması için ve yakalaması için ,hayatındaki en mutlu anları onun yanında oturup plastik fasulyelerle birlikte oynadıkları,defterlerine defalarca "Ali gel"yazdıkları andı,ve sekiz yaşına girdiğinde okul kapısında beklediği beyaz arabanın gelmediği an ise en üzücü andı,ileriki yaşlarda yine aşık oldu elbet ama çocukluk gibi ilk aşk da sadece bir kere yaşanırdı.Yıllar sonra evlenip baba olduktan sonra aşktan gözü kör olunca karısını ve oğlunu terk etmeye karar vardığı zaman okudu "Beyaz Gemi"yi.Babasız büyüyen bir çocuğun yalnızlığı anlatılıyordu,sayfalar ilerledikçe kendini kitapta buldu Necip.Yüksek bir tepeden denize bakarken...

İlerden kuğu gibi süzülen beyaz gemiyi gördü,acaba babası o geminin kaptanı mıydı?birgün dönecek sıcaklığını hissettirecek miydi?baba yeri gelince arkadaş yada ağabey olabilir miydi yoksa asık suratlı sık sık azarlayan kimi zaman döven anlayıştan uzak bir adam olabilir mi,aslında baba ne demektir?sözlük anlamını bildiği halde bu kelimenin anlamı zihnine yerleşmiyordu,kitaptan sıyrılıp hayatına döndüğünde ekmek almak için babasından aldığı parayı haracıp eve döndüğünde babsının kulağından tutup parayı geri almak için harcadığı mağazada yediği dayağı hatırladı,onsekizine bastığında sabah erkenden kalkıp babasından para çalıp deniz kıyısına garsonluk için kaçmayı planladığı günü hatırladı,son anda yakalması ve kapı önünde tekrar yediği dayağı.."Adam olduğumu mu sanıyorsun?"sorusunu yanıtsız bırakmıştı,adam olmak belki de onsekizine basmak değildi,kendi ayakları üzerinde durmak,o deniz kasabasında garsonluk yaparken sadece bir gün çalışıp ikinci gün kaçmak değildi adam olmak ve itiraf etmek gerekirse adam olmak çok zordu,bu uçsuz bucaksız maviliği izlemenin dalgaların sesini dinlemenin bir bedeli vardı.Bu bedeli ödemek için yeterli gücünün olmadığını hissetti Necip,osmanın her yaz anlattığı yaz tatili öykülerinde bıkarak dinlerken bir taraftan da merak ederdi,deniz ne kadar büyüktü ve ne kadar derindi?Osmanın babasının fabrikasındaki mercimek yıkama havuzunadn büyük müydü ve su sarı mıydı acaba ,her yaz tatilinde dayısının Osman'ı kucağına alıp havaya kaldırdıktan sonra denize fırlattığını biliyordu artık,kırmızı renkli arkası geniş arabanın içine yığıldıkları eşyalarla sabahın erken saatlerinde yola çıkarlardı,yaz tatili kuzeni için kum ve güneşti ama Necip için farklı işyerlerinde çalışmaktı,hayatı öğrenmek için rica ile akrqaba çocukları yakınlardan birinin işyerine çirak olarak veriliirdi.

ft. edebiyat -5-

İnsanlar ölümü ne kadar da az düşünür. Âdeta bir düşünmeme sanatı geliştirmiş ve böylece gerçekleri unutmanın yolunu bulmuş insan. Oysa ölüm, derin düşünmeyi ve dengeli yaşamayı sağlar.

Her nefis ölümü tadacak iken ölümü konuşmayarak, düşünmeyerek ölümden kaçılabilir mi? Ölüm insanın, hayatını sorgulaması yönünde bir hatırlatmadır. Düşünmediğinde ise dünya hayatına ve geçici süslerine hırsla bağlanır, bencilleşir.

"...İnsan zayıf olarak yaratılmıştır." Allah, kadına da, erkeğe de acizlikler vermiştir. Bu özel yaratılış, insanın, dünyadaki her şeyin geçici olduğunun farkına varabilmesi içindir. Her gün defalarca aczini ve zavallılığını görür insan ama büyüklenir, gururlanır, enaniyet yapar. Nefsi bu kadar azgın insanı Allah, "çok zalim, çok cahildir" ifadesiyle tarif eder.

Ölüm, yalnızca dünya hayatımızdaki imtihanın sonudur. İnsan dünyaya gelir, çocukluk safhasını yaşar, gelişir. Orta yaş, ihtiyarlık derken, zaman da hızla ölüme doğru akmaya devam eder. Genellikle hastalık ya da yaşlılık sonucu ölümün geleceğini zannederiz. Ancak Allah, genç ve sağlıklıyken, ayaktayken, konuşurken ya da en eğlendiği anda da aniden insanın canını alabilir. Uzun bir sürece, yaşlanmaya ya da hastalanmaya ihtiyaç yoktur.

Ömür çok hızlı geçer. İstisnasız her insanın, ölüm gerçeğini görüp kabul edeceği bir an olacaktır. En sağlıklı, en gösterişli insan bile bir gün karanlık toprağın altına girer. Orada ise ölümü unutan, yaşamı boyunca büyüklenen, hep "ben", "ben" diyen kişinin, dünyadaki azgınlığından, kibriden eser yoktur.

Ahirette inkârcıların, yapıp ettikleriyle yüzleşme anı oldukça zorludur. Allah'ın sınırları içinde yaşamak yerine bencil tutkularını tatmin amacıyla yaşayan, Allah'ın değil, insanların rızasını gözetken kişileri oldukça zor bir hesap bekler.

İnsanın, sorgulanma anı yaşanacakları düşünüp de korku hissetmemesi mümkün değildir. Ancak bu korku yalnızca inanan insanlara has bir korkudur. Çünkü o anın gerçekliğine kesin bilgiyle iman edenler, yine müminlerdir.

İnsanın ahirette karşılaştığı zorlu durum, yapıp ettiklerinin her anının kaydedildiğini düşünmemesi ve Rabbi huzurunda sorgulanacağından gaflette yaşaması nedeniyledir. Ölüm gerçeğine, ahiretin varlığına ve hesap gününe kesin bilgiyle iman etmemesi nedeniyledir ki insan, Allah'ın sınırlarını rahatça ihlâl ederek yaşar. İnkârcılar, hiçbir şeyin Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaktan ve O'nun azabından sakınmaktan daha önemli olmadığını o an kavrarlar. Bu sebeple ölüm, inananlar için büyük bir şok, büyük bir beladır.

Yaşımız kaç olursa olsun, hepimiz ölüme aynı yakınlıktayız. İnsanların bir taraftan ölümlerini, diğer taraftan yenilerinin dünyaya geliyor olması bizi gaflete düşürmemeli. Hiç doğan olmasaydı, sürekli ölümlere şahit olsaydık ve çevremizdeki insanların sayısı gittikçe azalsaydı, nasıl panik olurduk. İşte bu ruh haliyle yaşayalım, ölümü sıkça düşünelim. Geriye dönüp baktığımızda, yaşadığımız yılların ne kadar da çabuk geçtiğini düşünürüz. Yaşayacağımız yıllar da aynı hızla geçecek unutmayalım. Ki yavaş da geçse ölüm sonunda bizi bulacak...

Ölüm, inananlar için Rabbine kavuşma yönünde büyük bir nimettir. Ölüm görünüşte yokluk gibi görünür ancak ölüm diriliktir, sonsuzluktur.

"Ölüm yaratılmışın Yaradan'a kavuşmasıdır... Can gitse de korkma başka bir candır ölüm." Mevlâna.

Necip ölümü ilk kez bindokuzdoksandört senesinin nisan ayında tanıdı,pazar günü akşamüzeri...Bir yıl önce aynı tarihte anadolu lisesine kayıt olmasını sağlayan şişman cumhurbaşkanı hayata gözlerini yummuştu,hep öykülerini dinlediği saatlerce kırkbeş derece sıcakta tek göz odada sıcaklığın tepedeki çatıdan içeriye aktığı odada geçmiş dinlediği ninesinin ölümü ile...

Yedi yıl nişanlı kaldığı Mustafa'yı,işgale gelen Fransız askerlerinin koca şapkalarını,çarşı camisinin önündeki meydandaki zeytin ağacına asılan adamı ve ninesinin acn çeken adamın titreyen ayakları nasıl günlerce kabuslarında gördüğünü,kasabaya yüz yılda bir kez o derecede şiddetli yağan evlerin çatılarına yetişen "büyük kar" yağışını kangren olan parmağının kesiliş öyküsünü dinlediği anneanne bir hafta boyunca meydanda asılan ve can vermeden önce ayakları titreyen adam gibi titreyen ayakları ve açıp kapadığı ağzı ile iki yaşam arasında gidip gelmişti,konuşabildiği zamanlarda evine gitmek istediğini söylerdi ,zaten evinde olduğunu anlatmaya çalışırdık ama evinin artık farklı bir yerde olduğu aşıkardı.Pazar günü akşam üzeri ileri geri hareket ettirdiği ayağı durdu ninenin,koşarak aktara vardığında kına istediğini söyleyince adam hemen Allah rahmet eylesin"demişti merhumeye kına yakıldığını o zaman öğrendi necip,ölümün de aslında bir düğün olduğunu ve kadınların tertemiz ve kınalı olarak

ebedi hayat arkadaşına gittiğini...

Mezarın ortasında bir karış ve "dört parmak"eninde açılan çukura sağ kulağı yere gelecek şekilde yüz yıllık bir tarihi yerleştirip yaklaşık bir buçuk dakika içinde toprakla doldurulup yaşama devam etti herkes,teyze,Osmanın babası ve diğerleri...Üç ay sonra yine yaaz gelecekti ,Osman yine yaz tatiline gidecek,yaz maceralarını anlatacaktı,artık sahilde çadır kurmak yerine yazlık evde yaşamaya başlamışlardı,komşu kızının rahatlığını anlata anlata bitirememişti Osman,kızın babasının geceleri çıkmak için izin vermesini denizde sürtündükleri zamanlarda kızın külodunu indirdiği anı defalarca anlattı Osman,büyüdükleri kasabada karşı cinsle buluşmak neredeyse imkansız olmasına rağmen aynı ülkenin deniz kıyısındaki kasabalarında gençler sabahın ilk saatlerine kadar deniz kıyısında ateş yakıp şarkılar söyleyip bira içerek sevişiyordu.Osmandan on yıl sonra tanıştığı denize aşık olmuştu Necip,kasabadaki tek yüzme havuzunda kurumuş yapraklar ölmüş hamamböcekleri ile birlikte yüzerken osman'ın ne kadar güzel yüzdüğünün farkına vardı,yüzme bilmediğinin farkında değildi , ama aynı yükseklikten aynı tarzda bıraktı kendini sarı renkli suya... tıpkı osman gibi,onun gibi atlarsa onun gibi yüzeye çıkacağını sanmıştı çocuk aklıyla ama çıkamadı önce biraz çabaladı sonra çabalamanın faydasız olduğunun farkına vardı ,dipte asılı kalmıştı aslında iddia edildiği gibi hemen paniğe kapılmadı,nefesi de yeterliydi,yeni yetme yaşlarında içi kuş pisliği ile dolu su saklama kabına başlarını sokup nefessiz kalma yarışması yaptıkları anlardan dolayı antremanlıydı,ama yüzeye çeken bir el gördü yukarda Osman'ın eli... ve havuzda yüzen diğer kasabalı gençler el birliği ile kenara doğru iterek kurtardılar Necip'i ,ilk şoktan sonra artık en azından yüzme bilmediğinin farkına varmıştı,ödünç aldığı kamyon lastiği ile saatlerce çalışarak öğrendi ama epey yorucu bir işti bu,ve yorgunluk açlıkla birleşince havuzun yanı başındaki lahmacun fırınından yükselen kokular iki kuzenin son parayı verip afiyetle yedikleri lahmacun ve evden getirdikleri domates,biber ve bir kaç dilim koyun peyniri ile zenginleştirilirdi.Peynir her sonbahar tenekeler dolusu alınan ve soğuk hava deposunda saklanan ,her kahvaltıda çaya ekmek dilimlenip bu ikiliye sonradan katılan kahvaltıyı zenginleştiren ,bir gereklilikti.Tüm kasaba peyniri her pazar geldikleri fırınlı yüzme havuzunun yanında bulunan soğuk hava deposunda saklardı,havuzun yanında da kasabanın itfaiyesi ve hareket ettiğinden şüphe edilen bir demir yığınına andıran kırmızı renkli eski kamyon vardı.

Kış mevsiminin sadece iki ay yaşandığı kasabada kırkbeş derece sıcaklıkta yaşamaya çalışan ahaliyi bir nebze serinletmek için tozlu yollar ,gençlerin yüzme öğrendiği havuzdan çekilen sularla nemlendirilirdi ama kısa sürede su buharlaşır yollar eski tozlu doğal görünümüne bürünürdü.Necip kimi zaman bu kadar esmer tenli gençlerin içinde açık renkli olan tek kişi olduğu için kendini yalnız hissederdi,gençlerin karşı cinsi tanıma imkanı olmadığı için cinselliği yaşama yada paylaşmak için en uygun kişi arkadaşlardı,aşırı derecede açık teninden dolayı bazı gençlerin bir genç kıza bakar gibi kendisine bakmasından rahatsız olurdu ama kimi zaman da bu lokantalı havuzda kendini bikinili bir genç kız olarak hayal ederdi , bir tanrıça gibi fırının tam karşısındaki ağacın serin gölgesinde uzanan beyaz teninin esmerleşmesini önlemek için güneşe çıkmayan ve kendisine hayran hayran bakan gençlere gülümseyerek karşılık veren bir tanrıça...

Kuzeni Didem gibi bikiniyle kızgın güneşin altına fütursuca yatmak ve erkeklerin bakışlarını üzerinde toplamak isterdi ancak kızgın güneşin altında esmerleşen ve söz dinlemeyen erkekliğini biraz rahatlatmak için sık sık fırınlı havuzun lavobosunda kendini tatmin edip kamyon lastiğini beline geçirip yüzmeye devam ederdi.Kendini bir genç kız gibi hayal etmesinde neyin etkili olduğu bir muammaydı,bu doğuştan gelen bir özellik miydi yoksa kuzeni Mehmet ile oynadığı masum cinsellik oyunları mıydı,aslında yedi yaşından itibaren sokak arkadaşları arasında ilk sırada hep cinsellik vardı sokak ortasında kısa pantolonunu indirip yoldan geçen kızlara organını gösteren Tufan ,kuzeni Mehmet ile sık sık işyerinde yukarı bakıp mazgalın altından kadınların bacaklarını izledikleri zamanlar karşı cinsi tanımaya başlamışlardı,kasabada kızlar ayak bileğinden boğazına kadar giyinirlerdi ama sinemanın afişlerinde tamamen çıplak kadın posterlerinin üreme organları siyah boya ile boyanırdı.Akşamları film izlemeyegittiği zaman daha ilk sahnede gençler rahatlamak için tuvaletin yolunu tutardı bazıları ise rahatını bozmamak ve idrar kokulu bir mekanda mastürbasyon yapmamak için arka sıralarda oturduğu koltuğa boşalıp çıkardı ,filmler arka arkay a üç film olup ilk ikisi porno sonucusu karate olurdu.Oturduğu yerde boşalanlar kimi zaman yanındakine organını gösterirdi,hemcinsinle tanışıp ilişkiye girmenin en uygun yeri sinemaydı,kiim yetişkin adamlar bıkları yeni terleyen delikanlılarla sinemada tanışıp "tavladıktan"sonra evine götürüp cinsellik yaşardı.İlk ergenlikle kadınlığı yaşayan bir delikanlı muhtemelen karmaşık duygularla hayatına devam ederdi,aslında aşırı derecede porno bağımlısı olmak zamanla kadınlara hayran olmaya hatta kendini o sahnedeki kadının yerine koymaya kadar giderdi,dudaklarının kenarında kalan sperm damlalarını adamın parmağıyla temizleyip kadına zorla yutturması unutulmaz bir sahneydi,kuzeni Mehmet ile sinemaya gidip en arka sıralarda oturan necip sürtünmek için çeşitli bahaneler bulurdu,genelde yerde bir kağıt olduğu bahanesiyle eğilene arkasındaki cinsel organını dokundururdu hatta gerçekçi olması için hala bulamadın mı gibisinden sorular sorulurdu,bu daha çok bir tedbirdi olur da sinema görevlisi neden arkadaşın eğilmiş diye sorarsa yere kağıt düştü yada çekirdekler yere döküldü onları topluyor gibi bahaneler üretmek akıllıca gelirdi kimi zaman bir kaç tane ayçekirdeğini yere döküp toplarmış gibi yapardı necip ve eğilince mehmet de arkasında yerini alırdı,sonra rolleri değişirlerdi,sinemda bu "ısınma" turlarından sonra işyerinin anahtarın mehmette olduğundan işyerine gidip mum ışığında sürtünmeye devam ederlerdi.Kuzeni Mehmet ile yaşadığı cinselliğin boyutu ilerlemiş olmasına rağmen Osman ile bu derece ilerleyen bir ilişki olmadı sadece bir defa yuvarlak tenis topunu burunları arasında düşürmeden tutmaca oynarken kasten dudaklarını uzatan necip sayesinde öğpüşmüşlerdi ve Osman bu duruma katıla katıla gülmüştü,Osman evlerine misafir gelen ailenin küçük kızının eteğini kaldırdığını ve külodu kenara sıyrınca ortasında bir çizgi olan iki yuvarlak gördüğünü NECip'e anlattı.Ortasında bir çizgi olan iki yuvarlak şeklinin bir araya gelmesi ile oluşan şeklin sahibi Elçin daha ilkokula başlamamıştı.Necip elbette kuzeni Mehmet ile yaşadıklarını Didem yada Osmana anlatmazdı ancak oniki yaşında vilayet yolunda sık sık açılan eteğini n altında n bakınca kuzeni Didemin bacaklarının ne kadar güzel olduğunu

anlamıştı ama aklına takılan tek bir soru vardı acaba büyük adamlar da büyük kadınlara bakarmıydı ve doğan çocuğun kız mı erkek mi olduğu nasıl anlaşılırdı?bu soruyu dayanamayıp annesine sorunca gülmsemekle yetindi annesi,akşamları "Mavi Ay"dedektiflik bürosundaki yakışıklı dedektif ve sarışın iş ortağınının çırılçıplak yatakta olduğu sahnetyey dikkatle bakan necip anne babasının kendisini izlediğinin farkında değildi.Aslında bu sahnede David ile Meddy'nin ne yaptığı ilgisini çekmemeyişti ama Maddy'nin ne kadar kılsız tene sahip olduğu buna karşılık David'in ise kıllarla kaplı bedeni kadınlara olan hayranlığını arttırmıştı.Karşı cinse olan hayranlık duyguları iki büyük ablasından kaynaklanıyordu.Liseden dönen ablasının sadece iç çamaşırları uyuya kaldığı gün odasına girip izlemişti,her kıvrımı,beyaz tenini,kırmızı yanaklarını,dantelin altından kumral renkli tüyleri sütyenin dışına taşan dolgun beyaz yuvarlakları...
Sinema salonunun girişinde asılı dev film afişlerindeki kadınlar gibiydi ablası,sessizce çıktı odadan gördüklerini unutamadan..

Fantastik Edebiyat -6-

Yıllar sonra karşılaşacağı komşu kızı gibiydi yada komşu kızının teni ablası gibi,yada tanıdığı bulgar göçmeninin deniz mavi gözleri gibi...

Sokakta bu kılıkta gezecek ne olur acaba?deyip kıkırdadıklarını andı ,küçük sarışın abla sadece beyaz gömlekle büyük esmer abla da kısa iç eteği ile odada otururken,küçük olduğu için kol altlarının tertemiz olmasına çok gülerdi küçük sarışın abla,ve büyük esmer abla hep aşkını anlatırdı beyaz motosikleti ve dalgalı saçları olan delikanlıyı...

Onu görmek için her okul çıkışında yeni çıkan romanlara bakar dalar giderdi,akşamları büyük radyoyu çatı katına çıkarır Kıbrıs radyosunun romantik şarkıları eşliğinde aşkını düşünüp hülyalara daldardı,anne babanın odasını büyük ağabey kullanırdı çoğu zaman,hayal dünyasında yaşayan büyük ağabey..

Dünyada gideceği ülkeleri listeler halinde yazan ,büyüdüğü zaman çok ünlü bir yazar olacağını her fırsatta ifade eden,evde top oynayıp sık sık Holladadan gelen porselen takımları kıran büyük ağabey...

Yüksekokulu batıda okuyan ve uzun süren üniversite yaşamından sonra bir benzin istasyonunda işe başladı ağabeyim geceleri çalıştığı zamanlarda oldu,gülüğüne işsizliğin yarattığı sıkıntıyı ifade eden cümleler yazardı ancak gizlice okuduğum günlüğünde bu cümleler arasında "intihar"kelimesi geçmeye başlayınca okuduğum günlüğü anneme ve babama göstermeye karar verdim,bu davranışından sonra ağabeyime bir iş yeri açmaya karar verdiler küçük bir oda ve birkaç masadan oluşan bir muhasebe bürosu, iş yeri tabelasına "BAŞARI" araştırma ,aracılık,sigortacılık,finans ve muhasebe ltd.şti.yazıldı,bu yirmi metrakarelik araştırma şirketinde ergenlik çağının bunalımlı günlerini daktiloya yazarak tek tarafı kullanılmış kağıtlara aktardı Necip.Bu mini ofiste kitapların dünyası ile ikinci kez buluştu bu kez Tom Sawyer'in komik masum maceralarının yerini yetişkinler için yazılan "Tehlikeli İlişkiler "almıştı,yazarın adını hafızasına kazımıştı Charles de Laclos.Trhlikli Alakalar sekreterlik yaptığı minik ofiste İstanbuldaki araştırma şirketlerinden iş telefonu beklerken her satırını atlamadan okurdum.Kimi zaman pencere kenarından kaldırıp başımı telaşla koşturan insanlara,seyyar satıcılara bakardım kasabada cenaze mezara giderken tek ve en büyük caddeden geçerken yukardann baktığım zaman kefen içinde sağa sola sarsılan naaşı izlerdim ve ölümü düşünürdüm ve bir yakınıni kaybetmenin nasıl olduğunu ikibinli yıllarda yaşadığım zaman acıyı yazmay abışladım.

"Öyle acılar içinde kıvranırm ki yazmak istemem.Sesim olduğunu unutturum.Şarkı söylemem.Şairliğim çöp tenekesidir, yanına yaklaşmam. İçim ağlar. Gözlerime yığılan yaşları usulca silerim. Acılarım geçimsizlikle gösterir kendini, herkesi haşlarım. Sinirliliğimden herkes alır payını, kendim bile.Dünyanın en günahkâr insanısın derim.Bu yaptıklarını beğeniyor musun Hayır olur yanıtım. Kendimi iyi huyluyken de beğenmem..

Şu an da yazacak güçte değilim. Yazmış olmak için yazıyorum. Oda soğuk, ellerim üşüyor. Yandaki inşaattan tak tak sesleri, boğuk seste, çalışanların gürültüleri duyuluyor.Her sese önem veririm. İster tak tak sesi, ister boş bir kahkaha olsun.

Onun sesi kalmadı bende. Tüketti. Az önce şöyle düşünüyordum. Sen bana bir milim gel ben sana yüz adım geleyim. Ah bağışlanmaz bulut. Gerçekten uçarısın. Sana içimden yazdığım mektuplarım artık seni göğe çıkarmıyor. Güneş de değilsin, yıldız da. Benim ağaçlarımı çiçeklerimi, topraklarımı kuruttun. Bahçeye sevginle giremiyorum. Altında gözyaşlarımı doyaya akıttığım ağacın altından geçiyorum hep. Yaşlı bir elma ağacı. Uzaktan yaban kirazları, kara kavaklar, iki küçük ceviz ağacı beni görüyordu. Hep seninle düşlediğim bu bahçe yalnızlaşmıştı. Benim gibi yapayalnız. Kuşların sesi öteki dünyadan duyuluyordu. Bulutlar en uzaklara çekilmit, yıldızlar sipsivri birer taş parçası olmuştu. Güneş can alıcı azraildi. Gökyüzü çocukluğumda ürkerek baktığım bir canavardı. Sanki beni avcunun içine almış, yerin dibine geçiriyordu.

Yer altında yaşıyordum. Kara kara taşlar, yılanlar ortasında.Hiçbir umut ışığı yoktu. Işıltılı bir nehir arıyordum.İçine balıklar bırakmalıydım. O çocuk başıma sazlardan taç örmeliydi. Özlemle , beklemeliydim onu. Portakal rengi tişörtü güneşle, yüzüyle uyum içinde bir çiğdem güzelliğinde gülmeliydi. Ben omzuna yaslamalıydım başımı. Sana limon küfü yeşili yakışır demeliydim. Öreyim ister misin? Yüzü kızarırdı bilirim. Sinirlenince alnının ortasında kabaran damarın izi bile görünmezdi. Sıkıca kavrardı tuttuğu ellerimi, dudaklarına götürür öperdi.

Ölüm. Ama gerçek ölüm, sevgisiz yaşamak. Aşksız, ne çiçek, ne böcek güzel. Hep kapkara bir duvar var önünüzde. Koşuyorsunuz kapılara,hepsi örtük, kilitli.Cebinizde anahtar yok. Her eve koşuyorsunuz, sizin eviniz değil. Her yerde konuksunuz, ya da hırsızlama girmiş gibi, bir köşede büzülmüşsünüz. Yukarı katlara çıkmak yasak. Soluk almak isterseniz pencereleri açın. İnip çıkın merdivenleri. O yok ki, kapıda karşılayacaksınız. Ya da koşar adımlarla uğurlayacaksınız.. Gelmeyecekti..

Seni hep özleyeceğim..hep özleyeceğim..ama seni yine göreceğim vaktimin dolduğu zaman sen geleceksin beni karşılamaya,seni bıraktığım hastane koridorunda bekleyeceğim..."

yazmayı noktlayıp okumaya başladım,üst ranzada güneşin batışını izlerken jostein gardner'in ünlü Sofinin Dünyasının sayfalarını büyük bir merakla çeviriyordum,sanki yeni bir dünyaya adım atmıştım,artık onaltı yaşında girdiğim büyülü alacalı matematik dünyası yerini çekici ve gizemli felsefe dünyasına bırakmıştı,"Kimsin?"sorusu ile başlayan bu kitaptan sonra edebiyat öğretmeni arkadaşlarımın ilköğretim yıllarında okuduğu "Simyacı"sayesinde artık kütüphanede sadece QA bölümüne bakmanın her akşam aynı yemeği yemek ile eşdeğer olduğunu fark ettim.Bu iki büyüleyici kitaptan sonra bir çocuğun tertemiz yüreğini kusursuz şekilde anlatan "Şeker Portakalı"nın son cümleleri ile hüzünlendim.Bu üç kitap sayesinde artık edebiyat raflarının önünde gezmeye başlamıştım ve bu rafların en üst sırasının büyük çoğunluğu bana göre Türk halkının tüm özelliklerini iyi tanıyan,kalemi çok güçlü olan Aziz Nesin kitapları ile doluydu.Yalnızlığım sayesinde daha çok okumaya başladım,oda arkadaşlarımın hepsi lisans döneminde olduğundan belki de çok fazla ortak nokta yoktu bu nedenle sohbet etmekten çok okumak daha cazipti,hayatımda askerlik dönemine kadar bu sistem devam etti,askerlikle birlikte kitap okuyacak zamanımın olmayacağını sanmıştım,ilk aylar için bu sanı doğrudu ama temel eğitimden sonra gece çalışmak zorunda kaldığımdan uzun kış geceleri yine okuyarak geçmeye başladı.Kraliyet doktorunun ziyareti ile binyediyüzlü yılların Danimarkasına gittim,titanyum çerçeveli gözlüğümün sapında yazan ülke ...İlk kez Danimarkada üretilen bir şey gördüm demişti kıvrıkcık saçlı esmer öğretmen,okuduğu kitabı yaşama yeteneği olduğundan güneş görmeyen soğuk ülkede prensese biniclik dersi verirken buldu kendini Necip.İngiliz prenses akıl hastası kralla evlenmiş rahat tavırları ve etrafındaki erkeklerle fazla samimi davranışları nedeniyle ana kraliçenin tepkisini çekmişti.Aydınlanma yanlısı kraliyet doktoru ,Fransız ihtilali ile noktalanacak aydınlanma ateşininin tüm Avrupayı sarmış olmasına rağmen bu ülkede statükonun korunduğunun farkındaydı,bu nedenle ruh hastası kralın yetkilerini elinde toplayıp yeni yasalar çıkararak reform faaliyetlerine ağırlık verdi bu konuda en büyük destekçisi rus çariçesi en büyük düşmanı ise ana kraliçeydi,Necip kitabı okurken bu ülkenin bir zamanlar ne kadar da cahil olduğunu anlayınca çelişki yaşamıştı.Prensese ile ata binerken yasak aşkın kapısının aralandığının farkındaydı,önsözde doktorun sadece dört yıl yönetimde kaldığını biliyordu,dört yıl sonra önce sağ eli kesilecek sonra da başı kesilip çeşitli tyerlerde asılarak çürüme başlayana kadar sergilenecekti,zindana düşünce kitaptan çıkmak zorundaydı Necip , reform yanlısı doktorun İngiliz kraliçeyle seviştiği sayfaları yaşamaya başlayınca yumuşak temasları ve arsız kraliçenin organını içine alınca yüzünün aldığı ifadeyi beynine kazıdı,gerçek hayatında bu bakışı defalarac aklına getirip kendini tatmin etme yoluna gidebilirdi,ana kraliçe darbe için hazırlıklarını tamamlarken reformların uygulanmadan kağıt üzerinde kalması doktorun hevesini kırmıştı.

Ft. Edebiyat -7-Blm.

Dün seni gördüm rüyamda, seni ve babanı, bana kızmıştı baban, uzun süre beklettim onu çoraplarımı yavaş yavaş giydim bilerek yaptım , onu kızdırmak için seni de bekletmek için ben seni yıllarca bekledim , bir az da sen beni bekle diye,,

okuldaki gibi gene saati geriye almıştın , - ödevleri yetiştirmek için yapardın bunu- bu yaşında hala saatlerle oynamana çok gulduk ikimizde , kırk yaşındasın ve huyundan vazgeçmemişsin dedim sana ,

sonra sende giyinmeye geldin, yemeğe gidiyorduk sanırım ve evlenmiştik , sonra seni giyinirken gördüm ,genç kızlığındaki gibiydin kusursuzdun, kıvrımların, gür saçların,, sonra ışıklar yandı , eşim beni yatağa çağırınca uyandım .Gecenini ikinci kısmında gerçeğe karşılaştım,yatağımda kızıma sarılıp uyudum,ertesi gün yine ,baktım resmine,rüyada olsa senin kocan olmak çok güzel bir duyguydu,Osmanın Serenada olan aşkı gibi yada kraliyet doktorunun kraliçeye olan aşkı ...

Kitaba ikinci girişimdi kendimi kraliçenin yatağında buldum .

"Bekle,şu anda hazır değilim "

"Neden?"

"Önce hissetmelisin,doğru zamanı yaşamalıyız,temasa devam et...şimdi hazırım"

Doktorla kraliçenin tek vucut olduğu sayfalar çabucak akıp geçti,kralın hezeyanları devam ederken ateşli sevişmede doruk noktasına ulaşılmıştı,son günlerde kral zenci kölesi ile uyumaya başlamıştı,darbeden önce son gece yatağından alındı,ayak ucunda yatan zenci köle yerini aldı,tutuklanmoadan önce kraliçe odaya girip yorganın altında büzüşüp uyuyan bedeninin krala ait olduğunu sandı ve son bir umutla doktoru zindandan kurtarması için yalvardı ancak İngiliz donanmasına ait bir gemi ile anavatanına dönerken doktordan bir kız bebeği olacağı için mutluymdu.Kitaptan çıkmanın zamanı gelmişti,beyaz yuvarlak dairelerin bir araya gelerek oluşturduğu esrarengiz insan görünümü ışığın kendisine vermiş olduğu "kitabı yaşama" yetisini doğru zamanda kullanmalı ve doğru zamanda gerçeğe dönmeliydi,aydınlanma felsefesi doktorun ölümü ile bitmek yerine alevlendi ve yıllar sonra Bastil hapishanesinden çıkan özgürlük arzusu bağnaz ve yaşlı kıtanın minik ülkelerini birer birer etkiledi.Kraliyet doktoru ile kraliçe gibi aydınlanma aşığı olan Rus çariçesi idamın infazını ertelenmesini içeren bir mektup yazmıştı ancak bu mektup dikkate alınmadı,yıllar sonra yirmibirinci yüzyılın ikinci yarısında bir ortadoğu ülkesinde askeri darbe sonucu devrik başbakanın infazının gerçekleşmemesini isteyen Amerikan mektubu okunmamış,başbakan delikanlı oğluna son kez sarılmadan yağlı ilmeği boynunda bulmuştu.

Necip lise yıllarında yaşadığı muhafazakar kasabada vilayete gidip erkek arkadaşı ile pastanede buluşup çay içen kızlar için süregelen dedikodularla,kraliçe hakkındaki dedikoduların paralelliğine şaşırır,kitabın birçok yerinde ana kraliçe "küçük orospu"tabiri ile torunun annesini kastetmekteydi.Doktorla samimi konuşmaları ve kralın karşısında dahi elele tutuşmaları ilişkileri aleni yaşamaları anakraliçeyi çileden çıkarmıştı,hezeyanlar yaşayan kralın zayıf zenci köle ile ilişksininin olup olmadığına dair bilgi yoktu kitapta,yeni çıkan özgürlük yanlısı yasaların önüne çıkan en büyük engel din adamlarıydı,yıllar sonra avrupalı olmaya çalışan bir ülkenin güneydoğu kasabasında hayata gözlerini açan Necip yaşadığı kasabada din adamlarının gücünü ve insanların hayatlarını kabusa çevirme yetilerini ablasının evliliği ile daha iyi anladı,küçük ablası reşit olduğu sene maddi durumu oldukça iyi olan bir doğulu gençle evlendi,bu doğu şehrinde türban kullanmak zorunluymdu,karısının açık olamsı bir insanın itibarının düşmesi demekti,zamanla başı açık olarak gelen kadın devlet memurları bu şehirde kaldıkça Stepford kadınlarının uğradığı değişime benzer bir şekilde benliklerini kaybedip özgün kelimeler kullanmak yerine kalıp cümlelelr kuran sadece ev işleri ile ilgilenip çocuk doğuran bir makineye dönüşmekteydi.Bu tarihsel güneydoğu vilayeti sık sık "peygamberler şehri" vurgusunu kullanmaktaydı alkollü içkilerin sadece sayılı bir kaç yerde satıldığı uzun perdesü giymeyen kadınlara farklı gözle bakıldığı bu şehir insalık tarihinde göçebelikten yerleşik hayata ilk geçişin gerçekleştiği yerdir,bununla birlikte turizme daha doğrusu şehire gelen yabancı turistlere yiyecekmiş gibi bakan esmer erkekleri kalabalık çarşıları ve iki oda büyüklüğünde geniş balkonlu evleri ile farklı bir şehirdir.

karyolada tüm masumiyeti ile uyurken izlediği küçük abla artık kadın olmuştur.ilk geceden sonra ilk soru kaç defa birlikte olunduğuna dairdir,gecenin sabaha döndüğü zamanlarda kanlı yatak örtüsüne bakan erkek tarafı masumiyeti ispatlanan kadını artık ailesine kabul eder,ilk gece saflığını ispat etmek için ayağa kalkıp zıplayan ev hanımı adayları gelen kanın taze kan olduğunu açıklayarak düzenli zamanlarında gelen kandan farklı olduğunu eşine açıklar,gelen kanı beğenmeyen erkek tarafı kanın kimi zaman yeteri kadar "kırmızı" olmadığını iddia ederdi bu iddia karşısında teyzenin sert tepki verdiğini hatırladı Necip , "kimse yeğenimin namusuna dil uzatamaz" demişti böylece toprak ağasının zengin dul karısı yani müstakbel dünür ekonomik gücünün sağlamış olduğu düşüncelerini özgürce ifade etme gücünün doğru zamanda kullanılması gerektiğini anladı.

Teyze yıllarca yaşamlı yaşamış karşısına çıkan talipleri hep reddetmişti,kocasından boşanmış da olsa kasabada kadının yeniden evlenmesi ancak batıdaki büyük şehirlerden birine gidip yerleşerek gerçekleşebilirdi.Dört çocuğundan en büyük oğlu uzundu tıpkı annesi ve babası gibi,küçük yaşta çalışmaya başladı günümüzde kaybolmaya başlayan "çiraklık" kavramı benim büyüdüğüm kasabada ve hatta tüm ülkede yaygındı,gençler iki basamaklı yaşlarda İngilizlerin tabiri ile "teen-ager" olunca çeşitli işyerlerinde yardımcı eleman olarak çalışır aileye katkıda bulunurdu,evin en büyük erkek çocuğu olmak sanırım kuzenim Ahmet abiye bu sorumluluğu yükledi,kendisinden yaşça küçük olan iki kız kardeşi ve bir erkek kardeşi vardı,erkek kardeşi ile birlikte önce yetmişli yılların logoso haline gelen bir mahalle bakkalıydı,benim de çocukluk yıllarımda çalıştığım bu küçük iş yerinde süperinden vazgeçtik market kavramının dahi yerleşmediği yıllardı,bakkalda geniş cam kavanozlarda renkli sıvılar vardı,yeşil,sarı,kırmızıya yakın tonda kahverengi....

Şişelerin üstünde plastik kapak ve bu kapağa sıkca saplanmış cam huni boru ve borunun üstünde sayılar,sanki fen bilgisi dersindeydim,huni borudaki sıvı seviyesini yükseltmek için plastik ince borunun ucunda sallanan vakumlu yuvarlak hazneyi sıkamak en büyük zevkimdi,büyük patronum yokken tütün kolonyası sıkamak suyun yükselmesi,vakumlu plastik hazneyi sıkıp gevşetince çıkan sesin komikliği belki yeni yetme biri için eğlenceliydi ama kuzenlerim ve aynı zamanda patronlarım için başka eğlenceler vardı,evlilik hazırlığı yapmak ve karşı cinsi tanımak,Ahmet abinin kuzeni ile -elbette benim de kuzenim-ile nişanlı olduğunu biliyordum.Kardeş apartmanında kavgalardan başka ilk kez düğün hazırlığı vardı,üçüncü kattaki küçük dayımın kızı ile teyzemin ilk oğlunun evlenmesi...Bu evliliği sıradışı yapan ise seksenli yılların başında olmamıza rağmen ve küçük bir güneydoğu kasabasında sayılı apartmanlardan birinde yaşanmasından öte evlilik öncesi birlikteliktir.İzlediğimiz Amerikan filmlerinde bu gayet doğaldı zamöanınin gözedsi moonlightning'te seksi sarışın patronun bebeğininin babasının kim olduğunu kestirememesi ve bu nedenle düşünceli geceler yaşamasının aksine bu durum ülkemizde o kızın hayatının son bulması ile noktalanırdı.Kuzenimin ve kuzenimin evlilik öncesi birlikteliğini hep çocuk aklımla hayal ettim,sahneyi kendim oluşturdum

Yer:kardeş apt.teras katın önü

Zaman:serin bir bahar gecesi

Oyuncular.Kuzen1 ve kuzen2

açılış:Kuzen1 artık nişanlı olduklarına göre buluşmalarında sakınca görmediğini anlatırken hemen alt katta oturan babasının da bilgisinin olduğunu anlatmaktadır.

Bu evlilikte "ağırdan alan"tarafın teyzem olduğuna dair iddialar gündeme düşmüştür.Teyzem bir başka deyişle -erkek tarafı-kardeşi ile dünür olmak istememektedir,gerekçesi gayet mantıklıdır:"Zaten geçinemediği sık sık kavga ettiği küçük erkek kardeşi ile yeni tartışmalar yaşamak istememektedir.Küçük erkek kardeşi büyük erkek kardeşine göre daha kavgacı daga geçimsizdir,ancak düşüncelerini eyleme geçirmekte geç kalmıştır,bu küçük kasabada çocukluğu devamlı çalışıp evi geçindirerek geçen küçük kardeşlerini okutan bu delikanlı askerliğini bitirip geldikten sonra karşısına çıkan karşı cinsten olan ilk kişi komşu kızı ve kuzenidir.aslında hepimizin hayatının bir döneminde komşu kızı vardır.Çapkınlar için çıkarılan günlük TAN gazetesinin özel "komşu kızı"ilavesi versiyi günleri hatırlarım.İlginç olan şu ki 10.11.1938 tarihli gazetenin adının da TAN olması bana çok tuhaf gelmişti,manşette bu kez Türk erkeklerini öven çıplak Rus kızının yerinde iri puntolarla yazılmış bir başlık vardı "AĞLA EY TÜRK!" Tan gazetesini ileriki yıllarda yine kuzenim Ahmet abinin ikinci iş yerinde gazete satıcısı olarak çalışırken masa altından satardım gazetede okunacak yazıdan çok resim olması ve sokaktan geçenlerin görmemesi için yapardık elbet zaten gazetesinin belirli sayıda alıcısı vardı,tıpkı Cumhuriyet gibi,kuzenim artık evliydi ve kasabanın en büyük basın yayın dağıtım merkezi olmuştu,annesinin zoraki onayı ile dayısının büyük kızı ile evlenmişti aslında evlenmeye mecburdu evlilik öncesi zaten birlikte olmuşlardı ilginç olan kız tarafının evliliği bir bakıma garantilemek için bu yolu seçmesiydi.Bu yol sorumluluk alarak büyüyen kuzenimin yeni bir sorumluluk alması demektir,iki yetişkin insan serin bir bahar gecesi yıldızların altında tahta sedirin üstünde özel anlar yaşadıysa bu yaşanan özel anlar mutlaka evlilikle noktalanmalıydı yada evlilikle noktalanmalı,sıradanlaşmalıydı.Kardeş apartmanında yaşanan romantik gece babasız büyüyen kuzenim için dayısına baba demek zorunda kalacağı günleri getirdi.

Ft. EDEbiyat -8-

Beyaz dairesel hücrelerden oluşan insan figüründen uzak kalmıştım son zamanlarda,ilk kitabı okuyup Missisipi nehrinin kıyısında çocukluğu doyasıya yaşamıştım,öğrendiğim tek şey vardı,hangi coğrafyada olursak olalım çocukluk evrenseldi,çıkarsız yaşayan kavga edip barışan saflık ve temizliğin sembolüydü.Din adamlarını bu yüzden inandırıcı bulmam,kendilerinin ne kadar mükemmel olduğunu anlatırlar bunu karşıyı kötüleyerek yaparlar öğretilerine körü körüne inanmayanlar sorgulayanlar her zaman inançsızdır,aslında dindar insanların bazen beyaz bir sayfa kadar temiz beyinlerinin olduğunu düşünüyorum yazılmaya hazır yada karalanmaya hazır temiz bir sayfa ...bu sayfada doyasıya yaşanan çocukluk yada gençlikte yaşanan hatalar gözyaşları yok,bir makine gibi kendisine verilen görevi yapan ve araştırmayan insanlar var,şiir yazmayan aşık olmayan bir gençlik bunun sonucunda "sofinin dünyasını"okumayan felsefe öğretmenleri olabilir yada marc Twain okumayan edebiyat öğretmenleri bunu olması da gayet doğaldır çocukluğundan itibaren sabit öğretilerle yüklenen beyin artık yeni bilgileri kabul etmez,aslında dahi dediğimiz insanların en büyük özellikleri beyinlerini devamlı yeni bilgilere açık olmaları ve günlük hayatta sık sık kullandığımız ancak mahiyetini bilmediğimiz bir kelimeyi sık sık etrafa yada kendilerine sormaları,tıpkı 1789 yılında halkın yada kraliyet doktorunun ana kraliçesine sorduğu kelime ile aynı olan bir kelime...

almanların Warum ingilizlerin Why dediği ve sonunda hep çengele benzeyen noktalama işaretinin olduğu bu kelime sayesinde yerçekimi yada suyun kaldırma kuvveti bulundu,belki de bir toplumun bilim tarihinde adının çok geçmesini asgılayan taklitçilikten öte üretmeye dayanan aynı cümleleri kullanan kalabalıklardan öte sorgulayan gençlere sahip olan bir topluluk olmanın yolu da bu keimeyi sık kullanmaktan geçiyor.

Necip hayatında yeteri kadar bu kelimeyi kullandığını düşünüyordu ancak cevapsız kalan sorular halen vardı,kendi kültürü ile yabancı kültürler arasındaki fark burdaydı,iki emekli felsefe profesörünün kitaplarını okurken farkı daha kolay hissetti.Ülkenin en güzide üniversitelerinden birinden emekli olan bir felsefe profesörünün anı kitabını alınca yeni bir Sofinin dünyasını okuyacağımı sanmıştım ancak beşyüz sayfa boyunca kırsak bir bölgeye yaptırdığı iki katlı evinin odalarını anlatan geçmişte sorunlar yaşadığı meslektaşlarını kötüleyen bir kitap bulmuştum neden bu kadar kolaydı?Belirli makamlara gelen insanların seviyeli olacağını ummuştum,öte yandan ince mavi kapaklı kitap hayatını felsefeye adayan bir emekli hocanın anı kitabıydı ve felsefenin gizemli yönleri kendine özgü çekiciliği ve en önemlisi aydınlanma felsefesi akıcı bir dille anlatılmıştı.Tüm bilimlerin anası kabul edilen felsefede aynı kelime ile başladı,neden varız? Neden öğretmen oldum diye kendine sordu necip ,osman ın çok zengin olduğunu duymuştu,villası yatı arabaları evinde uçakları ve hizmetlileri olan eski türk filmlerinde ipekten sabahlık giyen elinde gazetesi olan zengin erkek tiplmesi ... kuzenini bu kalıba sokmaya çalıştı,aslında para kazanmak için seçilecek son meslektir öğretmenlik ama itiraf etmeli ki sevgi mesleğidir,ilk yıllarındaki bir anısını hatırladı .

Stajerlik anısı:

"Tatminsiz egolar gelişime açık bir insan için önüne yığılmış bariyerler gibidir.

Duygusallığın acımasız iş dünyasında yeri olmadığını seneler sonra anlamıştı. İnanması güç ama sayısız iş değiştirmişti. Onlarca insanla çalışmış ama arzuladığı o mükemmel ve insancıl ortama hiçbir şekilde denk gelmemişti. Mutsuzdu, yıldı ve yıpranmıştı. Ne kendini kabul ettirebilmiş ne de kendi gibi olmayanları kabullenebilmişti. Bir bakıma sudan çıkmış balık gibiydi. Yaşadığı gelgitler, idealist ruhunu yıpratmıştı, ta ki o güne kadar...

Sınıfa ilk girdiğinde oldukça gergindi. Soyut bir dünyadan beklenti dolu, yepyeni, canlı ve umut dolu bir yolculuğa adım atmıştı.

Kapıyı kapattı ve " Günaydın çocuklar" , dedi; sınıftaki herkes ayağa kalktı. Ürkektiler; o da ürkekti. Heyecanlıydılar; o da heyecanlıydı.

Kürsüye geldi, usulca oturdu. Otoriter görünüşünün altında yatan sevgi ve umut dolu yüreği hızlı hızlı atıyordu.

Bir müddet sadece bakıştılar. Yeni yeni yürümeye başlamış bir çocuğun hayatı tanıması gibi birbirlerini tanımaya çalıştılar.

Varoşların çocukları; yokluğun, sefaletin ama kaybolmayan umudun çocukları...

Masumiyet dolu kalpler, maddiyatın asla ve asla önemli olmadığını bilen genç beyinler...

Ekmeğini paylaşır gibi tüm birikimini paylaşmaya hazır ve paylaşacaktı da.

Baba olmanın kutsallığını tatmamıştı ama şimdi onlarca çocuğu vardı. Bu masumiyet dolu yolculukta o kadar mutluydu ki...

İşin sırrı sevgiydi, yalnız öğretmek değildi önemli olan; işin sırrı eğitimdi.

Ayağında ayakkabısı olmayan, o soğuk kış aylarında anne babaların zar zor temin ettiği giysilerle yaşama ve öğrenme savaşı veren çocuklar artık onu çocuklarıydı.

İstanbul'un uzak bir semtindeydi bu okul ama medeniyet sanki oralara hiç uğramamış gibiydi. Yanmayan kaloriferler, temizlikten nasibini almamış sınıflar ve merdivenler... Kısıtlı okul bütçesiyle ancak bu kadarı yapılabiliyordu. İdealizm demek ki buydu. Elinin tersiyle her şeyi bir kenara itmişti, öte yandan ise uçsuz bucaksız göklerde uçan bir kuş gibi kendini özgür hissediyordu.

sadece ona yakın olmak amacı ile gelmişti bu şehire ...karmaşa ile tarihin beraber olduğu kol kola gezdiği bu yerde ilk iş baş vurusu sonuçlandığı zaman heyecanlıydı binbir direk sarnıcında hemen kolları sıvayarak başladı yerde izmarit kalmaması için bu geniş alanı defalarca taraması gerekti ilk anlarda kolay olan iş gece ddevam ettikçe gelen konuklar artmaya başladı konuklar ve tabaklar yükselmeye başlamıştı ...askerden yeni gelen biri için aslında alışık olduğu işlerdi bumlar yerde biriken sigara izmaritlerini toplamak sekiz ay süren kısa askerlik hayatında defalarca izmarit

toplamiştı cocukluk yıllarında en büyük zevki sigara izmaritlerini tıplamak ve son nefesi içine çekmek...eski binek arabaların dörtlü sinyalinii açıp hızla kaçmak ve uzak sokaklarda kapı zilini çalmak...işte binbir direk sarıncında zamanda yolculuk yapmıştı uzun zaman ayakta kalmak bel ağrısının artmasına sebep olmuştu artık kararını vermişti son bulaşık kümesiini görünce yola çıkılmaya karar v erdi sanki b irkaç ay ön ce ameliyat için kışla kapısını geride bırakıp ceza almayı göze aldığı günü anımasadı birden.
ona bakmak doğru olmaz ona bakm a hiçbir şekilde ...gp.özşlerım kn uzakta kalsın

ft.edb.9,blm

Bir bilgine sormuşlar,tarih tekerrürden ibarettir demiş ya tarihi bilmem ama yaşam tekrarlardan ibarettir diyebilirim,otuz yıl önce ödevlerini yapmay a çalışan orta halli bir memur ailenin dördüncü çocuğuydum,ilk aşkım özlem ayşe oğuz cici bir kızdı,mini mini beslenme çantası siyah önlüğünün üstünde salınan beyaz dantelli yakası ile sınıfımızın zarif kızı,aradan otuz yıl geçti yine dar gelirliyim yine ödevlerimi hazırlamaya çalışıyorm danışman hocama öğrendiğim bilgileri aktarmaya çalışıyorum,instanontonları yada adı her neyse -okunması yada söylenmesi bile sıkıntılı olan bu kavramı açıklamak için gece geç saatlerde kalkıp okuyorum,kalan zamanlarımda kelepirc romanlarımı tamamlamaya çalışırken ,otuz yıl önce beni motorsikletle ile geli palan zengin arkadaş burhanın yerini gümünümüzde zengin arkadaş koray aldı , bu zengin arkadaşasım farklı model otomatik vitesli hızlı araçları ile kimi zaman benim evime kadar kimi zaman üniversite kampüsüne kadar bırakıyor,otuz yıl önce cici kız ayşenin yerini cici öğretmen ayşe aldı,ayşe okulumuzda benim gibi bir öğretmen ama tek ortak yanımdır bransımızın aynı olması,çoğu zaman bana karşı gizli bir kızgınlık beslediğini hissediyorum,öğrencilere yardımaya çalışan bir meslekdaşı sevmediği fikrindeyim,kimi zaman bunu açıkça ifade ediyor,ayşe de ilk aşkım gibi esmer ve siyah bir arabası var,iiki yıldır birlikte çalışıyoruz ben evime bir kez bıraktı,aracın büyüklüğü ve onun kullanma konusunda pratikliği beni epey şaşırttı,kendimle kıyaslayınca defalarca kaza yaparak araç kullanmayı öğrenen -daha doğrusu öğrenemeyen-ve ömrünün sonuna kadar araç sahibi olması imkansız olan ben ve okulun cici öğretmeni müdürümüzün en gözde öğretmeni ayşe hoca...sanırım yıllar boşa geçmiş değişen bir şey yok,ayşe hoca bugün yoktu okulda kavga edecek kimse yoktu benim için , yıllar önce ilgi çekmek için çelme takıp düşürdüğüm ayşe gibi her fırsatta tartışmaya heveslendiğim hoca gelmeyince okul çok sıkıcıydı sanki sevgili bayan meslekdaşlarım yemek tarifleri anlattı,araba modellerini anlattı,eşlerinin zenginliğinden dem vurup birbirlerine karşı üstünlüklerini ilan etmeye çalıştılar,bilmeme kaçınıcı bıkınıcıyı gene değiştirdiklerini ,aksam yemeğine ne yapmaları gerektiğini balığı nasıl yaparsak evi kokutmayız tartışması ve şehrin en iyi kuaförü kimdir tartışması,sevgili erkek meslekdaşlarım hafta sonu yapılan maç özetlerini defalarca izledikleri golleri,siyasi parti liderlerini kısa zamanda zengin olan insanların hayat öykülerini defalarca tekrarlayarak,akademisyenliğin torpille olduğunu zamanın da çok çalışmalarına rağmen haksızlık yapıldığını ve dereceye girmiş olmalarına rağmen bir kursuya sahip olamamanın ezikliğini yaşadıklarını ancak bu kursuya sahip olanların danışman hocalara bence çeşit yalakalaıklar yaptıklarından dedim vurduldukar.Günlük hayatımın ayrılmaz bir parçası haline gelen yaramaz öğrencilerle ilgili sohbetten sonra dersin on da kıkası geçmiş olmasına rağmen ağır adımlarla sınıfların yolu tutuldu,ancak ayşe yoktu,ilk tanışmamızda öğrencilerin tepkisini anlatmıştım , bu tepki onun hoisuna gitmişti,kocaman ağzı ile gülümsemişti,sonra bana akıl vermeye yada mesleğimi öğretmeye çalıştığını hissettim soğuk savaş başlamıştı aramızda ve yaz tatili dönüşü biraraya geldik,sevgili meslekdaşlarımdan biraz uzakta oturmuştum,yakınlaşım konunun ne olduğunu daha iyi duymaya çalıştım ve bir çift kara göz karşıladı beni,ince çerçeveli gözlüklerin altından bakan siyah gözler...

kalın telli siyah saçlarını savurdu sonra yıllar önce küçük ayşe gibi,saçvurduğu saçlarını toplayıp murat 124 'e binerken ,yıllar sonra siyah otomatik vitesli aracına BİNİREN ADAŞI GİBİ uzuzn siyah saçlarını savurdu ayşe çoğu zaman dediğimiz gibi-hayat tekerrürden ibaretti-insanların neden geçmişe özlem duyduğunu anlamakta zorlanıyorum,geçmiş bayramlar,geçmiş dostluklar...vs .vs.bence değişen bir şey yok isimler farklı olsada duygular aynı,örneğin bayramların kutlanış tarzı farklı olsada çocuklar için anlamı aynı bayram tatil , oyun eğlence demek,bizim zamanımızda olduğu gibi... evet ben bayramlık elbiselerimi saklardım ayakkabımı yeni olmasına rağmen bayram sabahına kadar defalarca sildim ama bayramın bu heyecanı elbette zamanla şekil değiştirecektir,gunumuz çocuklarına eski bayramları yasatmak adına zorla ayakkabı sildiremeyiz sanırım her seye rağmen çocuklukta unutulmayan anılar çoğu zaman bayram anılarıdır ve ben sizlerle bir bayram anımı paylaşmak istiyorum:

"Şeker bayramı, Kurban bayramı, 23 Nisan ve 29 Ekim denildiğinde aklıma ne dense çocuk ayakkabıları gelir.

Bayram öncesi alışverişlerde en çok çocuk ayakkabı dükkanları ilgimi çeker. Anneler biraz çaba göstererek el becerileriyle bir şekilde çocukların üstlerine çeki düzen verebilecek giysiler dükkanları. Ancak ayakkabı çok farklı. Her gün terlikle ya da gelişi güzel arkası basık keslerle, büyüklerinden kalan ayakkabıları idare eden ve hiç aldırış etmeyen çocuklar; bayramda bir başka olurlar. Bayram bu: ayakları yeni olmalı. Gıcır gıcır. Arkadaşına gösterecek. "bak babam bana ayakkabı aldı" diyecek gururlanacak. Aile içindeki değeri ve ne kadar önemli olduğunun bir kanıtı belkide.

Bu gün ailece Yönetmenliğini Osman Sınay'ın yaptığı "Uzun Hikaye" filmi izlemek için evden çıktık.Şirinevler'in yola yakın olan ana caddesinden geçiyoruz. Mağazalar sıra sıra. Oldukça kalabalık. Bağzı mağazalar çocuk ayakkabılarını ve giysilerini dükkanların dışına çıkarmış. Yanlarında çocuklarıyla geçen aileler bir şekilde ilgileniyorlar tabiki.

Kalabalığın içerisinde bir kız çocuğu sesi, ağlıyor. Annesinin eteğine yapışmış bırakmıyor.

"Ben çok beğenmiştim. Onu almak istiyorum" diye içli içli ağlamasını sürdürüyor. Annesi ayakkabının çok pahalı olduğunu ve alamayacağını, fiyatının çok yüksek olduğunu çocuğa anlatmaya çalışıyor. Kız çocuğunun gözünden yanaklarına akan her damla yaş; inanın kalbimi deldi diyebilirim. Kaç para olduğunu bilmiyorum. Ancak bir çocuğun beğendiği ayakkabıyı alamaması bir yana, annenin mağazanın önünden ayrılmak istememesi ve ezikliği çaresizliği

başka bir şey, heveslenerek çocukla mağazayı gezip almadan çıkmak... yıllar önce beklediği kişi ilk aşkı özlem ve yıllar sonra gene aynı isim için yine beklemekteydi ...oysa hiç ummadığı bir tepki almıştı ...karşısında tamamen bir hayal kırıklığı vardı l ...kendini herkesten üstün gören biri.. ben bilgimle hepimizden üstümüm diyen biri ..aslında o iyi biri olmalı ... ben onu seviyorum o zaman iyi kalpli olmalı ... insanların kalbini kıran birini sevemem ..fakir bir ailede büyümüş benim gibi ...sonra aynı bölgenin insanlarıyız biz ...ikimiz de beş kardeşiz sonra onun da benim de kardeşi doktor .. ilave olarak onun kocası da doktor ... ve ben evli bir erkek olarak ona aşığım sanırım ..acaba ben aşık olmayı özlediğim için mi - .. yani ben kendimi aşık olmak için zorlamaktayım aslında aşkı özlediğim için mi herşey

bir araayış uğruna mı artık kendimi anlamakta zorlanmaya başladım aslında kabul etmek istemediğim yaşlandığım gderçeği bu gerçekle yüzleşmek zorundayım bdden öğrenciler gibi genç olamam bunu kabul etmem gerek .. evet onlar iyi arkadaşlarım ama gerçek şu ki ben yirmi yıl geriye gidemem böyle bir imkanın olmadssını ne çok issterdim ama artık yaşlandım ve ben yapmakta zorlandığım her soruda ona başvuracaksam o zaman beni küçük görmesini gayedt normal karşılamak zorundayım eğer durum buuyysa ben ona neden küstüm vde de benim böyle bir hakkım var mı ...geçen sabah bana gunaydın dedi buna inanmak benim için bir hayli zor ama ben ona cevalp dahi vermedim vde o da bana baktı bakışlarında öfke vardı onun selamını dahi almadım neden?sabah okulda davranışlarım vee akşam o gittikten sonra ki davranışlarım çelişki dolu ... onun dolabını açmak sonra da askıdaki beyaz önlüğü koklamak ,bu şekildedde haasret giderrmek ne tuhaf bir duygu ben neden bu denli sorunlu bir kişiliğe sahibim acaba ? aslında yorulduğum herseyden .. tez yazmaktan kendşim anlatmaya çalışmaktan , yalnızlıktan beceremediği halde on parmak yazmaya çalışmaktan, anlamadığım halde zorla anlamaya çalışmaktan , almanca öğrenmeye ve kendimi çok zeki sanmaktan, her hafta sayısal ve debenzeri şlans oyunlarını kontrol etmekten yorulduğum, içimdeki ikinci kişiliklesavcaşmaktan , ümnlü olma hayalleri ile yatıp kalkmaktan ve her defasında başarısız olmaktan da yorulduğum,, kabul etmeme gerek ikki parmak yazınca ben daha hızlı yazmaktayım o zaman ne den kendişimi bun denli zorlamaktayım ki ? zaten gnümüzde kaç kişi kitap okur ki * sonra bu denli iokuma yazma düşkünü olmanın anlamı ne? şimdi ye kadar defetr kitap ikilis i bana ne verdi ? ay sonunu zor getirmekten başka * bugün kendimi çok Virgiinia WOOLf gibi hissettim .. içiçnden geldiği gibi yazan , melankolik ve yazdıkları anlaşıkılmayan,sonra da intihar eden.. ama ya kitaplar? ilk okul öğretmenimin hediye ettiği mavi kapaklı kalın kitap ? içine girdiğim ve Missisipi nehrinde oyunlar oynadığımız yada parmaklıkları boyamayı kolaylaştırmak için harcanan çaba ? ve neticesi... sonra Huvck ve TOM 'un mezarlıkta kedi gömerken tanık oldukları cinayet ve masum bir insanı iptemn kurtarmaları, Betty're olan aşkı .. tıpkı benim Özlem Ayşe Oğuz'a olan aşkım gibi .. duygular aynı ... maceralart farklı ,evet ..işte şimdi o gecedeğim , dolunay her yeri aydınlatmakta , birbirini fdik kesern iki çubuktan oluşan ve her mezarın başında bulunan bu tahta parçalarının gölgeleri uzamakta.. kediinin kurumuş kanı tüylerinin birbirine yapışmasını sağlamış ,ve yeni açıl mış sahibini bekleyen çukurlara düşmemeem için dikkatli olmalıyız ,Tom. dikkat et , önüne bak , sen benim ilk arkadaşımın , yaşlı ve beyaz halkalardan oluşan beyaz elbiseli adamın bana verdiği yataenek asasyesinde romanların icicne gırırp zamanda yolculuk edenbilenn benim ilk arkadasımın ,, cunku sen ilk kitapsuun , ilk olan her zaman farklıdır, ilk aşk, ilk öpücük , ilk okunana k i tap , sonra ilk çocuk ,, veyathutr da ailk karın.. gibi ,, düşünsene ,, .. neyse kurt adamları düşünmekteyim şimdi , dolunayda birazdan çıkacaklar, seslerini duymaya başladım bile ,, ya sen ?

HUck ? sen duydun mu ?uzakta üç kişi var ,bir mezarın başındalar,seslerini dah aiyi duymaya başladım ,yaklaştığımız için mi ? artık şu kediyi gömsek ve bir an evvel ayrılısak?ne dersiniz ?

Korkup kaçmak yerine kalmayı seçtiler ve bu cesaret masum bir adamı ipten kurtardı,ama ben kaçmayı yeğledim yada kolayı seçtim hayatımda yenibir dönem başlıyor seni görmeyeceğim günler, kömür gözlerine bakıp kalp atışlarımı hissetmeyeceğim günler..

Bir gün gelecek gözlerine bakarken aşkımı anlatacağım sana .. henrne kadar seni görmem inmkansız gibi olsa da inancım tam ilerde yine karşılaçağız,o zaman hasretinle kokladığım önlüğünü yeniden göreceğim yine sessiz kavgalarımız ve gizli barışmalarımız olacak..

Elveda ATATÜRK

Anasayfa/Türkiye/Dört kanun kaldırılıyor
Dört kanun kaldırılıyor

08/11/2012

Yazı Boyutu

Önceki HaberSonraki Haber

Şapka giymeyene ceza, bey, paşa, gibi unvanların kullanılma yasağı, tekke ve zaviyelerin yasaklanmasını da kapsayan dört Devrim Kanunu kaldırılıyor.

Dört kanun kaldırılıyor

Arşive EkleArşive EkleArşive EkleArkadaşına GönderArşive EkleYazdırArşive EkleYorum Yaz

Haber: ÖMER ŞAHİN - omer.sahin@radikal.com.tr / Arşivi

“Devrim Kanunları” tartışmaya açıldı. AK Parti , 8 Devrim Kanunu’nun, 4’ünü kaldırmak istiyor. Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, ‘Devrim Kanunları’nın değişebileceği sinyalini verip, CHP ’ye çağrı yaparken, Radikal ’e konuşan AK Parti Sözcüsü Hüseyin Çelik ise “Hiçbir kanun kıyamete kadar sürmez. Zamanın ruhuna uymayan kanunlar değişebilir” diyerek değişikliğe sıcak baktığı mesajını verdi.

Şapka giymeyenlere ceza verilmesi, bey, paşa, hacı gibi unvanları kullanmanın suç olması gibi ‘Devrim Kanunu’ olarak bilinen düzenlemelerin bugün uygulanmadığını ve ‘saçma’ olduklarını vurgulayan AK Parti Genel Başkan Yardımcısı ve Parti Sözcüsü Hüseyin Çelik, şunları söyledi: “Kanunlar çağın ihtiyaçlarına göre yapılır. Bizim mevzuatımızda Osmanlı döneminden kalma düzenlemeler bile bulunuyor. Devrim Kanunu adı altında çıkarılan toplum dokusuna uymayan, pratikte uygulanmayan, çağın ruhuna da uymayan kanunlar tabii ki gözden geçirilir.” Çelik, bütün ‘Devrim Kanunları’na aynı pencereden bakmanın doğru olmadığını da savundu. Harf İnkılabı’nı örnek gösteren Çelik, “Bir gecede harf inkılabı oldu. Sabah kalkınca insanlar okumaz-yazmaz durumdaydı. Diyelim ki o gün yapılan yanlışti. Şimdi bunu tersine çevirmek daha büyük yanlış olur.” dedi. Çelik, Cumhuriyetin kazanım ve ilkeleri konusunda hassas olduklarının da altını çizdi.

Meclis’te tartışma konusu oldu

Yeni Anayasa yazım sürecinde patlak vereceği tahmin edilen ‘Devrim Kanunları’ tartışması TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bütçe görüşmeleri sırasında gündeme geldi.

İşte sekiz Devrim Kanunu

1924 ila 1934 yılları arasında çıkarılan Devrim Kanunları hakkında anayasaya aykırılık iddia edilemiyor. İşte o kanunlar:

Tevhid-i Tedrisat Kanunu (1924) Şapka İktisasi Kanunu (1925)

Tekke ve zaviyelerle türbelerin seddine ve türbedarlıklar ile bir takım unvanların men ve ilgasına dair kanun (1925)

Türk Kanunu Medenisi’yle kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medenî nikâh esası ile aynı kanunun 110’uncu maddesi hükmü (1926)

Beynelmilel erkamin kabülü hakkında kanun (1928) Türk harflerinin kabul ve tatbiki hakkında kanun (1928)

Efendi, bey, paşa gibi lakap ve unvanların kaldırılması hakkında kanun (1934) Bazı kisvelerin giyilemeyeceğine dair kanun (1934)

Özgürlük

Şeker portakalının yasaksız olduğu günlere-

"...bir çocuğun tertemiz yüreğini kusursuz şekilde anlatan "Şeker Portakalı"nın son cümleleri ile hüznlendim.Bu üç kitap sayesinde artık edebiyat raflarının önünde gezmeye başlamıştım ve bu rafların en üst sırasının büyük çoğunluğu bana göre Türk halkının tüm özelliklerini iyi tanıyan,kalemi çok güçlü olan Aziz Nesin kitapları ile doluydu.Yalnızlığım sayesinde daha çok okumaya başladım,oda arkadaşlarımlın hepsi lisans döneminde olduğundan belki de çok fazla ortak nokta yoktu bu nedenle sohbet etmekten çok okumak daha cazipti,hayatımda askerlik dönemine kadar bu sistem devam etti,askerlikle birlikte kitap okuyacak zamanımın olmayacağını sanmıştım,ilk aylar için bu sanı doğruydu ama temel eğitimden sonra gece çalışmak zorunda kaldığımdan uzun kış geceleri yine okuyarak geçti .."

Not:Bu yazı 2008 de yazıldı,geçenlerde yasaklandığına dair haberler okudđum için tekrar yazma gereksinimi duydum.Unutmayalım özgürlüğün değeri kaybedilince anlaşılır,hiçbir çıkar ilişkisi özgürlük için feda edilmemelidir.

memur ile eskort

"Sen süzme bir salaksın,bence o yüzden sana bu kadar yüksek fiyatlar öneriyolar,kimse tek gece için on bin vermez"
"Belki de haklısın"

([italik]Bir ev hanımı ile eskort arasındaki farkı bimeddiği için böyle konuşuyor eminim erkek olsaydı anlardı,biz erkekler için herkesin elde ettiğini elde etmek yerine tek bir kişinin yada hiçkimsenin elde edemediğini elde etmek önemlidir.)[/italik]

Suat mesainin bittiğinin farkına vardı,günü masa başında yazarak geçirmişti,eskort kızla evcilik oyunu oynayan klasik memurun hikayesi...

Sahte evlililer zamanla aşık olur ,karı koca rolü oynarken hiç beklenmedik bir anda aşk kapıyı çalar.

Suat bu öyküye o denli kendini inandırmıştı ki,Sineme yazmaya karar verdi

"Uygun olduğun bir akşam birlikte belediyenin tiyatrosuna gidelim mi ?Ben ısmarlaycam"

sen kimsin de bana ısmarlayacaksın benim kim olduğumu biliyormusun ?Bak belki sen farkında deilsin ama ateşle oynamaya başladın beni tekrar arama polise giderim

polis benim için önemli deil ki eski kız arkadasım da senin gibi çok kez gitti...

peki o zaman senin anlayacağın dilden konuşacağım seni dovdururum.

sakın ola beni bir daha rahatsız etme ...

karına bu yaptıklarını anlatırım.

Aslında tehlikli bir oyun oynadığının farkına vardı suat ancak yinede hayatındaki tek düzelik sıkılmıştı belki macera aramaktaydı tekrar aradı zengin adamın parayı iki katına çıkardığından söz etti bu belki de görüşmek için son şanstı bu kez kabul etti eskort sebebini bilmeden belki para kazanmak için belki de yeni macera aramak için ...

buluşma günü nasıl ve nerde olacaktı zengin çift belki de eskort kızın daimi müşterilerinden biri olabilirdi ancak tedbirli olmak gerekti eskort bir kız olmak ve diğer taraftan okumaya çalışmak zordu küçük bir şehirde yaşamak ve zorluklara göğüs germek çok zordu.evli olduklarına inandırmak diğer zorluklardan biriydi son dereced dikkatli olmak zorunda ve inandırıcılık konusunda titiz davranmak zorundaydılar kamera ilk kez açıldığı zaman hemen yüzlerini açmanın doğru olmadığını düşünmekteydi memur eskort kızı bu konuda ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı aslında aynı zamanda bir öğrenci olan eskort kız için yüzünü açmak konusunda mutabık kalacakları aşıkardı bu nedenle kamera ilk açıldığı zaman sadece eskort kızın bacaklarını açtılar zengin çift de aynı karşılığı verdi daha sonra kamera yavaş yavaş yüzlerine doğru ilerlemeye koyuldu ilk olarak erkekler açtı yüzlerini ve zengin çift arasında geçen konuşma karşılıklarında muhtemelen olgun bir çift olduğuna dair zaman içinde bayanlarında yüzleri açılmaya başladı ilk olarak saçlar açıldı sonra kamera diğer bölümlere doğru yol aldı ve bayanların da artık karşılıklı olarak birbirlerini izledikleri bir ortam oluştu samimi olmak zorunda kaldılar memur eskort kıza usulca temas etmek amacı ile sokuldu fırsatı değerlendirmek için son derece elverişli bir ortam vardı eskort kız her ne kadar rahatsız olsada durumu belli etmemek adına samimi olmak için memur kocasına yaklaştı kameradakiler de benzer şekilde davranmaya başladılar artık birleşme zamanı gelmişti ve devam etmek amacı ile buluşmaya karar verdiler para konusunu şimdilik iki taraf da açmamıştı artık en zor dönem başlamıştı bu andan itibaren attıkları her adımda dikkatli olmak zorunda kalmışlardı kapı sesi ile irkildi eskort kız kısa eteğinin yerini uzum ve de koyu renklerin ağırlıkta olduğu bir etek almıştı ev hanımı olmak zorundaydı.bacaklarını kapatmasını istedi memur gerçek olmalıydı her şey karşısındaki çift sarılınca onlar da sarılmaya karar verdiler bu ilk temasları olacaktı.memur sıcak elleri ile eskortun bacaklarına temas ettiğinde irkildi uzun zaman sonra ilk kez karısından farklı bir kadına temas etmişti.acaba ilk buluşmada gerçekçilik açısından nasıl bir sınav vereceklerdi eğer başarılı olunursa bu işten çok para kazanacağını umuyordu her ikisinde ...

ilk buluşma otelde olacaktı önce nezih bir ortamda hafif bir yemek ve sohbet ile aradaki buzlar eriyecekti zaten en tehlikli kısım da bu andı iki yabancı olduklarını anlamaları halinde herşey berbat olacaktı paylaşımları hakkında uzun uzun konuşmaları gerekti.memur için artık eve gitme zamanı gelmişti ancak kalırsa samimiyetleri ve paylaşımları artacaktı anca k karısına nasıl hesap vereceğini şimdiden kara kara düşünmeye başlamıştı eskordta anlatılmayan .çalıştı memur ancak beklemediği sesrtklikte bir cevap aldı karısına anlaatacak nbir bahane bulmak zorundaydı.öğrencilerle ders için kalacağına dair bir hikaye yazmalıydı belki ...ancak karısının kendisine olan güven bunalımı nasıl atlatacağını bilmiyordu.

senin hayatını anlatan bir kitap yazmayı düşüneyim dedi memur ne dersin ben aslında arkadaşın olmak istiyorum en baştan alalım bu hayata nasıl başladın ...eskort sessiz kaldı bu seni neden ilgilendiriyor anlamadım ben burda okumaya çalışan biriyim bu nedenle ek iş olarak yapıyorum bu işi aslında yaşadığım evin bir öğrenci için biraz fazla pahalı olduğunu fark edtimen gerekirdi.

tek başına çalışmak senin için ne kadar güvenli ben seni anlamakta zorlanmaktayım bu bence tehlikli bir iş ... bunların sen i ilgilendirmediğini daha kaç kere söylemem gerek sen galiba anlama özür lüsunm dedi eskort kız ...

memur ile eskort 2. blm -ekli

memur ile eskort

"Sen süzme bir salaksın,bence o yüzden sana bu kadar yüksek fiyatlar öneriyolar,kimse tek gece için on bin vermez"
"Belki de haklısın"

(Bir ev hanımı ile eskort arasındaki farkı bimeddiği için böyle konuşuyor eminim erkek olsaydı anlardı,biz erkekler için herkesin elde ettiğini elde etmek yerine tek bir kişinin yada hiçkimsenin elde edemediğini elde etmek önemlidir.)

Suat mesainin bittiğinin farkına vardı,günü masa başında yazarak geçirmişti,eskort kızla evcilik oyunu oynayan klasik memurun hikayesi...

Sahte evlililer zamanla aşık olur ,karı koca rolü oynarken hiç beklenmedik bir anda aşk kapıyı çalar.

Suat bu öyküye o denli kendini inandırmıştı ki,Sineme yazmaya karar verdi

"Uygun olduğun bir akşam birlikte belediyenin tiyatrosuna gidelim mi ?Ben ismarlaycam"

sen kimsin de bana ismarlayacaksın benim kım oldgumu biliyormusun ?Bak belki sen farkında deilsin ama ateşle oynamaya başladın beni tekrar arama polise giderim

polis benim için önemli deil ki eski kız arkadasım da senin gibi çok kez gitti...

peki o zaman senin anlayacağın dilden konuşacağım seni dovdururum.

sakın ola beni bir daha rahatsız etme ...

karına bu yaptıklarını anlatırım.

Aslında tehlikli bir oyun oynadığının farkına vardı suat ancak yinede hayatındaki tek düzelik sıkılmıştı belki macera aramaktaydı tekrar aradı zengin adamın parayı iki katına çıkardığından söz etti bu belki de görüşmek için son şanstı bu kez kabul etti eskort sebebini bilmeden belki para kazanmak için belki de yeni macera aramak için ... buluşma günü nasıl ve nerde olacaktı zengin çift belki de eskort kızının daimi müşterilerinden biri olabilirdi ancak tedbirli olmak gerekti eskort bir kız olmak ve diğer taraftan okumaya çalışmak zordu küçük bir şehirde yaşamak ve zorluklara göğüs germek çok zordu.evli olduklarına inandırmalk diğer zorluklardan biriydi son dereced dikkatli olmak zorunda ve inandırıcılık konusunda titiz davranmak zorundaydılar kamera ilk kez açıldığı zaman hemen yüzlerini açmanın doğru olmadığını düşünmekteydi memur eskort kızı bu konuda ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı aslında aynı zamanda bir öğrenci olan eskort kız için yüzünü açmak konusunda mutabık kalacakları aşıkardı bu nedenle kamera ilk açıldığı zaman sadece eskort kızın bacaklarını açtılar zengin çift de aynı karşılığı verdi daha sonra kamera yavaş yavaş yüzlerine doğru ilerlemeye koyuldu ilk olarak erkekler açtı yüzlerini ve zengin çift arasında geöen konuşma karşılarında muhtemelen olgun bir çift olduğuna dairdi zaman içinde bayanlarında yüzleri açılmaya başladı ilk olarak saçlar açıldı sonra kamera diğer bölümlere doğru yol aldı ve bayanların da artık karşılıklı olarak birbirlerini izledikleri bir ortam oluştu samimi olmak zorunda kaldılar memur eskort kıza usulca temas etmek amacı ile sokuldu fırsatı değerlendirmek için son derece elverişli bir ortam vardı eskort kız her ne kadar rahatsız olsada durumu belli etmemek adına samimi olmak için memur kocasına yaklaştı kameradakiler de benzer şekilde davranmaya başladılar artık birleşme zamanı gelmişti ve devam etmek amacı ile buluşmaya karar verdiler para konusunu şimdilik iki taraf da açmamıştı artık en zor dönem başlamıştı bu andan itibaren attıkları her adımda dikkatli olmak zorunda kalmışlardı kapı sesi ile irkildi eskort kız kısa eteğinin yerini uzum ve de koyu renklerin ağırlıkta olduğu bir etek almıştı ev hanımı olmak zorundaydı.bacaklarını kapatmasını istedi memur gerçek olmalıydı her şey karsılarındaki çift sarılınca onlar da sarılmaya karar verdiler bu ilk temasları olacaktı.memur sıcak elleri ile eskortun bacaklarına temas ettiğinde irkildi uzun zaman sonra ilk kez karısından farklı bir kadına temas etmişti.acaba ilk buluşmada gerçekçilik açısından nasıl bir sınav vereceklerdi eğer başarılı olunursa bu işten çok para kazanacağını umuyordu her ikiside ...

ilk buluşma otele olacaktı önce nezih bir ortamda hafif bir yemek ve sohbet ile aradaki buzlar eriyecekti zaten en tehlikli kısım da bu andı iki yabancı olduklarını anlamaları halinde herşey berbat olacaktı paylaşımları hakkında uzun uzun konuşmaları gerekti.memur için artık eve gitme zamanı gelmişti ancak kalırsa samimiyetleri ve paylaşımları artacaktı anca k karısına nasıl hesap vereceğini şimdiden kara kara düşünmeye başlamıştı eskordta anlatılmayan .çalıştı memur ancak beklemediği sesrtklikte bir cevap aldı karısına anlaatacak nbir bahane bulmak zorundaydı.öğrencilerle ders için kalacağına dair bir hikaye yazmalıydı belki ...ancak karısının kendisine olan güven bunalımı nasıl atlatacağını bilmiyordu.

senin hayatını anlatan bir kitap yazmayı düşümüyorum dedi memur ne dersin ben aslında arkadaşın olmak istiyorum en baştan alalım bu hayata nasıl başladın ...eskort sessiz kaldı bu seni neden ilgilendiriyor anlamadım ben burda okumaya çalışan biriyim bu nedenle ek iş olarak yapıyorum bu işi aslında yaşadığım evin bir öğrenci için biraz fazla pahalı olduğunu fark edtmen gerekirdil.

tek başına çalışmak senin için ne kadar güvenli ben seni anlamakta zorlanmaktayım bu bence tehlikli bir iş ... bunların sen i ilgilendirmediğini daha kaç kere söylemem gerek sen galiba anlama özür lüsunm dedi eskort kız ...

Bence gerçekci olmak için birlikte olmalıyız,artık zaman geldi,sana aücretiini ytkadim edeyim dedi,oldukça terliydi memur,oda aşırı sıcaktı,işi gereği tüm günü kısa şortla geçirmek zorundaydı eskort kız,kısa sohbet tten sonra kısa

sessizlik oldu ve bu kısa sessizlik bakışmalarına neden oldu , odanın n koyu perdeleri yüzünü

semçmekte zorlamıştı eskort kızın,"canım" dedi iibirden eskort kız sahte bir sevgi gösterisiydi b u mesleği yapan herkes gibi,Atrtı k seni içeri alsam iyi olacak ,yan odaya geçelim,elbiselerini katlayıp misafir dolabına koyabilirsiiniz,memur kendisine verilen emirelleri uyguladı çoraplarını çıkarıp ikiisini bir araya getirdi dolabın boş olan en üst gözü ne yerleştirdi,bu anı daha önce de yaşamıştı belki ama özel bir evde değilde devletin işlettiği bir umumhanede ,kapısında polis bekleyen bu yüksek binaya girmek için bir paket marlnboro parasını gözden çıkaran liseli gençler ilk heyecanı yaşamak arzusu ile yanıp tutuşurdu,oysa hayatta zvk aldığı yada heyecan duyacağı hiçbir şey kalmamaıştı memur için ay lık alınca hmene en gerekli harcamaları yapar kalan para ile kıt kannaat geçinirleridi,klasik memur hayatında gençliğindeki hayallerini hatırlardı,yaşlandıkça herşeyi feda etmişti hayallerini hedeflerini ve de en önemlidsi yaşama sevinicini ve şimdi zengin çiftleri dolandırarak para sahibi olmayı amaçlayan biri olmuştu,eskort iş elbisesini giymişti bu arada telefonu devmlı çalmaya devam ediyordu,memur ısınmak için yaklaştığında beklemediği bir tepki ile karşılaştı,dudaktan öpüşmediğini anlatı eskort kız ,hiç bir müşteriyi öpmreediğini belirtti,kollarında jilet izleri vardı sekiz yıl önceden kalan ve kalbinin üstünde süslü bir isim yazılıydı,dudaklarını bu isimin her harfinde gezdirdi memur,eskort kızı güldürmeyi başardığı için mutluydu,ücretin beş lirasını harcadığını çok ilgisini çeeken bir kitabı satın aldığını anlatıp beş liralık indirimil ii tarife istemişti kızıdan,gülümserken yinede bakmamaya özen gösteriyordu kız,İzmirden konuştular biraz ,içinde gidip gelirken kızın askerliğinin i yaptığı bornovay ı abnlattı memur,ama karısını aldatmanın verdiği suçluluk duygusu gecikmesine sebep olmuştu ,kızın bir süre sonra kızacağını düşünmeye başladı ama sıkılmadığını söyledi kız,en azından yanaklarından öpmesine izin vermişti ,boşalmanın tek yolu vardı,karısı ile yaşadıklarını yaşamak,eşi gibi düşündü onu,periyodik hareketlerini yaparken kızın alnından öptü memur,onu sahiplenme duygusu ssayesinde hareketleri yavaşladı,kızın tavsiyesine uyup kendini sıkmadı ve koruyucu kılıfı doldurmaya başlamıştı,ıslak mendille lavabonun yolunu tutarken işini bitirmenin verdiği rahatlıkla kısa şortunu üsütüne geçirip TV'nin karşısındaki yerin i çoktan almıştı kız,bir başkka deyişle herkes birleşmeden önceki hayatına dönmüşü,koyu perdelerle güneşi görmeden devamlı telefonu çalan kız ve suçluluk duygusunu atamayan memur...

ft-edb.10

sonunda oldu.senden ayrıldıktan güzelliğinden mahrum kaldıktan sonra aşkıma itiraf ettim ..cevabın evet yada hayır değil..cevap :boşluk yada hiçlik belki hayır hiçlikten daha iyidir aşlıklar için böyle anlarda,ama boş küme karşısında yorumsuz kalırsınız..ilk bahaneler artık tyaşlandığım,kılo aldığım ve her zamnaki saçlarımın tellerindeki azalma ..avunmak için daha dikkatlice incelediğim yeni yüzler,ve kısa bir edebiyat sohbeti gerçekleştirdiğim cici bayan..insanın sevdiğini aşkını karısını/kocasını kaybetmesi ne kadar zordur kimbilir ..bu ancak yaşayarak anlailabilir...Pitoresk bir yazarımız karısını aniden kaybeden adamı çok güzel anlatmış ve ben şimdi ablkamı ölümden kurtaran ak sakkallı dede yada beyaz noktalı nesne -rtuhani varlık-vasitasıyla o adamın yerindetyim,giriş çok etkili,yazar gerçekten "pitoresk"ilk satırlar ve uyuyan karısını izleyen adam,kitaba girmek istediğim an ,işte taN BU AN..RÜYA nın uyuduğu an,sanırım eşini arayan insan aslında kendisini arıyordur,hayat arkadaşımız yıllar geçtikçe kendimiz olur,belki karşıt görüş de hayat arkadaşlarımızın önceden secildiği bizim yansımamız olan insanlardır,durum buysa neden hala aşık oluruz,evli deOolsak neden kalbimiz atmaya devam eeder ki?Karısını arayan yazdığı mektubu defalarca okuyan adam uzun bir yolculuğa çıkar,bedii ustanın mankenlerini tozlu yer altından çıkarır,benliğinde gizli kalan ayrıntıları birer birer gün ışığına çıkardığı gibi,sanırım okuyucunun kitabı yaşadığı bir eser..elbette benim gibi ak sakalı dedesi olmayan normal okuyucularında okuyarken yaşadıkları nadir bir kitaap bu "kara kitap"ve ben artık rüyayı arayan adamım,bir başka deyişle aşşeyi arayan adam...Onu ilk bulduğumda bir aşk mektubu ve iki üç kıta aşk şiiri yazdım,gelinnlikle çekilmiş resimlerini inceledim,acaba ben on yıl önce doğmuş olsaydım çocuklarım olmasa herşey farklı mı olurdu ?ona ulaşmak için karıştırdığım "altın rehber" sayfaları ve 118 bilinmeyen numaralar servisi ile yaptığım sık ve masraflı görüşmeler içine girdiğim son kitaptaki adamın arayışları ile aynı ,,sanırım artık büyüdüm,küçük aşşeyi olan ilk aşkıym çocukluk aşkı ve yıllar sonra evlendikten sonra benim giibi evli bir kadına olan aşkı ,, artık Tom olmaktan çıktım,ama TOM SAWYER olmak meğer ne hoşmuş,parmaklıkları boyamak,Betty nın saçlarının hayalini kurmak ne temiz duygularmış,artık bu masum duyguların yerini başka ları aldı,kıskançlık,tutku,ihanet,bazen bir başka mucize aolsaydı ve cevap boş küme olmak yerine evet olsaydı ,neler olurdu ,eşlerimizi aldatmış olacaktık,ve uzun gergin boışanma süreci..artık Onu görmeyeceğim için mutlu olmalıyım sanırım,çocukluğumla özdeşleştirdiğim Alaaeddinin dükkanı(Kör Ahmetin dükkanı)her çeşlit leblebi tozunu satan acılısın ı her aldığı mda "nasıl olsa adam kör deyip ücretin yarısını-belki çeyreğini - vermeyi aklımdan geçirdiğim ama sonra Allah baba beni çarpar korkusu...Kitaptaki dükkan ile çok ortak noktaları var,ama bu yetenek sayesinde dört duvar arasında büyüyen bern ebn azından boğaz havasını da aldım ,yazarın iddiasını doğrulayan "pitoresk"olmak sanırım bu sayfalarda daha belirgin en etkileyenler:mazot lekelrinin üzerinde oluşan gökkuşağı,acaba aradığımız köşe yazısı var mı düşüncesiyle sandaldan eğilip aldığımız gazete parçearlı,evet bu sayfzlarda alalaalde okuyucu da boğaszda bir gezinti yapmış oldu)sıklıkla bahsedilen Rüyanın annesinin güzelliği benim orjinal hayatımda evde yalnız kaldığım zamanlarda yatak odasındaki dolabın üst gözüne güç bela ulaşıp ,evlenen bir çiftin siyah beyaz fotosu,yedinm yaşıunda bir çocuk yirmili yaşlarda evlenen kuzenin güzrelliğine hayran hayran bakıyor,,yanındaki adamın ise ne derece iri vede sarkık dudaklı olduğu hatta damatın bü orantisız yüzü nedeniyle tüm erkekelerxden soğuması,,, aynı durum geçen gecede olmuştu,,seksebnlerin ünlü dizisi. mavi ay "dedektiflik bürosu" ve şirketin asıl sahibi dişi ile yakışıklı ukela ve hayatı umursamayan çalışanı Bruce Willis yatakta,kıllı bir maynmun gibi oysa kadın pürüzsüz teni ile gözümde ayrı bir yerde ,,ve benim aklımdan gecerken arkada annem ve babam bakııp gülüşüyor(7 yasında oğlumuz büyümüş de artık yatak sahnelerini dikkatle inceliyor)aile için övünç kaynağı,oysa ben ne yaptıklarından cok neden 2 insandan birinin kirli diğerrinin ki genelde onlara kadın yada -dişi-deniyor tenimiz olduğu?aklım sorularla dolu ,"doğan çocuğun kız mı erkek mı oldugunu nerden anlarlar ,anne?"cevap aynını annem babama bakıp gülmeye başladı..

"biziöm sınıfta özlem ayşe adında bir kız var ben ona çelme taktım,saçoına da sakız yapıştırdım ,anne" cevap:evet annesi bana anlattı ve senden şikayetçi ,,bir daha onu trahatsız etmeyeceksin..(ben onu rahatsız etmek istemedim ona olan ilgimi ifade etme şeklim buydu) ama öğretmenden tokat annemden fırça yedim.. 7 yli yaşlarda ilk ayrıkı k acısı,okulun ilk günü kapıda -demir kapı-herkes neşe ile sınıfı9na koşarken ben kapıda beyaz arabayı bekledim,,beyaz murat 124 ..

27 dd 664

boyası o kladar parlak kli.. rüyamda ışıldıyordu..ama o araba hiç gelmedi ve siyah önlüğün altında koyu kırmızı pantolonla inmedi özlem ayşe...benim o kapıda beklerken yasadıklarım "kara kitapta" karısını kaybeden ve her gün dönmesini bekleyen kocaman adamın duyguları ile aynı,defalarca aynı mektubu okuyan adam,koooca adam ağlamay abşaldı şimdi "annemleri idare edersin"cümlesinden sonra damlalar çizgili beyaz kağıda aralıkjlarkla düştü işte o ağlayan adam benim bu 2. kaybedişim ...hoşçakal..

seni yaşadığın hayata uygun bir kitaba göndereceğim dedi yaşlı adam.

Kardeşimi çatı katından aşağı sarkarken kurtardığı andaki gibiydi beyaz adam,evli bir kadına karşı duyduğu yasak aşkı yaşayan biri ve ilk yıllarında birçok gencin intihar etmesine sebep olan bir kitap,günlük hayatın monotonluğundan sıkılıp köy hayatında huzur arayan genç delikanlısın artık,nişanlı bir kıza karşı hissettiğin duygular zamanla karşılık bulacak,tıpkı hayatında karşına çıkan ikinci baharındaki gibi...

Aslında haklıydı yaşlı adam eline ilk dokunduğum anı ve hissettiğim heyecanı siyah gözlerini anımsıyorum,kapı kolunda buluşunca ellerimiz beni dersten aldığın için özür diledin artık seni görmem imkansız esm er ellerini ve

bileğindeki yanık izlerini anımsıyorum,tıpkı genç ;WERTHER gibi..

memur ile eskort 3

ben bir zamanlar öğretmendirim ama meslekte başarılı olamadım bu nedenle memur olmam tavsiye edildi secme şansım yoktu
bunlar beni ilgilendirmiyor dedi eskort kız zamanım yok göruseceksen acele et deyip kapadı aniden ,memur gene yoğun olduğuna göre tatil ve de esrar parasını çıkarmıştır dedi sesli düşünürken gerçek isini yaptığı zamanlarda esrar satan son sınıfta okuyan kızı hatırladı birden ailesinden ayrı yaşayan baba kavramını hafızasında guclukle yer oluşturan kız kimbilir nerdeydi , bir kaç kez esrar satmaktan tutuklanmıstı ancak yasından dolayı saliverilmisti..
tekrar eline aldı üç yıldır kullandığı aleti aslında ülke standartları gözönüne alındığında bu oldukça uzun bir süreydi kapagında sayısız çizikler olan bu alet gençliğinde kullandığı gözlük camı gibiydi.. bir az bekledi...ve son aranan numara ekranda yine gözüktü..bu kez seni gerçek bir müşteri olarak arıyorum dedi memur eşimle uzun zamandır birlikte olmadım ayrıca hayatımda yenilik istiyorum,devamlı aynı kadınla olmak beni fazla sıktı..
üzgünüm dedi kız sana yardımcı olmak isterdim ancak bunu yapmamız doğru olmaz daha doğrusu tekrarlamamız yanlış olur ...aslında bu işte yeni sayılan bir arkadaşım var ...hem genc ..sana numarasını verebilirim ,ne dersin?"
mmemur bir az durakladı ama yeni bir eskort ile tanışmak pek de hoşuna gitmeuyen bir düşünceydi..sanki karısı gibi gördüğü bu kızın bazen eskort olduğunu dajhi unutturdu..yeni b iri demek yeni bir evlilik demektir sanki,, belki kişilik sorunları yaşayan bir adam olm asa bu fikirler aklından geçmezdi bu iş dünyanın en eski işiydi ve birçok erkek birçok kadınla olurken geride hiçbirsey kalmazdı,bu yaşamda duygusallığa yer yoktu,amacı para kazanmak zenginlerle nbirlikte olmaktı sadece..
"hayır"dedi Suat ben seninle olmak istiyorum,,
bu işi yapan tüm kadınlara özlgü bir kahkaha işitti telefonda ,,cevap olarak,,ne o? dedi eskort kız yoksa bana aşık mı oldun lan?"

Üstün yetenekli çocukların eğitimi ile ilgili araştırma raporunun sonuçları hakkında görüşlerini açıklayan bir bayan milletvekilini izliyorum gözlüklü gri fuları yakasından sarkmış acaba meclisimizin yüzde kaç bayan birden aklıma takıldı bu soru,saygılar sunarak tamamladı konuşmasını,ismini yada hangi ilimizin mebusu olduğunu bilmiyorum bir ara dağa çıkan çocuklardan dahiler çıkabilir dediğini hatırlıyorum bu cümleyi duyduğumda elimdeki kitabı bırakıp serin bir yaz gecesi yıldızları izleyerek uyumaya çalışan bir genç çizdim kafamda kimilerine göre özgürlük savaşçısı kimisine göre terörist ama son otuz yıldır hep gündemde olan gençler onlar;acaba bu gençler aşk hakkında ne düşünür?İlişkiye girenlerin infaz edildiğini anlatan bir röportaj okumuştum oysa serin bir yaz gecesi çimenlerin üzerine uzanıp sevgilinle birlikte yıldızları izlemekten başka ne vardır ki dünyada?Söz röportajdan açıldığı madem aklıma geldi bu benim de hep denemek istediğim bir alandır en çok da sosyal hizmetler il müdürlüğünde çalıştığım yıllarda,hayatıma giren farklı insanlar vardı o yıllarda ...kocasından şiddet gören yada içki parası için satılan kadınlar,dayak ve tacize uğrayan genç kızlar,evden kaçıp kamyon şoförünün tecavüzü yüzünden kadınlığa özenen parlak delikanlılar ...

Hayatımda eğitime ara verdiğim ama öğrenmeye devam ettiğim yıllardı,gece nöbetlerinde güvenlik görevlisi kanepede horlarken yatakhane de yorganın altında terk edildiği için sessizce ağlayan çocuk bana hayatı öğretti ve gençliğinde top peşinde koşarken kas erimesi sonucu yatağa mahkum olan iri mavi gözleri ile dağ köyündeki evinin penceresinden arabamızın geldiği yolu gözleyen Hüseyin de öğretti hayatı bana,hayatın hep düz olmadığını,hepimizin engelli adayı olduğunu öğretti,Hüseyin yatalak olunca tam bir kitap kurdu olmuştu,her ay ziyaretine gelirken ona kitap getirirdim,onu yaşama bağlayan sadece kitaplardı ve ben onun okuma hızına asla yetişemezdim.Taze beyinlere zihnin en açık olduğu sabah saatlerinde karmaşık formülleri öğretmekle;aynı saatlerde televizyonun karşısında yeni uyanmış olmasına rağmen tekrar kestirmeye başlayan bir yaşlının sağlık durumunu sormak arasında kalmıştım aslında,bu kararsızlıkta egoistliğinde payı vardı ,neden mi?Çünkü gecede iki kitap bitirdiğim oluyordu ,daha önce yarım bıraktığım romanları pencereden serin havanın getirdiği çiçek kokusu ile birlikte heyecan içinde okuyordum,galiba okumak içinde yazmak için de tek koşul yalnız olmaktı.Gece sadece kuş sesleri eşliğinde okumanızı tavsiye ederim.Ayrıca kuş seslerinin ben de anısı vardır;ilk flörtümle gözden uzak olmak için girdiğimiz dallar arasında ne zaman yakınlaşsak bu seslerle huzur bulurduk.

2.

Yıllar sonra karşılaştığımda çok yaşlandığımı söylemişti, belki arar umudu ile numaramı vermiştim ve erkeklerin her zaman başvurduğu masum yalanlardan birini söylemiştim bende eski lise üniformasını giyse yine aynı kişi olacağını hiç yaşlanmadığını anlatmaya çalışmışım oysa zamanın zalimliği karşısında hangimiz başını eğmez ki? Saçları ağarmasada kırıkları artmış gözlerindeki yaşam pırıltıları azalmıştı, henüz evlenmeye değer birinin karşısına çıkmadığını söyledi, beni incelediğini hissettim, tıpkı benim de onu incelediğim gibi, hayatımdaki ilk flörtüm olduğu için elbette yaşadıklarımız çok özeldi en azından benim için sonra koştuk bir şekilde nasıl olduğunu şimdi açıklayamadığım nedenlerden ötürü diyebiliriz, her ne kadar ergenlik yıllarımda teras katından karşı binada oturan bir akranımla kimi zaman telefonla kimi zaman uzaktan bakışarak konuştuğumuz ilk ilişki denememi saymazsam gerçek anlamda ilk flörtümden bir süre aramasını beklediğimi itiraf etmeliyim. Teras katında sık sık ziyaretine gittiğim hayatının son yıllarını yaşayan ve hep türküler söyleyip ağlarken bulduğum beni kocasının adını ağzına almamak için "Necmettiin" sen mi geldin kalıplaşmış sorusu ile karşılayan kişi aslında benim gençlik yıllarımda gerçek anlamda dostumdu, sanırım onun vefatı ile birlikte benim ilk dönem gençliğimde sona erdi. Ondokuzuncu yüzyılın başlarında doğmuş olan arkadaşım adeta yaşayan tarihi, işgalci askerlerin koca şapkalarını hala hatırlardı, çocukluğunda bulunduğu altın kolyeyi babasının hep akıllı kızı olduğunu eski ve yeni alfabe ile adını yazmasını hep hatırlarım. Kangren nedeni ile ayak baş parmağı kesilmiş ve yukarı doğru kavis yapmıştı. Yaşadığımız kasaba adeta çöl iklimi diyebileceğimiz kurak yazın gölgede kırk dereceyi aşan kış mevsiminde ise batı şehirlerimizde ancak ilkbaharda yada yaz başında göreceğimiz havaya sahip güneşin yüzünü eksik etmediği gökyüzünün hep açık mavi olduğu bir yerdi ve bindokuzonikide bu kasabaya kar yağmıştı. Kar yağışının tüm gün devam ettiğini evlerin çatılarının hizasına ulaştığını dinledim ve bir çocuk için en mutlu anlardan biridir kara hasret kalmışken sabah uyandığında etrafın beyaz gelinlik giymiş olması ve saatlerce süren oyunun sonu kangren ile neticelenmişti, çocukluğunda kaybettiği iki parmağı evlenme çağı geldiği zaman sık sık karşısına çıkmıştı, hayatında unutamadığı kişi yedi yıl süren nişanlılık döneminden sonra ayrıldığı Mustafaydı. Bu dünyada doksaniki yılı bitirmek üzereydi ama hala ona olan öfkesi bitmemişti, onu dinledikçe ilk yıllarda insanların devrime daha bağlı olduklarını gözlemledim. Başkentten uzak güney kasabasında çarşafı gezerken bekçi bizi çağırdı dedi birgün annem ve ben korktuk, acaba suçumuz nedir diye sordüğümüzde artık çarşafı gezmek yasaktır dedi bekçi, sanırım bekçi devrime sıkı sıkıya bağlı görevini aksatmadan yapan bir memleket sevdalısıydı. An iları arasında yeni harflerinde yeri vardı, babam bir gün beni dizine oturup yeni harflerle "Bahriye" yazdı derdi ve bunu aynı heyecanla anlatırken havaya adını yazardı. Adaşım olan eşinden hep kötü anılarla söz ederdi çoğu zaman dayak yediğini sadece kendisini değil aynı zamanda çocukları da dövdüğünü anlatırdı özellikle dayımı satırla kovaladığını sokakta araya giren esnafın saineleşmesi sayesinde o yıllarda ilkokula devam eden dayımın ölümden döndüğünü anlatırken korkudan im nefretten mi bilmem titrediğini hissederdim. Dayımı sadece merdivende inerken yada daha yavaş tempoda çıkarken görürdüm, onun hakkında her şeyi dostumdan öğrenirdim ne kadar azimli olduğunu okumayı çok sevdiğini ve hep dört çocuğun içinde en kıymetli evladının dayım olduğunu sık sık tekrarlardı, annemin yada teyzemin yada küçük dayımın ikinci planda evlatları olduğunu belirtirdi. Büyük dayımın onun için neden bu denli önemli olduğunu anlayamazdım ancak azimli biri olduğu kesindi, vekil öğretmenlik yaptığı yıllarda çalıştığı okuldaki "asil" öğretmenlerden tarafından bir şekilde hor görülmesi nedeni ile odaya kapanıp günlerce çalışarak öğretmen okulunu başarı ile bitirmesi ve bu küçük kasabanın ünlü dava vekilinin öğretmen kızı ile evlenmesi onun fakir ve kısmen yetim olduğu delikanlılık yıllarının ardından varsılık yıllarının başlamıştı, bir çok açıdan hareketleri ile ilklere nasip olmuştu, kasabamızda ilk telefonu ve ilk arabası olan sayılı fabrikatörlerdendi, üstelik çoğunluk tarafından tanınırdı, bu şöhretin sebebi yardımseverlikti, poşetlere böldüğü bakliyat çuvalarını fakirlere taksim eder kurban bayramında yine yardım dağıtma ve deri toplama faaliyetlerinde bulunurdu, dayımın evi çocukluğumda benim için beyaz saraydı diyebilirim, telefon numaraları dört haneli iken renkli televizyonlar ancak sayılı ailelerde var ken ve evde bir hizmetçinin olmasının asıl bir şey olduğunu ben hep bu evde yaşadım .

3.

En çok koltuklar ilgimi çekerdi,ağır geniş ve ahşap tahta kısmının oluşturduğu kavisler ve gaz sobası,annemin soba yakarken sinirlenip sobaya bağırdığını hatırlırdım kül temizliğini yaparken odanın toz ile dolduğunu da,ama gaz sobası farklıydı,yukardan kibriti yakıp hedefi onikiden vurmaya çalışırdık,kuzenim birkaç denemeden sonra başarılı olurdu,ortada toz olmadan soba alev alırdı.Bununla birlikte ilk renkli televizyonun büyüüne kapılmak bu evde kismet olmadı baksı bir komsumuzun evinde bir basketbol maçında zeminin sarı olduğunu ve bunca zamandır bu zeminin gri yada siyaha yakın bir tonda olduğunu sanmışım,evimizdeki büyük kasalı siyah beyaz televizyon beni kandırmıştı zaten çalıştırmakta zordu önce açma düğmesine basmak sonrada “düzenleyicinin kırmızı”anahtarını açmak gerekirdi ve benim için ikinci kısım zordu yüksekte olan bu aletin dugmesine ulaşmak için çoğu kez bir sandalyeye ihtiyaç duyardım.İlk renkli TV ile tanıştığım ev başka bir komşumuzdu,karısını eve kapatan aşırı dinci bir saat ustasının evinde koca bir tepsinin etrafında bir ayine katılmış gibi ablalarım ve ben meyveleri hayranlıkla izlerken kafamı kaldırdığım anda renklerle tanışmışım.O zaman sakıncalı yasıma ulaşmadığım için kadınlarla birlikte misafirlige katılmamda sakınca yoktu,ancak bu saat ustasının kıskançlığı nedeni ile evden çıkması imkansız olan bu kadının hayatında tek eğlence ailemizin ziyaretine gelmesiydi,evden çıkması yasak olan bu kadının herhalde bacalarının dizlerine kadar olan kısmını görme şansına sahip olan tek erkek –her ne kadar bes yasında olsam da –bendim;ablalarım ev sahibine bacalarının çok guzel olduğunu söylediğinde ayak parmaklarını dahı orten uzun etegi en azından dizlerine kadar sıyırır salonda gezinirdi.Benim için ise evde yeme imkanı bulamadığım meyveler tam ortada üst üste yığılmış büyük bir ilgi odağıydı.

Lacivert

Beni etkileyen iki renk vardır,çocukluğumda basketbol müsabakasının oynandığı zeminin rengini beyaz sanırdım,o nedenle ilk sarıdan etkilenmiştim,ikinci renk ile onyediyedi yaşında tanıştım güneyde bahar aylarında yeşil bir denizde hafif rüzgar ile salınan buğday filizlerinin yaz mevsimi ile renk değişmesine şahit olmuşum,yada çocukluğumda çalıştığım baklava ustasının yanında sıcak şerbetin dökülmesi ile birlikte sarı dilimlerin tepside hop oturup hop kalkarken yufkaların arasında ince bir çizgi gibi süzülen antepfıstığının yeşiline de şahit olmuşum ama yaşadığım coğrafya beni gökkuşağının bu renginden mahrum bırakmıştı bununla birlikte doksanlı yıllarda hepimizin hayatına yeni girmeye başlayan yetmişlerdeki sayfiyelerin yerini almaya başlayan elbette ilk olarak yüksek gelir düzeyli insanların sahip olduğu yazlık evler.Gerçek anlamda yüksek gelirli bir aile ile tanışmam duvarların yıkıldığı ve birinci körfez savaşının yaşandığı yılda gerçekleşti.Bu zengin aileyi bir yaz günü ziyaret ettik,ergenlik çağında hepimizin zorlandığı anlar misafirlikte geçirilen sıkıcı dakikalardan ibarettir çünkü büyüklerimizden yönergeler alırız,"Hoş geldin"desene,amcanın yada teyzenin elini öpsene,misafire terlik yada kolonya tutsana...vs.Beni her zaman sıkın bu sohbetler aşırı resmi bazen de aşırı sahte gelirdi,ayrılmadan önce adeta kader arkadaşı gibi dertleşen bayanların kapı önünde uzun sohbetlerin ardından dış kapının kapanması ile birlikte adeta birer düşman haline gelmesi ve bu büyük dönüşüme şahit olmam bu sahte dostluklardan ve dolayısı ile misafirlikte bulunmaktan nefret ettirmişti ancak buyur edildiğimiz geniş salonda balkon kapısının önünde hafif açık bırakılan tül perde rüzgarın etkisi ile hareketlendiğinde vurulmuşum adeta,bu renkle daha doğrusu bu rengin bu tonu ile ilk kez karşılaşmıştım,demek yaşamda farklı tonlar vardı,zenginlik belki de buydu,biz fakirlerin görmediği tonları görmek,evet ben laciverti o gün sevdim,çünkü ilk kez denizi gördüm.

Dağ

Bana asla ismimle hitap etmezdi, "Necmettiiin, sen misin?, hoş geldin gel bakalım" onun hakkında hatırladığım detaylardan biri ayak baş parmağıydı, bu parmak kangren nedeni ile kesilmiş, yukarı doğru kavis yapmıştı, çocukluğundan acı bir anıydı, büyük şapkalı Fransız askerlerini, Arap alfabesini çözmeye çalıştığı günleri anlatırdı. Dökülen saçlarına görmeyen gözlerine ve kangren nedeni ile kaybettiği parmaklarına rağmen gülümserdi. Yaşadığı teras katında yalnız kaldığı an türküler eşliğinde ağladığına çok zaman şahit oldum. Nerdeyse bir asırlık yaşamında unutmadığı eski nişanlısıydı onu ağlatan? yedi yıllık bir nişanlılık süresinden sonra ayrılmışlardı. Defalarca dinlediğim altın yüzük bulma öyküsünü ilk kez anlatmış gibi heyecan içinde anlatırdı. İlk olarak oyun arkadaşlarına bu yüzüğün sahte olduğunu anlatmış onları kandırdıktan sonra babasına verdiği altın sayesinde "akıllı kızım" iltifatına mazhar olmuştu. O anlatırken tepemizdeki kızgın güneş yavaş yavaş saklanacağı dağa yaklaşmaya başlardı.

BİZİMKİLER

Bizimkiler dizisi size neyi anımsatır? Bana evliliği anımsatıyor, ailemize katılan yeni bireyleri...lise hayatına yeni başlayan bir genç için kendisinden yaşça büyük iki kardeşinin aynı anda evlenmesi büyük bir gelişmedir ve ilk kez dayı olmanın verdiği heyecan. Bu heyecanı bana tekrar anımsatan ise 25 yıl sonra yeniden izlediğim bu dizinin müziği, en fazla beş kanalın olduğu yıllarda koltukların üstünde ahşap oymalı bol kıvrımlı eklemelerin olduğu, tek tük araba sahiplerinin yollarında kasılarak yürüdüğü hacı muratların genç olduğu yıllardı onlar, belki o günleri anımsatmak için yapılan dizilerde aynı tadı bulacağımızı umduğumuz anlar olmuştur, mesela atv de yayınlanan doksanlar isimli diziye bir şans vermek istedim, ve tek bir sahne beni soğuttu, bu sahnede kahvede oturan insanlar var ve radyo açık "ajansı" dinlemekteler ve spiker sosyal demokrat halkçı partinin anayasa mahkemesine başvurduğunu anlatmakta, burda bir mesaj var bence, yirmibeş yıl önce de sol partiler bu yola başvururdu fikrinin oluşması için emek verilmiş bu dizide ve itiraf edeyim bana çok yapay geldi bu sahne, politikaya bulaşmadığı için mi "Bizimkiler" en azından on yıl ekrana kilitledi insanları, belki o yıllarda kanal sayısı azdı ama hala oynayan bir dizi ve ben hala ilk günkü gibi heyecanla o saati bekliyorum, belki kardeşlerimin evlendiği, yeğenimin dünyaya geldiği ve ilk kez aşık olduğum yıllara geri dönmek için... Bu efsane dizide emeği geçen ve aramızdan ayrılan tüm oyunculara Allahtan rahmet dilerim.

saylakkaya-1900

Necip-

Bazen kendime neden yazmak yerine hikaye okumaktan hoşlandığımı sorarım;öyle ya okuduğunuz zaman kimse size para vermez,ama yazarsanız ve de popüler olursanız maddi açıdan güzel günler sizi bekliyordur.Okumak belki daha çekicidir tamam da hele okuduğum hikayeleri neden tekrar tekrar okurum,onu anlamış değilim,neden Sait Faik Abasıyanık ve Aziz Nesin kitaplarını tekrar tekrar okurum?

Galiba hikaye denen şey bende psikanaliz etkisi yapıyor,hem daha hesaplı!Başım çok ağrıdı yada o gün kendimi çok bunalmış hissettiysem ,hemen aç bir Nesin öyküsü ,mesela her açılışa davet edilen imam efendinin öyküsünü okuyunca sıkıntı yerini kahkahalara bırakıyor,ruhum tatlanıyor,sonra hayatın katı gerçekliğine sıkıcı günlerine devam ediyorum.Hepsi olmasada kimi Nesin hikayelerini tekrar tekrar okurum.Bu hikayeleri okuduğum zaman yetmişli yılların sıkıntılı günlerine geri dönerim,onun bu ülkenin yazarı olduğunu ve bu toprağın yarattığı insanların esaslı bir parçası olduğunu düşünüyorum.Aziz Nesin öleli yirmi yıl oldu,onun kırk yıl önce yazdığı öyküleri okuduktan sonra kendime "Ne değişti?"derim;galiba yalnızca öykü yazım tarzı ve kullanılan kelimeler değişti,yoksulluk,gericilik,devlet aynı kimi zaman komik bir durumla karşılaştığımız zaman tam Nesinlik bir öykü deriz açıkça söylemek gerekirse yoksulluk umutsuzluk ve insan haklarının yerinde sayması gibi durumlar (ki - bunu 13 yaşında bir cocugun derste tutuklanmasını örnek verebiliriz)günümüzde sıradan demode duygu sömürüsüne açık çok işlenmiş konular oldu.Atatürk'ü savunanlar yobaz basma kalıp düşünen örümcek kafalı insanlar etiketine sahip olurken hilafeti geri getirmeye çalışmak yada en azından meyilli olmak ilericilik oldu!İşte bu durum da gerçekten NEsinlik bir durum!

Nesin hikayeleri,nde derin bir yoksulluğu bu yoksulluğun yalnızlaştırdığı ,umutsuz insanların bu durumdan kurtulmak için -kimisi zaman da kurtulmamak için-yaşadıklarını mizahi bir dille anlatır.Ezilenler ile birlikte ezen portrelerindeki sağlamlılık,kolaycılık da dikkat çekicidir.Eğer ezenin gücünü anlarsak yoksulluğu da anlarız.Ülkemizde ezilenlerin hiçbir zaman örgütlenemeyeceği - ki ben bunun genlerimize aykırı olduğunu düşünüyorum- ve hakkını aramayacağını bilir bu nedenle gereksiz pembe tablo çizmez.Palvralık dolandırıcılık konularında "usta" bir toplum olduğumuzu bütünü kavramak yerine günü kurtarmanın daha karlı olduğunu düşünen insanların büyük bir tesadüf sonucu tamanın bu coğrafyada toplandığını okurken şaşarsınız.İnsanlarımız iyi niyetli yoksul insanlar olsalar da altın kalpli değildir.Kuş uçmaz kervan geçmez bir köyde aynı partinin üyelerinin menfaatleri uğruna toplandıkları partide bir anlık karanlıkta nasıl eski hesapları açıp birbirlerinin kafalarını yardıkları ,aydınlanmaya yeniliğe ne kadar kapalı olduklarını etkileyici bir şekilde ve en güçlü silahı olan mizahi kullanarak adeta aklımıza kazır,işte bu tozlu karanlık tavan arasında bu nedenle onun kitaplarını tekrar okuyorum ve satır aralarında kimi hikayeler beni hayatımda uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlattı.

Onu tanıdığımda eşim ikinci çocuğumuza hamileydi,staja yeni başlamış ,yaka derinliği uzun olan beyaz önlüğü ile sık sık eğildiği için gözlerimin sık sık takıldığı ve galiba onun da bu çapkın bakışları farkederek-ertesi gün önlüğünün yaka derinliğini azalttığı günlerdi.Otuzlu yaşlara kadar bekarlık hayatı yaşayan mesleğinde başarılı olamayan ,ekonomik sıkıntılarla boğuşurken hayatındaki en büyük hedefine ulaşmadan ,hep küçümsediği bir şehirde çalışmaya başlayan ben aynı zamanda anti depresan ilaçlarla yeni tanışmıştım.Rumumun perişanlığını size sezdirmiş olmalıyım sanırım,Aslında bu geceyi size çok daha sonra yazmak istiyordum. Nasıl oldu bilmiyorum -telaş ve heyecandan herhalde- araya sıkıştı galiba. Fakat şurasını belirtmeliyim ki, sizi üzmem ama, o gece bir bakıma hayatımı altüst etti.Eşimin uyku hazırlıkları yaptığı sırada tam on yıl sonra ondan mesaj almıştım Burada onu suçlamak, hatta gücenmek aklımın köşesinden geçmez. Yalnız, o geceden sonra, günlük hayatıma girmiş birçok ayrıntıdan nefret etmeye başladım. O günlerde evimi biraz düzenlemeye niyetliydim; bu yeni çıkan duvar boyalarından alıp, eve yeni renkler vermek istiyordum. Sahaflar çarşısından bir mobilya dergisi alarak sayfaları arasından bir iki oda seçmiş ve yatak odamın da iki duvarını boyamaya başlamıştım. Gerçi ilk kat boya biraz dalgalı olmuş ve biraz da tavana bulaşmıştı; fakat bu işlerden anlayan bir tanıdığım, ikinci katta bunların kapanacağını söylemiş ve bana biraz yardım ederek cesaretimi artırmıştı. Pencerenin altındaki küçük duvar parçasını tamamen bitirince benim de bu işe aklım yatmaya başlamıştı. Bu arada tabii, sevgilimin -bu münasebetsiz kadına da sizin yanınızda sevgilim demeye utanıyorum- sanki evlilik hazırlıkları yapıyormuşum gibi düşündüğünü belli eden mesajları ortada dolaşıyordu. Bir bakıma onu güzel bulduğum anlar da oluyordu. Ne bileyim, biraz karanlıkta, belirli bir açıdan bakıldığı zaman ona belki güzel denebilirdi. Bazen de hiç öyle görünmüyordu. Sonra, belki hemşire olduğu için-plastik cerrahi ile hep şikayetçi olduğu burnunu küçültüp yeni yüz yaptırmak gibi sözler ederek beni çileden çıkarıyordu. Onun evinde geçirdiğim anları unutamadığımı da ifade edeyim . Sözün kısası, sabah kalktığım zaman yan boyalı duvarlar ve dolayısıyla sevgilim olacak şimdiden heyecanla bekliyorum.

Tam on yıl sonra onunla yeniden yazışmak -çok kısa da olsa-güzeldi her ne kadar onun cevap olarak yazdıkları olumsuz ifadeler olsa da geçmişe gittim gece yarısının ilk anlarında,Urfaya geri döndüm.

Onu Urfada tanıdım,peygamberler diyarında,bu şehirin benim hayatımda ayrı bir yeri var,birincisi babamın köyü olan Cibin yada yeni ismi Saylakkaya köyü bu şehire bağlıdır,bunula birlikte ilk kez köye gitme sebebim taziye amaçlı olup meslekte onuncu seneyi tamamlarken nasip oldu.Bu şehirin ikinci özelliği ise ilk defa şehirler arası otobüse binmeme vesile olmasıdır.Birinci körfez savaşının yeni başladığı yıl küçük ablamın evlenip bu şehirde yuva kurması nedeni ile sık sık yapılan ziyaretlerde büyük ablam ve annemin yanında refakatçi vazifesi ile elimize tutuşturulan kısıtlı miktarda para ile kasabanın çıkışındaki şehirler arası yola çıkar beklemeye başladık,yaklaşık on dakika sonra bir ayağını kaybetmiş simsar yanımıza gelir,hep aynı soruyu sorardı,bu adamın sol ayağının yerinde kalın tahta çarpası ve bu tahta parçasının ucunda çivilenmiş bir lastik parçası vardı,topal simsar gelmezse hiç bir otobüs durmazdı,kasaba zaten Urfaya yakın olduğundan vereceğimiz para için düşük rampaya inmeyi gerreksiz bulurdu şöförler ama topalı gören şöför hemen dururdu,bu nedenle bu topal simsar ile üniversitedeki İzmirli kız benim için eşdeğerdi,parasızlıktan otostop yaptığım talebelik yıllarımda sınıf arkadaşım olan bu güzel İzmirli kıızı görenler hemen durur ben de arka koltuğa geçer "yancı"olurdum,bu nedenle topal simsar yanımıza geldiği zaman çok mutlu olurdu.O yıllarda 302 denilen yeni nesilin tanışma şansı bulamadığı araçlar vardı,bu araçlarda çoğu zaman boş olurdu,bu nedenle şöför dün geceden başlayıp ertesi gün öğleye doğru tamamladığı yolculuğun son kilometrelerinde yorgunluk atmak amacı ile yol kenarından roman vatandaşları alırdı ve yolculuk "canlı müzik"eşliğinde devam ederdi

bununla birlikte bu canlı müzik annemin hoşuna gitmediği için muavini yanına çağırdı,başında şiddetli bir ağrı olduğunu ve bu gürültüye son vermelerini söyledi böylece benim keman ve darbuka eşliğinde başlayan yolculuğum Suruç ilçesine varmadan bitti.Bu şehire öğretmen olarak atandığımda 302S'lerin yerini koltuklarının arkasında mini televizyonların olduğu otobüsler almıştı.Şanlıurfa'da bir kaç kişi ile edindiğim tecrübelerin neticesinde doğum yerim olan kasabayı söylemek yerine babamın köyünü kendi memleketim olarak belirtmenin daha yararlı olacağı kanaatine ulaştım.Beni bu davranışa iten olay ise urfasporun ligden düşmesine sebep olan takımın antepspor olmasıydı,ikinci sebep de fıstığa antepililerin sahip çıkmasıydı.Halfetili olmak benim için de bir gizeme kapıları açmak demektir,kenarı sararmış babamdan yadigar o siyah beyaz fotoğrafta umutsuzca geleceğe bakan o kadının doğup büyüdüğü köye biraz daha yaklaşmışım ama bu daha çok manevi bir yaklaşımdı.Babamın köyünde ilk dikkatimi çeken şey insanların İskandinav ülkelerinden gelen turistlere benzemeleriydi.Bu köye taziye amaçlı gelmiştik,babamın eski nişanlısının babası vefat etmişti.Taziye evinin avlusunda temmuz ayına rağmen serin bir gölge vardı.Babam çay servisi yapmak amacı ile erkekler tarafına kapı girişinden tepsiyi uzatan ve bu işi her defasında farklı bir kadının yapmasından bulduğu cesaret ile eski nişanlıyı görme umudu ile ;bir yandan elham okurken bir yandan da çay servisine bakan hanımları incelemekteydi.Ben babama eski nişanlıyı dünya gözü ile yeniden görme konusunda pek şans tanımadım çünkü o kaadr genç kız varken babasını kaybetmiş yaşlı bir hanımın kalkıp avlunun diğer yanındaki erkekler tarafına bir tepsi dolusu çay servisi yapması kınanacak bir olaydır.

Kel Müslüm'ün evine misafir olduk. Allah rahmet etsin, Müslüm Bey, çok misafirperver bir insandı. Bizi, en iyi şekilde ağırladı. Taziye günü ile aynı anda yabancı bir ülkeden dönen bir hemşireleri de vardı,bu nedenle köyde ziyaretçi sayısı artmıştı.Bu arada köyde "Arogilin oğlu gelmiş" diye duyan herkes Müslüm Bey'in evine doldu. Kimisi Armen'e dokundu, kimisi isim verip, tanıyıp tanımadığını sordu. Cibinlilerin Müslüm Bey'in evine doluşup, Armen'e aşırı ilgi göstermelerinin hikayesi şu idi:

Armen'in ismini aldığı dedesi, Armenag Aroyan 1878'de Cibin'de doğup büyümüşü. Çok sayıda ağaçtan oluşan bir fıstıklıkları vardı, hali vakti yerinde insanlardı yani. Hovannese Aroyan pek ileri görüşlü birisi olduğu için, oğlu Armenag'ı yürüme mesafesi birkaç gün olan Merkezi Türkiye Koleji'ne Antep'e göndermişti. Armenag, Merkezi Türkiye Kolejine giden ilk Cibinli olmanın yanısıra, başarı ile Koleji bitirmiş, öğretmen olmuş, köyüne geri dönmüş ve öğretmenlik yapmıştı. Tarih bu sırada 1898'zi gösteriyordu. Daha sonraki yıllarda, Armenag çalışmak üzere Mısır'a gidecek, orada Antepi Gülenla ile tanışıp evlenecekti. Bir çocukları olunca, bebeği anne ve babasına göstermek için Armenag tekrar yollara düşecek ve Cibin'e gelecekti. Ancak, burada büyük bir talihsizlik eseri tifüse yakalanacak ve Dr. Shepard'ın tavsiyesi üzerine ailesi ile geri Mısır'a dönmeyecek, Antep'te kalıp, ölümünü bekleyecekti.

Bütün bunlar 1915'den önce olmuştu. 1915'te tehcir kararı çıkınca Cibindeki Ermeni ailelerin büyük kısmı, kızlarını bilemedikleri, tehlikelerle dolu çöl yollarına götürmek istemediler. Müslüman komşularıyla araları gayet iyidi. Tahminen 30 kadar Ermeni kız çocuğu bu şekilde geride kaldı. Müslüman aileler tarafından büyütüldüler ve o ailelerin erkek çocukları ile de evlendirildiler. Böylece, çoğu Cibinlinin annesi Ermeni olmuş oldu. Tabii, bu kızların hepsi Müslüman oldular ve Türkçe isimler aldılar... Cibin'de Ermeni bir anneye sahip olmak, utanılacak bir şey olmadığı gibi, suçlanacak veya dedikodu konusu olacak bir olay da değil. Amerika'da görme şansım olmuştu ve baba Aroyan, gözleri, bakışları ve sarışnılığıyla tipik bir Cibinliydi.

Evet, Armen Aroyan'ın Cibin'le bağı işte buradan geliyordu. Cibinlilerin deyişiyile "Arogil'in oğlu" neredeyse yüz sene sonra onları ziyarete gelmişti, çok önemsiyorlardı. Müslüm Bey, bizi Arogil'in fıstıklığına götürdü önce... Armen pek heyecanlandı: "yahu burası tıpkı ailemin bana anlattığı gibi... Kırmızı ve verimli toprak. Üzerine otursanız, sonra üzerinizi silkeleseniz, toprak katiyen yapışmıyor. Hava güzel, gökyüzü masmavi, insanlar güzel... Ne şanslı insanım ben, Allah, burayı görmeyi kismet etti bana..." dedi.Gerçekten güneş bütün gücü ile kırmızı verimli toprağı ısıtırken,babam ile mezar ziyaretlerine başladık.

Haziran ayında Cibinde ki diğer bir durağımız nüfus cüzdanına ismi "Hanım" olarak kaydedilen Satenik Kırkıryan'dı. Satenik o zaman, 88 yaşında, kınalı saçlı, son derece konuşkan, muhteşem bir hafızaya sahip çok şeker bir kadındı. Etrafındakiler Satenik'e "Arogil'in oğlu gelmiş, seni görmek istedi" dediler. Konuşmaya başlarken Armen'i yanına otutturdu. Onun kolunu tutarak, "senin deden benim öğretmenimdi. Bana neler neler öğretti" dedi. Ve, öğrendiği "Rab çobanımdır" cümlesi ile başlayan İncil'den bir parçayı okumaya başladı. Armen bu sırada gözyaşlarına boğulmuş, kendisini kontrol etmeden özgürce ağlıyordu. Bir süre konuşmaya devam ettiler. Derken, Nuri Güngören'i

getirdiler odaya. Nuri Bey, Annesi Ermeni olan bir başka Cibinliydi. Gözleri doğuştan kördü. Ermeni dayısının yardımıyla Beyrut'ta ve Halep'te körler okuluna gitmişti. Öğrendiği ama hiç konuşmadığı Ermeniceyi Armen'in köye gelişiyle yeniden hatırladı. Başladı Ermenice konuşmaya, eski şarkılar söylemeye... Armen'in kendinden geçip, "bir tane daha söyle, biraz daha konuş" diye rica ettiğini hatırlıyorum. Ben ise, hiç de farkında olmadığım bir kültürle, olaylarla karşılaşmış olmaktan son derece şaşkın, meraklı bakışlarla etrafı süzüp, mümkün merteye olayları hafızama kaydetmeye çalışıyordum bir kaç yıl sonra tekrar Cibin'e gittik. Benim, Cibinli olarak tanıdığım insanların hepsi ölmüştü.

Bu duyguyu ilerde gene hissedecektim,huzurevinde müdür yardımcısı olarak çalıştığım zaman tanıdığım tüm yaşlıların beş yıl sonraki ziyaretimde hayatta hiçbirinin kalmaması gibi....

Arogil'in fıstıklığına yine gittik,giderken mezarlığın yakınından geçtik. Orada yatan ne çok insanı tanıyordum ben... Hüzünlendim tabii... Ama, hayat böyle değil miydi? Satenik gözümün önüne geldi. Yakup bize, babasının kendisine söylediği bir cümleyi nakletti: "şu ağaç var ya, işte onu Arogil'in babası eliyle dikmiş. Ben çocukken çok büyük bir ağaçtı bu. Zamanla yaşlandı, dallarını rüzgar kırdı ve sadece bu gördüğünüz gövdesi kaldı. Hatıra diye, kesmek istemiyoruz ağacı..."

Eski sevgilime geri dönersek;

On yıl önce bu şehirde tanıdım onu ;onsekizine yeni girmiş mesleğinin başlangıcında bir gençti,ilk zamanlar bir çok mesajını görmezden geldim,ya geç cevapladım yada hiç yazmadım,evli ve çocuklu olduğumu anlattım ama pes etmedi ve kazandı ama tayinimle beraber ordan ayrıldım.

İnce ince yağın yağmur altında tanış-mamız okul avlusunda oldu. Hemen hemen onyedi yada onsekizli yaşlarda olmalıydı. Gençliğin ve çizgilerin hoşluğunun yalnızca bulanık bir vaat olarak ortaya koyduğu şeyi başarmak için sanki saçlarının ağarmasını beklemiş bir yüzü vardı . Geç kalmaktan korktuğu için koşmuş gibi nefes nefeseydi. Önsezilere inanmam, ama uzun zamandır inançsızlıklarına olan inancımı da yitirdim. "İnanmıyorum artık," gibi kesinlemelerden daha aldatici bir şey yoktur. Ayaklarımın altındaki yiyeceklerden kalanları (tost kırıntıları)toplamaya çalışırken az kalsın düşüyordum. Hayli gülünç olmuştum. "Bırakın." "Üzgünüm, üzüldüm, affedersiniz..." Gülüyordu.Genç yaşına rağmen gülümsediği zaman gözlerinin çevresinde ihtiyarladaki gibi kırışıklıklar oluşuyordu "Hasar o kadar önemli değil, daha beterleri de olur..." diyerek bir espri yapmaya çalıştım yerden plastik çay bardağını alırken;arkasını dönmüştü bile, ben en kötü şeyden korktum: görgü ve saygı kurallarından yoksun biri gibi tanınmak, 'kaba' bir insan izlenimi uyandırmak.

Bu okulda hoca olmak tavırları ile örnek olmak demektir..imdama yetişen anatomi hocası oldu. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "Affedersiniz hocam,müdüre hanım ders programını vermek üzere sizi odasına bekliyor",Odası nerededir, söyleyebilir misiniz lütfen?"

Gri renkte bol bir manto giymişti. Ciddi ve kaygılı olmaktan çok alaycı bir tavırla: "Fen lisesinde çalışan bir matematik öğretmenin sağlık meslek lisesinde görevlendirilmesi sizin için kötü galiba..." dedi. Dışarıdan bakıldığında pek göze batmayan biri oldu-ğumu sanıyordum. Damatlık takımımı giymiştim.öğrencilerin gözünde sorumluluk duygusu taşıyan ve okuma alışkanlığı olan sakın görünüşümü korumayı düşünüyordum.. Etkileyici bir fiziki görünümüm vardı: güçlü omuzlar ve insanın içine işleyen bakışlar.Geçen her dakika beni benden alıyordu,gözlük camlarının altındaki iri mavi gözleri etkilemişti.Okuldaki ilk günümde sonra bu şehirde tekrar bekarlık günlerine mecburen döndüğüm için erkenden ablamın evine dönmek yerine merkezdeki beyaz yüksek binanın teras katındaki kafede urfa manzarası eşliğinde çay içmenin uygun olacağını düşündüm.

Oturak kısmındaki hasır liflerden birkaçı kırılmış olan bir İskemle aldım.. Bir kül tablası vardı sadece masada,sipariş için bir garson yaklaştı Yakası kalkık beyaz önlük vardı üstünde, çapkınca sağ göz üstüne yıkılmış geniş kenarlı eski bir gözlük , şakaklardan aşağı bırakılarak özenle taranmış saçlara sahipti.Kafenin yanında sinemada Gina Manes ve Jean Smith isimli oyuncularını rol aldığı bir aksiyon filmi için gençler bilet kuyruğuna girmişti.Afişte aktörün tutarlı, şeytansı bir burnu vardı, burun delikleri şahaneydi. Siyah zeytin rengi gözlerinde Casanova'nın bilmem hangi çapkınlığı okunuyordu. Ve sıkıntılı bakışlarıyla çelişkili burnu yardım aramak için öne doğru atılmıştı;sanki sirkte hayvan eğitimi numarası yapıyordu.. Dünyaca tanınmış bir ünlü olmak kimbilir insanda nasıl bir ruh hali yaratıyordu?Bu düşüncelere dalmışken nazik bir merhaba ile irkildim.Sabah avluda çayımın ve az kaşarlı tostumun kırıntılarınının yere dökülmesine neden olan sevgili son sınıf öğrencisi ve arkadaş grubu,onlara zamanları varsa oturmalarını birlikte çay içmeyi önerdim bu nazik davetim yaklaşık üç ay sonra kabul edildi,aynı kafede bu kez sadece ikimiz çayımızı yudumlarken yeşil gözleri ile en azından bir kerede olsa bana bakması için ona ısrar edecektim.

Bunu nasıl yaptığımı hiç bilmiyorum..." "Küçük bir intihar girişimi," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Bu olmalı. Bana kızmamalısınız. Bazı anlar vardır ki..." "Herşeyden ve özellikle de hiçten çok. Biraz daha birlikte olabilirdik;" "Mutlu olmak için hiçbir istek duymuyorum artık ."

"Size mutluluktan söz eden kim ki Deniz?Evli olduğumu biliyordun, Yalnızca flört olarak kalacağını sanmıştım senin bu derece tehlikeli davranışlarda bulunmandan korktuğumdan söz ediyorum." "Çok iyi gördünüz ki ben lüzumsuz biri değilim." artık 18 yaşındayım "Kuşkusuz, insan bu işi kutu kutu antidepresan ilaçlarını içiyormuş gibi yaparsa.. "O kadar katı olmayın beni yargılarken..." "Rica ederim!" Kravatı cebime tıktım. Sevişmeden sonra kravat bağlamak hep kaba bir davranıştır.

sevişirken hala karımın resmine bakıyordu... karıma karşı Hiçbir sitemde bulunamam o günlerde ikinci çocuğumuza hamileydi ve annesinin evindeydi . Belki de daha önceden bitmiştik biz ikimiz. Denize kızmak için belki de bir mazaret arıyordum onun intihar girişimini her sıkıştığım da kullanırdım evet evet ,gerekli ;bu mazeret gerekiyor bana..."

Yüzünü dizlerine dayadı Sonra başını kaldırdı. Gene sert eleştirilere uğramış biri gibi bakmaya başladı. "Böyle durumlarda uzaklara gitmek gerekir," dedim. Sonunda dudaklarında bir parça zevk duymaya hakkım oldu.

Bunlar son öpücüklerimizdi."Eskişehir?" "Eskişehir." "Çok uzak, çok çabuk gitmem ve kafede söylediğim gibi,doktoramı tamamladıktan sonra geri dönmem gerekiyor." Mutfağa gidip bir şişe su ve bardak getirdi." İçtim. Dostça bakıyordu bana. "Yeni mi bu?" "Ne?" "Bir kitabıma baktı hiçi bir şey yokmuş gibi." Saatime baktım.Bir süre birlikte kaldık, sonra terk etti beni. Kapıyı açtım:çıkarken hafif alnını okşuyordu bu onu son görüşüm oldu.Yıllar sonra onun hayatında değişen birşey yoktu,babamın köyünde de ...Ama yıllar halfetiyi değiştirmişti,artık yenilenmiş bir kasaba vardı,benim kasabamdaki tarihi mozaiklerin su altında kalması gibi eski Halfeti de artık sulara gömülmüş sadece minarenin bir kısmı su yüzeyinde kalmıştı.On yıl sonra tekrar yazıştığımızda hayatında değişen hiç bir şeyin olma<diğini yazdı ve ekledi:

"Mümkünse tekrar yazma!"

Terk edilmelerin ya da kaçınılmaz terk etmelerin acısını yıllar geçtikçe farklı yüzlerle taşımaya da öğreniyordu bir yerden sonra insan. Bazı görüntülerin ardına gizlenmenin büyüsünü de keşfedebiliyordunuz zamanla... Neleri, nerelerde bıraktığınızı arada sırada, bir yalnızlık, bir geriye dönüşsüzlük zamanında içinizdeki insana da söyleyebiliyordunuz.... İçinizdeki insana da... Kendinizi tüm 'çoğalmalara', beraberliklere karşın tek başınıza, tüm savunma alanlarına karşın korunmasız, tüm giysilere karşın çırılçıplak hissetseniz de... Anlatamayacağınız, o insanlarla,dilediğinizce gerçeklerinize sahip çıkarak, ayak basamayacağınızı bildiğiniz o yerleri, kendi zamanınızda, yalnızlığınızla yaşayabilmeniz için bu yolun varlığına inanmak zorundaydınız biraz da zaten. Alışıl gelmiş, beylik, biraz da içi boşaltılmış bir söyleyişle, oyunun kuralıydı, bu. 'Ötekiler' oradaydı çünkü. Ötekiler oradaydı... Tüm 'bilinen' hikâyelerdeki gibi... Başka zamanlarda, iklimlerde,duygu dünyalarında, hayal edildiğince yaşanamayan şehirlerde olduğu gibi... Ötekiler oradaydı... Yer değiştirseler, başka yerlere gitseler, size görünmeseler de hep orada kalacaklardı. Başka yerlere gitseniz, başka coğrafyaların keşfine içinizdeki sınırlarla çıksanız da orada kalacaklardı, sizi terketmeyeceklerdi. Oyun, sizin oyununuz, sahneyse herkesin hazırlığını özel odalarda yaptığı, özel odalarını başkalarına taşımamayı yeğlediği, aynaların çoğu kez görmezlikten gelinmek istendiği,seyircilerin oyuncu da olduğu, olmaktan kaçamayacağı sahnelerdendi. Hazırlık hep birilerinde, birileri için yapıyordu. Hep birilerinde, gerektiği gibi doğurulan günler için... Oyunlarla çoğaltılan, daha doğru bir deyişle de biriktirilen geceler için...Küçük doğa yolculuklarıyla, küçük gidişlerle, küçük adımlarla yetinerek yaşadığınız, paylaştığınız hafta sonları için. Sessiz, herkesin bildiği, ama hiç kimsenin yüksek sesle sorgulama yürekliliğini göstermediği bir anlaşmayla...O çok eski günlerde de böyle yaşanmıştı büyük bir olasılıkla. Temelde değişen, gerçek anlamda değişen ne vardı ki, ne olabilirdi ki zaten?.. Utkuların, yenilgilerin, kırgınlıkların, pişmanlıkların, size zaman zaman farklı ölümlerle dönen ayrılıkların görüntülerini düşünebilirdiniz. Ama o anlarda herkesten çok özleyişinin, arayışının nedenini daha iyi anlayabilmek için, tüm bu olasılıkları denemenin yanı sıra, direnmeye, yaşananları, yaşanabilenleri savunmaya, doğrulamaya yönelik bir hikâyenin sınırlarına ulaşmayı da bilmek gerekiyordu.Sınırlara ulaşmayı ya da birilerine tedirgin adımlarla da olsa ilerlemeyi göze alabilmek... biraz da korkarak... O uzun yalnızlık gecelerinde, kimlerin nasıl, hangi görüntüler, kokular ya da seslerle anımsandığını, o hayatlara ancak bir yere kadar alınmış, kabul edilmiş bir konuk, bir oyuncu kimliğiyle tam anlamıyla öğrenmem, bütünün parçalarını gerektiğince, o insanların yaşadığınca,isteyebileceğince birleştirebilmem işte bu yüzden pek kolay değildi. O dehlizlere ben de inmek istemiştım ama tüm o anlama ya da anlatma çabalarına karşın, birbirlerinin engeli, gözcüsü de olabiliyordu oralarda insanlar. Bazı görüntüler ile bazı duygular, o hayatların bir başka bölgesindeydi.Bu bölgenin önemini zamanla ben de anlayacaktım. Ben de... O insanlarda ilerlemeyi bir ölçüde, tüm yan çizmelerime rağmen öğrendikten sonra... Geriye bir kez daha ipuçları, ipuçlarını yakalamayı bilmek, ipuçlarının ya da ayrıntıların ardına, yeni, beklenmedik bir yerde gizlenmiş hikâyeleri yaşamayı, en azından yaşıyormuş gibi yapmayı deneyerek, bir hayalde yürümeyi göze alarak düşülebilmek kalıyordu bu durumda... Yalnızca gösterilen, gösterilebilen sahneleriyle, duyurulabilen konuşmalarıyla başkalarının karşısına getirilmek istenen bir oyunun ötesine bu yoldan geçebilirdiniz.

Onun arzusunu yerine getireceğim,bir daha yazmayacağım!

-Köy kahvesi-

sararmış parmaklarıyla mısır yaprağı sigarasını sardı; dudaklarına götürüp, salyasıyla yapıştırdı. Ardından, masanın üstünde duran bıçağa uzandı, alıp sevecenlikle kımna yerleştirdi. Ağzında sigara, kendi kendine usulca şarkı mırıldanmaktaydı: "...yükselir parlayarak yüreğime düşer ... çalar söylerim dünyamı..." "Başım niye hiç söylemezsin ki,APO?" "Niye mi?.. İğmm... Bir dakika ..."sigarasını kibritle tutuşturdu, keyifli keyifli tüttürerek rafta gelişiğüz el duran içki şişelerine göz attı. Bakışları gaz lambasıyla karşılaştığında gözlerini kırıştırdı; çünkü lambanın alevi canlıymışcasına, az önce biten şarkının ezgisine ayak uydurur gibi zıplıyordu gülümsemek için dudaklarını yamulttu, tezgâha yaslanıp dirseklerini işlenmemiş ağaca verdi. "Başından hoşlanmıyorum işte. Kim şarkıda yükselir de birinin kalbine düşer? Olmaz, böyle şey. nehre girip, Fırat suyuna korkusuzca dalar,balıkları kaçırtırlar..." Yeniden gülümseyip, herkesin tanıdığı o bildik narayı patlattı: "İyeyyt!" Sonra sessizce sigarasından nefes çekerek, çevresindeki yüzlere bakındı. Bir hayli olmuştü görmeyeli onları. "Yıldızlardan daha güzel şey olamaz!" diye söylendi. Uzakları görmüş Hasan aynı fikirde değildi. Kestane kırmızı bıyıklarının sert uçlarını burarak, küçümseyen bir edayla: "Denizi gördün mü hiç sen,Alp?" diye sordu. "Yoo, hiç görmedim".

"O zaman nasıl böyle söylersin? Deniz!... Ondan güzeli yok işte! Tann dünyayı elleriyle yarattı; ama denizi... onu gözleriyle ...". "Saçma! Deniz ile Fırat arasında ne fark var ki?" "Nehrin sahip olduğu her şeye, hatta hatta, daha fazlasına deniz de sahiptir. Boz kumsalı vardır... dalgalan, ılık suyu... Yel sıcaktır, esmesi de tükenmez. Bitmeyen bir türkü gibidir hep." "Fırat 'da da bu var, ya!" "Hadi ya! O, upuzun sırça bir yılandan başka şey diil! Karşılık veremedi. Yüreğinin kıpırtısı dindiğinde, şiirsel coşku da yitmişti beraberinde. Sözlerine ciddi bir endişe sinmişti artık

"Arogil geliyor" diye bağırdı Abdullah.Alp hoşnut, güldü: "İyi akşamlar, herkese!" "Hele şu potine de bak!" "Bilgiç bilgiç hava atıyor. Bi sene şehirde kalmış, az biraz İstanbul ca öğrenmiş; Ermenice tek sözcük bilmez artık!" "Eğer bunda direteceksen , hâlâ biliyoruz yani: ateriambu!" "arienna!" diye yanıtladı Apo. Herkesçe bilmen narasını öykünerek selamlamak için elini uzattı . "İyeyyt! "

"Şimdi burda köyde kalıp, çıplak dolaşarak geceleri kahvede bezik mı oynayacaksın?" "Bilmem." "Bilmem de ne demek, seni düztaban seni? Bilmem, bilmem, bilmem! Bir adamın söyleyeceği daha akıllıca şey yok mu?" güldü. O da şimdi tezgâha dayanmıştı. 4 bardak alarak biraz içki doldurdu. "İster misin, Apo?" Dikkat et de çarpılma,bize serbest de size yasak!deyip sırtıttı.

bardağa henüz yeni sarılmış eli yakaladı. "Çıldırдың mı sen ? Sofular eğer seni satarken yakalarsa, hapı yuttuğunun resmidir!" "Zevzek! Şehirde geliyo be!"

"Üstelik, bir şey değilim; hiçbir şey. Yüzüme bak bir!" Konuşurken bardağım bırakıp, hızla ufak lambayı kaptı. Işık bu yüzde, onlara göstermek istediği yerde, dalgalanarak gelip hareketsizleşti; açığa çıkardı onu. Soluğunu sıktı. Çehresi durgun ve tuhaf bir güzellikteydi; ama bu değildi göstermek istediği şey. Düşünceleri varlığının ikili karakterinin girdabında çalkalandı: "Bakin böyleyim! Bu, benim. Hiçbir şeyim. Hiç kimseyim ben. Ne renkli, ne beyaz. Hiçbir yere ait olmayan bir insan. Günahsız bir insan. Yaptığından sorumlu tutulamayacak biri. Bir melez. Ne beyaz, ne de yerli... Hiç." Yavaşça gaz lambasını yerine koydu. Yüz çizgileri mekanın loşluğunda sönüp gittiler. Bardağı kavradı, ama şimdi onu ağzına götürecek isteği yoktu artık susacağını biliyordu. Yazgısını kabullenışı akşamını zehir etmişti. Apo sessizliği bozarak, sıkıntılı havayı dağıtmaya çalıştı. "Seni hangi rüzgâr attı, ? Hanidir evden çıkmazdın?" kırmızısı diş etleri belirdi, kurnaz küçük gözleri kırışıklar araştırma gizlendi: "Özlem, belki de..."

Apo tırnağıyla tezgâhı kazıdı. "Sen ve özlemek! Şair diilsin ki sen! Hadi hadi, doğruyu söyle!" "Yemin ederim ki, özlemiştim. Nehir yükselince, Birecikten ayrıldım. Balığa Fırat'a indim. Kayığıma sordum: 'Dolaşalım mı biraz?' diye. O da 'Evet' dedi. Ve birlikte buraya geldik. Melekler bile nehir yukan kürek çekmezler, bilirsiniz, ama karşınızdayım işte." Sıska, pörsük derili, sarımtırak tenli, görüntüsünü bozan ve çenesine de hiç mi hiç gitmeyen birkaç tel sakallı ihtiyaç sohbetine karıştı: "Bir ağacı kesmek için, ötede, karşı kıyıdaydım, o sırada, nehir sapağından seslenişini işittim. Hayrola, dedim kendi kendime, gerçekten de geliyor ! Bugün meyhanede taze haberler var, gitmelisin oraya! Sakalımla balıklan ürküterek, işte bu yüzden nehirden beriye geçtim."

"Ayıpsın , sen o gümrah sakalını bir araya getirsen balıklara yem bile yaparsın!"Balıkçı düşünceli düşünceli çenesini kaşdı: "Acele etmeyin! Acele etmeyin! Sakalım uzar elbet!"

"Ya, işte böyle, oğlum. Sen geçerken balıkçılar bile birbirine 'Bakin, geliyor!' diye çığırışlar! Kimse şaşırılmaz. Bense şaşırıldım ve sana sormak istiyorum. Söylesene bana, ne işin var senin burda?" "Amma yaptın, ha! Tarla yapmak için. Mısır, incir zeytin, ..." neşeli neşeli ellerini oğuşturdu. "Vay canına!.. İnanılır gibi değil. Tanm yapacak, bir şeyler ekecek balıkçı ! Yakında yine zıkkımlanacak bir şeyler olacak demek o zaman.

"Hey, hey, senin şaşacağıın daha bir sürü şey var burda! "

Şişine şişine kafasını salladı " tembelliğe veda mı ?" "Şimdi bile kimse bunun olduğunu öne süremez. Buraya

gelmeden önce biraz içini sıkıp çevreyi dolaşaydın, kilisenin onanlığını, büyük avlunun temizlenip etrafındaki bütün yabancı otları ayıklandığı görürdün..."

Görüyorsun , pek yakında artık Halfetiye gitmen gerekmeyecek...Apo ve Alp az önceki yerinde yoktu.Balıkçı demlenirken onlar çoktan çamurlu yola düşmüşlerdi.Bu son kez olacak ,Alp bak beni bir daha zorlama dedi Abdullah.Sen de artık Satenikten başkasını düşünmemelisin,yapamayacağını sakın söyleme,biliyorum ,yapabilirsin ,gerçi çocukluğumuzdan beri hiç bir zaman rolleri değişmemizi teklif dahi etmedin.Evlenmezsek köylünün ağzı torba değil büzesin,ikimizde erkek de olsak bunlar ahır diplerinde ne iş tutarlar diye sorarlar,artık büyüdük,bunu çocukken oynadığımız oyunlarla karıştırma!

Alpınaryan -ciddi anlamda-ilk birlikteliklerini hatırladı,sabahın il ışıklarına kadar sürmüştü,bir ara gözyaşlarına hakim olamamıştı,bununla birlikte içinde tuhaf bir mutluluk hissi de vardı,belki ilk bir kaç deneme sadece "alışmasını" sağlamıştı,gece yarısı ve sonrasında ki birleşmelerden dolayı artık içinde hissettiği ıslaklık Aponun sabaha karşı daha kolay girmesini sağlamıştı ,ayrıca yaklaşık üç saattir oynadığı role ısınmıştı,sanki sıkıntılı geçen saatlerin ödülünü almaya başlamıştı.O günlerde çok mutluydu ama artık "erkeğinin" devamlı ayak diremesinden yorulmuştu,yaptığı teklifler çoğu zaman reddedilmekteydi.Bir çok kez kendi inancında bu yaptıklarının cezasının ölüm olduğundan söz edip Lut kavmini anlatmaktaydı,Abdullah;oysa iki insan arasında ten uyumu varsa cinsiyetlerinin aynı yada farklı olmasının bir anlamı olamazdı.Bununla birlikte artık yolun sonuna gelmişti,kendisini kullanılmış hissediyordu;birden durdu Alpınaryan;"Ben eve dönüyorum,bu şekilde olursa hiç olmasın "tek tük düşen kar taneleri kasketine usul usul inerken bu tepkiyi beklemeyen Abdullah donup kalmıştı,bir süre ardından bakti,sonra o da üç evli sokağının yolunu tuttu.

Günün ilk ışıkları ile uyanıp yukardan közlenmiş odun almak amacıyla paltosuna sarıldı,hazırlıklar tamamlanmıştı .Meryem bu gece onun kadını olacaktı.Alpınaryan'ın küsmesi çok da önemli değildi ;zaten yakında o da dünya evine girdikten sonra isteseler bile görüşmeleri kısa sürmeliydi,evlilik hayatının sorumlulukları bu şekilde davranmayı gerektirirdi.Düğün yorgunluğunu atmadan Meryem iki adım arkasında olmak koşulu ile-namaz kılmaya başladılar.Mutlu olması gereken düğün gecesinde Abdullah huzursuzdu,eşini aldatmış gibi suçluluk duygusu ve arkadaşını kaybetmesini n verdiği üzüntü ile birleşmişti.Meryem ile olan birlikteliği sanki vazifeyi yerine getiren bir asker edası ile gerçekleştirdi.Kanlı bez aile büyüklerine gösterildikten sonra derin bir uykuya daldılar.Hayatında son iki gün bu şekilde geçecekti.

-ALPINARYAN-

CİBİN- 1914

Hayatınızda bir değirmenin içini gördünüz mü?Ben gördüm,belki yüz yıl sonra yeryüzünde değirmen kalmayacak ama benim gibi siz de dokuzyüzlü iseniz görmenizi tavsiye ederim.Değirmenin pencereleri tavana çok yakındır ve de çok küçüktür be nedenle içeride rahat olabilirsiniz ,sizi kolay kolay kimse göremez;yamulmuş duvarlar her an üstünüze yıkılacak gibidir.Bir kösede üst üste yığılmış duran ekin çuvallarıKARŞIDA beyaz çuvallara doldurulmuş unlar...ve yayılan mis kokusu...

Ortadaki mihenk taşının etrafında devamlı ince zerrelere uçur diğer taraftan da kulakları tırmalayan ses vardır ortamda.İşte bu tozlu gürültülü ortamda ilk birlikteliğimizi yaşamıştık un çuvalları üzerinde karanlık değirmende titrek mum alevinin eşliğinde Apo ile birlikte olurken bu dünyaya kadın olarak gelmediğim için kendime lanet ediyordum artık o hayatımda olmayacak onu geri kazanmak için elimden geleni yaptım,anamdan gizli şeker çalıp koyunlar otlarken ahıt yapıp kıllarımı bile aldım tek isteğim beni istemeseydi artık UMUDUM KALMADI yarın evleniyor ve benden istediğini yapamam..sadece kendi zevkim için eşimi harcayamam,onun bu kadar alçalacağını bilmiyordum ...demek ki başından beri tek amacı Satenikle birlikte olmaktı.İlk zamanlar ahıt yaptığım zaman Apo memnun kalmıştı gerçek karı gibi olmuşun derdi,onun bana her dokunuşunda ruhum bendenimden ayrılır adeta bir kadının bedenine girerdi,Meryem'in yerinde olmak için neler vermezdim!Terk edilmek başta zor geldi gücüm gitti..ta ki o geceye kadar..

Kucuk sarı tuylarımdan bir tane bile kalmayana kadar almıştım o gece ,değirmende sıcak yatağımda yorganı üstüme aldım uykuya varmak için kapadım gözlerimi,kalın kalasların sallandığını hissettim,o yukardaki minik pencereler kapanıverdi de sadece duvarlar kaldı kalın duvarlar üzerime üzerime gelmeye başladı birden üzerimde bir erkek hissettim.güçlü kolları vardı ve üstümdeydi,görmediğim halde hissettiğim güçlü kollar..işte Aponun yerini alan erkekle o gece ilk gecemdi,islamın her zaman dediği gibi tek başına ve çıplak yatma!Saten ile evlendikten sonra bu durumun sona ereceğini sandım ama yalnız gecelerimde özellikle yine tüysüz kaldığım gecelerde varlığını hissettim,Saten neden karı gibi kıllarını alıyon demişti kimi zaman,değirmendeki o geceden sonra artık Satene ilgim kalmadı ,o her yanıma geldiğinde kollarımı kaldıramaz olmuşum,etraftakiler artık çocuk yapın demeye ,Saten ise karı gibi herifsin demeye başlamıştı,Apo ise hayatından memnun zoraki selamlama ile geçiştirirdi karşılaşmalarımızı...Derdimi kime anlatacağımı bilmez oldum,inanacaklarını da sanmıyordum,ne bizim papaz efendi ne de islamın imam efendisi ...Sırrımı paylaşabileceğim tek bir kişi vardı:Abdullah.

Eski günlerdeki gibi onların ahırında buluştuk,beni yanlış anlamış gene kendisi ile birlikte olmak istediğimi

sanmıştı.Durumu anlattığımda alay eder bir ifade takınmadı,panik yapan bir yüz ifadesi de yoktu,sizin inancınızı bilmem dedi aapo ama bizde buna karabasan derler cinlerin de bizim gibi kafiri islamı ve hatta oğlancısı vardır,sen bana parlak görünmek için tüysüz yattığın gece oğlancı inblislerden biri sana musallat olmuş Alp! dedi.Bu işler hep benim yüzümden başına geldi,kardeşim,seni okutmamız lazım ama hocasya ad gitsek dedikodu alır gider,yarın gece değirmende bulusalım ben abdest alıp kuran la gelcem sen de İncil al gel yanına birlikte okuyalım,olmadı birecikteki hocayha gider derdini alabiliriz"

Ertesi gece geç saatler ksadar kahvede oturduk,soınrada ikimiz değirmenin yolunu tuttuk ;vakit gece yarısına yaklaşmıştı,devamlı arkamıza dönüp baktık,değirnene varmadan İslamların mezarlığından geçtik Apo geçerken ellerini iki yana açmış mırıldanıyordu,hafif ay ışığı ile birlikte elimizdeki gaz lambası ancak bir adım ötesini aydınlatmaya yaramıştı .Değirmenin kapısı gıcırta ile açıldı ;

"Sana burda musallat oldu değil mi,İblis ?"O nedenlen gene b urda onu kovmaya çalışacağız,Allah muvaffak etsin, kardeşim,dedi.Apo.,ve sonra elindeki bez torbanını askılı iplerini aşağı sarkıtarak anasının iğne ile tutturduğu baağı çözdü,değirmenin yukardaki küçük pencerelerinden ay ışığı az da olsa yüzüne vurdu ,Aponun,o anda ürperdim birden yüzü kireç gib olmuştu,sanki hiç kan yoktu, zavallı arkadaşım bneim gibi uzaktan gelen kurt ulumaları ve baykuş seslerimnden kireç gibi olmuştu.

Sonra Arapça okumaya başladı,çocukken her sabah erken camiye giderdi Apo,ordan çıkışta göle yüzmeye giderdik,gölde dibe dalıp minik sürtünmelerimizin devamı ise ya ahırda ya da bu değirmende ateşli git gel hareketlerine dönerdi,bitirdikten sonra Amin deyip iki avucunu alından başlayara çenesimne doğru adeta sürüpürdü,ne okuduğunu sordum,

- Kul e'ûzü birabbinnâs
Melikinnâs
İlâhinnâs
Min şerrilvesvâsilhannâs
Ellezi yüvesvisü fî sudûrinnâsi
Minelcinneti ven nas

her cümleden sonra duraklamıştı,sanki boğulur gibiydi balgam boğazına yapıştı sandım ,sırtına vurmak içşn yaklaştığımda küçük gözbebeklerinde kırmızı rengi gördüm;eli ile yaklaşmamayı işaret etti,sonra Türkçe yine her cümleden sonra derin nefes alarak ve daha az öksürerek;

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın ismiyle.

De ki: Sığınırım ben insanların Rabbine,

İsanların hükümdârına,

İnsanların ilâhına,

O sinsi vesvesecinin şerrinden.

O ki, insanların göğüslerine vesveseler fısıldar.

Gerek cinlerden, gerek insanlardan

şimdi de hoca efendinin türbesine gisidp mum yakalım dedi,Apo.Türbe,değirmenin ardındaki tepedeydi,nedense duası bittikten sonrsa nefesi düzelmiş yüzüne bir parça renk gelmişti ,ama gözlerindeki küçük kırmızı noktalara anlama veremedim,değirmenin karanlığında bana öyle gelmdi diyerek düşüncelere dalmıştım,bazen burda ben un çuvarlarında destel alıp eğildiğim zaman Apo arkamdan erkekliğini açıp sertçe girdiğinde inlemelerimiz ve nefesleirmiz birbirne karışırdı,daha çook tahriik olmak için gölgelerimiz izlerdim,ve onun gölgesine baktığım zaman değirmendeki ışık oyularından olacak sanki tırnakları bir aslanın pençeleri gibi uzardı;ellerini omuzlarıma bastırırken ,onun önünde çok aciz zavallı bir gölgem vardı.Elbetteki benim inancım da cin kavramı mevcuttu,size biraz bilgi vermem gerekirse;

O gece sadece cinsel ilişkiye girmemiştik belki de o iblis yada adı herneyse içime girmiş olabilirdi benim inancım olana Hristiyanlıkta bir cin, hatta birçok cin bir kişinin içine girebilir. Bu cinler içine girdikleri kişinin içinden çıkarılabilirler; Hristiyanlık'ta cin çıkarma " elbette vardı; insanlara cinsel yaklaşımları (seks), sahte tapınmayı desteklemeleri (dinsel) ve insanlara eziyet etmeleri (sadizm-şiddet).farklı yaklaşım tarzlarıydı.Yeni ahitte insanları falcılık, büyücülük, ruh çağırma, sihirbazlık, ölümlerden medet umarak onlara yaklaşmak gibi cinlerle ilgili faaliyetlere karışmak konusunda uyarılar vardı. Cinlerin üstün yetenekleriyle insanların beyinlerini etkileme güçleri olduğuna inanıyorduk ve Cinlerin rüyaları kendi mesajlarını vermek amacıyla kullanabileceğine.....

Hristiyanlık inancında cinler kudretli varlıklardır, insanları aldatırlar ve bazı insanları aracı -medyum- olarak kullanırlar. Buna göre bu medyumun söyledikleri eğer bu cinler medyuma doğruyu söylüyorlarsa doğru olabilir. Zira Kitabı Mukaddes cinlerin İblis gibi yalan söylediklerini belirtir. Ayrıca insanlara zarar verebilirler, bu nedenle Kutsal Metin onlarla ilgili şeylerden, ruhçuluğun her türünden uzak durulması gerektiğini söyler. İblis şeytan ile aynı kişiliktir,şimdiye kadar papaz efendiden cinlerin kadınlara musallat olduğunu duymuştum ama bir cinin oğlancı olabileceğini düşünmemiştim.Oğlancılık deyi nce hep aklıma padişahlar gelir,çoğu zaman köyümüzdeki İslamların gücüne gitsede kimi padişahların oğlanlara düşkün olduğu söylenir.Bu konuyu açtığım zaman Apo dışındaki tüm İslamlar bana kızar sen kendi dedlerine bak!deyip ben eski Yunanadan gelmişim gibi konuyu kapatırlardı.Aslında cin çıkarmak bizim inancımızda da vardı. Cin çıkartmak (cinlere insanların içinden çıkmalarını emretmek), Müjdeler'de ve Elçilerin İşleri Kitabı'nda çeşitli kişiler tarafından uygulanıyordu: Mesih'in talimatlarını (Matta 10) yerine

getirmenin bir parçası olarak İsa'nın öğrencileri tarafından; Mesih'in ismini kullanan başkaları tarafından (Markos 9:38); Ferisiler'in çocukları tarafından (Luka 11:18-19); Pavlus (Elçilerin İşleri 16) ve cin çıkaran bazı kişiler tarafından (Elçilerin İşleri 19:11-16).

İsa'nın öğrencilerinin cin çıkartmalarının amacının Mesih'in cinler üzerindeki egemenliğini göstermek (Luka 10:17) ve öğrencilerin de O'nun ismiyle ve O'nun yetkisiyle hareket ettiklerini kanıtlamak olduğu anlaşılmaktadır. Bu olay ayrıca onların imanını ya da imanlarının eksikliğini de ortaya koyuyordu (Matta 17:14-21). Cinleri kovma etkinliğinin öğrencilerin hizmeti için önemli olduğu açıktır. Ancak, cinleri kovmanın öğrencilik sürecinde gerçekte nasıl bir rol oynadığı açık değildir.

İlginçtir ki, Yeni Antlaşma'nın son kısımlarında cinlerle savaş konusunda bir değişiklik gözlenmektedir. Yeni Antlaşma'nın öğretici kısımları (Romalılar'dan Yahuda'nın sonuna kadar) cinlerin etkinliklerinden söz eder ancak onları kovma etkinliklerini ele almaz ve inanlılara böyle bir şey yapmaları da öğütlenmemektedir. Bize onlara karşı durmak için Tanrı'nın silahlarını kuşanmamız gerektiği söylenmiştir (Efesliler 6:10-18). Bize iblise karşı durmamız (Yakup 4:7), ona karşı dikkatli olmamız (1 Petrus 5:8) ve hayatlarımızda ona yer vermememiz (Efesliler 4:27) söylenmiştir. Ancak bize o ve cinlerini başkalarının içinden nasıl çıkartmamız gerektiği, hatta böyle bir şeyi düşünmemiz gerektiği bile söylenmemiştir.

Efesliler Kitabı, kötülüğün güçlerine karşı savaşta yaşamlarımızda zaferli olma konusunda bize açık talimatlar verir. İlk adım, Mesih'e iman etmektir (2:8-9) ki bu, "havadaki hükümlerinin egemeni"nin üzerimizdeki yönetimine son verir (2:2). Bundan sonra yine Tanrı'nın lütfuyla, Tanrı yolundan uzak alışkanlıkları üzerimizden sıyrıp atıp Tanrı yolunda olan alışkanlıklar giyinmeliyiz (4:17-24). Bu cinlerin kovulmasını değil, düşüncelerimizin yenilenmesini gerektirir (4:23). Tanrı'nın çocukları olarak O'na nasıl itaat etmemiz gerektiği konusunda birkaç pratik talimattan sonra ruhsal bir savaşın var olduğu bize hatırlatılmaktadır. Bu savaş, cinleri kovarak değil, cinler dünyasının hilelerine karşı durabilmemize yardım eden belirli silahlarla savaşılır (6:10). Cinlere karşı, gerçek, doğruluk, müjde, iman, kurtuluş, Tanrı Sözü ve duayla dururuz (6:10-18).

Tanrı Sözü tamamlandıkça, Hristiyanlar'ın ruh dünyasıyla savaşmak için ilk Hristiyanlar'dan daha fazla silahları olduğu görülmektedir. Cinleri kovma rolünün yerini büyük ölçüde, Tanrı Sözü aracılığıyla müjdeleme ve öğrencilik almıştır. Yeni Antlaşma'da ruhsal savaş yöntemleri cin kovmayı içermediğinden, böyle bir şeyi yapma konusundaki talimatların ne olduğunu belirlemek zordur. Eğer böyle bir şey gerekiyorsa, kişiyi Tanrı Sözü'ne ve İsa Mesih'in ismine maruz bırakmanın en iyisi olduğu barizdir.

31.12.2014
ESKİŞEHİR

Ben ARKA balkondoyum kitapların arasındayım sevgilim!" diye bağırdı delikten aşağı doğru. "Eski kitaplar bugünlerde çok para ediyor. Bir bakmak istiyorum onlara." Son sözlerimi duydu mu? "Orası çok karanlıktır; dur, sana bir fener vereyim." iyi. Durgun bir gün. Bütün hayatımca sürekli bir ilgi aradığımı söylerdi birisi bana. Gülümsediğimi gösteren bir ayna olsaydı; biraz da ışık. "Bir yerini kırarsın karanlıkta." Delikten yukarı doğru bir el feneri uzandı. Fenerli elin ucundaki ışık, rasgele, önemsiz bir köşeyi aydınlattı; bu eli okşadı. El kayboldu. Ne düşünüyor acaba? Gülümsedi: Gene mi düşünüyor?

Yıllardır bu tozlu, örümcekli karanlığa çıkmamıştı. Işığı gören bazı böcekler kaçıştılar. Korktu; fakat, yararlı olacağını düşünmek kuvvetlendirdi onu. Belki de hiçbir şey söylemeden başarmalıydım bu işi. Benden bir karşılık beklemiyor. Ona yardım etmek mi bu? Bilmiyorum, bazen karıştırıyorum; özellikle, başımda uğultular olduğu zamanlar. Onun gibi düşünmeyi bilmek isterdim. Bana belli etmemeye çalışarak izliyor beni. Çekiniyor. Acele etmeliyim öyleyse. Feneri yakın bir yere tuttu; annesiyle babasının resimleri. Aralarında eski bir ayakkabı torbası, kırık birkaç lamba. Neden hiç sevmediler birbirlerini? Ölecekler diye öylesine korkmuştum ki. Torbayı karıştırdı: Tuvaletle gittiğim ilk baloda giymiştim bunları. Her gece biriyle dışarı çıkardım, dans etmek için. Aman Allahım! Nasıl yapmışım bunu? Ellerinin tozunu elbisenin üstüne sildi. Mor ayakkabılarına baktı: Buruşmuşlar, küflenmişler. Sol ayağına giydi birini: Ölçülerim hiç değişmemiş. Utandı; gene de çıkaramadı ayağından. Topallayarak bir iki adım attı. Sonra rejimlere yaklaştı, diz çöktü, yan yana getirdi onları. Dirseğiyle tozlarını sildi biraz. Beni de, kendilerini de anlamadılar. Ne kadar ağlamıştım. Aşağıda

onlara bir yer bulabilir miyim? Koridorda, sandık odasında... saçmalıyorum. Onları unutmadım, onları unutmadım. Babasının yüzünde gururlu bir somurtkanlık vardı. Aynı duvara aşamam onları. Evin düzenini hızla gözünün önünden geçirdi. Yan yana olmak istemezlerdi; mezarda bile. Resimlerden birini aldı; feneri yere bırakmıştı, hangi resmi aldığını bilemedi. Yüksekçe bir yere koydu onu. Biraz telaşlanmıştı; dizini bir tahtaya çarptı. Sendeledi, yere düştü; hafif bir düşüş. Kalkmaya cesaret edemedi; emekleyerek fenerin yanına gitti. Bir torba daha. Boşalttı: Eski fotoğraflar! Amacından uzaklaşıyordu. Bana baskı yaptığını düşünmemeliyim. Yüzüne karşı söylesem bile, içimden geçir-memeliyim bunu. Aceleyle resimleri yere yaydı", el fenerini dolaştırdı tozlu karartılar üzerinde. Başka bir eve çıkmış ola-bilirdim, bir daha hiç görmeyeceğim birine bırakmış olabilirdim bütün bunları. Resimleri karıştırdı: Ne kadar çok resim çektirmişim yarabbi! Çoğu da iyi çıkmamış. Gülümsedi: O zamanlar ne kadar uzunmuş etekler. Çirkin bir uzunluk. Duruşlar da gülünç. Kim bilir hangi filmde? Arkamı dönüp yürüyormuş gibi yapmışım da birden başımı çevirmişim. Kime bakmışım acaba? Aynı elbiseyle bir resim daha. Yanımda biri var. Resim çok tozlanmıştı. Tozlu da

olsa insan kendini parmağını islatıyordu; tozlar önce çamur ol-du, sonra... ilk kocasının gülümseyen yüzünü gördü parmağının ucunda. Aman yarabbi! bir zamanlar evliydim ben de... sonra gene evliydim. İnsan bir günde varamıyor bir yere, ne yapalım? Nereye? Tanımlayamadığım, bir ad veremediğim duygular yüzünden ne kadar üzülmüştük. Eğildi, bir avuç resim aldı yerden: Bu resim çekilmeden önce, nasıl hiç yoktan bir mesele çıkarmıştım, sonra da yürüyüp gitmiştim. Sonra ne olmuştu? Sonra... buradasın ya... bu evde. Demek sonra hiçbir şey olmadı onunla ilgili. Ne kötü, ne de iyi bir şey: Demek ki hiçbir şey. Ama bunu hissetmedim; geçişler öyle sezdirmeden oldu ki... Hayır, düşüncelerin karıştı; basit anlamıyla sözlerin... Bununla ne ilgisi var? Fakat ben... ondan kaçarken, nasıl oldu da birden başımı çevirip bu resmi çektim?

Kardeş apartmanında çocuk olmak demek kavgalarla büyümek demektir. Dört kardeş ve dört daire ve altı farklı "küsme" ihtimali, en üst kat en alt katla, ikinci kat birinci katla ikinci kat üçüncü katla üçüncü kat dördüncü katla... vs.. vs.. en üst katta gümüştaş ailesinin en büyük ferdi yaşardı yani teyzem, Cumhuriyet ilkokulunda okuyan ailenin en büyük ferdi, okulun ne kadar eski olduğunu düşünürdü hep Necip, teyzesi ile aynı okuldan mezun olduğu için, dördüncü katta yalnız yaşardı, yaşamının yarısına yalnız yaşayarak geçirdi, ayrıldığı eşinin gece geç saatlerde elinde içki şişesi ile sokak lambasının altında bağırp mahalleyi ayağa kaldırdığı günler olurdu, bu adamın çok ünlü bir hafız olduğu söylenirdi bir zamanlar, ancak belirli zamanlarda akli dengesini kaybeden ileri derecede hasta bir haafız, kimine göre asker deyken attan düşüp kafasından yara aldığı kimine göre doğuştan olduğu söylenen bir akıl hastası, ancak bin dokuzlu yıllarının Türkiyesindeki bir güney doğu kasabasında elbette tanışarak evlenilmezdi. İlk zamanlarda ruhsal dengesi niin yerinde olduğu zamanlarda çok zeki olduğu Kuranı defalarca hatim ettiği gur sesiyle dinleyenlere bir ziyafet veren bu din alimi köylerde ünlü bir hoca olarak nam salmıştı, ancak yaz mevsiminde elli dereceye dayanan sıcakların etkisinden belki ruh sağlığı bozulduğu zamanlarda bir elinde ayetler diğer elinde içki şişesi ile kasabanın meydanında bağırdı. Bu kişi ile evlilik hayatını yürütmek çileye katlanmak demektir teyze için, dört çocuğunu büyüttükten sonra varın yoğunu satıp savuran bu akli dengesi bozuk hafızdan boşanmayı başaran teyze tek başına hem anne hem baba olmanın zorluğunu yaşadı, parasızlıktan Osman'ın en büyük ağabeyi Hakan'a baktı, yokluk içinde hayata tutundu ve ikibinonlu yıllarda hayata veda etti, yaşamının son yıllarında bir anne için mümkün olabilecek en büyük acıyı yaşadı, ilk evladını kırklı yaşlarda akciğer kanserinden kaybetti, bu darbeyi ilerleyen yaşında kaldırmak zordu, yalnız yaşadığı hayatında yalnız başına veda etti yaşama, necip defalarca çıktığı teras katında anneannesinin yakınlığını yaşadı ancak Osmanla koşup oynadıkları zaman fazla gürültü çıkardıkları için teyzeleri tarafından sık sık uyarılırlardı, yıllar sonra ilkbaharın kendini hissettirmeye başladığı bir pazar günü anneanne bir hafta boyunca iki dünya arasında gidip geldikten sonra hayat gözlerini yumduğunda artık ailenin en büyüğü teyze olmuştu, o pazar günü teyzenin küçük ve büyük dayının ve annesinin ağladığı gündü, bir asırlık ömrünü noktalamaya çalışan anneannenin "diğer tarafa" huzur içinde gitmesi için kasabanın ünlü din alimlerinden görüşler alınmıştı, çocukları barışmalı ve can çeken bu yaşlı kadının kulağına en büyük çocuk "Ana, çocukların barıştı" demesi gerekirdi ve barışın gelmesinden bir kaç gün sonra anneanne gerçekten yaşama veda etmişti. bir anne için ruhunu teslim etmeden önce bu cümleyi işitmek önemliydi elbet, ergenlik yaşına yeni girdiği yıllarda aklında kalan ise annesinin büyük ağabeyinin elini öpmesi ve "benim babam sensin" demesiydi, Osman'ın babasının bir çocuk gibi ağlaması onun duygularının olması ve ölümün her yaşta insan için acı olduğunun farkına varmıştı necip. Anneanne öldüğünde Osman kasabada yoktu, Tıp eğitimi almak için ayrıldığı kasabaya bir daha dönmedi, ağabeyleri Teoman ve Hakanda üniversite eğitimi almak için gittikleri şehirlere yerleştiler, seksenli yıllarda her dairede en az üç çocuğun olduğu apartman yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı, gurbete gidenler ve ahirete gidenlerle...

Okuduğu her kitabı yaşama yeteneği veren gizemli adam beyaz kürelerin bir araya gelerek oluşturduğu şekille son kattan sarkan ablasının üstünde belirdiği günden bu yana tekrar görünmedi Necip'e ama bu kabiliyet kitapların dünyasını açmıştı. Cumhuriyet ilkokulunda mızıkça çalan öğretmeninin hediye ettiği kitap okuduğu ilk kitap ve kısa düz siyah saçlı esmer kız da ilk aşkı, okul bahçesinde "yağ satarım bal satarım ustam ölmüş ben satarım" oyunu oynanırken hep mendili Özlem'in arkasına bırakırdı Necip, onun kendisini kovalaması için ve yakalaması için, hayatındaki en mutlu anları onun yanında oturup plastik fasulyelerle birlikte oynadıkları, defterlerine defalarca "Ali gel" yazdıkları andı, ve sekiz yaşına girdiğinde okul kapısında beklediği beyaz arabanın gelmediği an ise en üzücü andı, ileriki yaşlarda yine aşık oldu elbet ama çocukluk gibi ilk aşk da sadece bir kere yaşanırdı. Yıllar sonra evlenip baba olduktan sonra aşktan gözü kör olunca karısını ve oğlunu terk etmeye karar verdiği zaman okudu "Beyaz Gemi"yi. Babasız büyüyen bir çocuğun yalnızlığı anlatılıyordu, sayfalar ilerledikçe kendini kitapta buldu Necip. Yüksek bir tepeden denize bakarken...

İlerden kuğu gibi süzülen beyaz gemiyi gördü, acaba babası o geminin kaptanı mıydı? birgün dönecek sıcaklığını hissettirecek miydi? baba yeri gelince arkadaş yada ağabey olabilir miydi yoksa asık suratlı sık sık azarlayan kimi zaman döven anlayıştan uzak bir adam olabilir mi, aslında baba ne demektir? sözlük anlamını bildiği halde bu kelimenin anlamı zihnine yerleşmiyordu, kitaptan sıyrılıp hayatına döndüğünde ekmek almak için babasından aldığı parayı haracıp eve döndüğünde babsının kulağından tutup parayı geri almak için harcadığı mağazada yediği dayığı hatırladı, onsekizine bastığında sabah erkenden kalkıp babasından para çalıp deniz kıyısına garsonluk için kaçmayı planladığı günü hatırladı, son anda yakalması ve kapı önünde tekrar yediği dayığı.. "Adam olduğunu mu sanıyorsun?" sorusunu yanıtsız bırakmıştı, adam olmak belki de onsekizine basmak değildi, kendi ayakları üzerinde durmak, o deniz kasabasında garsonluk yaparken sadece bir gün çalışıp ikinci gün kaçmak değildi adam olmak ve itiraf etmek gerekirse adam olmak çok zordu, bu uçsuz bucaksız maviliği izlemenin dalgaların sesini dinlemenin bir bedeli vardı. Bu bedeli ödemek için yeterli gücünün olmadığını hissetti Necip, Osman'ın her yaz anlattığı yaz tatili öykülerinde bıkarak dinlerken bir taraftan da merak ederdi, deniz ne kadar büyüktü ve ne kadar derindi? Osman'ın babasının fabrikasındaki mercimek yıkama havuzunun büyük müydü ve su sarı mıydı acaba, her yaz tatilinde dayısının Osman'ı kucağına alıp havaya kaldırdıktan sonra denize fırlattığını biliyordu artık, kırmızı renkli arkası geniş arabanın

çine yığıkları eşyaları sabahları saatlerce yola çıkarlardı,yaz tatili kuzeni için kum ve güneşti ama Necip için farklı işyerlerinde çalışmaktı,hayatı öğrenmek için rica ile akrqaba çocukları yakınlardan birinin işyerine çirak olarak verildi.

LIBYA,1915

-Alpinaryan Kırkıryan-

DAR SOKAKLARI kerpiç evleri olan bir sokakta çarşafly kadınların bir köşede dedikodu yaptığı bir topluluk içindeydi ,parası yoktu.dileniyordu. Caminin önündeydi. Büyük bir camiydi bu. Minareleri, kubbeleri, kemerleri ve parmaklıkl pencerelele filan hepsi tamamdı. Özellikle avlusu: dilenenler için en önemli yer. Bir kenarda duruyordu. Hiçbir hüner göstermediği için ya da acındırıcı bir garipliği olmadığı için ya da kendisini çevreden ayırıp başarısızlığına üzülecek kadar düşünemediği için dilenirken de başarısızdı. Küçük kaplar içinde mısır satmadığı için, çocuklarla ve kuşlarla birlikte,şarkılar söyleyip başkaları adına sevap işleyemezdi;

konuşamadığı için, bu bakımdan da başarı kazanması oldukça güçlü. Caminin duvarına yaslanmaktan başka ilgi çekici bir eylemde bulunmuyordu. Hatta henüz avucunu açma teşebbüsüne bile geçmemişti. Bununla birlikte, güvercinlerin ve mısır kaplarının ve caminin eğimli bir duvar çıkıntısına dizilen dinsel kitapların ve halkı bazı toplumsal kötülöklere karşı uyanan-ve makbuz mukabili iyilik işleriyle uğraşanların yoğunlaştığı sırada, onu sakat sanan başörtülü ve çarşafly kuru bir kadın, bu gönülsüz dilencinin avucunu çevirerek içine biraz para koydu. Belki de o sırada oldukça yüksekte duran güneş yüzünden gözlerini kırıştırdığı için paraya bakmadı; belki de gözü, caminin iç avlusunda oynayan çocuklara takıldığı için avucunu kapamayı unuttu. Bütün bunlar, günün ilk hayırseveri biraz uzaklaştıktan sonra olmuştu. Kadın onun yüzüne bakarken, bilerek ya da bilmeyerek hiç oymatmamıştı gözlerini. Bu yüzden ilk müşterisi onu kör sanmıştı. Avucuna düşen başka bir paranın sesiyle kendine gelir gibi oldu: Kendisi gibi elbisesi yırtık, sakalı uzamış bir adam gördü başını kaldırınca. Sonra, eski bir halıdan yapılmış torbasını sinirli hareketlerle karıştırarak bozuk para çantasını arayan genç kız çıktı karşısına; büyük bir para elini ağırlaştırdı, öteki bütün paralan kapadı. Kucağındaki kundak çocuğuyla karanlık bir kadın çömeldi yanına. Bir süre, iki leke gibi, duvara dayalı durdular. Sonra, açık leke avlunun ortasına doğru yürüdü. Kara cüppeli ihtiyarın kulübesinden bir baston uzandı bacaklarına; neredeyse düşecekti. "Beni şadırvana kadar götürüver," diye söylendi ihtiyar, aksi bir seste. Kulübesi, tekerleklerin doğrultusunda itilince, "Oraya değil," diye tepindi ve dışarı çıktı; istediği yöne çevirdiler tekerlekleri.

İhtiyar, kulübesinin açık yanını hırsıyla örttü; başka bir duvarından küçük bir pencere açtı. Oradan öfkeyle baktı avluya. Gölgede bıraktı ihtiyarı; gitti duvara yaslandı ve paralarını seyretti. "Sağlam adamsın; utanmıyor musun dilenmeye?" Şişman bir adam duruyordu yanbaşında: "Bir iş verilse çalışmazsın." Şişmanın yerde duran bavuluna baktı, iki eliyle tutup kaldırmaya çalıştı yükü; başaramadı. Sonra bir hamal gördü uzakta, becerikli. Onun gibi yaptı: Çömelerek sırtını bavula dayadı, sapı kavradı; olmadı. Şişman adamın da yardımıyla yüklendi sonunda. Yolda, "iki buçuk liradan fazla vermem," dedi ince sesiyle şişman. Yan yana yürüdüler. Rıhtıma yaklaşınca sırtındaki yükü birlikte yere çöktü. Bavul sahibi durdu ve bir süre kararsız kaldı; sonra uzattı parayı. Galiba ona biraz acınmıştı. Vapura da girebilirdi ayrı bir ücretle; fakat, hamallar örgütünün duvarım yaramadı. Sonra, vapur iskelesinin duvarında dilendi biraz. Yeniden yük taşıma ihtimali belirince caddeye doğru itildi. Biraz hırpalanmıştı, hafifçe sallanıyordu olduğu yerde. Onu, günün bu saatinde sarhoş olmakla suçlayanlar çıktı; gene de oldukça iyi iş yaptı. Sonra gene bavul, sandık filan (rıhtıma kadar). Onu sağlam sayanlarla sakat sananlar arasında gitti geldi. Belki daha çalışacaktı. Fakat, iyi giyimli bir bay, ona para vermek için tam elini cebine soktuğu sırada, yanlarından geçen bir kadının kucağındaki çocuk bu kılıksız adama bakarak ağlamaya başlayınca parayı beklemeden yürüdü; hemen karşı kaldırıma geçti.

Cami avlusuna gelince bir kemerin altına girdi, loş ve serin duvarın dibinde parasını saydı; sonra karşı duvardaki simitçiye bütünletti, biraz da bozuk para kaldı. Yürüdü, kalabalık bir sokağa çıktı; insanların arasına karıştı yeniden. Yorgun ve terli iki hamalın ortasında duran oymalı, yaldızlı büyük bir boy

aynasında kendini seyretti: Ceketini yoktu, gömleği parça parçaydı. İstemeyerek iki serserinin kavgasına karıştığı, onlara aracılık ettiği bir sırada yırtılmış olan gömleğinin parçalarını üst üste getirdi aynaya bakarak; pantolonunu tutan ipi çözdü, daha sıkı bir düğüm attı. Sonra aynayı götürdüler; yırtık pantolonunu ve çorapsız ayaklarına geçirmiş olduğu lastikleri seyredemedi. Yavaş yavaş yürüdü; dar ve kalabalık sokaklardan, dar ve kalabalık sokaklara geçti. Yürüyen insanların gürültüsüne sokak satıcılarının sesleri katıldı. Sonra satıcılar, belirli ve sabit yerler almaya başladılar kaldırımlarda: Önce kısa ayaklı tezgâhlar görüldü; tezgâhlar yükseldi, sıırıklar ve tentelerle donandı. Güneş ve binaların üst katlan kayboldu; sıcak azaldı ve sokakların üzerinde yürüyecek yer kalmadı. Nereye asıldıkları belli olmayan elbiselerin ve kumaşların arasına sıkıştı; durmak zorunda kaldı. Rüzgârın ya da gelip geçenlerin salladığı beyaz bir manto süründü yüzüne. Uzun ve aydınlık bir manto. Kloş etekli, kocaman düğmeli bir hayalet; geniş yakalı, serin. Hafif bir rüzgâr çıktı; iriyarı, esmer ve görünüşü taşralı satıcının elbiselerini belli belirsiz dalgalandırdı. Yalnız beyaz manto kımıldamadı; ağır bir kumaştan yapılmış olmalıydı. Bir süre durdular mantoyla karşılıklı. Onu seyreden satıcı, sessizliği bozdu sonunda: "Ne o? Satın mı alacaksın?" Karşılık vermedi. Gülümseyerek yere tükürdü satıcı; yüzünde yarı kurnaz, yarı ilgisiz bir ifade vardı. Önce satıcıya, sonra tekrar mantoya baktı; elini cebine soktu. "Dur bakalım, bir giydirelim hele." Çevresine bakındı satıcı, oyuna katılacak birilerini aradı. Karşı kaldırımdaki küçük meyhaneden bir adam izliyordu onları; dirsekleri tezgâha dayalı, elinde birası, gülmeye hazır bekliyordu. Başka ilgilenen yoktu. Manto vücuduna yapıştı. Satıcı hızla çevirdi onu; etekler dönerek açıldı. Meyhanedeki adam bu kadarını

beklemiyordu; birden gülmek zorunda kaldığı için ağzındaki bütün biray ipleri

püskürttü. Satıcı kendine geldi: "bu palto uymaz sana , bu,kırık dökük ermeni lisanı biliyordu; sana olmaz." Satıcının elini itti yavaşça; mantonun içinde, telaşla pantolonunun cebini aradı. "Çok pahalı, sen alamazsın," dedi satıcı son bir çabayla. " Satıcıyı dinlemiyordu. Bütün parasını uzattı bir top halinde. Satıcı yığını açtı istemeden; önce içindeki bozuk paraları ayırdı, sonra kâğıt paraları saydı. Eteklerinin nereye kadar indiğine bakıyordu: Ayak bileklerine geliyordu neredeyse. "Komik olursun,demek için el kol hareketleri yaptı, satıcı. Meyhanedeki adam kendine gelmişti. Göğsündeki sancı geçmişti. Fakat gülmek de gittikçe zorlaşıyordu. Bununla birlikte, satıcıyı tuttuğunu belirten göz-lerle izliyordu olayı. Satıcının neşesi kaçmıştı; sadece, dur-durulması güç inadı kalmıştı ortada. "Başına geleceklere de karışmam." çevresinde döndü; ilk defa gülümsedi çevresine bakarak. Sonra, sanki bir daha hiç gülümsemeyecekmiş gibi mahzunlaştı birden. Meyhanedeki müşteri, olaya sırtını çevirdi. Satıcı yalnız kalmıştı. "Allah belanı versin," dedi. "Şimdi artık inanmazsın ama, bu sabah ihtiyar bir kadın getirmişti; . Kadın eşyası bu, kolay satılmaz ki." Sesi öfkeliydi.kalabalığa karıştı, Tentelerin bittiği yerde gökyüzüne baktı. Yerdeki bir su birikintisinden güneşle birlikte yansıdı. Sonra su birikintisi kalabalıklaştı; lekesiz görüntüsünü,

irili ufaklı gölgeler çevirdi. kendini seyretmek için eğilince, henüz şaşkınlığı geçmemiş ve onu nasıl karşılamak gerektiğini bilemeyen topluluğu gördü suyun içinde. eteklerini kirletmemek için su birikintisinin çevresinden dolaştı. Onu doğrudan doğruya izlemek isteyenler suyu geçmeye çalışırken ıslanarak yarı yolda kaldılar. Arkasına bakmıyordu. Adımlarını sıklaştırdı. Konuşulmuyordu; fakat ne de olsa topluluğa katılanlar gittikçe arttığı için hafif bir uğultu geliyordu peşinden. Yüksek duvarlarla çevrili küçük bir cami avlusunu geçtiler. Meydandaki kahvenin gölgesinde serinlemek için kalanlar olduysa da, çaylarını çoktan bitirerek ne yapacağım bilemeyenler onların yerini aldı. Çok kalabalık sayılmazlardı; gene de, avlunun kemerli kapısını geçerken hafif bir itişme oldu. Sonra, karşısına çıkan beklenmedik birkaç basamaktan inilirken yaşlıca bir adam, iki çocuğun üstüne düştü. Küçük bir karışıklık çıktı. Bazıları da duvarlardaki, işçi arayan yüzlerce ilana kapıldı bir süre. Kısa bir duraklama dönemi geçirildi. İki duvar arasına sıkışmış basamaklardan kurtularak genişledikleri zaman biraz ferahladılar doğrusu; fakat, mantolu adamı bulamadılar. Gitmişti. Bazı küçük tartışmalar çıktı; iş arayanlara ve henüz, düştüğü basamaktan kalkma fırsatını bulamayan ihtiyara çatıldı. Bir sonuç alınmadığı için kalabalık dağıldı.

Yakıcı bir güneş vardı. Adımlarını yavaşlattığı halde, alnından kayan ter damlaları sakalını ıslatıyordu. Büyük bir köprü'nün üstünde parmaklıklara yaslanarak bir tarak satıcısının gölgesine sığındı. Mantosuyla, sakalıyla ve gelip geçenlerin üzerinden aşan bakışlarıyla satıcıya yaran dokundu; işsiz güçsüz takımından, onu seyretmek için duranlar oldu; ağır yük taşıyanlar, tam orada dinlenmeyi uygun buldular. Birkaç tarak satıldı bu arada. Hareketsiz, ifadesiz, öylece durduğu için önce yanma yaklaşamadılar. En çok konuşulan yabancı dilden

bildikleri birkaç kelimeyi onun üstünde deneyenler çıktı. "Bu adam turist değil," dedi birisi. "Kendini yutturmaya çalışıyor." Bir başkası da yabancı dilden bir küfürle yokladı onu. Karşılık alınmadı. Cebinden Amerikan sigaraları görünen bir tombalacı, "Yok yahu, bu herif ingiliz," dedi. O dilden de küfür edildi. Sonra ona dokundular, mantosunun eteklerini çekiştirdiler; canlı olduğu anlaşıldı. Yürüdü, oradan uzaklaştı. Köprü uzundu; başka satıcıların yanında da dikildi bir süre. Hatta bir tanesi, filtreli sigaralar satan kasketli bir genç, kendi yerine bıraktı onu, çişe giderken. O kısa süre içinde beş paket sigara, üç kibrit satıldı. Satıcı dönünce de birer filtreli sigara yaktılar kendi tezgâhlarından; parmaklıklara dayanıp, balık tutanları seyrettiler konuşmadan. Mantosunun üst iki düğmesini çözdü, gene de serinleyemedi. Alnına biriken terleri mantosunun geniş yakasıyla sildi. Köprü'nün ucuna çevirdi gözlerini; karanlık sokaklar vardı orada. Mantosunu ilikledi, eliyle belirsiz bir hareket yaptı satıcıya ve ayrıldı oradan. Yüksek binaların, koruduğu dar bir sokakta bir vitrinin önünde durdu. Kendini seyretti. Kumaşların, elbiselerin ve satıcıların dükkânlardan taşıdığı bir sokaktaydı. Müşterilerin yolu kesiliyordu. Bir süre sonra, vitrinin gerisinden gözetlendiğini sezdi. Şişman dükkân sahibi, düşünceli küçük gözleriyle onu süzüyordu. Sonra, geniş bir gülümseme kapladı yuvarlak yüzü; gözler kısıldı, kayboldu. "Baksana sen buraya," diye seslendi, şişman gövdesiyle kapıyı tutarak. "Nereden buldun onu" Baktı; karşılık vermedi. Başka birisi yaklaştı o sırada yanına, kolundan tuttu. "Hey mister!" dedi. Anlamadığı dilden bir şeyler anlattı. Olmadı. Söзlerini elleriyle destekledi; ayrıca, kollarıyla da açıklamaya çalıştı ne istediğini. Olmadı. Yerde duran bavulunu açtı, saydam kâğıtlara sanlı gömlekler çıkardı içinden ve mantolu adamın eline tutuşturdu. Parmağını mantonun büyük düğmelerinden birine dayadı, "Sen turist," dedi. Onu vitrinin önünde öylece bıraktı, sokağın köşesine gitti. Şişman adam, dükkânının kapısında sonucu bekliyordu. Biraz sonra , göğsünün kılın gömleğinin çiçekleri arasından kara bir çalı gibi fıskıran bir genç durdu önünde; gömleklere baktı: "How much?" dedi. Genç adamın yüzüne bakıldı sadece. Sokağın köşesindeki asıl satıcı hırsla ayağını yere vurdu. "Herif esrärkeş," diye homurdandı. Kılı genç müşteriyi kaçırmamak için yanma yaklaşarak, "Sağırdır," dedi kırmızı pantolonlu genç. Asıl satıcı, mantolu adamın yüzüne öfkeyle baktı; kararsız durdu bir süre, sonra kulağım onun ağzına dayadı.

"Ben dilinden anlarım."

"İçeri gelsene biraz." Durdu, düşündü: "Öyle ya, anlamaz." Bavullu Satıcının yolunu denedi: "Sen gelmek dükkân burda," dedi ve daha fazla beklemeden onu kolundan tutup içeri çekti. Tezgâhtarla birlikte bir süre çevresinde dolaşarak ondan ne yapabileceklerini düşündüler. "Herif de manken gibi duruyor ortada. Eline kumaş topunu verip sattıramam ya!" Bir süre daha çevresinde dönüldü. "Manken," dedi şişman dükkâncı gene, başka söz bulamadığı için. Bir süre de tezgâhtarla birlikte söylendiler "Manken, manken," diye ve çok sonra akıl ettiler onu manken olarak kullanmayı. Bir süre de "Canlı manken!" diye bağırdılar sevinçle. Sonra onu vitrine doğru ittiler, orada durması için (ona başka türlü söz dinletilemiyordu ki). Tam vitrinin çıkıntısına doğru adımını attıracaktan sırada, "Ayakları çok kirli, pantolonu da öyle," diyerek patronunu uyardı tezgâhtar. Onu durdurdular. Ayakkabılarının üstüne ve pantolonunun alt tarafına biraz

beyaz bez sarıldı. örtemediği kısımlarıyla müzedeki bir mumyaya benzer gibi oldu. Kollarından tutup vitrine çıkardılar. "Böyle put gibi durmasın," dedi tezgâhtar. "Güzel bir poz verelim ona." Gene düşündüler. "Kollarını açalım," dedi patron. "Vitrini doldursun." "Yorulur, kollarını oynatıp durur." Naylon iplerle tavana asmaya karar verdiler sonunda kollan. Bir kolu ileri uzattılar, bağladılar ve ipi vitrinin üstündeki bir çiviye tutturdular. Öteki kolu da, duvarda boşalttıkları bir rafa yerleştirdiler. Onların çalışmasını seyretmeye başladı birkaç kişi. Sonra, vitrinin önünde birikenlerin sayısı çoğaldı. "Cansız bu, kukla," diyenler çıktı. Tezgâhtar, kapının önünde bağırıyordu: "Canlı manken mağazasına buyurun! Serinletici kumaş çeşitlerimizi görün, işte, büyük fedakârlıklarla Kuzey Kutbu'ndan getirtmiş bulunduğumuz Canlı isveç Mankeni, bu sığağa ancak hafif kumaşlarımızı giyerek katlanmaktadır. işte, koca manto, onu terletmemektedir. Kumaşlarımızla bir kuş gibi havalarda uçarak sizlere en canlı ve en gerçek reklamı yapmaktadır. 'Saran Kumaşları' yalnız mağazamızda. Mallarımızın ve mankenlerimizin taklitlerinden sakınınız. Israrla arayınız!" Önce, onu yakından görmek isteyenler içeri girdi. Bir kadın, ağlayan çocuğunu omzuna çıkararak kalabalığı yarmaya çalışıyordu. Sonra kumaşlara da baktılar. Genç kadınlar onun mantosunu da tuttular, aynı kumaştan olup olmadığını anlamak için. Mantonun etekleri açıldı, pantolonun yırtık dizleri görüldü. Tezgâhtar, müşterinin az olduğu bir sırada onun iki bacağına bir kumaş daha sardı. Patron da kloş etekleri açarak ona yardım etti. Eteklerin bu durumu ikisinin de hoşuna gitti ve yelpaze gibi açılmış uçları iğneyle oraya buraya tutturdular. Mantolu adam bütün vitrini kaplamıştı. Ondan başka hiçbir şey görünmüyordu. Bunun üzerine, omzundan, kollarından biraz kumaş sarkıttılar.

O gün öğle tatiline kadar iyi iş yapıldı. Tezgâhta yemek için oturup sefertaslarını açtıkları zaman, "Ona da bir şeyler vermeli," dedi patron. "Yığılır kalır sonra." Vitrine gitti, onu çözdü, serbest bıraktı. Altına bir tabure çektiler tezgâhın önünde. Sefertasının kapağına biraz humus koydular; iki küçük parça ekmeği çatal gibi kullanarak yemeğini yedi. Dükkânın arkasındaki lavabodan, musluğa elini uzatarak biraz su içti. Yere oturdu^sirtini tezgâha dayadı; ona bir sigara verdiler. Biraz saygı uyandırmış olmalı ki, patron yaktı sigarasını. Sonra omzuna vurdu ve tezgâhtara döndü, "İşimize yaradı, değil mi?" diyerek güldü. "Yoruldu mu?" dedi tezgâhtar, patrona bakarak. Karşılık vermediği için onunla konuşmak zor oluyordu. Sigarasını bitirdi, bir süre daha oturdu. Sonra yavaşça doğrularak kalktı, kapiya yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı patron. "Fena mı, para kazanıyorsun işte." Durmadı. Arkasından koşular, cebine biraz para sıkıştırdılar. Patronun, mantonun üstünde unuttuğu iğnelerle ve kollarından sarkan iplerle, beyaz bezler sanlı ayakkabılarını sürükleyerek yürüdü gitti. Omzunda kalan küçük bir kumaş parçası da sokağın köşesini dönerken yere düştü.

Dik bir yokuşun başına gelince durdu. Kaldırımın kenarına oturdu. Elinin tersiyle alnına biriken terleri sildi. Çevresine baktı: kalktı, bir iki adım attı, gene durdu. Tezgâhtarın ayağına sardığı bezler çözülmeye başlamıştı. Belindeki ipi çıkardı, yere koydu. Kaldırımın kenarında duran bir taşla ipi ortasından ezerek ikiye ayırdı, sargıların üstüne bağladı yürürken, üstünden pantolonunu çekti durdu. Bir yoğurtçu geçti yanından; durağın arkasındaki eski bir evin kapısından girerken ona çarptı. adam sendeledi, kapiya baktı; karanlık bir avluda kayboldu yoğurtçu. Sonra esmer, kara gözlüklü, dökülmüş siyah saçları yağdan birbirine yapışmış bir baş

çıkmağa başladı kaldırımın içinden,baktı: Birkaç basamakla inilen bir boşluk gördü yerin altında. Gözlüklü kafa büyüdü, yükseldi; bir adam oldu. Kolunda bir sürü kemer taşıyan eskimiş bir adam. Koyu renkli bir kemere uzattı elini dilenci,düğmelerini çözdü; fakat, kemeri geçirecek bir yer bulamadı pantolonunun belinde. Biraz yukarı çekiştirmek istedi pantolonunu; alt taraftaki sargılar, ipler izin vermedi. Ümitsizlikle kemerciye baktı; sonra da kemere baktılar birlikte. Kemerci, çıktığı deliğe yöneldi, bir süre kayboldu. Kocaman çengelli iğnelerden yapılmış bir zinciri tutarak çıktı ortaya. Pantolonunun beli iç kısmına bu iğnelerle tutturuldu. "Üstüne takarsın kemeri artık," dedi gülerek, cebinden çıkardığı kâğıt paralardan birini uzattı. Kemerci paraya baktı, sonra aldı ve yandaki bakkala girdi. Paranın üstü, bir şişe ucuz şarapla çıktı birkaç yudum içtikten sonra adama uzattı şişeyi. Onun almadığını görünce, tekrar yerin altında kayboldu. İçerken insanı ağzını kesmesin diye kenarları düzeltilmiş boş bir teneke kutusuyla döndü. Teneke, şarapla dolduruldu adam için. Deliğe inen merdivenin duvarına oturdular, ayaklarını aşağı sarkıttılar, birlikte içtiler.

, biraz ferahladı. Gülümseyen adama tatlı gözlerle baktı. Kendisine bakılmadan gülümsendiğini anladı sonunda.

Kafasına bir iki top attılar. Bir toptan kaçmak isterken sandalyesiyle birlikte yere yıkıldı. Çevresine toplandılar. Çıplak bacakların duvarından ürktü, gözlerini kapadı. "Sarası var," dedi öndeki gençlerden biri. "Ayaklan da sargılı dedi dik burunlu bir genç kız. Kalabalık büyüdü, arka sıralara düşenler onu görmek için itiştiler; çevresindeki çember daraldı. Ayağa kalkmadı artık. Üçüncü sırada duran uzun bıyıklı bir genç, kalabalığı yardı. "Nefes alsın rahat bırakın adamı," diyerek ön sıradakileri itti. Onların yerini hemen başkaları aldı. Kalabalık, bir bütün olarak, yere çakılmış gibi hiç kımıldamadı.

Burada anlatılanların ya da kendini yavaş yavaş yazdırmış bu uzun hikâyede yaşananların kimi insanları rahatsız edeceğini biliyorum.Bu hikayeyi kabul ettirmek isteyenlerden elimden geldiğince uzaklaşarak anlamaya, daha da önemlisi sorgulamaya çalıştım.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gecelerde de böylesi bir duyguya kapılmıştım. Bana duyurulanları, hayatımın bir yerlerine koymaya çalıştığım gecelerdi o geceler... Beni ben yapan, beni, başka bir sesle, içimdeki o sesle taşımaya çalıştığım halde, bulduğum tüm gizli köşelere ve oyunlara karşın benden kurtaramayan, köklerini çok uzaklarda, bana kalan bir mirasta arayabileceğim bir duyguydu bu...

ben kimim ?nerden geliyorum?

Bir iş yerine yeni atanan memura sorulan ilk soruyu bilirsiniz ,yörük müsün,çerkez mi?

Tatar mısın ?laz mısın?

Kürt müsün yoksa?

araP?

Hic ermenimisin diye soran olmaz ,yada ben ermeniyim denmez..

Bu mirası yaşamamanın hikâyesini anlatmalıydım, bu olasılığın, hayatımdaki, doğduğum, yaşadığım şehirdeki uzantısını, yeteneklerimin, elverdiği ölçüde görmeli ve göstermeliydim elbet. Bu inancın bana verdiği güçle, daha sakin olmalıydım bu durumda.

bu durum, yaşadığım, tutunmak istediğim olasılıklardan biriydi ama sadece.

Yaşadığım, tutunmak istediğim olasılıklardan biri... Beni, o sakin sulara yüzmeye çalıştığım günlerde, başka sesler de çağırmişti oysa. Bir tek yerde kalma, bir tek yer için yaşama ve ölme korkusu, başka yerlere, uzun süre kalamadığım, yaşayamadığım o yerlere gitmenin yolunu içimde biraz da bu yüzden, bu olasılığa sonuna kadar inanmadığım için açmıştı. O hayallere bu yüzden kapılmıştım. Bu yüzden yalan söylemiş, yalanlarla da yaşamayı öğrenmiş, sevdiklerime ihanet etmiştim.

Kendimi, oluşturmaya kimliğimi oluşturmaya çalıştığım bu hikâye adına, kendime bir kez daha sormam gerekiyor Kendimi, kendime bir kez daha sormam gerekiyor...

Başkalarını, söylediklerimle rahatsız

edebileceğim duygusunun, başkalarından istesem de istemesem de taşıyıcıydım o duygulardan olup olmadığını anlamaya çalışmam gerekiyor. O tarihte yaşadıklarım, bana susmam, öfkemi içime gömerek susmam gerektiğini de öğretti çünkü. Birilerini, birilerine bir ayna tutarak rahatsız etmenin, farklı bir yerden düşünmeye çağırmanın kolay olmadığı bir iklimde doğdum ben de sonuçta. O iklimin 'dilleri' benim sığınağımdı. O iklimin 'dilleri' benim de tutsaklığımdı...

Yola çıktığım günlerde, tüm yaşadıklarımın karşın, başkalarını, varlığım, söylemek ve hatırlatmak istediklerimle rahatsız etmek gibi bir amacım yoktu oysa. O günlerde benim de 'anlatmak', yalnızca 'anlatmak' istediğim bir masalım vardı.

Nerede,

ne zaman, kim için?.. Ertelemek, umut etmeyi sürdürmek, yaşamak, sonuna kadar, 'onlara' karşın yaşamak ve göstermek ya da 'anlatarak yaşamak', uzun, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir gecedin sonra, yepyeni bir sabahı doğurmak için korumaya çalıştığımız o hikâyelerden miydi bu hikâye de?..

Anlattığımız, daha da önemlisi anlattığımızı sandığımız geçmiş, hangi dilin ya da sözcüklerin geçmişiydi aslında?.. Sorulması kendince bir yürekliliği gerektiren, yanıtları sessiz sedasız küçük cinayetlere, bir şeylerin, adını bir türlü koyamadığımız bir şeylerin bir yerlerde öldürülmesine yol açabilecek sorular biraz da bunlar. O ilişkilerde, tıpkı o aşkın yolcusu gibi, her geçen gün, her insanda, biraz daha çok tükendiğimizi boşuna düşünmemiştik... O ilişkiler, o yılların akışında, bizim belki de daha çok yalnızlığımız olmuştu... Sözcükler, o sözcükler, her zaman bizim sözcüklerimiz değildi çünkü. Sözcükler her zaman bizim sözcüklerimiz değildi... O sözcükler bizim çıplaklığımız, kendimizi yeniden keşfetmemiz de olabilirdi ama, biz 'aslımızdan', bize yalnızca kendi sözcüklerini vermek isteyenler tarafından yavaş yavaş, sinsice koparılmıştık... O sözcüklerin hangi sözcükler

olduğunu sorabilir miyiz şimdi birbirimize?.. O sözcükleri birbirimizden isteyebilir miyiz, birbirimize hatırlatabilir miyiz?.. Biz yeniden o sözcükler olabilir miyiz?.. Biz yeniden o sözcükler olabilir miyiz?.. Polikicaların kuran kursu öğrencileri gibi hafif salınarak söyledikleri kalıplaşmış popülist cümleleri hepimiz biliriz, bu ülkede etnik ayrımcılık yapanın karşısına ilk ben dikilirim!! Biz her türlü milliyetçiliği ayaklar altına aldık!!

Ne yazık ki ;bu söylem gel zaman git zaman afedersiniz benim için ermeni dahi dediler söylemine dönüşür, sonuç olarak gösterişli sahte sevgi dokunuşlarının yerini gerçek faaliyetler almalıdır, her iki tarafta geçmişin unutmaları, geleceğe umutla bakmalıdır..

-Bir küçük epigraf-

10 Ekim 2012

1988 yılında Armen Aroyan, tanışmak, Antep'i yakından tanımak ve diyalog başlatmak üzere bir arkadaşı ile Gaziantep'e geldi. Bana, sadece üç gün kalacağını yazdığı için, ona göre bir program yapmıştım. Bir gün Rotary Kulüp'ünde konuştu.-O tarihte sadece bir kulüp vardı ve ona da sadece erkekler üye idi.- Bir başka gün Kavaklığa götürdük. Bir günde şehri gezdik, özellikle Kiliseler hakkında çok bilgi vermişti, hatırlıyorum. Dördüncü gün oldu. Ben, ayrılacak, gidecek diye beklerken, "ben gitmek istemiyorum, birkaç gün daha kalacağım. Beni Cibin'e götürmenizi rica ediyorum" dedi. Allah Allah, Cibin neresiydi? Hayatımda ilk defa duyuyordum bu ismi. Kadir Maz, o tarihlerde Seç Otobüslerinde çalışıyordu. Armen Aroyan'ı ağırlamamda da çok katkısı olmuştu. Ona telefon edip, Cibin'in neresi olduğunu sordum. "Yanıma gelin, bir Cibinli çağırayım size anlatsın" dedi. Cibin'e gideceğimiz şoförü de yanımıza alıp, hep birlikte Otogar'a Kadir Maz'ın yanına gittik. Şimdi ismini hatırlamadığım bir beyi çağırırdı. Cibinli olan o bey, şoförümüze oraya nasıl gidileceğini anlattı. Ertesi gün erken vakitte düştük yola... Cibin'in ismi, Saylakaya olarak değişmiş, önce onu öğrendik. Birecik köprüsünü geçtikten sonra gidilen, Halfeti'ye bağlı bir köy Cibin. Fotoğraflarda göreceksiniz, çok bozkır bir görünümü var. Köyün orta yerinde çok sayıda kayadan oyulmuş sarnıç var. Bugün sarnıçlar, emniyet gerekçesi nedeniyle taşla doldurulmuş. Ben 1988'de gittiğimde o sarnıçlarda halen su vardı...

Otogardaki Cibinli'nin tavsiyesi üzerine Kel Müslüm'ün evine misafir olduk. Allah rahmet etsin, Müslüm Bey, çok misafirperver bir insandı. Bizi, en iyi şekilde ağırladı. Bu arada köyde "Arogilin oğlu gelmiş" diye duyan herkes Müslüm Bey'in evine doldu. Kimisi Armen'e dokundu, kimisi isim verip, tanıyıp tanımadığını sordu. Cibinlilerin Müslüm Bey'in evine doluşup, Armen'e aşırı ilgi göstermelerinin hikayesi şu idi:

Armen'in ismini aldığı dedesi, Armenag Aroyan 1878'de Cibin'de doğup büyümüşü. Çok sayıda ağaçtan oluşan bir fıstıklıkları vardı, hali vakti yerinde insanlardı yani. Hovannese Aroyan pek ileri görüşlü birisi olduğu için, oğlu Armenag'ı yürüme mesafesi birkaç gün olan Merkezi Türkiye Koleji'ne Antep'e göndermişti. Armenag, Merkezi Türkiye Koleji'ne giden ilk Cibinli olmanın yanısıra, başarı ile Koleji bitirmiş, öğretmen olmuş, köyüne geri dönmüş ve öğretmenlik yapmıştı. Tarih bu sırada 1898'zi gösteriyordu. Daha sonraki yıllarda, Armenag çalışmak üzere Mısır'a gidecek, orada Antepli Gülenla ile tanışıp evlenecekti. Bir çocukları olunca, bebeği anne ve babasına göstermek için Armenag tekrar yollara düşecek ve Cibin'e gelecekti. Ancak, burada büyük bir talihsizlik eseri tifüze yakalanacak ve Dr. Shepard'ın tavsiyesi üzerine ailesi ile geri Mısır'a dönmeyecek, Antep'te kalıp, ölümünü bekleyecekti. Bütün bunlar 1915'den önce olmuştu. 1915'te tehcir kararı çıkınca Cibindeki Ermeni ailelerin büyük kısmı, kızlarını bilemedikleri, tehlikelerle dolu çöl yollarına götürmek istemediler. Müslüman komşularıyla araları gayet iyiydi. Tahminen 30 kadar Ermeni kız çocuğu bu şekilde geride kaldı. Müslüman aileler tarafından büyütüldüler ve o ailelerin erkek çocukları ile de evlendirildiler. Böylece, çoğu Cibinlinin annesi Ermeni olmuş oldu. Tabii, bu kızların hepsi Müslüman oldular ve Türkçe isimler aldılar... Cibin'de Ermeni bir anneye sahip olmak, utanılacak bir şey olmadığı gibi, suçlanacak veya dedikodu konusu olacak bir olay da değil. Üstelik melezlik pek de yakışmış! Cibinli deyince benim aklıma sarışın yeşil veya mavi gözlü güzel bir kadın veya erkek geliyor. Armen'in babası, Albert Aroyan'ı -bebekken Cibin'i ziyaret etmişti- Amerika'da görme şansım olmuştu ve baba Aroyan, gözleri, bakışları ve sarışınlığıyla tipik bir Cibinliydi.

Evet, Armen Aroyan'ın Cibin'le bağı işte buradan geliyordu. Cibinlilerin deyişle "Arogil'in oğlu" neredeyse yüz sene sonra onları ziyarete gelmişti, çok önemsiyorlardı. Müslüm Bey, bizi Arogil'in fıstıklığına götürdü önce... Armen pek heyecanlandı: "yahu burası tıpkı ailemin bana anlattığı gibi... Kırmızı ve verimli toprak. Üzerine otursanız, sonra üzerinizi silkeleseniz, toprak katiyen yapışmıyor. Hava güzel, gökyüzü masmavi, insanlar güzel... Ne şanslı insanım ben, Allah, burayı görmeyi kısmet etti bana..." dedi.

Haziran ayında Cibinde ki diğer bir durağımız nüfus cüzdanına ismi "Hanım" olarak kaydedilen Satenik Kırkıryan'dı. Satenik o zaman, 88 yaşında, kınalı saçlı, son derece konuşkan, muhteşem bir hafızaya sahip çok şeker bir kadındı. Etrafındakiler Satenik'e "Arogil'in oğlu gelmiş, seni görmek istedi" dediler. Konuşmaya başlarken Armen'i yanına oturturdu. Onun kolunu tutarak, "kele, senin deden benim öğretmenimdi. Bana neler neler öğretti" dedi. Ve, öğrendiği "Rab çobanımdır" cümlesi ile başlayan İncil'den bir parçayı okumaya başladı. Armen bu sırada gözyaşlarına boğulmuş, kendisini kontrol etmeden özgürce ağlıyordu. Bir süre konuşmaya devam ettiler. Derken, Nuri Güngören'i getirdiler odaya. Nuri Bey, Annesi Ermeni olan bir başka Cibinliydi. Gözleri doğuştan kördü. Ermeni dayısının yardımıyla Beyrut'ta ve Halep'te körler okuluna gitmişti. Öğrendiği ama hiç konuşmadığı Ermeniceyi Armen'in köye gelişiyle yeniden hatırladı. Başladı Ermenice konuşmaya, eski şarkılar söylemeye... Armen'in kendinden geçip, "bir tane daha söyle, biraz daha konuş" diye Nuri Güngören'e rica ettiğini hatırlıyorum. Ben ise, hiç de farkında olmadığım bir kültürle, olaylarla karşılaşmış olmaktan son derece şaşkın, meraklı bakışlarla etrafı süzüp, mümkün merteye olayları hafızama kaydetmeye çalışıyordum.

2012 senesinin Eylül ayında tekrar Cibir'e gittik. Benim, Cibirli olarak tanıdığım insanların hepsi ölmüştü. Zaten çocukları ve torunlarıyla haberleştığım için öldüklerini biliyordum... Arogil'in fıstıklığına yine gittik, bu sefer oranın sahiplerinden birisi, Yakup Çetinkaya götürdü bizi oraya. Giderken mezarlığın yakınından geçtik. Orada yatan ne çok insanı tanıyordum ben... Hüzünlendim tabii... Ama, hayat böyle değil miydi? Satenik gözümün önüne geldi. Acaba, torunları, torunlarının çocukları kendisi gibi güzel ve zekimiydi? Yakup bize, babasının kendisine söylediği bir cümleyi nakletti: "şu ağaç var ya, işte onu Arogil'in babası eliyle dikmiş. Ben çocukken çok büyük bir ağaçtı bu. Zamanla yaşlandı, dallarını rüzgar kırdı ve sadece bu gördüğünüz gövdesi kaldı. Hatıra diye, kesmek istemiyoruz ağacı..." Cibirli'lerin kızlarının hemen hepsinin okuduğunu, köyün son derece temiz olduğunu, su, kıt olmasına rağmen, misafir olduğum evlerin de çok temiz olduğunu, Cibir'in ziyaret ettiğim diğer köylerden farklı olduğunu da bir başka sefere yazayım.

hıkaye bu mkaalden olusacaktır..cıbnlı satenik in hılayesı ...cıbnlı ıkı aile ermeni ve muslumandır zamanla bu ıkı aileden muslumana adam ve ermeni kadın arasında yasak ask olur bu askın meyvesı olan erkek cocuk muslumana aileye teslim edilir .birinci kısım burda biter. ikinci kısımda erkek cocuk anlatılır,yalnız bu yakısıklı cocuk muslumana olan uvey annesinin tacızları ile buyur kadın kocasından ıntıkam almak için bunu yapar,cocuk olayın farlına vardığında bbabsına danısırı burda gecmisie bir yolculuk yapılır vehersey okuyucuya ve de yakısıklı easa soglana acıklanır sonuc kısmında ise surpırız vardır easas ogalınınıan muslumana bababsı aslınad uc harflıdır.. anaghtar kelemelr:tehcır ,cıbnlı sayalakakaya 19165 1925 ,uc harfliler,

saten hikayesi

“Her günahın bedeli vardır”

-ÖNSÖZ-

Burada anlatılanların ya da kendini yavaş yavaş yazdırmış bu uzun hikâyede yaşananlar bilmiyorum sizlerin ne kadar ilgisini çeker;

Bir iş yerine yeni atanan memura sorulan ilk soruyu bilirsiniz ,yörük müsün,çerkez mi?

Tatar mısın ?Laz mısın?Kürt müsün yoksa?Arap?Hıç Ermenimisin diye soran olmaz ,yada ben Ermeniyim denmez..

Bu mirası yaşamanın hikâyesini anlatmalıydım.

Kimliklerin kaybolmadığı bir dünyada yaşamak umuduyla!

-Tavanarası-

2015

Eskişehir-TÜRKİYE

-NECİP-

Ben tavan arasında,kitapların arasındayım sevgilim!" diye bağırdı aşağı doğru. "Eski kitaplar bugünlerde çok para ediyor. Bir bakmak istiyorum onlara." Son sözlerimi duydu mu? "Orası çok karanlıktır; dur, sana bir fener vereyim." iyi. Mesele para değil aslında okuduklarımı tekrar tekrar okuyacağım.

Bütün hayatımca sürekli bir ilgi aradığımı söylerdi birisi bana. Gülümsediğimi gösteren bir ayna olsaydı; biraz da ışık. "Bir yerini kırarsın karanlıkta." Delikten yukarı doğru bir el feneri uzandı. Fenerli elin ucundaki ışık, rasgele, önemsiz bir köşeyi aydınlattı; bu eli okşadı. El kayboldu. Ne düşünüyor acaba?Eminim kaçık olduğumu düşünüyordur,kırkıandan sonra öğrenciliğe soyunmam ve pis yerde kitapların arasında pineklememden dolayı aslında haksız da sayılmaz.

Yıllardır bu tozlu, örümcekli karanlığa çıkmamıştı. Işığı gören bazı böcekler kaçıştılar. Korktu; fakat, yararlı olacağını düşünmek kuvvetlendirdi onu. Belki de hiçbir şey söylemeden başarmalıydım bu işi. Geçmişini araştırıp yazmalıydım,nerden geldiğini bilmemek en az nereye gideceğini bilmemek kadar kötü bence. Bilmiyorum,aslında kafam karışık,araştırmak emek ve zaman demek, bazen karıştırıyorum; özellikle, başımda uğultular olduğu zamanlar,işte resimler; annesiyle babasının resimleri. Aralarında eski bir ayakkabı torbası, diz çöktü, yan yana getirdi onları,eski kitaplar ...

"Ruhumun yarısı"defalarca okudugum tren yolculuğu.

onlara bir yer bulabilir miyim? Koridorda, sandık odasında? saçmalıyorum,Neslihan nerdeyse burda dahi istemiyor kitapları;evin düzenini hızla gözünün önünden geçirdi.Aslında başlamaktan korkuyorum,belki anlayışlamaktan,belki de gülünç olmaktan;ama korkarak yaşanmaz!başlamak bitirmenin yarısı olduğuna göre en

uygun zaman başladığın zamandır düşüncesi ağır bastı diyelim,hem hayatın karşısına neler çıkaracağını bilmiyoruz,mesleğimizi,yaşadığımız şehiri yada doğup büyüdüğümüz memleketimizi terk etmek zorunda kalıyoruz.Sadece çocukluk anılarımızı,sokaklarında koştuğumuz,köşebaşlarında dirseğimizi yaslayıp gözlerimizi kapatarak ona kadar saydığımız duvarlara veda etmiyoruz,ilk aşkımıza da veda ediyoruz,ilgisini çekmek için saçlarını çektiğimiz yolda yürürken düşmesi için çelme taktığımız,onun için öğretmenden azar işittiğimiz ilk aşkımıza da veda etmeyi öğretiyor hayat. işte alıp bir köşede unuttuğum kitap;Aytmatovdan "Gün olur asra bedel"uzun süreden beri okumayı istediğim bir kitaptı acaba "Beyaz Gemi" kadar sevecekmiyim bilmiyorum zira bir çocuğun iç dünyasını "Şeker Portakalı" kadar güzel anlatmıştı.Bu arada yazar Mihail Bulagakov'un doktorluğu bırakması da beni çok etkiledi,kitabını tamamlamak için mesleğini bırakması sanırım hayatındaki birinci önceliği yazmaya ayırdığını gösteriyor, yazma isteği o kadar güçlü ki toplumdaki konumunu,insanlara yardımcı olmak için büyük özveri gerektiren işinizi bırakıp hayatınızı tamamen yazmaya adıyorsunuz ancak yazdıklarınız baskıcı kominist rejim tarafından yasaklanıyor gerçekten çok üzücü olduğunu düşünüyorum.Yazmak bir çeşit hastalık yada bağımlılık ama zararsız bir alışkanlık olduğu kesin,çok okumanın doğal sonucu da olabilir zamanınızın büyük çoğunluğunu okumaya ayırıyorsunuz ve belirli bir zamandan sonra okuduklarınızı aktarmak isteğini hissediyorsunuz,devamlı damlatan musluğun altına konmuş bir kova misali artık taşmaya başlıyor ve siz taşan su damlaları ziyan olmasın diye koyduğunuz yedek kap gibi okuduğunuz cümlelerin satırların yada uzun sıkıcı tasvirleri dahi kağıda dökmeye başlıyorsunuz bu bazen karşılıksız sevilene yazılan uzun mektuplar şeklinde bazen anılar yada denemeler şeklinde olabiliyor.

Bir öykü yada roman yazmakla ilgili en çok merak ettiğim konu yazarın giriş gelişme ve sonuç kısımlarını hafızasında tasarladıktan sonra yazmaya başladığını yoksa yazarken aniden fikir değiştiriyorlar mı bu sorunun kesin bir cevabı olamaz ama imkan olsa bununla ilgili bir anket yapmak isterdim tüm yazarlarla yüz yüze konuşmak imkanım olsaydı elbette... hepsi günümüzde yaşamadı ama büyük çoğunluk bence öyküyü zihninde şekillendirip sonuca bağladıktan sonra yazmaya başlamıştır.Öyküyü zihinde tasarladıktan sonra yazmaya karar verdiğinden emin olduğum bir kitap bana göre "Beyoğlu Rapsodisi" üç yüz seksen beş sayfalık kitapta katilin kim olduğunu son sayfalara saklayarak olayları akışına bırakmadığını düşünüyorum,kitabı bitirmek için oldukça sabırlı olmak gerekiyor yazarın diğer kitaplarına göre daha az sevdiğim bir polisiye romanı ben kendisini günümüzün Peyami Safası olarak görüyorum ,halk kütüphanesinde en çok yıpratılan kitaplar Ahmet Ümit'e ait olduğundan okumak için temmuz sıcaklığında yürüyerek gidip ödünç aldığım kitap oldu.İkinci olarak sokak ışıklarında okuduğum "Kağıttan Kadınlar "da tamamen aynı denebilecek derecede benzerliklere sahip, bu nedenle aynı zamanda ikisini de okumak itiraf etmem gerekirse sıkıcı oldu.Bu sıkıcı ortamdan neşeli ortama geçiş yapmak isteyenler varsa -aynı zamanda sayfaları çevirirken tebessüm etmek isterseniz- "Aslan Asker Şvayk"aradığınız güzellikte,polisiye romanlardan sıkıldığım bir zamanda elime geçti ve hafta sonunu tüm parasızlığıma rağmen neşe içinde geçirmemi sağladı bu nedenle yazarı Yaroslav Hašek'e bu güzel hafta sonu için teşekkür etmeliyim.Arka planda birinci dünya savaşı olmasına rağmen karakterleri seçiminde ve yalın cümleleriyle asla sıkmadan okunan eğlenceli bir kitap.Askerlik günlerimi anımsadım,zaman ne kadar hızlı!

Askerlik,evlilik,sosyal hizmetlerde yaşadığım meslek anılarım...

O yıllarda yaptığım ziyaretlerin hepsi de hayata sağlıklı olarak başlamış yaklaşık kırk yılı normal bir insan gibi yaşamış ve sıcak yatağında en fazla bir hafta iki dünya arasında gidip geldikten sonra ruhlar alemine göçeceğini düşünen insanlardı.Hepimiz sabah erkenden kalkıp homurdanarak işe giderken bu günün "özürsüz"geçireceğimiz son gün olabileceğini bilmiyoruz,kafamızda faturalar,taksitler,ödenmemiş senetler,iş arkadaşları,açılmadığımız sevgililerimiz var.Hayatınızın kırk beş yılını memur olarak geçiriyorsunuz,iki kızınız var onları üniversite çağına kadar getirmişsiniz bir baba olarak vazifenizin büyük çoğunluğunu tamamladığınızı düşündüğünüz anda bir sabah uyandığınızda kollarınızda uyuşukluk hissetmeye başlıyorsunuz,bu hayatınızda önceden geçirdiğiniz kısa süreli kramplara benzemiyor ve karşınızda oturan kel kafalı beyaz önlüklü adam size beyin hücrelerinizin gayet istikrarlı bir şekilde öldüğünü milyonda bir yada iki kişide rastlanılan adını bile aklınızda tutmakta zorlandığınız bir hastalığa yakalandığınızı ve sayılı günleriniz olduğunu söylüyor.Beyninizde bir ur yok sağlıklı hücrelerin etrafını sarıp onları birer birer yutan kanser hücreleri yok ama önce kollarınızı sonra ayaklarınızı kaybedip yatağa mahkum bir hayatı sürmeye başlıyorsunuz,yaşadığımız her günün sağlıklı geçirdiğimiz son gün olabileceğini hiç düşünmeden zamanımızı hoyratça harcamaya devam ediyoruz,ben bu satırları yazmama imkan sağladığı için Allahıma şükrediyorum... Düşüncelerden sıyrıldı sonra resimlerden birini aldı; feneri yere bırakmıştı, hangi resmi aldığını bilemedi. Yüksekçe bir yere koydu onu. Biraz telaşlanmıştı; dizini bir tahtaya çarptı. Sendeledi, yere düştü; hafif bir düşüş. Kalkmaya cesaret edemedi; emekleyerek fenerin yanına gitti. Bir torba daha. Boşalttı: Eski fotoğraflar! Parmağını ıslattı diliyle; tozlar önce çamur oldu, sonra...onun resmini buldu ismine her zaman güldüğü siyah beyaz resimde kenarı mühürlü resim;işte geçmişten kalan son kişi;ve araştırması gereken oydu:SATENIK KIRKIRYAN. Çocukken abisinin sık sık babasına aynı soruyu sorduğuna şahit olmuştu;dedemin neden kimsesi yokmuş,baba?sonra üstünkörü cevapları hatırladı kimi zaman da sert bakışlarla bu konuyu açmamasını belirten yeşil gözler...

Kardeş apartmanında çocuk olmak demek kavgalarla büyüme demektir.Dört kardeş ve dört daire ve altı farklı "küsme"ihtimali,en üst kat en alt katla,ikinci kat birinci katla ikinci kat üçüncü katla üçüncü kat dördüncü katla...vs..vs..en üst katta gümüştaş ailesinin en büyük ferdi yaşardı yani teyzem,Cumhuriyet ilkokulunda okuyan ailenin en büyük ferdi,okulun ne kadar eski olduğunu düşünürdü hep Necip,teyzesi ile aynı okuldan mezun olduğu için,dördüncü katta yalnız yaşardı,yaşamının yarısına yalnız yaşayarak geçirdi,ayrıldığı eşinin gece geç saatlerde elinde içki şişesi ile sokak lambasının altında bağırıp mahalleyi ayağa kaldırdığı günler olurdu,bu adamın çok ünlü bir hafız olduğu söylenirdi bir zamanlar,ancak belirli zamanlarda akli dengesini kaybeden ileri derecede hasta bir haafız,kimine göre askerdeyken attan düşüp kafasından yara aldığı kimine göre doğuştan olduğu söylenen bir akıl

hastası, ancak bin dokuzl yılların sonu srkesinde bir güney doğu kasabasında elbette tanınarak evlenilmezdi. İlk zamanlarda ruhsal dengesiinin yerinde olduğu zamanlarda çok zeki olduğu Kuranı defalarca hatim ettiği gr sesiyle dinleyenlere bir ziyafet veren bu din alimi köylerde ünlü bir hoca olarak nam salmıştı, ancak yaz mevsiminde elli dereceye dayanan sıcakların etkisinden belki ruh sağlığı bozulduğu zamanlarda bir elinde ayetler diğer elinde içki şişesi ile kasabanın meydanında bağırırdı. Bu kişi iile evlilik hayatını yürütmek ileye katlanmak demektir teyze için, dört çocuğunu büyüttükten sonra varın yoğunu satıp savuran bu akli dengesi bozuk hafızdan boşanmayı başaran teyze tek başına hem anne hem baba olmanın zorluğunu yaşadı, parasızlıktan Osmanın en büyük ağabeyi Hakan'a baktı, yokluk içinde hayata tutundu ve ikibinonlu yıllarda hayata veda etti, yaşamının son yıllarında bir anne için mümkün olabilecek en büyük acıyı yaşadı , ilk evladını kırklı yaşlarda akciğer kanserinden kaybetti, bu darbeyi ilerleyen yaşında kaldırmak zordu, yalnız yaşadığı hayatında yalnız başına veda etti yaşama, necip defalarca çıktığı teras katında anneannesinin yakınlığını yaşadı ancak Osmanla koşup oynadıkları zaman fazla gürültü çıkardıkları için teyzeleri tarafından sık sık uyarılırlardı, yıllar sonra ilkbaharın kendini hissettirmeye başladığı bir pazar günü anneanne bir hafta boyunca iki dünya arasında gidip geldikten sonra hayat gözlerini yumduğunda artık ailenin en büyüğü teyze olmuştu, o pazar günü teyzenin küçük ve büyük dayının ve annesinin ağladığı gündü, bir asırlık ömrünü noktalamaya çalışan anneannenin "diğer tarafa" huzur içinde gitmesi için kasabanın ünlü din alimlerinden görüşler alınmıştı, çocukları barışmalı ve can çeken bu yaşlı kadının kulağına en büyük ocuk "Ana, ocukların barıştı" demesi gerekirdi ve barışın gelmesinden bir kaç gün sonra anneanne gerçekten yaşama veda etmişti. bir anne için ruhunu teslim etmeden önce bu cümleyi işitmek önemliydi elbet, ergenlik yaşına yeni girdiği yıllarda aklında kalan ise annesinin büyük ağabeyinin elini öpmesi ve "benim babam sensin" demesiydi, Osmanın babasının bir ocuk gibi ağlaması onun duygularının olması ve ölümün her yaştaki insan için acı olduğunun farkına varmıştı Necip. Anneanne ldğnde Osman kasabada yoktu, Tıp eğitimi almak için ayrıldığı kasabaya bir daha dönmedi, ağabeyleri Teoman ve Hakanda niversite eğitimi almak için gittikleri şehirlere yerleştiler, seksenli yıllarda her dairede en az üç çocuğun olduğu apartman yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı, gurbete gidenler ve ahirete gidenlerle...

Okuduğu her kitabı yaşama yeteneği veren gizemli adam beyaz kürelerin bir araya gelerek oluşturduğu şekille son kattan sarkan ablasının üstünde belirlediği günden bu yana tekrar görünmedi Necip'e ama bu kabiliyet kitapların dünyasını açmıştı. Cumhuriyet ilkokulunda mızık aalan öğretmeninin hediye ettiği kitap okuduğu ilk kitaptı ve kısa düz siyah saçlı esmer kız da ilk aşkı, okul bahçesinde "yağ satarım bal satarım ustam ölmüş ben satarım "oyunu oynanırken hep mendili özlemin arkasına bırakırdı Necip , onun kendisini kovalaması için ve yakalaması için , hayatındaki en mutlu anları onun yanında oturup plastik fasulyelerle birlikte oynadıkları, defterlerine defalarca "Ali gel" yazdıkları andı, ve sekiz yaşına girdiğinde okul kapısında beklediği beyaz arabanın gelmediği an ise en üzücü andı, ileriki yaşlarda yine aşık oldu elbet ama çocukluk gibi ilk aşk da sadece bir kere yaşanırdı. Yıllar sonra evlenip baba olduktan sonra aşktan gözü kr olunca karısını ve oğlunu terk etmeye karar verdiği zaman okudu "Beyaz Gemi"yi. Babasız büyüyen bir çocuğun yalnızlığı anlatılıyordu, sayfalar ilerledikçe kendini kitapta buldu Necip. Yüksek bir tepeden denize bakarken...

İlerden kuğu gibi süzülen beyaz gemiyi gördü, acaba babası o geminin kaptanı mıydı? bir gün dönecek sıcaklığını hissettirecek miydi? baba yeri gelince arkadaş yada ağabey olabilir miydi yoksa asık suratlı sık sık azarlayan kimi zaman döven anlayıştan uzak bir adam olabilir mi, aslında baba ne demektir? sözlük anlamını bildiği halde bu kelimenin anlamı zihnine yerleşmiyordu, kitaptan sıyrılıp hayatına döndüğünde ekmek almak için babasından aldığı parayı harcayıp eve döndüğünde babasının kulağından tutup parayı geri almak için harcadığı mağazada yediği dayağı hatırladı, on sekizine bastığında sabah erkenden kalkıp babasından para çalıp deniz kıyısına garsonluk için kaçmayı planladığı günü hatırladı, son anda yakalanışı ve kapı önünde tekrar yediği dayağı.. "Adam olduğunu mu sanıyorsun ?" sorusunu yanıtız bırakmıştı, adam olmak belki de on sekizine basmak değildi, kendi ayakları üzerinde durmak, o deniz kasabasında garsonluk yaparken sadece bir gün çalışıp ikinci gün kaçmak değildi adam olmak ve itiraf etmek gerekirse adam olmak çok zordu, bu uçsuz bucaksız maviliği izlemenin dalgaların sesini dinlemenin bir bedeli vardı. Bu bedeli ödemek için yeterli gücünün olmadığını hissetti Necip, Osmanın her yaz anlattığı yaz tatili öykülerinde bıkarak dinlerken bir taraftan da merak ederdi, deniz ne kadar büyüktü ve ne kadar derindi? Osmanın babasının fabrikasındaki mercimek yıkama havuzundan büyük müydü ve su sarı mıydı acaba , her yaz tatilinde dayısının Osman'ı kucağına alıp havaya kaldırdıktan sonra denize fırlattığını biliyordu artık, kırmızı renkli arkası geniş arabanın içine yiğdikleri eşyalarla sabahın erken saatlerinde yola çıkarlardı, yaz tatili kuzeni için kum ve güneşti ama Necip için farklı işyerlerinde çalışmaktı, - hayatı öğrenmek için - akraba çocukları yakınlardan birinin işyerine çırak olarak verilirdi.

Bu köhne yerde geçmişe dalıp gitmişti; bir ara dağa çıkan çocuklardan dahiler çıkabilir projesini başlatmak hayali vardı öğretmenlik yıllarında; bu cümleyi duyduğunda elindeki kitabı bırakıp serin bir yaz gecesi yıldızları izleyerek uyumaya çalışan bir genç çizdi ; kimilerine göre özgürlük savaşçısı kimisine göre terörist ... son otuz yıldır hep gündemde olan gençler onlar; acaba bu gençler aşk hakkında ne düşünür? İlişkiye girenlerin infaz edildiğini anlatan bir röportaj okumuştum oysa serin bir yaz gecesi çimenlerin üzerine uzanıp sevgilinle birlikte yıldızları izlemekten başka ne vardır ki dünyada?

sosyal hizmetlerde çalıştığım yıllarda, hayatıma giren farklı insanlar vardı o yıllarda ... kocasından şiddet gören yada içki parası için satılan kadınlar, dayak ve tacize uğrayan genç kızlar, evden kaçıp kamyon şfrnn tecavüzü yüzünden kadınlığa özenen parlak delikanlılar Hayatımda eğitime ara verdiğim ama öğrenmeye devam ettiğim yıllardı, gece nöbetlerinde güvenlik görevlisi kanepede horlarken yatakhane de yorganın altında terk edildiği için sessizce ağlayan ocuk bana hayatı öğretti ve gençliğinde top peşinde koşarken kas erimesi sonucu yatağa mahkum olan iri mavi gözleri ile dağ köyündeki evinin penceresinden arabamızın geldiği yolu gözleyen Hüseyin de öğretti hayatı bana, hayatın hep düz olmadığını, hepimizin engelli adayı olduğunu öğretti, Hüseyin yatalak olunca tam bir kitap kurdu olmuştu, her ay ziyaretine gelirken ona kitap getirirdim, onu yaşama bağlıyan sadece kitaplardı ve ben

onun okuma hizına asla yetişemedim.Taze beyinlere zihnin en açık olduğu sabah saatlerinde karmaşık formülleri öğretmekle;aynı saatlerde televizyonun karşısında yeni uyanmış olmasına rağmen tekrar kestirmeye başlayan bir yaşlının sağlık durumunu sormak arasında kalmıştım aslında,bu kararsızlıkta egoistliğinde payı vardı ,neden mi?Çünkü gecede iki kitap bitirdiğim oluyordu ,daha önce yarım bıraktığım romanları pencereden serin havanın getirdiği çiçek kokusu ile birlikte heyecan içinde okuyordum,galiba okumak içinde yazmak için de tek koşul yalnız olmaktı.

Bu çatı katında geçmişini yeniden anımsarken teras katında sık sık ziyaretine gittiğim hayatının son yıllarını yaşayan ve hep türküler söyleyip ağlarken bulduğum beni kocasının adını ağzına almamak için "Necmettiin"sen mi geldin kalıplaşmış sorusu ile karşılayan kişi aslında benim gençlik yıllarımda gerçek anlamda dostumdu,sanırım onun vefatı ile birlikte benim ilk dönem gençliğimde sona erdi.Ondokuzuncu yüzyılın başlarında doğmuş olan arkadaşım adeta yaşayan tarihi,işgalci askerlerin koca şapkalarını hala hatırlardı,çocukluğunda bulunduğu altın kolyeyi babasının hep akıllı kızı olduğunu eski ve yeni alfabe ile adını yazmasını hep hatırlarım.Kangren nedeni ile ayak baş parmağı kesilmiş ve yukarı doğru kavis yapmıştı.Yaşadığımız kasaba adeta çöl iklimi diyebileceğimiz kurak yazın gölgede kırk dereceyi aşan kış mevsiminde ise batı şehirlerimizde ancak ilkbaharda yada yaz başında göreceğimiz havaya sahip güneşin yüzünü eksik etmediği gökyüzünün hep açık mavi olduğu bir yerdi ve bindokuz onikide bu kasabaya kar yağmıştı.Kar yağışının tüm gün devam ettiğini evlerin çatılarının hizasına ulaştığını dinledim ve bir çocuk için en mutlu anlardan biridir kara hasret kalmışken sabah uyandığında etrafın beyaz gelinlik giymiş olması ve saatlerce süren oyunun sonu kangren ile neticelenmişti,çocukluğunda kaybettiği iki parmağı evlenme çağı geldiği zaman sık sık karşısına çıkmıştı,hayatında unutamadığı kişi yedi yıl süren nişanlılık döneminden sonra ayrıldığı Mustafa Bu dünyada doksan iki yılı bitirmek üzereydi ama hala ona olan öfkesi bitmemişti,onu dinledikçe ilk yıllarda insanların devrime daha bağlı olduklarını gözlemlerdim.Başkentten uzak güney kasabasında çarşafı gezerken bekçi bizi çağırdı dedi birgün annem ve ben korktuk,acaba suçumuz nedir diye sordüğümüzde artık çarşafı gezmek yasaktır dedi bekçi,sanırım bekçi devrime sıkı sıkıya bağlı görevini aksatmadan yapan bir memleket sevdalısıydı.Anıları arasında yeni harflerinde yeri vardı,babam bir gün beni dizine oturup yeni harflerle "Bahriye" yazdı derdi ve bunu aynı heyecanla anlatırken havaya adını yazardı.Adaşım olan eşinden hep kötü anılarla söz ederdi çoğu zaman dayak yediğini sadece kendisini değil aynı zamanda çocukları da dövdüğünü anlatırdı özellikle dayımı satırta kovaladığını sokakta araya giren esnafın sainsiştirmesi sayesinde o yıllarda ilkokula devam eden dayımın ölümden döndüğünü anlatırken korkudan im nefretten mi bilmem titrediğini hissedirdim.Dayımı sadece merdivende inerken yada daha yavaş tempoda çıkarken görürdüm,onun hakkında her şeyi dostumdan öğrenirdim ne kadar azimli olduğunu okumayı çok sevdiğini ve hep dört çocuğun içinde en kıymetli evladının dayım olduğunu sık sık tekrarlardı,annemin yada teyzemin yada küçük dayımın ikinci planda evlatları olduğunu belirtirdi.Büyük dayımın onun için neden bu denli önemli olduğunu anlayamazdım ancak azimli biri olduğu kesindi,vekil öğretmenlik yaptığı yıllarda çalıştığı okuldaki "asil"öğretmenlerden tarafından bir şekilde hor görülmesi nedeni ile odaya kapanıp günlerce çalışarak öğretmen okulunu başarı ile bitirmesi ve bu küçük kasabanın ünlü dava vekilinin öğretmen kızı ile evlenmesi onun fakir ve kısmen yetim olduğu delikanlılık yıllarının ardından varsılık yıllarının başlamıştı,bir çok açıdan hareketleri ile ilklere nasip olmuştu,kasabamızda ilk telefonu ve ilk arabası olan sayılı fabrikatörlerdendi,üstelik çoğunluk tarafından tanınırdı,bu şöhretin sebebi yardımseverlikti,poşetlere böldüğü bakliyat çuvallarını fakirlere taksim eder kurban bayramında yine yardım dağıtma ve toplama faaliyetlerinde bulunurdu ve şimdi kanser ile boğuşmaktaydı,gençliğinin teras katında orta yaş döneminin ise çatı katında geçmesi ne tuhaftı!

Beni etkileyen iki renk vardır,çocukluğumda basketbol müsabakasının oynandığı zeminin rengini beyaz sanırdım,o nedenle ilk kez sarıdan etkilenmiştim,ikinci renk ile on yedi yaşında tanıştım güneyde bahar aylarında yeşil bir denizi andıran buğday tarlası...

Hafif rüzgar ile salınan buğday filizlerinin yaz mevsimi ile renk değişmesine şahit olmuşum,ve çocukluğumda çalıştığım baklava ustasının yanında sıcak şerbetin dökülmesi ile birlikte sarı dilimlerin tepside hop oturup hop kalkarken yufkaların arasında ince bir çizgi gibi süzülen antepfıstığının yeşiline de şahit olmuşum ama yaşadığım coğrafya beni gökkuşağının bu renginden mahrum bırakmıştı bununla birlikte doksanlı yıllarda hepimizin hayatına yeni girmeye başlayan yetmişlerdeki sayfiyelerin yerini almaya başlayan -elbette ilk olarak yüksek gelir düzeyli insanların- sahip olduğu yazlık evler.

Gerçek anlamda yüksek gelirli bir aile ile tanışmam duvarların yıkıldığı ve birinci körfez savaşının yaşandığı yılda gerçekleşti.

Bu zengin aileyi bir yaz günü ziyaret ettik,ergenlik çağında hepimizin zorlandığı anlar misafirlikte geçirilen sıkıcı dakikalardan ibarettir çünkü büyüklerimizden yönergeler alırız,"Hoş geldin"desene,amcanın yada teyzenin elini öpsene,misafire terlik yada kolonyaya tutsana...vs.Beni her zaman sıkı bu sohbetler aşırı resmi bazen de aşırı sahte gelirdi,ayrılmadan önce adeta kader arkadaşı gibi dertleşen bayanların kapı önünde uzun sohbetlerin ardından dış kapının kapanması ile birlikte adeta birer düşman haline gelmesi ve bu büyük dönüşüme şahit olmam bu sahte dostluklardan ve dolayısı ile misafirlikte bulunmaktan nefret ettirmişti ancak buyur edildiğimiz geniş salonda balkon kapısının önünde hafif açık bırakılan tül perde rüzgarın etkisi ile hareketlendiğinde vurulmuşum adeta,bu renkle daha doğrusu bu rengin bu tonu ile ilk kez karşılaşmıştım,demek yaşamda farklı tonlar vardı,zenginlik belki de buydu,biz fakirlerin görmediği tonları görmek,evet ben laciverti o gün sevdim,çünkü ilk kez denizi gördüm.Uçsuz bucaksız denize bakarken NESlihan ile evleneceğim zaman yapacaklarımı hayal ederdim ve sayfalar dolusu mektuplar yazardım ve şimdi ondan kaçmak yanlız kalmak için kitaplar resimler arasında sessizliğin ve karanlığın tadını çıkarıyordum;artık mektup yazmak aşkımız gibi demode oldu galiba...kısa ve de büyük bir hızla yazılan üstelik yazılırken de telefonun tuşlarına bakmadan yazılan mesajlar sevgilinin kokusunu aldığınız,günlerce postacının yolunu gözlediğiniz günleri tarihe gömdü.Arşivde artık aşk mektupları,bayramdan yada yılbaşından önce atılan simli kartlar,altmışlık yada doksanlık olarak ikiye ayrılan kasetler,içini açıp tekrar sarmak için saatlerce uğraştığım,kayıt

yapmak için üst kısımdaki boşlukları pamukla doldurduğum,televizyon yanına koyduğum hoparlöründe gökkuşağı gibi renkli ışıkları olan kasetçaların içinde ağır ağır dönen kasetler.Öğretmenlik yaptığım günlerden birinde arka sıralardan gelen müzik sesini duyduğum zaman "Şu teybi kapatın "dediğimde teybin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan gençlerin sorgulayan bakışlarına maruz kalmıştım,onların haklı olduğunu unutmuşum,walkman ile yaptığım uzun yolculukları,gecenin sessizliğinde horlayarak uyuyan orta yaşlı göbekli yolcularla dolu,ayak ve nefes kokusunun karıştığı bir ortamda ,hayatımın on sekiz yılını geçirdiğim güneydoğu kasabasından üniversiteli olmak amacıyla ilk kez batıya "açıldığım"yaklaşık bin kilometrelik uzun yolculuğu hatırladım.O yolculuk hayatımda bir devrin kapanması demektir benim için,aslında tüm gençler için de sanırım aynı anlamı taşır,bağımsızlık demektir üniversite hayatı,evden uzaklaştıkça türlü hayaller kurarsınız,ilk hedefiniz bir kız yada erkek arkadaş bulmaktır,artık kendi ayakları üzerinde duran birey olduğunuzu sandığınız için özgürlüğün ilk koşulu hemen sevgilinize eve çıkmaktır.karşı cinsten arkadaş bulmak hayatınızın birinci öncülüdür,okulu kaç yılda bitireceğinizin önemi yoktur,arkadaş bulmak için kantinde tek başınıza saatlerce etrafa baktığınızda olur,derse girip sınıfta gözlemlerinizle uzun süren aday arayışlarınız da olur.Çocukluğumu geçirdiğim kasabanın etkisinin ne kadar çok olduğunu ilk kez üniversite hayatımın ilk günlerinde fark etmiştim.medeni cesaretimin ne kadar az olduğunu,insanlarla diyalog kurmak için çok zamana ihtiyacımın olduğunu farkına vardım.Sınıf arkadaşlarımla arasında çok hızlı kaynaşıp gönül ilişkilerinin başladığının farkına vardığımda ben daha yeni yeni selamlaşma ve hal hatır sorma aşamalarına gelmiştim ama şunu da belirtmeliyim ki en hızlı kurulan ilk üç ilişki de mutlu sona ulaşamadı,okul bittiği zaman herkes bahsettiğim altı kişinin nikah masasına oturacağını sanıyordu ama her üçü de beş yıl süren bu ilişkilerin ayrılıkla noktalanması da ben dahil bir çok arkadaşım için sürpriz olmuştu.Üniversite yıllarımı lisans ve yüksek lisans yıllarım olarak ikiye ayırmam gerekecek,yüksek lisans yada diğer adı ile yanlızlık yıllarım gündüzleri lisede öğretmenlik yaparak akşamları ise üniversite kütüphanesinde kitap okumakla geçti.Lisans dönemi arkadaşlarımla büyük çoğunluğu artık yoktu,sanki bana büyü yapılmıştı ve bundan sonraki yıllarımı hep üniversite kütüphanesinde geçireceğimi sanmaya başlamıştım,ne tam olarak öğretmen olduğumun farkındaydım ne de öğrenci,gündüz resmi kıyafetimi giyip,derslerime girdikten sonra ceketime ve kravatıma veda edip kumaş pantolonun yerine kot pantolonumu giyerek akşam yemeğinden sonra kampüste dolaşmaya başladım,beni çok etkileyen üç kitabı bu dönemde okudum.Üst ranzada güneşin batışını izlerken jostein gardner'in ünlü Sofinin Dünyasının sayfalarını büyük bir merakla çeviriyordum,sanki yeni bir dünyaya adım atmıştım,artık onaltı yaşında girdiğim büyümlü alacalı matematik dünyası yerini çekici ve gizemli felsefe dünyasına bırakmıştı,"Kimsin?"sorusu ile başlayan bu kitaptan sonra edebiyat öğretmeni arkadaşlarımla ilköğretim yıllarında okuduğu "Simyacı"sayesinde artık kütüphanede sadece QA bölümüne bakmanın her akşam aynı yemeği yemek ile eşdeğer olduğunu fark ettim.Bu iki büyüleyici kitaptan sonra bir çocuğun tertemiz yüreğini kusursuz şekilde anlatan "Şeker Portakalı"nın son cümleleri ile hüznümlendim.Bu üç kitap sayesinde artık edebiyat raflarının önünde gezmeye başlamıştım ve bu rafların en üst sırasının büyük çoğunluğu bana göre Türk halkının tüm özelliklerini iyi tanıyan,kalemi çok güçlü olan Aziz Nesin kitapları ile dolu idi.

Yanlızlığım sayesinde daha çok okumaya başladım,oda arkadaşlarımla hepsi lisans döneminde olduğundan belki de çok fazla ortak nokta yoktu bu nedenle sohbet etmekten çok okumak daha cazipti,hayatımda askerlik dönemine kadar bu sistem devam etti,askerlikle birlikte kitap okuyacak zamanımın olmayacağını sanmıştım,ilk aylar için bu sanı doğruydü ama temel eğitimden sonra gece çalışmak zorunda kaldığımdan uzun kış geceleri yine okuyarak geçirmeye başlamıştım .

ilk okuduğum denemeler kitabı Montaigne idi hatta bu kitabı çocukluğumda okuduğumdan başka denemeler kitabı görünce kendi kendime Montaigne'in kitabını çalmışlar diye düşünürdüm elbette denemelerin bir tarz olduğunu anlayacak yaşta değildim !günümüz insanının en büyük sorunu bu "tembellik" koşmadan spor yapmadan zayıflamak ,okumadan araştırmadan öğrenmeye çalışmak,kısa zamanda zengin olmak için şans oyunlarına yada kumara başvurmak,artık birçok şehirde şans oyunları oynatan "cafe"ler var okumaktan nefret eden insanlar masa başında homurdanarak spor gazeteleri okuyup atların sağlık durumlarından futbolcuların sakatlık durumuna kadar her türlü bilgiyi almak için kütüphane kadar sessiz bir ortamda saatlerce ders çalışıyor bu enerji bilime harcansa ülkemiz epey ilerleme kaydederdü!Ortaöğrenimimi yeni tamamladığımda anket yapmak amacıyla gittiğim güneydoğu vilayetlerinde en fazla gördüğüm kiraathanelerdi,hepsi dolu olan ve ikisinin arasında en fazla dört işyeri olan bu mekanların fazlalığı sanırım sorunu anlamanız için yeterlidir bu sorunu tamamlamak için yıllarca akademik kariyer yapıp rapor yayınlamaya yada iktidara yakın olmak için şu anki muhalefet iktidara gelirse ülkemiz için felaket olur şeklinde tamamen "yalakalık"yapmak amacıyla beyanatlar vermeye gerek olmadığını düşünüyorum.Bu şehirler hakkında hatırladığım devamlı tepemizde dönen helikopterler ,aile çay bahçesinde okey oynarken dizlerinin üstündeki silahı masa örtüsü ile örten insanlar ve ilginç bulduğum Midyat şehridir. Müslümanlar ile Hıristiyanların bu kadar iç içe olması ve boynundaki haçla özgürce dolaşan genç kızlardı aynı manzarayı yıllar sonra Rumeli caddesinde görmüştüm.bir şehirde farklı inançtan olan insanların olması çok güzel o ülkenin ne kadar hoşgörülü olduklarının bir kanıtı,sanırım minareye bile tahammül edemeyen ve her fırsatta medeni olduğunu ileri süren Avrupaya da verilecek en güzel cevap ülkemizde farklı inanç ve mezhepten olan insanların bir arada yaşaması.Osmanlı imparatorluğu zamanında atalarımız bunu kusursuz bir şekilde uygulamışlar sanırım çağdaş değerlere en çok sahip çıkan imparatorluğun gerilemesinin dahi üç yüz yıl sürmesi buna bağlı sanırım saray entrikaları olmasa daha uzun yıllar imparatorluk Akdenize hakim olmaya devam edebilirdi,saray entrikaların çok güzel anlatan Ann Chamberlain'den Safiye Sultan serisini okumanızı tavsiye ederim,kendi yazarlarımızdan Hıfzı Topuz'un "Meyyale"si de bana tarihsel romanı sevdiğim ilk kitap olmuştur.Tarih ilkokul yıllarımdan beri sevdiğim bir dersti özellikle savaşların yapıldığı tarihleri ezberlemek hoşuma giderdi bu nedenle ilkokul öğretmenim bana "kronolojik çocuk"adını vermişti,sanırım rakamlar o yıllarda bana cazip gözükmeye başlamış,gözüm hoş gelen rakamların Araclar tarafından keşfedildiğini ise ancak lisans öğreniminde bilim tarihinde öğrenmiştim.Bu dersde Georges İfrah'ın "Rakamların Evrensel Tarihi"adlı serisini okumuştuk bir matematik öğretmeni olan yazar birgün derse girdiğinde öğrencisinin

"Hocam,rakamlar nerden geliyor?" sorusuna yanıt aramak için mesleğini bırakarak dünya turuna çıkmış gittiği şehirlerde bulaşıkçılık yapıp geçimini sağlayarak bu kitabı oluşturmuştu.Şimdi bu kitabı kitapçıların "ucuz kitap" bölümlerinde görünce itiraf edeyim ki hüznlendim.Sanırım öğretmenlerin hayatında öğrencilerin ne kadar rolü varsa aynı şekilde öğrencilerin hayatında da öğretmenlerin etkisi var,düşünsenize Gauss'un matematik öğretmenin başı ağrımasa belki bu deha daha geç farkedilecekti,hikayeyi duymayanlar için kısaca anlatayım,ders anlatmak istemeyen matematik öğretmeni öğrencilerin meşgul olmasını sağlamak amacıyla birden yüze kadar olan sayıları yazıp toplayın sonucunu bana getirin der zavallı adam yaklaşık on saniye sonra Gauss'u elinde defter ile masanın yanın da dikildiğini görünce acaba ne hissetti cevabın beşbin elli olduğunu biliyorsa nasıl bu kadar çabuk buldu deyip şoka girmiş olabilir eğer öğretmen cevabı bilmeden bu soruyu sordu ve cevabın doğru olduğunu görünce o zaman şoka girme süresi biraz gecikmiş olacaktır.Her iki durumda da onun yerinde olmak istemezdim,bu olay seksenli yıllarda bizim ülkemizde olsa zavallı Gauss öğretmenden temiz bir sopa yer yerine otururdu sanırım.Aramızda herkes matematikçi olmayabilir bu nedenle Gauss metodundan kısaca bahsedeyim.Sınıf arkadaşları önce bir ile ikiyi toplarken o bir ile yüzü toplamış ve yüzbir bulmuştur,sonra iki ile doksandokuzu toplamış gene yüzbir bulmuştur,sonra üç ile doksansekizi toplamış gene yüzbir bulmuştur bu şekilde elli tane yüzbire ulaşacağına karar veren Gauss elli ile yüzbiri çarpmış ve cevabı bulmuştur:Beşbin elli sanırım o sırada arkadaşlarının bulunduğu en büyük rakam en fazla ellibeştir.Galiba deha olmanın sırrı burda saklı belirli bir sıra ile toplamak yada planlı hareket etmek yerine özgün olmak hiçbir kalıba girmemek...

Geçen gün arkadaşlarımla şehir merkezinde buluşacaktık ve ben bir saat içinde her zaman oyun oynayıp bitince bibririmizi çekiştirdiğimiz kafede olmalıydım,hava aydınlıktı bu güzel havayı yürüyüşle değerlendirip zayıflamaktı niyetim,belki faydası olur, aç yürümek dedim kendime ama çok da uzatırsam geç kalıp „nerde kaldın?" sorusu ile muhatap ilmek ye rine artık kullanılmayan -yani artık defin yapılmayan- mezarlıktan geçip yolu kısaltmaya kara verdim.

Yaşamın insana dayattığı ihtiyaçlar ruhumu sıktığında tek gezinti yerimdir.Çünkü yaşadığımız dünyanın bencil ve gürültülü ortamında ,öteki dünyanın ihtiyaçları unutturan huzurlu bir yapısı vardır.Ahiret hayatının tertemiz ikliminde ne hırs ne de kıskançlık vardır orada Allah'tan başka herşeyden uzaklaşıyorum.Varlığını mezarlığın ortasında hissetmek kimi zaman bebek mezarlarına bakıp sadece bir yıl yaşamış diye matematik yapmak bu mezardan her geçişimde zararsız bir alışkanlık haline gelmiştir.Yolu kısaltmak için seçtiğim bu kullanılmayan mezarlığın sanki eski bir krater gibi yapısı var,ilerledikçe daha da derine iniyorsunuz şehir merkezine giden en kestirme yolun burdan geçmesi benim kimi zaman „silistreli Ayşegül KARADENİZ" yazısını kimi zaman yarısı silinmiş „Hüvelbaki" yazısını okurken diğer taraftan da elimde bilmem hangi üniversiteden emekli olmuş yabancı bir felsefe profesörünün hayatını anlattığı pek de kalın olmayan mavi kitapl ı kitabında sayfaları hızlı çevirmeye başlamıştım,daha geçen hafta ;ülkemizde bir üniversiteden emekli olan felsefe hocasının beşyüz sayfa boyunca akademik hayatında meslekdaşları ile didişerek geçirdiği yılları ve bilmem hangi vilayetin köyüne bir kır evi yaparken karşılaştığı zorlukları anlattığı ve yazılırken araştırma yapılmadan emek harcanmadan yazıldığı her hali ile belli olan KELEPİR KİTAPLAR kısmından ucuza aldığı bu kitap nerdeyse beni felsefeden soğutacaktı bu mavi kitap isabet oldu da en azından emek verildiği anlaşılabilir samimi olarak felsefeyi seven bir yazardan okuma şansına ulaşmıştım.Sağım solum sessizlik örtüsüne bürünmüştü.Kimi zaman kuş sesleri bu güzel bahar havasında bir yandan yaşama isteği uyandırırken şehir sesleri yine de rahatsız edici hünerini gösteriyordu.Burada hayat namına ne varsa yok olmuştu ben dekendi sessizliğime dalmıştım.Hepimiz şüphesiz ölümü tadacağız karşı tepedeki mezarlara bakarak şöyle dedim:"Merak etmeyin ,yakında ben de aranızda olacağım"Mezarlığın genişliği gözlerime kıyamet alameti gibi gözüktü ,zihnimde bir resim canlandırdım;kefeni üstünde sayısız ceset üstüme doğru gelirken ben bu kraterin en derin yerinden yükseklere çıkmak için çabalıyordum,heyhat!çamurlu ayaklarım geçen gece sabaha kadar yağın Yağmur ile işbirliği yapmıştı ,her denememde netice aynıydı tekrar çukurun dibinde buluyordum kendimi;çocukluğumda lavobadan çıkmaya çalışıp her seferinde düşen hamamböceği gibi...

Zavallı ölümler en dipteki çukurda mahşer yerinde toplanıyor sanki hesap vermeye hazırlanıyordu;birden benim gibi kestirme yolu tercih eden baba ve çocuğu görünce düşler aleminden uyandım.Sesimi duyana kadar yaklaşınca „Selamin Aleyküm!" dedim.

LÜBNAN,1915

-Alpinyan Kırkıryan-

DAR SOKAKLARI kerpiç evleri olan bir sokakta çarşafli kadınların bir köşede dedikodu yaptığı bir topluluk içindeydi ,parası yoktu.dileniyordu. Caminin önündeydi. Büyük bir camiydi bu. Minareleri, kubbeleri, kemerleri ve parmaklıklılı pencereleri filan hepsi tamamı. Özellikle avlusu: dilenenler için en önemli yer. Bir kenarda duruyordu. Hiçbir hüner göstermediği için ya da acındırıcı bir garipliği olmadığı için ya da kendisini çevreden ayırıp başarısızlığına üzülecek kadar düşünmediği için dilenirken de başarısızdı. Küçük kaplar içinde mısır satmadığı için, çocuklarla ve kuşlarla birlikte,şarkılar söyleyip başkaları adına sevap işleyemezdi,konuşamadığı için, bu bakımdan da başarı kazanması oldukça güçtü. Caminin duvarına yaslanmaktan başka ilgi çekici bir eylemde bulunmuyordu. Hatta henüz avucunu açma teşebbüsüne bile geçmemişti. Bununla birlikte, güvercinlerin ve mısır kaplarının ve caminin eğimli bir duvar çıkıntısına dizilen dinsel kitapların ve halkı bazı toplumsal kötülöklere karşı uyarın-ve makbuz mukabili iyilik işleriyle uğraşanların yoğunlaştığı sırada, onu sakat sanan başörtülü ve çarşafli kuru bir kadın, bu gönülsüz dilencinin avucunu çevirerek içine biraz para koydu. Belki de o sırada oldukça yüksekte duran güneş yüzünden gözlerini kırıştırdığı için paraya bakmadı; belki de gözü, caminin iç avlusunda oynayan çocuklara takıldığı için avucunu kapamayı unuttu. Bütün bunlar, günün ilk hayırseveri biraz uzaklaştıktan sonra olmuştu. Kadın onun yüzüne bakarken, bilerek ya da bilmeyerek hiç oynamamıştı gözlerini. Bu yüzden ilk müşterisi onu kör sanmıştı. Avucuna düşen başka bir paranın sesiyle kendine gelir gibi oldu: Kendisi gibi elbisesi yırtık, sakalı uzamış bir adam gördü başını kaldırıncı. Sonra, eski bir halıdan yapılmış torbasını sinirli hareketlerle karıştırarak bozuk para çantasını arayan genç kız çıktı karşısına; büyük bir para elini ağırlaştırdı, öteki bütün paralan kapadı. Kucağındaki kundak çocuğuyla karanlık bir kadın çömeldi yanına. Bir süre, iki leke gibi, duvara dayalı durdular. Sonra, açık leke avlunun ortasına doğru yürüdü. Kara cüppeli ihtiyarın kulübesinden bir baston uzandı bacalarına; neredeyse düşecekti. "Beni şadırvana kadar götürüver," diye söylendi ihtiyar, aksi bir seste. Kulübesi, tekerleklerin doğrultusunda itilince, "Oraya değil," diye tepindi ve dışarı çıktı; istediği yöne çevirdiler tekerlekleri.

İhtiyar, kulübesinin açık yanını hırsıyla örttü; başka bir duvarından küçük bir pencere açtı. Oradan öfkeyle baktı avluya. Gölgede bıraktı ihtiyarı; gitti duvara yaslandı ve paralarını seyretti. "Sağlam adamsın; utanmıyor musun dilenmeye?" Şişman bir adam duruyordu yanibaşında: "Bir iş verilse çalışmazsın." Şişmanın yerde duran bavuluna baktı, iki eliyle tutup kaldırmaya çalıştı yükü; başaramadı. Sonra bir hamal gördü uzakta, becerikli. Onun gibi yaptı: Çömelerek sırtını bavula dayadı, sapı kavradı; olmadı. Şişman adamın da yardımıyla yüklendi sonunda. Yolda, "İki buçuk liradan fazla vermem," dedi ince sesiyle şişman. Yan yana yürüdüler. Rihtıma yaklaşınca sırtındaki yükü birlikte yere çöktü. Bavul sahibi durdu ve bir süre kararsız kaldı; sonra uzattı parayı. Galiba ona biraz acınmıştı. Vapura da girebilirdi ayrı bir ücretle; fakat, hamallar örgütünün duvarım yaramadı. Sonra, vapur iskelesinin duvarında dilendi biraz. Yeniden yük taşıma ihtimali belirince kenara itildi. Biraz hırpalanmıştı, hafifçe sallanıyordu olduğu yerde. Onu, günün bu saatinde sarhoş olmakla suçlayanlar çıktı; gene de oldukça iyi iş yaptı. Sonra gene bavul, sandık filan (rihtıma kadar). Onu sağlam sayanlarla sakat sananlar arasında gitti geldi. Belki daha çalışacaktı. Fakat, iyi giyimli bir bay, ona para vermek için tam elini cebine soktuğu sırada, yanlarından geçen bir kadının kucağındaki çocuk bu kılıksız adama bakarak ağlamaya başlayınca parayı beklemeden yürüdü; hemen karşı kaldırıma geçti.

Cami avlusuna gelince bir kemerin altına girdi, loş ve serin duvarın dibinde parasını saydı; sonra karşı duvardaki simitçiye bütünletti, biraz da bozuk para kaldı. Yürüdü, kalabalık bir sokağa çıktı; insanların arasına karıştı yeniden. Yorgun ve terli iki hamalın ortasında duran oymalı, yaldızlı büyük bir boy aynasında kendini seyretti: Ceketini yoktu, gömleği parça parçaydı. İstemeyerek iki serserinin kavgasına karıştığı, onlara aracılık ettiği bir sırada yırtılmış olan gömleğinin parçalarını üst üste getirdi aynaya bakarak; pantolonunu tutan ipi çözdü, daha sıkı bir düğüm attı. Sonra aynayı göturdüler; yırtık pantolonunu ve çorapsız ayaklarına geçirmiş olduğu lastikleri seyredemedi. Yavaş yavaş yürüdü; dar ve kalabalık sokaklardan, dar ve kalabalık sokaklara geçti. Yürüyen insanların gürültüsüne sokak satıcılarının sesleri katıldı. Sonra satıcılar, belirli ve sabit yerler almaya başladılar kaldırımlarda: Önce kısa ayaklı tezgâhlar görüldü; tezgâhlar yükseldi, sırtıklar ve tentelerle donandı. Güneş kayboldu; sıcak azaldı ve sokakların üzerinde yürüyecek yer kalmadı. Nereye asıldıkları belli olmayan elbiselerin ve kumaşların arasına sıkıştı; durmak zorunda kaldı. Rüzgârın ya da gelip geçenlerin salladığı beyaz bir manto süründü yüzüne. Uzun ve aydınlık bir manto. Kloş etekli, kocaman düğmeli bir hayalet; geniş yakalı, serin. Hafif bir rüzgâr çıktı; iriyarı, esmer ve görünüşü taşralı satıcının elbiselerini belli belirsiz dalgalandırdı. Yalnız beyaz palto kımıldamadı; ağır bir kumaştan yapılmış olmalıydı. Onu seyreden satıcı, sessizliği bozdu sonunda: "Ne o? Satın mı alacaksın?" Karşılık vermedi. Gülümseyerek yere tükürdü satıcı; yüzünde yarı kurnaz, yarı ilgisiz bir ifade vardı.

akıcı bir güneş vardı. Adımlarını yavaşlattığı halde, alnından kayan ter damlaları sakalını ıslatıyordu. Büyük bir köprü'nün üstünde parmaklıklılara yaslanarak bir tarak satıcısının gölgesine sığındı. Mantosuyla, sakalıyla ve gelip geçenlerin üzerinden aşan bakışlarıyla satıcıya yaran dokundu; işsiz güçsüz takımından, onu seyretmek için duranlar oldu; ağır yük taşıyanlar, tam orada dinlenmeyi uygun buldular. Birkaç tarak satıldı bu arada. Hareketsiz, ifadesiz, öylece durduğu için önce yanma yaklaşamadılar. En çok konuşulan yabancı dilden bildikleri birkaç kelimeyi onun üstünde deneyenler çıktı. "Bu adam turist değil," dedi birisi. "Kendini yutturmaya çalışıyor." Bir başkası da yabancı dilden bir küfürle yokladı onu. Karşılık alınamadı. Cebinden Amerikan sigaraları görünen bir tombalacı, "Yok yahu, bu herif ingiliz,belki de ajandır " dedi. Sonra ona dokundular, çekiştirdiler; canlı olduğu anlaşıldı. Yürüdü, oradan uzaklaştı. Köprü uzundu; başka satıcıların yanında da dikildi bir süre. Hatta bir tanesi, filtreli sigaralar satan kasketli bir genç, kendi yerine bıraktı onu, çişe giderken. O kısa süre içinde beş paket sigara, üç kibrit satıldı. Satıcı dönünce

de bir sigara yaktılar kendi tezgâhlarından; parmaklıklara dayanıp, balık tutanları seyretiler konuşmadan üst iki düğmesini çözdü, gene de serinleyemedi. Alnına biriken sildi. Köprünün ucuna çevirdi gözlerini; karanlık sokaklar vardı orada ;jeliyle belirsiz bir hareket yaptı satıcıya ve ayrıldı oradan.

dar bir sokakta bir vitrinin önünde durdu. Kendini seyretti. Kumaşların, elbiselerin ve satıcıların dükkânlardan taşıdığı bir sokaktaydı. Müşterilerin yolu kesiliyordu. Bir süre sonra, vitrinin gerisinden gözetlendiğini sezdi. Şişman dükkân sahibi, düşünceli küçük gözleriyle onu süzüyordu. Sonra, geniş bir gülümseme kapladı yuvarlak yüzü; gözler kısıldı, kayboldu. "Baksana sen buraya," diye seslendi, şişman gövdesiyle kapıyı tutarak. "Nereden buldun onu" Baktı; karşılık vermedi. Başka birisi yaklaştı o sırada yanına, kolundan tuttu. "Hey mister!" dedi. Anlamadığı dilden bir şeyler anlattı. Olmadı. Sözlerini elleriyle destekledi; ayrıca, kollarıyla da açıklamaya çalıştı ne istediğini. Olmadı. Yerde duran bavulunu açtı, saydam kâğıtlara sanlı gömlekler çıkardı içinden eline tutuşturdu. Parmağını mantonun büyük düğmelerinden birine dayadı, "Sen turist," dedi.

Onu vitrinin önünde öylece bıraktı, sokağın köşesine gitti. Şişman adam, dükkânının kapısında sonucu bekliyordu. Biraz sonra , göğsünün kıllan gömleğinin çiçekleri arasından kara bir çalı gibi fişkıran bir genç durdu önünde; gömleklere baktı: "How much?" dedi. Genç adamın yüzüne bakıldı sadece. Sokağın köşesindeki asıl satıcı hırsıyla ayağını yere vurdu. "Herif esrarkeş," diye homurdandı. Kıllı genç müşteriye kaçırmamak için yanına yaklaşarak, "Sağırdır," dedi kırmızı pantolonlu genç. Asıl satıcı, mantolu adamın yüzüne öfkeyle baktı; kararsız durdu bir süre, sonra kulağın onun ağzına dayadı.

"Ben dilinden anlarım."

"İçeri gelsene biraz." Durdu, düşündü: "Öyle ya, anlamaz." Bavullu Satıcının yolunu denedi: "Sen gelmek dükkân burda," dedi ve daha fazla beklemeden onu kolundan tutup içeri çekti. Tezgâhtarla birlikte bir süre çevresinde dolaşarak ondan ne yapabileceklerini düşündüler. "Herif de manken gibi duruyor ortada. Eline kumaş topunu verip sattıramam ya!" Bir süre daha çevresinde döndü. "Manken," dedi şişman dükkâncı gene, başka söz bulamadığı için. Bir süre de tezgâhtarla birlikte söylendiler "Manken, manken," diye ve çok sonra akıl ettiler onu manken olarak kullanmayı. Bir süre de "Canlı manken!" diye bağırıldılar sevinçle. Sonra onu vitrine doğru ittiler, orada durması için (ona başka türlü söz dinletilemiyordu ki). Tam vitrinin çıkıntısına doğru adımını attıracaktan sırada, "Ayakları çok kirli, pantolonu da öyle," diyerek patronunu uyardı tezgâhtar. Onu durdurdular. Ayakkabılarının üstüne ve pantolonunun alt tarafına biraz beyaz bez sarıldı. örtemediği kısımlarıyla müzedeki bir mumyaya benzer gibi oldu. Kollarından tutup vitrine çıkardılar. "Böyle put gibi durmasın," dedi tezgâhtar. "Güzel bir poz verelim ona." Gene düşündüler. "Kollarını açalım," dedi patron. "Vitrini doldursun." "Yorulur, kollarını oynatıp durur." Naylon iplerle tavana asmaya karar verdiler sonunda kollar. Bir kolu ileri uzattılar, bağladılar ve ipi vitrinin üstündeki bir çiviye tutturdular. Öteki kolu da, duvarda boşalttıkları bir rafa yerleştirdiler. Onların çalışmasını seyretmeye başladı birkaç kişi. Sonra, vitrinin önünde birikenlerin sayısı çoğaldı. "Cansız bu, kukla," diyenler çıktı. Tezgâhtar, kapının önünde bağırıyordu: "Canlı manken mağazasına buyurun! Serinletici kumaş çeşitlerimizi görün, işte, büyük fedakârlıklarla getirtmiş bulunduğumuz Mankeni, bu sıcağa ancak hafif kumaşlarımızı giyerek katlanmaktadır. işte, koca palto dahi onu terletmemektedir. Kumaşlarımızla bir kuş gibi havalarda uçarak sizlere en canlı ve en gerçek reklamı yapmaktadır. 'Saran Kumaşları' yalnız mağazamızda.

O gün öğle tatiline kadar iyi iş yapıldı. Tezgâhta yemek için oturup sefertaslarını açtıkları zaman, "Ona da bir şeyler vermeli," dedi patron. "Yıgılır kalır sonra." Vitrine gitti, onu çözdü, serbest bıraktı. Altına bir tabure çektiler tezgâhın önünde. Sefertasının kapağına biraz humus koydular; iki küçük parça ekmeği çatal gibi kullanarak yemeğini yedi. Dükkânın arkasındaki lavabodan, musluğa elini uzatarak biraz su içti. Yere oturdu;sırtını tezgâha dayadı; ona bir sigara verdiler. Biraz saygı uyandırmış olmalı ki, patron yaktı sigarasını. Sonra omzuna vurdu ve tezgâhtara döndü, "İşimize yaradı, değil mi?" diyerek güldü. "Yoruldu mu?" dedi tezgâhtar, patrona bakarak. Karşılık vermediği için onunla konuşmak zor oluyordu. Sigarasını bitirdi, bir süre daha oturdu. Sonra yavaşça doğrularak kalktı, kapıya yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırıldı patron. "Fena mı, para kazanıyorsun işte." Durmadı. Arkasından koşular, cebine biraz para sıkıştırdılar. Patronun, mantonun üstünde unuttuğu iğnelerle ve kollarından sarkan iplerle, beyaz bezler sanlı ayakkabılarını sürükleyerek yürüdü gitti. Omzunda kalan küçük bir kumaş parçası da sokağın köşesini dönerken yere düştü.

Dik bir yokuşun başına gelince durdu. Kaldırımın kenarına oturdu. Elinin tersiyle alnına biriken terleri sildi. Çevresine baktı: kalktı, bir iki adım attı, gene durdu. Tezgâhtarın ayağına sardığı bezler çözülmeye başlamıştı. Belindeki ipi çıkardı, yere koydu. Kaldırımın kenarında duran bir taşla ipi ortasından ezerek ikiye ayırdı, sargıların üstüne bağladı yürürken, üstünden pantolonunu çekti durdu. Bir yoğurtçu geçti yanından; durağın arkasındaki eski bir evin kapısından girerken ona çarptı. adam sendeledi, kapıya baktı; karanlık bir avluda kayboldu yoğurtçu. Sonra esmer, kara gözlüklü, dökülmüş siyah saçları yağdan birbirine yapışmış bir baş çıkmaya başladı kaldırımın içinden,baktı: Birkaç basamakla inilen bir boşluk gördü yerin altında. Gözlüklü kafa büyüdü, yükseldi; bir adam oldu. Kolunda bir sürü kemer taşıyan eskimiş bir adam. Koyu renkli bir kemere uzattı elini dilenci,düğmelerini çözdü; fakat, kemeri geçirecek bir yer bulamadı pantolonunun belinde. Biraz yukarı çekiştirmek istedi pantolonunu; alt taraftaki sargılar, ipler izin vermedi. Ümitsizlikle kemerciye baktı; sonra da kemere baktılar birlikte. Kemerci, çıktığı deliğe yöneldi, bir süre kayboldu. Kocaman çengelli iğnelere yapılmış bir zinciri tutarak çıktı ortaya. Pantolonunun beli iç kısmına bu iğnelerle tutturuldu. "Üstüne takarsın kemeri artık," dedi gülerek, cebinden çıkardığı kâğıt paralardan birini uzattı. Kemerci paraya baktı, sonra aldı ve yandaki bakkala girdi. Paranın üstü, bir şişe ucuz şarapla çıktı birkaç yudum içtikten sonra adama uzattı şeyeyi. Onun almadığını görünce, tekrar yerin altında kayboldu. İçerken insanı ağzını kesmesin diye kenarları düzeltilmiş boş bir teneke kutusuyla döndü. Teneke, şarapla dolduruldu adam için. Deliğe inen merdivenin duvarına oturdular, ayaklarını aşağı sarkıttılar, birlikte içtiler., biraz ferahladı. Gülümseyen adama tatlı gözlerle baktı. Kendisine bakılmadan gülümsendiğini anladı sonunda.

Alpinaryan'ın Beyruttaki ilk günüydü., ayaklarındaki yaralar Halfeti-Beyrut yolunu katetmesinin bedeliydi.Yorgun adımlarla şehir dışına doğru yürümeye başladı,hemşerileri kilisedeydi.

Yol boyunca Abdullahı düşündü;hayatındaki en büyük acıya sebep olan Abdullah.

Saylakkaya-Halfeti-TÜRKİYE

1914

-ABDULLAH-

Dün gece eve dönerken köpekler arkamdan havladı. Bizim mahallenin köpekleri. Bir ikisi de peşime takıldı; adımlarımı sıklaştırdım. Daha önce onların böyle bir davranışıyla karşılaşmamıştım; korktum. Her zaman beni miskin gözlerle süzerlerdi; fakat aramızda bir gerginlik olduğunu da sezmiyorum değilim. Yalnız ne var ki, uzun sürmüştü bu gerginlik; alışmıştım. Arkamdan yürümeye başladıkları zaman havlayan köpek ısırılmaz gibi, bana zayıf ve düşünülmesi utandırıcı gelen atasözlerinden birini hatırlamak zorunda kaldım. Köpekler yüzünden kendime karşı küçüldüm. Belki de bir rastlantıydı ama, tam bu sırada, birisi hakkında kötü şeyler düşünüyordum, onu içinden çıkamayacağı zor durumlara düşürerek dişlerimi gıcırdatıyordum. Hayır, köpekler bu gıcırtyı duymuş olamazlardı. Belki de sessiz bir gıcırtyıdı, manevi bir gıcırtyıdı bu. Artık eski şakacılığımı da kaybetmiş olduğum için, şimdi hissettiğim istihzayı da duymuş olamazdım. Fakat, köpeklerle aramızdaki gerginliğin de böyle bir sırada patlak vermesi iyiye yorumlanamazdı. Bütün bunlar, benim sokağa yakın olmuştu; evlerin kalabalık olduğu son sokakta havlamışlardı bana. Köpekler evimin kapısına kadar gelemeyiz diye düşünüyordum; benim sokakta üç ev vardı, yani üç çöp tenekesi vardı. Hayır, orada barınamazlardı. Bu sokakta ancak ben barınabilirdim. Benim de sebeplerim vardı. Köpeklerin böyle sebepleri olamazdı, onlar düşünemezlerdi. Ben, kendime göre durumu açıklayabiliyordum. Başkalarına anlatılması güç de olsa, bu açıklama düzenim, öyle her insanın kolayca ulaşabileceği cinsten değildi. Ayrıca köpek meselesinde olduğu gibi, bazı durumlarda kökten sarsılıyordu bu düzen. Bu nedenle, köpeklere gereğinden çok kızdım; bu kızgınlığının büyük bir kısmı da havlamalar bittikten sonraki döneme rastladı. Tahmin ettiğim gibi, benim sokağa girmeye cesaret edemediler; o pis zayıf köpek, arkamdan bir iki adım geliyormuş gibi yaptı, boynunu uzatarak son defa havladı; sonra hep birlikte dönüp gittiler. Üç evli sokağımı düşüncelerle geçtim, birden kapımın önünde buldum kendimi.

Benim evim daha doğrusu ahırın bir kısmını kendime ayırıp eve çevirdim artık ne kadar ev denirse o kadar evdir arkada saman balyaları ve hayvanlarımız vardır, ben ön tarafta ışık alan odamda küçük tandırım ve keçi postuyla sarılır yatarım, evde gelinlik çağa gelmiş bacılarımla bir göz odada yatamadım, yukarıda anam sobadan külleri çekiyor; seslerden belli ;artık bizim büyükbaşlardan birini vereceğiz başlık parasına ilaveten, Meryem'i almak için ,sabah namazından sonra derede bulaşacağız, yün yıkamaya inecek anasıyla, ben de artık bu ahırda kalmaktansa rahata ereceğim, ama burada hatıralarım çok, çocukluğumuzda hep Alp ile buraya saklanırdık, çaldığımız fıstıkları yiyip kabuklarını tandır ateşine atıp kararmalarını izlerdik birlikte, sonra Alpinaryan eşeğin nasıl teptiğini anlatmamı isterdi ,anlatırdım gülerdik, gene böyle anlatırken ,sen ne amaçla eşeğe yanaştın deyip, renkli gözleri ile baktı bana, şalvarını sıyırmıştı, gölde yüzdüğümüz zaman süt beyaz tenine nasıl takıldığımı bildiği için gene gözlerimin takılmasını istemişti, davet eder gibi bakmıştı , sanki neden eşeğe uçur çözdün der gibi, ve cesaretle elini birden şalvarımdan daldırıp erkekliği okşadığında kendimizi daha fazla tutamayacağımızı anlamıştık, güreş tuttuğumuz çocukluk anılarımızda onun kasıtlı olarak altıma yattığını düşünürdüm, sertliğimi hissetmek için kalçalarını yaslar, yosun yeşili gözleri ile öpülmeyi bekleyen bir kadın gibi bakardı bana, ama artık bu sapkınlığa son vermeliyim, Alp sabah kahvede gene ahıra gelmek istediğini söyledi onun için yanlış olan hiçbir şey yok ,belki gavur olduğundandır, ama evlenme yaşımız geldi de geçer oldu, aslında ne kadar şanslı olduğunun farkında değil!

Köyün en güzeli Satenik ile nişanlı, Allah beni affetsin kimi zaman gavur olup alasım gelir içimden, neden dersin ermeni kızları altın saçlı ve pamuk tenli olur, bazen sabah namazında camide soğuk çulun üstünde ayaklarım karıncalandığı zamanda Alpinaryan'a özenirim.

Acaba onlarda bize özenir mi ? bu köyde islam olaydık,rahata ererdik dedikleri zamanlar olmuş mudur?

Aslında çocukluk arkadaşım olmasına rağmen Alp ile din konusunda pek konuşmayız, çocukluğumuz fıstık toplayıp gölde ter atarak, bulduğumuz yerde güreş tutarak geçti, asker dönüşü de kahvede sohbet ederek, onun için evlenmek daha kolay olacak,başlık vermeyecek hem zaten bahçeleri de yıllarca yetecek kadar iri taneli üzümüleri, incirleri ve fıstıkları var ,ama gene de acırım bazen ,bu oğlan evlendiğinde ne yapacak diye, şimdiye kadar Allah beni affetsin ben alıştırdım onu belki de bu günahkar işe ,bazen bizim ahırda mum ışığında onunla günah işlerken gölgelerimize bakardım,Alp sanki İslam olmuş da namzdaki gibi önümde eğilmiş ama mum ışığında gölgesinden anlarım aslında erkekliği de vardır.

Necip-

Bazen kendime neden yazmak yerine hikaye okumaktan hoşlandığımı sorarım;öyle ya okuduğunuz zaman kimse size para vermez,ama yazarsanız ve de popüler olursanız maddi açıdan güzel günler sizi bekliyordur.Okumak belki daha çekicidir tamam da hele okuduğum hikayeleri neden tekrar tekrar okurum,onu anlamış değilim,neden Sait Faik Abasıyanık ve Aziz Nesin kitaplarını tekrar tekrar okurum?

Galiba hikaye denen şey bende psikanaliz etkisi yapıyor,hem daha hesaplı!Başım çok ağrıdı yada o gün kendimi çok bunalmış hissettiysem ,hemen aç bir Nesin öyküsü ,mesela her açılışa davet edilen imam efendinin öyküsünü okuyunca sıkıntı yerini kahkahalara bırakıyor,ruhum tatlanıyor,sonra hayatın katı gerçekliğine sıkıcı günlerine devam ediyorum.Hepsi olmasada kimi Nesin hikayelerini tekrar tekrar okurum.Bu hikayeleri okuduğum zaman yetmişli yılların sıkıntılı günlerine geri dönerim,onun bu ülkenin yazarı olduğunu ve bu toprağın yarattığı insanların esaslı bir parçası olduğunu düşünüyorum.Aziz Nesin öleli yirmi yıl oldu,onun kırk yıl önce yazdığı öyküleri okuduktan sonra kendime "Ne değişti?"derim;galiba yalnızca öykü yazım tarzı ve kullanılan kelimeler değişti,yoksulluk,gericilik,devlet aynı kimi zaman komik bir durumla karşılaştığımız zaman tam Nesinlik bir öykü deriz açıkça söylemek gerekirse yoksulluk umutsuzluk ve insan haklarının yerinde sayması gibi durumlar (ki - bunu 13 yaşında bir çocuğun derste tutuklanmasını örnek verebiliriz)günümüzde sıradan demode duygu sömürsüne açık çok işlenmiş konular oldu.Atatürk'ü savunanlar yobaz basma kalıp düşünen örümcek kafalı insanlar etiketine sahip olurken hilafeti geri getirmeye çalışmak yada en azından meyilli olmak ileriliklik oldu!İşte bu durum da gerçekten Nesinlik bir durum! Nesin hikayelerinde derin bir yoksulluğu bu yoksulluğun yalnızlaştırdığı ,umutsuz insanların bu durumdan kurtulmak için -kimisi zaman da kurtulmamak için-yaşadıklarını mizahi bir dille anlatır.Ezilenler ile birlikte ezen portrelerindeki sağlamlık,kolaycılık da dikkat çekicidir.Eğer ezenin gücünü anlarsak yoksulluğu da anlarız.

Ülkemizde ezilenlerin hiçbir zaman örgütlenemeyeceği - ki ben bunun genlerimize aykırı olduğunu düşünüyorum- ve hakkını aramayacağını bilir bu nedenle gereksiz pembe tablo çizmez.Palavracılık dolandırıcılık konularında "usta" bir toplum olduğumuzu bütünü kavramak yerine günü kurtarmanın daha karlı olduğunu düşünen insanların büyük bir tesadüf sonucu tamamının bu coğrafyada toplandığını okurken şaşarsınız. İnsanlarımız iyi niyetli yoksul insanlar olsalar da altın kalpli değildir.Kuş uçmaz kervan geçmez bir köyde aynı partinin üyelerinin menfaatleri uğruna toplandıkları partide bir anlık karanlıkta nasıl eski hesapları açıp birbirlerinin kafalarını yarıdıkları ,aydınlanmaya yeniliğe ne kadar kapalı olduklarını etkileyici bir şekilde ve en güçlü silahı olan mizahı kullanarak adeta aklımıza kazır,işte bu tozlu karanlık tavan arasında bu nedenle onun kitaplarını tekrar okuyorum ve satır aralarında kimi hikayeler beni hayatımda uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlattı.

Onu tanıdığımda eşim ikinci çocuğumuza hamileydi,staja yeni başlamış ,yaka derinliği uzun olan beyaz önlüğü ile sık sık eğildiği için gözlerimin sık sık takıldığı ve galiba onun da bu çapkın bakışları farkederek-ertesi gün önlüğünün yaka derinliğini azalttığı günlerdi.

Otuzlu yaşlara kadar bekarlık hayatı yaşayan mesleğinde başarılı olamayan ,ekonomik sıkıntılarla boğuşurken hayatındaki en büyük hedefine ulaşmadan ,hep küçümsediği bir şehirde çalışmaya başlayan ben aynı zamanda anti depresan ilaçlarla yeni tanışmıştım.

Rumumun perişanlığını size sezdirmiş olmalıyım sanırım, Aslında bu geceyi size çok daha sonra yazmak istiyordum. Nasıl oldu bilmiyorum -telaş ve heyecandan herhalde- araya sıkıştı galiba. Fakat şurasını belirtmeliyim ki, sizi üzmem ama, o gece bir bakıma hayatımı altüst etti.Eşimin uyku hazırlıkları yaptığı sırada tam on yıl sonra ondan mesaj almıştım Burada onu suçlamak, hatta gücenmek aklımın köşesinden geçmez. Yalnız, o geceden sonra, günlük hayatıma girmiş birçok ayrıntıdan nefret etmeye başladım. O günlerde evimi biraz düzenlemeye niyetliydim; bu yeni çıkan duvar boyalarından alıp, eve yeni renkler vermek istiyordum. Sahaflar çarşısından bir mobilya dergisi alarak sayfaları arasından bir iki oda seçmiş ve yatak odamın da iki duvarını boyamaya başlamıştım. Gerçi ilk kat boya biraz dalgalı olmuş ve biraz da tavana bulaşmıştı; fakat bu işlerden anlayan bir tanıdığım, ikinci katta bunların kapanacağını söylemiş ve bana biraz yardım ederek cesaretimi artırmıştı. Pencerenin altındaki küçük duvar parçasını tamamen bitirince benim de bu işe aklım yatmaya başlamıştı. Bu arada tabii, sevgilimin -bu münasebetsiz kadına da sizin yanınızda sevgilim demeye utanıyorum- sanki evlilik hazırlıkları yapıyormuşum gibi düşündüğünü belli eden mesajları ortada dolaşıyordu. Bir bakıma onu güzel bulduğum anlar da oluyordu. Ne bileyim, biraz karanlıkta, belirli bir açıdan bakıldığı zaman ona belki güzel denebilirdi. Bazen de hiç öyle görünmüyordu. Sonra, belki hemşire olduğu için-plastik cerrahi ile hep şikayetçi olduğu burnunu küçültüp yeni yüz yaptırmak gibi sözler ederek beni çileden çıkarıyordu. Onun evinde geçirdiğim anları unutamadığımı da ifade edeyim . Sözün kısası, sabah kalktığım zaman yan boyalı duvarlar ve dolayısıyla sevgilim olacak şimdiden heyacanla bekliyorum.

Tam on yıl sonra onunla yeniden yazışmak -çok kısa da olsa-güzeldi her ne kadar onun cevap olarak yazdıkları olumsuz ifadeler olsa da geçmişe gittim

Onu peygamberler diyarında, tanıdım bu şehrin benim hayatımda ayrı bir yeri var, birincisi babamın köyü olan Cibin yada yeni ismi Saylakkaya köyü bu şehire bağlıdır,bununla birlikte ilk kez köye gitme sebebim taziye amaçlı olup meslekte onuncu seneyi tamamlarken nasip oldu.

Bu şehrin ikinci özelliği ise ilk defa şehirler arası otobüse binmeme vesile olmasıdır.Birinci körfez savaşının yeni başladığı yıl küçük ablamın evlenip bu şehirde yuva kurması nedeni ile sık sık yapılan ziyaretlerde büyük ablam ve annemin yanında refakatçi vazifesi ile elimize tutuşturulan kısıtlı miktarda para ile kasabanın çıkışındaki şehirler arası yola çıkar beklemeye başladık,yaklaşık on dakika sonra bir ayağını kaybetmiş simsar yanımıza gelir,hep aynı soruyu sorardı,bu adamın sol ayağının yerinde kalın tahta çarpası ve bu tahta parçasının ucunda çivilenmiş bir lastik parçası vardı,topal simsar gelmezse hiç bir otobüs durmazdı,kasaba zaten Urfaya yakın olduğundan vereceğimiz para için düşük rampaya inmeyi gereksiz bulurdu şöförler ama topalı gören şöför hemen dururdu,bu nedenle bu topal simsar

ile üniversitedeki İzmirli kız benim için eşdeğeri,parasızlıktan otostop yaptığım talebelik yıllarımda sınıf arkadaşım olan bu güzel İzmirli kıızı görenler hemen durur ben de arka koltuğa geçer "yancı" olurum,bu nedenle total simsar yanımıza geldiği zaman çok mutlu olurum.O yıllarda 302 denilen yeni nesilin tanışma şansı bulamadığı araçlar vardı,bu araçlarda çoğu zaman boş olurdu,bu nedenle şoför dün geceden başlayıp ertesi gün öğleye doğru tamamladığı yolculuğun son kilometrelerinde yorgunluk atmak amacı ile yol kenarından roman vatandaşları alırdı ve yolculuk "canlı müzik" eşliğinde devam ederdi

bununla birlikte bu canlı müzik annemin hoşuna gitmediği için muavini yanına çağırdı,başında şiddetli bir ağrı olduğunu ve bu gürültüye son vermelerini söyledi böylece benim keman ve darbuka eşliğinde başlayan yolculuğum Suruç ilçesine varmadan bitti.Bu şehire öğretmen olarak atandığımda 302S'lerin yerini koltuklarının arkasında mini televizyonların olduğu otobüsler almıştı.Şanlıurfa'da bir kaç kişi ile edindiğim tecrübelerin neticesinde doğum yerim olan kasabayı söylemek yerine babamın köyünü kendi memleketim olarak belirtmenin daha yararlı olacağı kanaatine ulaştım.Beni bu davranışa iten olay ise urfasporun ligden düşmesine sebep olan takımın Antepspor olmasıydı,ikinci sebep de fıstığa antepçilerin sahip çıkmasıydı.Halfetili olmak benim için de bir gizeme kapıları açmak demekti,kenarı sararmış babamdan yadigar o siyah beyaz fotoğrafta umutsuzca geleceğe bakan o kadının doğup büyüdüğü köye biraz daha yaklaşmışım ama bu daha çok manevi bir yaklaşımdı.Babamın köyünde ilk dikkatimi çeken şey insanların İskandinav ülkelerinden gelen turistlere benzemeleriydi.Bu köye taziye amaçlı gelmiştik,babamın eski nişanlısının babası vefat etmişti.Taziye evinin avlusunda temmuz ayına rağmen serin bir gölge vardı.Babam çay servisi yapmak amacı ile erkekler tarafına kapı girişinden tepsiyi uzatan ve bu işi her defasında farklı bir kadının yapmasından bulunduğu cesaret ile eski nişanlıyı görme umudu ile ;bir yandan elham okurken bir yandan da çay servisine bakan hanımları incelemekteydi.Ben babama eski nişanlıyı dünya gözü ile yeniden görme konusunda pek şans tanımadım çünkü o kaadr genç kız varken babasını kaybetmiş yaşlı bir hanımın kalkıp avlunun diğer yanındaki erkekler tarafına bir tepsi dolusu çay servisi yapması kınanacak bir olaydır.

Kel Müslüm'ün evine misafir olduk. Allah rahmet etsin, Müslüm Bey, çok misafirperver bir insandı. Bizi, en iyi şekilde ağırladı. Taziye günü ile aynı anda yabancı bir ülkeden dönen bir hemşireleri de vardı,bu nedenle köyde ziyaretçi sayısı artmıştı.Bu arada köyde "Arogilin oğlu gelmiş" diye duyan herkes Müslüm Bey'in evine doldu. Kimisi Armen'e dokundu, kimisi isim verip, tanıyıp tanımadığını sordu. Cibinlilerin Müslüm Bey'in evine doluşup, Armen'e aşırı ilgi göstermelerinin hikayesi şu idi:

Armen'in ismini aldığı dedesi, Armenag Aroyan 1878'de Cibin'de doğup büyümüştü. Çok sayıda ağaçtan oluşan bir fıstıklıkları vardı, hali vakti yerinde insanlardı yani. Hovannese Aroyan pek ileri görüşlü birisi olduğu için, oğlu Armenag'ı yürüme mesafesi birkaç gün olan Merkezi Türkiye Koleji'ne Antep'e göndermişti. Armenag, Merkezi Türkiye Koleji'ne giden ilk Cibinli olmanın yanısıra, başarı ile Koleji bitirmiş, öğretmen olmuş, köyüne geri dönmüş ve öğretmenlik yapmıştı. Tarih bu sırada 1898'zi gösteriyordu. Daha sonraki yıllarda, Armenag çalışmak üzere Mısır'a gidecek, orada Antepli Gülenla ile tanışıp evlenecekti. Bir çocukları olunca, bebeği anne ve babasına göstermek için Armenag tekrar yollara düşecek ve Cibin'e gelecekti. Ancak, burada büyük bir talihsizlik eseri tifüse yakalanacak ve Dr. Shepard'ın tavsiyesi üzerine ailesi ile geri Mısır'a dönmeyecek, Antep'te kalıp, ölümünü bekleyecekti.

Bütün bunlar 1915'den önce olmuştu. 1915'te tehcir kararı çıkınca Cibindeki Ermeni ailelerin büyük kısmı, kızlarını bilemedikleri, tehlikelerle dolu çöl yollarına götürmek istemediler. Müslüman komşularıyla araları gayet iyiydi. Tahminen 30 kadar Ermeni kız çocuğu bu şekilde geride kaldı. Müslüman aileler tarafından büyütüldüler ve o ailelerin erkek çocukları ile de evlendirildiler. Böylece, çoğu Cibinlinin annesi Ermeni olmuş oldu. Tabii, bu kızların hepsi Müslüman oldular ve Türkçe isimler aldılar... Cibin'de Ermeni bir anneye sahip olmak, utanılacak bir şey olmadığı gibi, suçlanacak veya dedikodu konusu olacak bir olay da değil. Amerika'da görme şansım olmuştu ve baba Aroyan, gözleri, bakışları ve sarışınlığıyla tipik bir Cibinliydi.

Evet, Armen Aroyan'ın Cibin'le bağı işte buradan geliyordu. Cibinlilerin deyişle "Arogil'in oğlu" neredeyse yüz sene sonra onları ziyarete gelmişti, çok önemsiyorlardı. Müslüm Bey, bizi Arogil'in fıstıklığına götürdü önce... Armen pek heyecanlandı: "yahu burası tıpkı ailemin bana anlattığı gibi... Kırmızı ve verimli toprak. Üzerine otursanız, sonra üzerinizi silkeleseniz, toprak katiyen yapışmıyor. Hava güzel, gökyüzü masmavi, insanlar güzel... Ne şanslı insanım ben, Allah, burayı görmeyi kismet etti bana..." dedi.Gerçekten güneş bütün gücü ile kırmızı verimli toprağı ısıtırken,babam ile mezar ziyaretlerine başladık.

Haziran ayında Cibinde ki diğer bir durağımız nüfus cüzdanına ismi "Hanım" olarak kaydedilen Satenik Kırkıryan'dı. Satenik o zaman, 88 yaşında, kınalı saçlı, son derece konuşkan, muhteşem bir hafızaya sahip çok şeker bir kadındı. Etrafindakiler Satenik'e "Arogil'in oğlu gelmiş, seni görmek istedi" dediler. Konuşmaya başlarken Armen'i yanına oturturdu. Onun kolunu tutarak, " senin deden benim öğretmenimdi. Bana neler neler öğretti" dedi. Ve, öğrendiği "Rab çobanımdır" cümlesi ile başlayan İncil'den bir parçayı okumaya başladı. Armen bu sırada gözyaşlarına boğulmuş, kendisini kontrol etmeden özgürce ağlıyordu. Bir süre konuşmaya devam ettiler. Derken, Nuri Güngören'i getirdiler odaya. Nuri Bey, Annesi Ermeni olan bir başka Cibinliydi. Gözleri doğuştan kördü. Ermeni dayısının yardımıyla Beyrut'ta ve Halep'te körler okuluna gitmişti. Öğrendiği ama hiç konuşmadığı Ermeniceyi Armen'in köye gelişle yeniden hatırladı. Başladı Ermenice konuşmaya, eski şarkılar söylemeye... Armen'in kendinden geçip, "bir tane daha söyle, biraz daha konuş" diye rica ettiğini hatırlıyorum. Ben ise, hiç de farkında olmadığım bir kültürle, olaylarla karşılaşmış olmaktan son derece şaşkın, meraklı bakışlarla etrafı süzüp, mümkün mertebe olayları hafızama kaydetmeye çalışıyordum bir kaç yıl sonra tekrar Cibin'e gittik. Benim, Cibinli olarak tanıdığım insanların hepsi ölmüştü.

Bu duyguyu ilerde gene hissedecektim,huzurevinde müdür yardımcısı olarak çalıştığım zaman tanıdığım tüm yaşlıların beş yıl sonraki ziyaretimde hayatta hiçbirinin kalmaması gibi....

Arogil'in fıstıklığına yine gittik,giderken mezarlığın yakınından geçtik. Orada yatan ne çok insanı tanıyordum ben... Hüzünlendim tabii... Ama, hayat böyle değil miydi? Satenik gözümün önüne geldi.

Yakup bize, babasının kendisine söylediği bir cümleyi nakletti: "şu ağaç var ya, işte onu Arogil'in babası eliyle dikmiş.

Ben çocukken çok büyük bir ağacı bu. Zamanla yaşlandı, dallarını rüzgar kırdı ve sadece bu gördüğünüz gövdesi kaldı. Hatıra diye, kesmek istemiyoruz ağacı..."

Eski sevgilime geri dönersek;

On yıl önce bu şehirde tanıdım onu ;onsekizine yeni girmiş mesleğinin başlangıcında bir gençti,ilk zamanlar bir çok mesajını görmezden geldim,ya geç cevapladım yada hiç yazmadım,evli ve çocuklu olduğumu anlattım ama pes etmedi ve kazandı ama tayinimle beraber ordan ayrıldım.

İnce ince yağın yağmur altında tanış-mamız okul avlusunda oldu. Hemen hemen onyediyade onsekizli yaşlarda olmalıydı. Gençliğin ve çizgilerin hoşluğunun yalnızca bulanık bir vaat olarak ortaya koyduğu şeyi başarmak için sanki saçlarının ağarmasını beklemiş bir yüzü vardı . Geç kalmaktan korktuğu için koşmuş gibi nefes nefeseydi. Önsözlerle inanmam, ama uzun zamandır inançsızlıklarımaya olan inancımı da yitirdim. "İnanmıyorum artık," gibi kesinlemelerden daha aldatici bir şey yoktur. Ayaklarımın altındaki yiyeceklerden kalanları (tost kırıntıları)toplamaya çalışırken az kalsın düşüyordum. Hayli gülünç olmuştum. "Bırakın." "Üzgünüm, üzüldüm, affedersiniz..." Gülüyordu.Genç yaşına rağmen gülümsediği zaman gözlerinin çevresinde ihtiyarladaki gibi kırışıklıklar oluşuyordu "Hasar o kadar önemli değil, daha beterleri de olur..." diyerek bir espri yapmaya çalıştım yerden plastik çay bardağını alırken;arkasını dönmüştü bile, ben en kötü şeyden korktum: görgü ve saygı kurallarından yoksun biri gibi tanınmak, 'kaba' bir insan izlenimi uyandırmak.

Bu okulda hoca olmak tavırları ile örnek olmak demektir..imdamaya yetişen anatomi hocası oldu. Dudaklarında hafif bir gülümsemeye bana doğru eğildi. "Affedersiniz hocam,müdüre hanım ders programını vermek üzere sizi odasına bekliyor",Odası nerededir, söyleyebilir misiniz lütfen?"

Gri renkte bol bir manto giymişti. Ciddi ve kaygılı olmaktan çok alaycı bir tavırla: "Fen lisesinde çalışan bir matematik öğretmenin sağlık meslek lisesinde görevlendirilmesi sizin için kötü galiba..." dedi. Dışarıdan bakıldığında pek göze batmayan biri oldu-ğumu sanıyordum. Damatlık takımımı giymiştim.öğrencilerin gözünde sorumluluk duygusu taşıyan ve okuma alışkanlığı olan sakın görünüşümü korumayı düşünüyordum.. Etkileyici bir fiziki görünümüm vardı: güçlü omuzlar ve insanın içine işleyen bakışlar.Geçen her dakika beni benden alıyordu,gözlük camlarının altındaki iri mavi gözleri etkilemişti.Okuldaki ilk günümde sonra bu şehirde tekrar bekarlık günlerine mecburen döndüğüm için erkenden ablamın evine dönmek yerine merkezdeki beyaz yüksek binanın teras katındaki kafede urfa manzarası eşliğinde çay içmenin uygun olacağını düşündüm.

Oturak kısmındaki hasır liflerden birkaçı kırılmış olan bir İskemle aldım.. Bir kül tablası vardı sadece masada,sipariş için bir garson yaklaştı Yakası kalkık beyaz önlük vardı üstünde, çapkınca sağ göz üstüne yıkılmış geniş kenarlı eski bir gözlük , şakaklardan aşağı bırakılarak özenle taranmış saçlara sahipti.Kafenin yanında sinemada Gina Manes ve Jean Smith isimli oyuncularını rol aldığı bir aksiyon filmi için gençler bilet kuyruğuna girmişti.Afişte aktörün tutarlı, şeytansı bir burnu vardı, burun delikleri şahaneydi. Siyah zeytin rengi gözlerinde Casanova'nın bilmem hangi çapkınlığı okunuyordu. Ve sıkıntılı bakışlarıyla çelişkili burnu yardım aramak için öne doğru atılmıştı;sanki sirkte hayvan eğitimi numarası yapıyordu.. Dünyaca tanınmış bir ünlü olmak kimbilir insanda nasıl bir ruh hali yaratıyordu?Bu düşüncelere dalmışken nazik bir merhaba ile irkildim.Sabah avluda çayımın ve az kaşarlı tostumun kırıntılarınının yere dökülmesine neden olan sevgili son sınıf öğrencisi ve arkadaş grubu,onlara zamanları varsa oturmalarını birlikte çay içmeyi önerdim bu nazik davetim yaklaşık üç ay sonra kabul edildi,aynı kafede bu kez sadece ikimiz çayımızı yudumlarken yeşil gözleri ile en azından bir kerede olsa bana bakması için ona ısrar edecektim.

Bunu nasıl yaptığımı hiç bilmiyorum..." "Küçük bir intihar girişimi," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Bu olmalı. Bana kızmamalısınız. Bazı anlar vardır ki..." "Herşeyden ve özellikle de hiçten çok. Biraz daha birlikte olabilirdik;" "Mutlu olmak için hiçbir istek duymuyorum artık ."

"Size mutluluktan söz eden kim ki Deniz?Evli olduğumu biliyordun, Yalnızca flört olarak kalacağını sanmıştım senin bu derece tehlikeli davranışlarda bulunmandan korktuğumdan söz ediyorum." "Çok iyi gördünüz ki ben lüzumsuz biri değilim." artık 18 yaşındayım "Kuşkusuz, insan bu işi kutu kutu antidepressan ilaçlarını içiyormuş gibi yaparsa.. "O kadar katı olmayın beni yargılarken..." "Rica ederim!" Kravatı cebime tıktım. Sevişmeden sonra kravat bağlamak hep kaba bir davranıştır.

sevişirken hala karımın resmine bakıyordu... karıma karşı Hiçbir sitemde bulunamam o günlerde ikinci çocuğumuza hamileydi ve annesinin evindeydi . Belki de daha önceden bitmiştik biz ikimiz. Denize kızmak için belki de bir mazaret arıyordum onun intihar girişimini her sıkıştığımında kullanırdım evet evet ,gerekli ;bu mazeret gerekiyor bana..."

Yüzünü dizlerine dayadı Sonra başını kaldırdı. Gene sert eleştirilere uğramış biri gibi bakmaya başladı. "Böyle durumlarda uzaklara gitmek gerekir," dedim. Sonunda dudaklarında bir parça zevk duymaya hakkım oldu. Bunlar son öpücüklerimizdi."Eskişehir?" "Eskişehir." "Çok uzak, çok çabuk gitmem ve kafede söylediğim gibi,doktoramı tamamladıktan sonra geri dönmem gerekiyor." Mutfağa gidip bir şişe su ve bardak getirdi." İçtim. Dostça bakıyordu bana. "Yeni mi bu?" "Ne?" "Bir kitabıma baktı hiçi bir şey yokmuş gibi." Saatime baktım.Bir süre birlikte kaldık, sonra terk etti beni. Kapıyı açtım:çıkarken hafif alnını okşuyordu bu onu son görüşüm oldu.Yıllar sonra onun hayatında değişen birşey yoktu,babamın köyünde de ...Ama yıllar halfetiyi değiştirmişti,artık yenilenmiş bir kasaba vardı,benim kasabamdaki tarihi mozaiklerin su altında kalması gibi eski Halfeti de artık sulara gömülmüş sadece minarenin bir kısmı su yüzeyinde kalmıştı.On yıl sonra tekrar yazıştığımızda hayatında değişen hiç bir şeyin olma<diğini yazdı ve ekledi:

"Mümkünse tekrar yazma!"

Terk edilmelerin ya da kaçınılmaz terk etmelerin acısını yıllar geçtikçe farklı yüzlerle taşımaya da öğreniyordu bir yerden sonra insan. Bazı görüntülerin ardına gizlenmenin büyüsünü de keşfedebiliyordunuz zamanla... Neleri, nerelerde bıraktığınızı arada sırada, bir yalnızlık, bir geriye dönüşsüzlük zamanında içinizdeki insana da söyleyebiliyordunuz.... İçinizdeki insana da... Kendinizi tüm 'çoğalmalara', beraberliklere karşın tek başınıza, tüm savunma alanlarına karşın korunmasız, tüm giysilere karşın çirliçiplak hissetseniz de... Anlatamayacağınız, o